

Nàng Công Chúa Băng Giá

Contents

Nàng Công Chúa Băng Giá	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	4
3. Chương 3	6
4. Chương 4	9
5. Chương 5	14
6. Chương 6	18
7. Chương 7	21
8. Chương 8	24
9. Chương 9	27
10. Chương 10	31
11. Chương 11	33
12. Chương 12	36
13. Chương 13	39
14. Chương 14	42
15. Chương 15	45
16. Chương 16	48
17. Chương 17	51
18. Chương 18	55
19. Chương 19	58
20. Chương 20	61
21. Chương 21	64
22. Chương 22	68
23. Chương 23	71
24. Chương 24	73
25. Chương 25	76
26. Chương 26	80
27. Chương 1	82
28. Chương 2	84
29. Chương 3	85
30. Chương 4	87
31. Chương 5	89
32. Chương 6	91
33. Chương 7	92
34. Chương 8	95
35. Chương 9	96
36. Chương 11	97
37. Chương 12	99
38. Chương 13	101
39. Chương 14	102
40. Chương 15	104
41. Chương 16	106

42. Chương 17	107
43. Chương 18	109
44. Chương 19	110
45. Chương 20	112
46. Chương 21	113
47. Chương 22	114
48. Chương 23	115
49. Chương 24	117
50. Chương 25	120
51. Chương 26	125
52. Chương 27	131
53. Chương 28	132
54. Chương 29	136
55. Chương 30	140
56. Chương 31	146
57. Chương 32	150
58. Chương 33	154
59. Chương 34	157
60. Chương 35	160
61. Chương 36	164
62. Chương 37	168

Nàng Công Chúa Băng Giá

Giới thiệu

Cô là nàng Công Chúa Băng Giá sống trong một lâu đài trắng lệt...Trên thành cửa sổ một căn phòng

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nang-cong-chua-bang-gia>

1. Chương 1

Trong một lâu đài trắng lệt...

Trên thành cửa sổ một căn phòng lạnh lẽo, không một ánh sáng...

Một cô gái với một mái tóc tím nhạt óng mượt, đôi mắt cũng màu tím nhạt nhưng mang dáng vẻ lạnh lùng và có một cái gì đó rất buồn làm cô càng thêm đẹp với làn da trắng hồng. Cô mặc một chiếc váy màu trắng, trong cô như một thiên thần giáng trần. Cô đang ngắm bầu trời đầy sao tỏa sáng cùng ánh trăng vàng huyền diệu thì bỗng: cốc... cốc... cốc

- Này! Em gái! Hai vào được chứ!

Không một tiếng trả lời, cô gái vẫn ngồi đó ngắm bầu trời đêm mà không hề để ý đến người ngoài cửa.

- Không trả lời coi như đồng ý đấy nhé!

..... Vẫn không một tiếng trả lời. Chàng trai bên ngoài đẩy cửa vào. Một chàng trai với mái tóc và đôi mắt đen huyền, làn da trắng hồng càng làm tôn lên vẻ đẹp của anh. Và cũng như cô gái, chàng trai cũng mang một dáng vẻ lạnh lùng. Anh tiến đến phía cô gái nhưng cô gái dường như vẫn không quan tâm mà mắt vẫn ngắm những ngôi sao trên bầu trời.

- Trông em có vẻ khá mệt mỏi nhỉ!

Cô gái quay lại nhìn chàng trai và trả lời:

- Không hẳn! Đây là nhiệm vụ của một công chúa – người đứng đầu đất nước - mà thôi.

Vâng. Cô gái có mái tóc tím không ai khác chính là Shichikitory Moru – công chúa Băng Quốc và chàng trai kia chính là Touya Kinomoto anh trai kết nghĩa của cô cũng là thái tử của Hỏa Quốc.

Chàng trai nhìn cô gái bằng ánh mắt dịu dàng, nói:

- Em chưa từng học trung học đúng chứ?

- Vâng!

- Vậy em muốn thử không?

- Là sao?

- Hãy thử học ở trường trung học và em hãy thư giãn ở đó đi.

- Nhưng...

- Không sao đâu! Anh sẽ giúp em cai quản đất nước này mà.

.....Im lặng..... Cô gái suy nghĩ một lúc lâu và cuối cùng cô trả lời:

- Vậy cũng được nhưng mọi chuyện phải do em quyết định và nhờ anh cai quản đất nước giúp em nhé.

- Được! Giờ thì hãy xuống đại sảnh đi, mọi người đang chờ em đó!

Nói rồi cả hai người cùng bước đi xuống đại sảnh – nơi đang diễn ra một buổi tiệc sang trọng.

Vài ngày sau...

Cốc... cốc... cốc...

Cánh cửa được đẩy vào một cách nhẹ nhàng. Touya bước vào phòng và tiến đến chỗ Shichi. Anh hỏi:

- Em đã làm xong các thủ tục nhập học rồi chứ!

Shichi đang loay hoay với đồng giấy tờ chất chồng như không nói gì chỉ đưa cho Touya một tờ giấy và tiếp tục với công việc đang dở. Touya cầm tờ giấy đọc rồi nói:

- Đúng là Shichi đi đâu cũng che giấu thân phận của mình cả. Đã vậy còn đi sang nước khác nữa.

- Em không muốn mọi người biết thân phận của mình thôi.

- Khi nào em đi?

- Ngày mai.

- Sao sớm vậy? Mà thôi để anh đi chuẩn bị.

Nói rồi Touya rời khỏi văn phòng của Shichi và một lần nữa trở lại với vẻ lạnh lùng của mình. Còn Shichi cô vẫn tiếp tục với công việc của mình và bên cạnh cô là 4 quả trứng với những hoa văn kì lạ trên vỏ.

Ngày hôm sau đã đến, Touya và các vị quan trong triều tiễn Shichi đến sân bay hoàng gia để cô đi khảo sát tình hình các nước khác (lý do mà Touya đã đặt ra để giấu việc Shichi đi học trung học ở Thủy Quốc). Shichi chào mọi người rồi lên máy bay và đến Thủy Quốc dưới một cái tên mới – Ailita Shizuka, bắt đầu

một cuộc sống mới với thân phận là một nữ sinh nghèo nhận học bổng vào trường trung học nổi tiếng ở Thủy Quốc – Sakura.

Liệu Shichi có thể thư giãn được chăng hay sẽ gặp những rắc rối ở trường?

2. Chương 2

Buổi sáng đầu tiên ở Thủy Quốc...

Shichi thức dậy rất sớm và chuẩn bị đến trường mới. Cô mặc một chiếc áo sơ mi trắng cùng với chiếc váy màu hồng caro và chiếc áo khoác màu trắng. Cô đi một đôi giày bata cũng màu trắng. Mái tóc tím dài được cô buộc cao lên bằng chiếc buộc tóc màu đen, cô đeo một chiếc kính cận. Tóm lại, bây giờ nhìn cô có vẻ rất nghiêm khắc nhưng giữ nét lạnh lùng thường ngày của cô.

Sau khi ăn sáng xong, cô đi đến trường. Trên đường đến trường, cô đã làm bao nhiêu người ngất xỉu vì vẻ đẹp của mình (sự thật là sau khi cải trang trông cô vẫn rất đẹp).

Cuối cùng cũng tới trường, ngôi trường mà cô sẽ học trong 4 năm – trường trung học Sakura: ngôi trường rất rộng với bốn dãy phòng học chia làm bốn khối, mỗi khối đều có một lớp đặc biệt gọi là S.A dành cho 30 học sinh giỏi nhất khối. Căn tin cũng rất rộng và sạch sẽ, sân trường với những hàng cây thẳng tắp làm người ta có cảm giác rất thoải mái. Hay nói cách khác, ngôi trường là một nơi lí tưởng để cô thư giãn sau gần ấy năm phải làm việc không ngừng nghỉ.

Vì bây giờ còn rất sớm, sân trường không có ai nên cô phải lần mò tìm phòng hiệu trưởng để nhận lớp. À! Đằng kia rồi. Cô nghĩ khi thấy tấm bảng đề “phòng hiệu trưởng” rồi chậm rãi bước đến đó. Đứng trước cửa phòng hiệu trưởng, cô đưa tay gõ cửa và có tiếng trả lời:

- Mời vào.

Cô đẩy cửa bước vào, căn phòng rất gọn gàng và sạch sẽ chứng tỏ chủ nhân của căn phòng là một người thích gọn gàng. Cô hiệu trưởng ngước mặt lên nhìn cô rồi cất tiếng:

- Em là Ailita Shizuka – người có số điểm tuyệt đối trong kì thi tuyển sinh vừa rồi – phải không?

- Vâng.

- Em rất giỏi vì vậy mong em sẽ tiếp tục cố gắng trong thời gian vừa qua. À! Quên mất không giới thiệu, cô là Sanjo Yukari, rất vui được biết em.

- Chào cô ạ! Xin hỏi cô em học lớp nào ạ?

- À! Em học ở lớp S.A của khối 6. Em cứ đi thẳng rồi đến dãy nhà thứ nhất. Lớp S.A ở tầng cao nhất đó.

- Vâng. Cảm ơn cô. Chào cô ạ.

Nói rồi Shizuka bước ra khỏi phòng hiệu trưởng và đi theo sự hướng dẫn của cô. Đến nơi cũng là lúc chuông reo vào học, cô đến trước cánh cửa lớp học nhìn vào trong và đập vào mắt cô là một cảnh tượng hỗn loạn: người thì nói chuyện, người thì nhắn tin điện thoại... Cô lắc đầu rồi đứng ở cửa đợi cô giáo chủ nhiệm đến. Không để cô phải đợi lâu, cô giáo chủ nhiệm đã đến bên cạnh Shizuka. Cô giáo lên tiếng:

- Em là học sinh mới phải không? Xin chào em, cô là Hoshino Utau giáo viên chủ nhiệm của em.

- Vâng chào cô, em là Ailita Shizuka.

Sau khi giới thiệu về mình, cô Utau bước vào lớp và ngay lập tức lớp học im lặng ngay. Cô Utau nói:

- Như các em đã biết, hôm nay lớp chúng ta có một bạn học mới.

Cả lớp nhao nhao ngắt lời cô:

- Là nam hay nữ vậy cô?

Cô Utau lấy thước gỗ lên bảng để giữ trật tự cho lớp:

- Các em sẽ biết ngay thôi! Em vào đi!

Shizuka bước vào lớp trước con mắt hình trái tim của các chàng trai và sự ngưỡng mộ của các cô gái. Cô Utau ghi tên của cô lên bảng và bảo cô giới thiệu về mình. Nhưng với sự lạnh lùng của mình, cô chỉ nói tên mình:

- Ailita Shizuka.

Nhưng không ngờ cả lớp nhao nhao lên:

- Wow, cô ấy thật là cool quá đi.

- Đúng, đúng...

Cô Utau chỉ vào chiếc bàn ở cuối lớp và nói:

- Em hãy ngồi ở đó nhé.

Không nói gì Shizuka bước xuống chiếc bàn mà cô Utau chỉ rồi ngồi xuống trước con mắt ngưỡng mộ của mọi người. Giờ ra chơi, trong khi mọi người xuống căn tin thì cô đi lên sân thượng của trường và nằm đó ngắm bầu trời. Việc ngắm nhìn bầu trời và tận hưởng bầu không khí yên tĩnh ở sân thượng làm cô thấy thoải mái.

Reng... reng... reng...

Giờ ra chơi kết thúc...

Sau giờ ra chơi, những tiết học lại bắt đầu với vẻ uể oải của các học sinh. Lớp cô hôm nay có tiết Anh, Văn, Toán, Sinh và Nhạc. Rồi tiếng chuông kết thúc buổi học cũng vang lên, tất cả học sinh ùa ra khỏi cổng như ong vỡ tổ. Cô đi về nhà và thay đồ để chuẩn bị đi làm việc.

Hồi tưởng

Đêm hôm trước.

Cô chạy chiếc BMW đến bar Rose, quán bar nổi tiếng nhất thế giới. Bước vào bar, cô đi đến thẳng phòng vip cùng với những ánh mắt ngưỡng mộ của mọi người. Shizuka mặc một bộ đồ bó màu tím với một chiếc mặt nạ che nửa khuôn mặt ở trên có hoa văn là những bông hồng cách điệu cũng màu tím.

Đến nơi cô rút từ trong túi ra một tấm thẻ màu tím có hình một bông hồng rồi quét qua tay nắm cửa có hình một con ngựa trắng. Cánh cửa phòng vip mở ra và cô bước vào. Trong phòng có hai người cũng mặc đồ bó và đeo mặt nạ như cô nhưng người con gái thì mặc đồ bó và đeo mặt nạ màu trắng còn người con trai thì màu đen và họ cũng mang một khuôn mặt lạnh lùng nhưng vẫn có nét vui tươi. Họ nhìn thấy cô thì bỏ ngay khuôn mặt lạnh lùng mà mỉm cười nói:

- Cậu về thăm bọn mình hả?

- Ừ.

- Cậu định ở lại đây bao lâu?

- 4 năm.

- Haaaaaaaaaaaa. Thiệt không?

Hai người cùng hét lên khi nghe câu trả lời của Shizuka. Nếu phòng này không cách âm chắc nhạc ở bên dưới cũng bị át luôn quá. Shizuka trả lời mà mặt vẫn không chút biểu cảm:

- Thiệt.

- Hay quá.

- Còn một việc nữa.

- Việc gì?

- Mình về đây nhưng mình đang che giấu thân phận nên thân phận mới của mình sẽ là chị ba của bang Rose và là người phục vụ rượu ở bar được chứ?

Chắc mọi người sẽ thắc mắc nhỉ. Nhưng sự thật thì Shichi là chị cả cũng là người sáng lập ra bang Rose đứng đầu thế giới ngầm với biệt danh là Violet Rose, còn người con gái là White Rose – chị hai bang Rose tên thật là Rita Cavanaugh, người con trai là Black Rose – anh hai của bang Rose tên thật là Tao Ren và hai người họ là hai người bạn thân nhất của Shichi đó. Ren và Rita có hôn ước từ nhỏ với nhau.

- Được. Nhưng cậu cho bọn mình ở chung nhà với cậu nhé.

- Ủ. Dù sao ở nhà một mình cũng chán.

- Cảm ơn. Vậy thì giờ về nhà bọn mình để lấy đồ rồi sang nhà cậu nhé.

-Ủ.

Thế là cả ba người cùng nhau đi về nhà của Shizuka.

3. Chương 3

Bây giờ đang trong buổi lễ kết nạp người lãnh đạo thứ tư – Red Rose – của bang Rose. Tất cả mọi người trong bang ai cũng thắc mắc Red Rose tài giỏi như thế nào mà có thể lên nắm chức chị ba bang Rose khi mới bước vào thế giới ngầm này. Black Rose đứng trên bục và nói:

- Xin mọi người im lặng! Buổi lễ xin được bắt đầu! Bây giờ xin mời nhân vật chính hôm nay: Red Rose bước lên bục.

Cánh cửa chính của căn phòng bật mở, Shizuka bước vào. Mọi người đều nhất loạt quay lại nhìn cô. Hôm nay, cô mặc một bộ đồ bó sát người màu đỏ nhưng không hề hở hang, khuôn mặt cô cũng bị che đi một nửa ở trên bởi chiếc mặt nạ có những bông hồng được cách điệu cũng màu đỏ. Cô bước vào phòng trước những ánh mắt ngưỡng mộ lẫn tò mò và có cả những ánh nhìn soi mói. Thấy cô đã bước lên bục, Black Rose lên tiếng:

- Và đây sẽ là chị ba của bang Rose chúng ta, xin mọi người ột tràng pháo tay.

- Và cũng như những lần trước, mọi người có thể thử tài của Red Rose. Vậy xin hỏi có ai muốn thách đấu không? – Black Rose nói thêm khi thấy mọi người có vẻ không đồng ý ột người mới bước vào thế giới ngầm lên làm chị ba của bang.

- Thưa anh hai, em muốn thách đấu với chị ba. – Một chàng trai với mái tóc màu vàng óng và làn da trắng không tì vết đứng ra khỏi hàng khi Black Rose vừa dứt lời.

- Được. Vậy trận đấu bắt đầu.

Trận đấu vừa bắt đầu, chàng trai tóc vàng đã nhanh chóng xông vào đánh Red Rose trước nhưng cô không hề tỏ vẻ nao núng mà nhanh như cắt đưa tay chặn đòn đánh của chàng trai kia, rồi bằng một cú xoay người cô đá chàng trai đó với một lực khá mạnh làm chàng trai văng thẳng vào vách tường bên cạnh, tạo thành một vết lõm lớn trên tường. Sau cú phản công của Red Rose, chàng trai tóc vàng không thể đứng dậy được nữa và phần thắng thuộc về cô. Black Rose lên tiếng:

- Trận đấu kết thúc, Red Rose thắng. Còn ai muốn thách đấu nữa không?

Tất cả mọi người nhìn nhau rồi đồng loạt lắc đầu và đồng ý để Red Rose làm chị ba của bang, sợ dĩ mọi người làm như vậy là vì anh chàng tóc vàng kia là Nokoru Imonoyama – người mạnh nhất trong bang chỉ sau ba người đứng đầu bang. Mặc ọi người vỗ tay chúc mừng mình, Red Rose vẫn không chút biểu cảm mà tiến lại chỗ Nokoru, đỡ anh đến chỗ hàng ghế ngồi và đặt anh xuống.

- Không sao chứ? – Red Rose hỏi.

- Vâng em không sao. Xin lỗi vì đã nghi ngờ chị ba. – Nokoru trả lời.

Mọi người nhìn hành động của Red Rose mà khá ngạc nhiên vì những tưởng cô rất là vô tâm (tại cô quá lạnh lùng) ai ngờ cô cũng như ba người đứng đầu - rất biết quan tâm đến người khác dù bên ngoài khá lạnh lùng. Bây giờ, họ đã tin tưởng mà thật sự giao cho Red Rose nhiệm vụ chỉ huy trong bang.

- Và còn một chuyện nữa – Black Rose nói khi mọi người đang bàn luận về Red Rose làm mọi người lại một lần nữa hướng lên phía bục – đó là Red Rose sẽ là người pha chế rượu của bar Rose. Vì vậy, mong người giúp đỡ cho cô ấy.

Mọi người trong phòng đều rất ngạc nhiên nhưng đồng thanh trả lời:

- Vâng. Chúng em sẽ cố hết sức giúp đỡ chị ba.

- Vậy cảm ơn mọi người, bây giờ thì mọi người có thể về.

Sau câu nói của Black Rose, mọi người nhất loạt đứng dậy chào ba người đứng đầu bang rồi đi ra khỏi phòng. Trong phòng bây giờ chỉ còn ba người đứng đầu. Rita nói:

- Không ngờ lại thành công đến vậy mà cậu giỏi thật đấy Shichi, chỉ một chiêu mà có thể hạ đo ván Nokoru trong khi bọn mình phải chật vật lắm mới thắng được.

- Vậy mới làm người đứng đầu bang được chứ. – Ren lên tiếng khi Rita vừa dứt lời.

- Ủ nhỉ. – Rita gật gù.

- Nếu các cậu không muốn về nhà thì cứ ở lại đó nhé. – Shichi lên tiếng khi thấy hai người kia vẫn còn có hứng để nói chuyện phiếm – Mình về trước đây.

- Chờ với Shichi – cả hai đồng thanh đuổi theo Shichi khi thấy cô đã khuất sau cánh cửa.

Ra tới gara của bar, Rita chợt lên tiếng:

- Nè, sao chúng ta không đi qua chơi bar của bang Angle nhỉ.

- Nghe cũng hay, vậy chúng ta đi đi. – Ren cũng lên tiếng đồng tình.

Cả hai nhìn Shichi bằng ánh mắt cúm con long lanh nhất. Shichi thở dài và gật đầu đồng ý. Thế là cả ba người lên xe và đi đến bar Angle.

8h tối tại bar Angle...

Có ba người bước vào bar làm cho tất cả mọi hoạt động của bar dường như ngưng lại. Tất cả mọi người trong bar nhìn ba người với ánh mắt ngưỡng mộ lẫn tôn trọng và khi thấy ba người đã yên vị ở một bàn trong góc khuất thì mọi hoạt động mới trở lại cảnh nhộn nhịp như bình thường. Trong khi đó có một người đã đi đến phòng vip.

Tại phòng vip....

Có một nhóm người đang nói chuyện vui vẻ với nhau thì tiếng gõ cửa vang lên. Cốc... cốc... cốc...

- Mời vào.

Một tên con trai bước vào.

- Có chuyện gì vậy. – một người con trai đang ngồi trên ghế sofa hỏi.

- Thưa, có hai thủ lĩnh và một người nữa của bang Rose đến bar chúng ta. – tên kia nói.

- Được bọn tôi xuống ngay. – người con trai kia nói.

Thế là cả nhóm người cùng nhau đi xuống bar để chào đón ba người của bang Rose.

Trở lại chỗ ba người kia...

Một người bồi bàn đi đến và nói:

- Xin hỏi mọi người uống gì?

Rita trả lời:

- Một cocktail nho, hai volka.

Người bồi bàn ghi chép xong thì đi đến quầy bar và đưa cho người pha chế một tờ giấy. Một lát sau, anh trở lại với những thứ đồ uống mà các vị khách đã gọi. Sau khi anh đi khỏi, Rita mới lên tiếng:

- Ở đây phục vụ cũng không tồi nhĩ.

- Đúng đó. – Ren đồng tình. Rồi cả hai trao nhau những ánh mắt yêu thương làm cho Shichi dù không thích cũng phải ngồi nhìn.

- Mình đi ra nhảy đây. Các cậu cứ ở đây. – Shichi lên tiếng khi thấy bầu không khí này không thích hợp với mình.

Cô rời bàn nhưng không ra sàn nhảy mà đi đến quầy bar và ngồi ở đó để nhường chỗ cho hai người kia. Trong lúc Rita và Ren đang vui vẻ nói chuyện với nhau thì một nhóm người xuất hiện. Người đi đầu lịch sự nói:

- Không ngờ bar chúng tôi lại được đón tiếp hai người đứng đầu bang Rose.

- Lại nữa rồi, bỏ ngay cái giọng đó đi Woo Hyon. – Ren lên tiếng một cách khó chịu khi thấy giọng điệu lịch sự của Woo Hyon.

Vâng. Đây chính là Woohyon biệt danh là Thiên Long – anh hai của bang Angle. Anh có một mái tóc màu đen, làn da trắng hồng và gương mặt dễ thương như con gái.

- Còn cậu nữa, Do Hyon. Thấy bằng hữu không thèm chào lấy một tiếng. – Ren lại tiếp tục.

Dohyon là anh cả của bang Angle biệt danh là Thiên Vũ. Anh có một mái tóc màu vàng, làn da trắng hồng và sở hữu một khuôn mặt đẹp trai.

- Sao các cậu lại đến đây? – Người con gái bên cạnh Woohyon hỏi.

- Tụi mình dẫn người mới đến làm quen với các cậu ấy mà Ah Hin. – Rita trả lời.

Ah Hin là chị hai của bang Angle, biệt danh là Chu Tước. Cô có một mái tóc màu vàng, dài, óng mượt. Làn da trắng với đôi mắt to tròn. Trong cô rất dễ thương. Cô là người yêu của Woohyon.

- Người mới? – Một chàng có mái tóc màu đen lên tiếng hỏi lại.

- Ủi chị ba của bang tụi mình đó, Bi Won. – Ren trả lời.

Bi Won là anh ba của bang Angle, biệt danh là Dark Angle. Ngoài việc sở hữu một mái tóc màu đen, anh còn có một làn da trắng và một khuôn mặt baby.

- Chị ba á? – Cô gái đứng bên cạnh Bi Won hỏi.

- Ủi. Chị ba, Dong Young ạ. – Rita trả lời.

Dong Young là chị ba của bang Angle, biệt danh là Light Angle. Nhìn cô khá giống con trai với mái tóc đen ngắn, làn da trắng và khuôn mặt khá là baby. Cô là người yêu của Bi Won.

- Các cậu chiêu nạp hồi nào vậy? – Một người con trai có mái tóc vàng hỏi.

- Mới tối nay thôi, Lee Jung. – Ren trả lời.

Lee Jung là anh tư của bang Angle, biệt danh là Bạch Hổ. Anh có một mái tóc vàng dài được cột cao, một làn da trắng, khuôn mặt điển trai.

- Vậy sao không mời tụi mình đến dự? – một cô gái tỏ vẻ hờn dỗi.

- Xin lỗi Mỹ Hương nhưng Violet Rose không đồng ý cho người của bang khác tham dự vào các buổi lễ của bang. – Rita giải thích.

Mỹ Hương là chị tư bang Angle, biệt danh là Moon Angle. Cô có một mái tóc dài mượt màu đen được buộc hai bên, một làn da trắng và một gương mặt rất xinh. Cô là người yêu của Lee Jung.

- Vậy thì giới thiệu người mới với tụi mình đi. – Woo Hyon lại một lần nữa lên tiếng.
 - Được. Xin giới thiệu đây là.... Ở Red Rose đâu rồi? – Ren lên tiếng nhưng khi chỉ tay qua ghế của Shichi thì không thấy cô đâu cả.
 - Đâu có thấy gì đâu. – cả nhóm đồng thanh.
 - Ở Red Rose đâu, cậu có thấy không Rita?
 - Không. – Rita trả lời.
 - Chắc tại các cậu tình tứ quá mà bỏ lơ người ta nên người ta đi về rồi chứ gì. – Ah Hin lên tiếng trêu chọc làm hai người kia đỏ mặt.
 - Hình như lúc này cậu ấy nói là ra nhảy thì phải? – Rita lên tiếng chữa ngược. Nhưng khi cả bọn quay ra sàn nhảy thì chẳng thấy ai cả. Thế là Rita và Ren cuống cuống lên tưởng Ah Hin nói thật nên sợ Shichi giận mình mà bỏ về.
- Chợt Do Hyon lên tiếng làm cả bọn giật mình:
- Có phải cô gái mặc đồ đỏ ngồi ở quầy bar không?
- Cả bọn nhìn vào quầy bar và thấy Shichi đang ngồi ở đó nhâm nhi ly rượu mặc kệ những người bên cạnh đang ra sức bắt chuyện với cô. Thế là cả bọn đi đến quầy bar. Ren gọi:
- Red Rose bọn mình giới thiệu với cậu vài người bạn nè.
- Red Rose quay sang nhìn nhóm Angle khi cả bọn đã ngồi xuống bên cạnh cô. Nhìn một lượt, sau đó cô im lặng quay lại cốc rượu của mình và tiếp tục nhâm nhi nó.
- Giới thiệu với cậu đây là những người đứng đầu bang Angle. Đây là Do Hyon – anh cả, Woo Hyon – anh hai, Ah Hin – chị hai, Bi Won – anh ba, Dong Young – chị ba, Lee Jung – anh tư và Mỹ Hương – chị tư. – Ren giới thiệu khi thấy bầu không khí im lặng kéo dài.
- Red Rose vẫn không quay lại chỉ nói:
- Tôi là Red Rose xin được chỉ bảo thêm.
- Woo Hyon lên tiếng:
- Có thể cho chúng tôi biết tên thật của cô không?
 - Rất tiếc là không. – Red Rose trả lời.
- Cả bọn im lặng không nói gì. Cảm thấy không khí ngột ngạt khi có mình nên Red Rose đứng dậy nói:
- Tôi hơi mệt, xin phép về trước.
 - O cậu về hả? – Ren và Rita đồng thanh.
 - Ủ. Mình về đây. - Ren Rose trả lời.
- Mặc kệ cho bọn Ah Hin năn nỉ cô ở lại, Red Rose đi ra bãi đậu xe lấy xe rồi về nhà. Rita và Ren ở lại một chút rồi cũng đi về.

4. Chương 4

6h sáng hôm sau, Shizuka thức dậy khi những ánh nắng mặt trời chiếu vào gương mặt cô. Sau khi làm vệ sinh cá nhân, cô thay đồ rồi xuống bếp làm bữa sáng cho ba người. Xong xuôi đâu đó, cô đặt hai phần ăn trên bàn và ăn phần của mình rồi lên chiếc xe đạp mới mua đi đến trường.

Cô đi vào bãi đậu xe, để xe vào một chỗ rồi xách cặp lên lớp. Đang đi thì một trong mấy quả trứng động dậy, cô mở cặp ra xem thì thấy quả trứng màu tím động dậy. Trong lúc đó có một nhóm người đang đi trong sự ngưỡng mộ của mọi người. Chàng trai đi đầu chợt thấy mấy quả trứng của Shizuka thì đi đến, đặt tay lên vai cô định nói gì đó thì cô quay lại và hất tay chàng trai ra trước sự ngỡ ngàng của mọi người rồi quay đầu bỏ đi. Trước khi bỏ đi cô còn bỏ lại một câu làm nhóm người đó không khỏi ngạc nhiên: “Đừng tỏ ra thân thiết khi chúng ta không hề quen biết nhau”. Vì họ khá nổi tiếng trong trường này và luôn được mọi người quý mến, chưa có ai đối xử lạnh lùng với họ như vậy.

Nhóm người đó là Guardian – một nhóm bảo vệ mọi người trong trường - người đứng đầu là Do Hyon, biệt hiệu là King, biệt hiệu Queen là Ah Hin, biệt hiệu Jack là Bi Won và cuối cùng biệt hiệu Ace là Mỹ Hương. Phụ việc cho nhóm còn có Woo Hyon, Dong Young, Lee Jung. (chắc mọi người biết họ nhỉ).

Mọi người bàn tán với nhau:

- Đó là Ailita Shizuka đúng không?
- Đúng cô ấy rồi.
- Thật là cool và spicy quá đi.... (cô đi học mới có một ngày mà sao nổi tiếng vậy cả)

Ah Hin lên tiếng trước:

- Là cô gái đó phải không? Cô gái có bốn quả trứng Shugo Chara mà King tiền nhiệm đã nói.
- Đúng. – Do Hyon trả lời.
- Ailita Shizuka ư? Thú vị đây. – Woo Hyon lên tiếng.

Nói rồi, họ cùng nhau về lớp. Còn Shizuka, cô đã lên lớp, đeo headphone và ngồi đó đọc cuốn sách cô mới mua hôm qua trong khi mọi người ở trường bàn tán về cô và vụ việc mới xảy ra ở sân trường.

Reng...reng...reng...

Giờ học bắt đầu, hôm nay lớp cô có tiết toán đầu tiên. Thầy giáo vào lớp. Sau khi giảng qua những kiến thức cơ bản, thầy cho cả lớp một đề toán khó và hỏi ai có thể giải bài toán này không.

.....Im lặng..... Không ai trả lời. Cuối cùng, thầy nói:

- Vậy Ailita em lên giải thử được không?

Cô không nói gì chỉ nhẹ nhàng đặt quyển sách xuống rồi đi lên bảng cầm phấn và viết. Chỉ 5' sau, cô đã làm xong bài toán trước con mắt ngỡ ngàng của cả thầy giáo và học sinh trong lớp S.A không ngoài trừ nhóm Guardian (nhóm Guardian cũng học lớp S.A). Còn cô thì ung dung về chỗ ngồi và tiếp tục đọc cuốn sách vẫn còn đang dang dở. Sau mấy phút ngỡ ngàng thì thầy giáo cũng lên tiếng:

- Rất tốt. Các em hãy chép bài giải vào đi.

Reng...reng...reng...

Giờ giải lao đã đến....

Đang chuẩn bị xuống căn tin thì Shizuka bị chặn lại bởi Ah Hin. Ah Hin nói khi thấy cô định lên tiếng hỏi:

- Sau giờ học, mời bạn đến Royal Garden dự tiệc trà với bọn mình. – và đưa cho cô một giấy mời.
- Ừ. Còn bây giờ thì để tôi đi. – Shizuka cầm lấy giấy mời rồi lách sang một bên và ung dung ra khỏi lớp.

Cả lớp lại được dịp bàn tán:

- Ailita được mời dự tiệc trà ở Royal Garden kìa.
- Ừ. Sướng thật....

Còn nhóm Guardian chỉ mỉm cười và cũng xuống căn tin.

Tại căn tin...

Vừa xuống đến căn tin, Shizuka đã chọn ình một cái bàn ở góc khuất, không ai để ý để đọc cuốn sách của mình thay vì ăn như những người khác. Đọc sách một lúc thì cô nghe thấy tiếng ồn ào khiến cô không thể đọc được nữa. Ngước lên nhìn thì thấy nhóm Guardian đang tiến đến chiếc bàn cô đang ngồi. Cô liền đứng dậy và đi ra khỏi căn tin trước khi họ đến chỗ cô. Cô đi ra sân sau và chọn ình gốc cây anh đào lớn nhất để ngồi. Thay vì đọc sách như khi ở căn tin, cô lại lấy 4 quả trứng ra và ngắm nhìn chúng. Cô nói với quả trứng màu tím:

- Không biết khi nở ra bạn sẽ là gì nhỉ?

Nhưng thật kì lạ, khi cô vừa dứt lời, quả trứng màu tím động đậy rồi bay lên không trung, vỏ quả trứng bắt đầu xuất hiện những vết nứt và cuối cùng quả trứng tách ra làm xuất hiện một cô bé có mái tóc dài màu tím, cô bé mặc một bộ đồ mang phong cách military màu tím trong rất dễ thương và năng động. Cô bé mở to đôi mắt và bay đến trước mặt cô rồi cất tiếng nói:

- Chào chị! Em là Violet, là shugo chara của chị và cũng là hiện thân trong tương lai của chị.

Không ngạc nhiên, không sợ hãi, gương mặt của Shizuka vẫn vậy không một biểu cảm. Cô cất giọng đều đều nói:

- Chào em! Chúc mừng em đã chào đời.

- Cảm ơn chị.

Reng... reng... reng...

Tiếng chuông vào học vang lên. Violet trốn vào túi áo của Shizuka, còn cô thì bước lên lớp để chuẩn bị vào học. Vào đến lớp, cô thấy mọi người đang bu quanh bàn mình. Cô đi tới thì mọi người đứng sang hai bên để nhường chỗ cho cô đi vào. Vào đến chỗ của mình, cô thấy cặp sách và đồ dùng của mình bị quăng nằm la liệt dưới đất còn chỗ của cô thì bị một tên con trai với mái tóc màu vàng chiếm mất. Nhìn chàng trai đó với một thái độ lạnh lùng đến thờ ơ, cô bước đến và nhặt những đồ dùng của mình lên sau đó thì đi đến chỗ tên con trai đó và nói:

- Xin lỗi nhưng có thể xích vào bên trong được không? Dù sao đây cũng là chỗ của tôi mà.

Tên con trai đó nói mà không thèm nhìn mặt cô:

- Ô hô! Đây là một kiểu làm quen mới à. Đúng là lạ thật đấy nhưng không đủ khiến tôi để ý đâu. Còn nữa, chỗ này từ nay là của tôi, cô hãy đi chỗ khác đi.

Shizuka không nói gì chỉ nhẹ nhàng đi đến gần anh chàng đó, nắm lấy cổ áo anh rồi thẳng tay quăng anh ta xuống đất và ung dung ngồi vào chỗ của mình, đọc cuốn sách đang còn dang dở. Còn về phía chàng trai kia, sau khi bị Shizuka quăng xuống đất liền đứng dậy định chửi cô. Nhưng khi anh nhìn thấy khuôn mặt cô thì anh lại đứng ngây ra không nói được lời nào. Anh nghĩ: “Đẹp quá! Không thể tin được!”. Anh chỉ bình tĩnh khi cô lạnh lùng nói:

- Nhìn đủ chưa, nếu đủ rồi thì làm ơn qua chỗ khác đi.

- O... Xin lỗi. Tôi tên là Kiseki Souma. Tôi muốn làm quen được chứ? – Anh hỏi.

- Không. Làm ơn đi chỗ khác đi. Anh phiền quá đấy. – Shizuka trả lời.

Kiseki đứng chết trân tại chỗ không nói được lời nào. Chưa bao giờ có một người nào dám đẩy anh ngã chứ đừng nói là quăng anh xuống đất vậy lại là con gái nữa, cô còn thẳng thừng từ chối lời mời làm quen mà bao cô gái mong muốn. Shizuka lại một lần nữa lên tiếng:

- Chưa bao giờ thì bây giờ đã có rồi đấy. Tôi không thích người như anh nên từ chối vậy thôi. Còn chuyện đẩy ngã anh là tại vì anh lấy chỗ của tôi khi chưa được sự đồng ý, lại ngang nhiên ném sách vở của tôi vậy thôi.

Anh giật mình và bất giác bật ra câu hỏi:

- Cô... Cô đọc được suy nghĩ của tôi ư?

- Nó hiện rành rành ở trên mặt anh đó thôi. Còn bây giờ thì tránh ra khỏi chỗ này trước khi tôi quăng anh đi lần nữa. – Shizuka trả lời.

Kiseki nghe vậy thì giật mình và ngoan ngoãn nghe theo lời Shizuka đi ra ngoài cửa chờ giáo viên chủ nhiệm. Anh lại nghĩ: “ Cô gái này thật thú vị! Tôi nhất định sẽ của được cô!”.

Còn tất cả mọi người khi chứng kiến cảnh Shizuka từ chối cậu bạn học mới đẹp trai thì chỉ nhún vai và trở về chỗ của mình để chờ cô giáo tới.

Cô giáo chủ nhiệm bước vào lớp, cũng như lần trước, lần này cô giới thiệu về bạn học mới và mời bạn giới thiệu về mình. Kiseki nói:

- Xin chào mọi người, mình là Kiseki Souma. Còn những thứ khác là bí mật. Mong mọi người giúp đỡ. – Và anh tặng kèm cho cả lớp một nụ cười rất ư là đẹp.

Cả lớp lại nhao nhao lên, đặc biệt là các bạn nữ:

- Được chứ, được chứ. Bọn mình sẽ giúp đỡ bạn.

- Bây giờ em muốn ngồi chỗ nào? – Cô giáo hỏi.

Kiseki nhìn xuống lớp rồi chỉ tay về phía Shizuka, nói:

- Em muốn ngồi gần bạn đó.

Cô giáo khá ngạc nhiên nhưng rồi cô hỏi:

- Bạn ấy ngồi ở đây được chứ Ailita?

- Thưa, không ạ. – Shizuka trả lời

Cô giáo quay sang nói với Kiseki:

- Bạn ấy không đồng ý. Vậy em ngồi phía bên trên bạn ấy nhé.

- Vâng ạ. – Kiseki trả lời.

Kiseki chậm rãi đi xuống và ngồi xuống chỗ của mình, xong anh quay xuống mỉm cười và nói:

- Bây giờ chúng ta đã là bạn cùng lớp rồi, tôi có thể biết tên cô được không?

- Câu trả lời là không. Nếu muốn ngồi trên ghế thì đừng làm phiền tôi còn nếu muốn hôn đất lần nữa thì tôi sẽ giúp anh. – Shizuka lạnh lùng nói rồi gấp cuốn sách đã đọc xong lại và nằm xuống bàn ngủ.

Kiseki không nói gì nữa chỉ chăm chú nhìn khuôn mặt khi ngủ của cô nhưng rồi giật mình nhớ đến câu nói đe dọa khi nãy của cô nên đành quay lên bảng trước khi bị cô cho đo đất lần nữa.

Reng... reng... reng...

Tiếng chuông kết thúc buổi học vang lên, Shizuka cũng vừa ngủ dậy. Cô sắp xếp sách vở rồi đứng dậy định đi đến Royal Garden thì Woo Hyon đã xuất hiện ngay bên cạnh, vỗ vai cô và nói:

- Chúng ta đến Royal Garden chứ?

Kiseki chứng kiến cảnh đó thì cười thầm trong bụng nghĩ: “Tên này chết chắc rồi, chắc chuẩn bị được đo đất như mình khi nãy thôi!”. Nhưng khác với suy nghĩ của anh, cô không nói gì chỉ đi theo nhóm Woo Hyon. Anh cảm thấy bức tức trong lòng và quyết tâm: “Tại sao chỉ có mình tôi bị đối xử như vậy hả? Tôi nhất định sẽ làm cô đổ trước tôi.”

Royal Garden...

- Ailita Shizuka phải không? Bọn mình muốn cậu tham gia Guardian với bọn mình được chứ? – Woo Hyon lên tiếng.

- Không thích. – Shizuka lạnh lùng đáp.

- Từ chối thẳng thừng quá vậy. – Ah Hin lên tiếng với màn nước mắt cá sấu.

- Bọn mình biết cậu có Shugo Chara đúng không? – Do Hyon nãy giờ im lặng chợt lên tiếng.
- Đúng thì sao? – Shizuka lại tiếp tục với giọng lạnh lùng.
- Hãy tham gia với bọn mình đi. Bọn mình cũng có Shugo Chara nè. – Mỹ Hương nói với một giọng điệu nhí nhảnh

Sau câu nói của cô thì từ đằng sau mỗi người đều xuất hiện một Shugo Chara.

- Thì sao? – cô đáp cụt ngắn.
- Cậu hãy tham gia Guardian với bọn mình đi. – Dong Young nhìn Shizuka với ánh mắt cún con.
- Tôi nhắc lại lần nữa. Tôi từ chối. Nếu không có việc gì nữa thì xin phép. – Shizuka nói và đứng dậy bước ra khỏi Royal Garden.

Nhóm Ah Hin nhìn theo và họ có cùng một suy nghĩ: “Thật là một cô gái lạnh lùng.” Và trừ Do Hyon ra thì mọi người còn có thêm một suy nghĩ: “Tảng băng di động thứ hai đã xuất hiện, còn lạnh hơn cả tảng băng di động kia nữa.”

Ah Hin chợt nói với theo Shizuka:

- Bọn mình nhất định sẽ làm cho cậu phải gia nhập với bọn mình.
- Cả nhóm nhìn Ah Hin như đồng tình với cô rồi bước vào cuộc họp của Guardian.
- Trở lại với Shizuka, Violet từ trong túi bay ra hỏi Shizuka:
- Sao chị không gia nhập với họ? Họ có vẻ thân thiện mà.
 - Chị không thích. Vậy thôi. – Shizuka trả lời.

Violet chỉ biết lắc đầu nhìn cô.

7h tại bar Rose...

Red Rose bước vào bar rồi đi thẳng đến quầy rượu chuẩn bị cho công việc của mình. Vừa thấy cô bước vào thì mọi người trong bar đã đi đến vây quanh quầy rượu để xem tài nghệ của cô. Họ gọi rất nhiều loại rượu khác nhau. Cô làm rất nhanh nhưng cũng rất ngon khiến mọi người ai cũng tấm tắc khen cô tài giỏi. Được một lúc thì mọi người cũng trở lại như thường ngày. Cánh cửa lại lần nữa bật mở, lần này là nhóm Angle đến, Chu Tước kêu người bảo vệ đứng gần mình lên thông báo với White Rose và Black Rose họ đến. Xong, họ đến chỗ quầy bar và nói với Shizuka:

- Xin cho chúng tôi một cocktail dâu, táo, trái cây, một rượu vang năm 1987, một rượu Rhum loại nhẹ, một Volka.

Nói xong cả bọn quay sang nhìn Huyền Vũ và hỏi:

- Cậu uống gì?
-Im lặng..... Nhìn anh có vẻ đang suy nghĩ vấn đề gì đó.
- Xin hỏi anh dùng gì? – Red Rose lên tiếng bằng một giọng lạnh lùng.
 - Hở. À, bất cứ thứ gì. – Huyền Vũ có vẻ bị giật mình nhưng lấy lại bình tĩnh và nói.
 - Vậy thì cocktail nho nhé. – Red Rose nói và quay sang làm công việc của mình.

Cùng lúc đó, White Rose và Black Rose đi đến quầy và nói:

- Vậy cậu làm luôn ình hai cocktail tổng hợp nhé.
- Red Rose không nói gì mà làm thêm hai li cocktail theo yêu cầu rồi đưa ra quầy và nói:
- Của mọi người đây.
 - Cảm ơn. – tất cả đồng thanh.

Rồi mọi người cùng thưởng thức các thức uống. Black Rose lên tiếng:

- Hôm nay mặt trời mọc ở hướng nào vậy nhỉ? Mà sao những người đứng đầu bang Angle đến đây ta.
- Đừng nói móc tụi này nữa. Đang có chuyện rắc rối đây. – Dark Angle lên tiếng một cách khó chịu.
- Chuyện rắc rối ư? Các cậu mà cũng có chuyện rắc rối á? – White Rose nói.
- Là thế này... - Light Angle kể lại toàn bộ chuyện về Shizuka và buổi gặp mặt hôm nay ở Royal Garden rồi hỏi xem nhóm Rose có giúp gì được không.
- Thế thì mình chịu hay các cậu từ bỏ đi. – Black Rose lên tiếng rồi lén liếc nhìn Red Rose.
- Sao lại từ bỏ được chứ? Cô ấy rất giỏi. Bọn mình muốn cô ấy tham gia với bọn mình. – Moon Angle lên tiếng bác bỏ.
- Nhìn cách cô ấy xử sự thì có vẻ như cô ấy không muốn tham gia vì vậy mình thấy các cậu từ bỏ đi là vừa.
- White Rose lên tiếng.
- Hừ. Nói với cậu cũng như không. Mà thôi ra ngoài xả stress đi. Không nói chuyện này nữa. – Thanh Long lên tiếng rồi kéo cả bọn ra sàn nhảy.

Từ lúc đó cho đến khi về thì họ cũng không nói gì thêm nữa mà chỉ vui chơi. Còn Red Rose từ khi nghe câu chuyện và cuộc đối thoại của họ thì cô cũng không nói gì chỉ lẳng lặng làm công việc của mình rồi về nhà cùng với White Rose và Black Rose sau khi hết giờ làm việc.

Rốt cuộc Shizuka có tham gia Guardian không? Guardian sẽ làm cách nào để cô gia nhập?

5. Chương 5

Sáng hôm sau...

Cô thức dậy, làm vsen rồi xuống nhà để làm bữa sáng. Sau khi làm xong bữa sáng, cô lên phòng của Rita gọi cô dậy, Rita uể oải ngồi dậy cho tỉnh ngủ rồi đi làm vsen. Cô lại tiếp tục sang phòng Ren và gọi anh dậy nhưng khác với Rita, Ren không chịu thức dậy mà nói:

- Cho mình thêm 5' nữa đi.

Cô không nói gì mà đi vào phòng tắm và xách ra một xô nước lạnh rồi không cảnh báo trước, cô tạt thẳng vào mặt Ren làm cả căn nhà rung động bởi tiếng hét kinh thiên động địa của Ren:

- Á! Shizuka sao cậu tạt nước vào người mình?

Cô lạnh lùng quay lưng đi về phía cửa phòng, trước khi khuất sau cánh cửa, cô còn để lại một câu làm Ren hoảng hốt:

- Cho cậu 5' vsen rồi xuống bếp ăn sáng đấy. Nếu không thì tự biết hậu quả.

Cô xuống bếp và thấy Rita đã ở đó từ bao giờ. Thấy cô, Rita lên tiếng cùng với một nụ cười thích thú:

- Lại tạt nước cậu ấy à. Đúng là chỉ có mình cậu đánh thức được cậu ấy dậy nhỉ?

Shizuka kéo ghế ngồi xuống và nói:

- Không có gì, ai khiến cậu ta không chịu thức dậy làm gì.

Hai cô nàng tiếp tục huyền thuyên (hoặc chỉ có mình Rita độc thoại) về đủ thứ chuyện trên trời dưới đất cho đến khi Ren xuống và cả ba cùng nhau ăn sáng rồi đến trường. Rita và Ren thì đi ô tô đến trường, còn Shizuka, cô vẫn sử dụng chiếc xe đạp của mình để đến trường. Vì cô đang trong thân phận một nữ sinh nghèo. Cũng có thể vì cô có thể hít thở không khí buổi sớm, ngắm những thứ trên đường cô đi học và cảm nhận nó một cách từ từ. Cái cảm giác thoải mái mà cô không bao giờ có trước đây.

Như thường ngày, cô dừng lại trước sân trường vài phút để ngắm nhìn nó rồi vào bãi đỗ xe của trường. Nhưng vừa mới bước tới cổng trường, cô đã bị chặn lại bởi Kiseki. Anh đi đến chỗ cô, đưa cho cô một bó hoa gồm 99 bông hồng đỏ rồi nói:

- Mình thích cậu. Làm bạn gái mình nhé.

Sau câu nói của anh, tất cả bạn gái có mặt trong sân trường đều la lên đau đớn vì anh thích người con gái khác mà không phải họ. Đã vậy, anh còn tỏ tình trước mặt họ nữa. Nhưng vẫn như lần trước, Shizuka từ chối thẳng thừng:

- Xin lỗi nhưng tôi còn không có hứng làm bạn với anh thì nói gì đến làm bạn gái của anh. Làm ơn tránh ra một bên để tôi vào lớp.

Không chờ Kiseki tránh ra, cô lách sang một bên rồi thông thả dắt xe đạp vào trong bãi đỗ xe cứ như là chưa từng có chuyện xảy ra. Còn về Kiseki, sau câu nói của cô, anh đứng chết trân tại chỗ. Chưa từng có một cô gái nào từ chối anh một cách thẳng thừng như vậy. Trước giờ, chỉ cần anh nói thích họ thì họ sẽ theo anh ngay, nhưng không như họ, cô gái này đã từ chối thẳng thừng anh đến hai lần. Nhưng như vậy thì càng thú vị chứ sao. Anh nhất định sẽ làm cô gái đó đổ trước anh.

Cô bước lên lớp rồi ngồi xuống chỗ mình và nhìn ra ngoài cửa sổ ngắm nhìn bầu trời buổi sáng. Thiệt tình, cô nhập học ở trường này mới có ba ngày mà sao có nhiều chuyện xảy ra thật. Hết mời gia nhập nhóm thì đến thằng điên nào đó tỏ tình đã vậy còn bám dính lấy cô. Mà hình như Ren và Rita nói hôm nay họ đến đây nhập học thì phải – cô nghĩ rồi nhớ đến chuyện tối hôm qua.

Hồi tưởng

Về đến nhà, cả ba người vào nhà bếp. Shichi kiểm tra tủ lạnh vài nguyên liệu rồi nướng cho ba người một chiếc bánh táo thơm phức. Cô chia ra ba phần rồi cho vào đĩa và đưa cho hai người kia mỗi người một phần, còn mình thì ngồi xuống chiếc ghế gần đó. Đang ăn thì Rita lên tiếng:

- Shichi mình có chuyện muốn nói?
- Úp úp mở mở hoài. Có chuyện gì cậu cứ nói đi. – Shichi nói.
- Ngày mai, bọn mình sẽ nhập học vào trường cậu. – Rita tiếp tục.
- Vậy các cậu sẽ học lớp nào? – Shichi vừa nhâm nhi phần bánh của mình vừa hỏi, mặt vẫn không một biểu cảm.
- Chưa biết nữa. – Ren trả lời.
- Vậy có gì thì cứ nói mình, mình sẽ giúp được chứ? – Shichi nói.
- Ừ. – Ren và Rita đồng thanh.
- Còn giờ thì ăn nhanh lên và đi ngủ đi. – Shichi nói tiếp.

Nói rồi, cô để chiếc đĩa vào bồn rửa bát và đi lên phòng. Ren và Rita cũng nhanh chóng ăn hết phần bánh của mình và lên phòng.

————— Kết thúc hồi tưởng —————

“Không biết họ sẽ học lớp nào nhỉ? Biết đường lên phòng hiệu trưởng không đây?” – cô nghĩ rồi gục xuống bàn và ngủ thiếp đi (Nghĩ cho đã mà bàn quan thấy sợ luôn). Trong khi đó, mọi người trong lớp hết nhìn cô lại bàn tán về chuyện xảy ra sáng nay. Nhưng tất cả mọi người đều có cùng một ý nghĩ: “ Ailita Shizuka đúng là một người thật cool và spicy.”

Reng...reng...reng...

Tiếng chuông vào học vang lên. Shizuka tỉnh dậy, vươn vai một cái rồi nhìn ra cửa lớp chờ đợi (chờ cái gì thì mọi người tự biết nhé). Tiếng các học sinh đi trễ hoặc mới từ sân trường vang lên cuối hành lang, tiếp đó là cánh cửa được mở ra một cách “nhẹ nhàng” và Kiseki bước vào. Anh đi đến chỗ của mình rồi ngồi xuống và thở dốc. Shizuka không buồn liếc anh đến một cái mà tiếp tục nhìn ra ngoài cửa lớp.

Cô Utau bước vào và nói:

- Hôm nay, lớp ta lại tiếp nhận thêm hai bạn học sinh mới. Các em nhớ giúp đỡ hai bạn ấy nhé.

Cả lớp đồng thanh:

- Vâng ạ.

Rồi nhao nhao lên sau phút giây ngoan ngoan, lễ phép của mình:

- Là trai hay gái vậy cô?
- Các bạn ấy từ đâu đến vậy cô?...

Cô giáo mỉm cười nói:

- Rồi các em sẽ biết ngay thôi.

Xong, cô quay ra cửa nói to:

- Hai em vào đi.

Ren và Rita bước vào trước con mắt kinh ngạc của cả lớp (ngoài trừ Shizuka, Kiseki và đương nhiên là cả cô Utau, còn Guadian thì ngạc nhiên vì không ngờ hai người bạn của mình lại học ở trường này) vì cả hai đẹp ngoài sức tưởng tượng. Ren trong bộ đồng phục dành cho nam trông rất bảnh trai, cộng thêm vẻ ngoài lạnh lùng càng làm anh thêm thu hút các bạn nữ. Còn Rita trong bộ đồng phục dành cho nữ và vẻ ngoài lạnh lùng càng làm cô thêm bí ẩn nhưng cũng không kém phần thu hút người khác. Cô Utau bảo cả hai giới thiệu về mình làm cả lớp háo hức. Nhưng cũng giống như những lần trước, họ cũng chỉ biết được cái tên của hai người. Sau màn giới thiệu của hai người. Cô Utau hỏi:

- Vậy bây giờ, hai em muốn ngồi ở đâu?

- Bên cạnh Shizuka ạ/ Đâu cũng được ạ. – Cả hai đồng thanh.

Cô Utau ái ngại quay xuống chỗ Shizuka thì khá ngạc nhiên khi Shizuka tự động thu dọn sách vở sang một bên để chừa ra một chỗ trống. Thấy vậy, cô Utau nói:

- Vậy Rita sẽ ngồi cạnh Shizuka. Còn Ren ngồi cạnh Kiseki. Được chứ?

- Được ạ. - Đồng thanh tập hai.

Ren và Rita nhanh chóng đi xuống chỗ của mình rồi quay sang nói chuyện vui vẻ với cô mà bỏ ngay lớp vỏ lạnh lùng bên ngoài làm cả lớp chóng mặt với thái độ của hai người:

- Cảm ơn nhé, Shizuka. He he đúng là bạn tốt mà.

- Không có gì. Lo mà chuẩn bị sách vở đi, sắp vào tiết rồi đó. – Shizuka nói.

Cô Utau ra khỏi lớp để giáo viên vào dạy cho lớp. Tiết học sẽ diễn ra rất bình thường nếu không có một luồng khí lạnh tỏa ra từ Kiseki. Đơn giản là vì khi anh muốn ngồi cạnh cô thì cô không đồng ý vậy mà cô lại đồng ý cho hai người này ngồi chung, thật là chẳng coi anh ra gì cả. Hết tiết này rồi lại tới tiết khác, các tiết học cứ thế trôi qua trong cái không khí lạnh băng này.

Reng... reng... reng...

Tiếng chuông giữa giờ vang lên cứu sống tất cả mọi người trong lớp khỏi bị chết cứng. Shizuka vừa sắp xếp sách vở xong thì Ren và Rita quay sang hỏi:

- Đi xuống căn tin với tụi mình không? Hôm nay tụi mình đãi.

Shizuka chỉ gật đầu thay cho lời đồng ý và cùng hai người họ xuống căn tin.

Nhưng vừa ra khỏi bàn thì đã nghe Kiseki lên tiếng:

- Sao cậu đối xử đặc biệt với họ như vậy? Còn mình thì cậu không quan tâm hả?

Họ có gì hơn mình đâu.

Shizuka quay lại nhìn thẳng vào mắt Kiseki mà lạnh lùng trả lời:

- Hơn rất nhiều đấy. Thứ nhất, họ học giỏi hơn cậu. Thứ hai, họ không tự phụ như cậu. Thứ ba, họ không làm phiền tôi như cậu. Thứ tư, họ là những người

bạn RẤT THÂN của tôi. Và cuối cùng, họ không đáng ghét như cậu.

Sau câu nói đó, Kiseki cứng họng không thể nói được lời nào. Còn Shizuka thì cùng Ren và Rita xuống căn tin mà không thèm liếc nhìn Kiseki lấy một cái.

Tại căn tin, Ren bảo Rita và Shizuka chờ ở đây còn mình thì đi mua thức ăn cho cả ba. Rita nhìn Shizuka rồi thở dài:

- Đừng nói với mình là cậu con trai đó đang theo đuổi cậu đấy nhé.
- Chính xác là thế. Phiền thật. – Shizuka nói.
- Cậu đúng là siêu thật. Dù cảnh trạng như thế nào thì vẫn có người theo đuổi. - Rita tiếp tục.
- Siêu gì. Phiền chết đi được.
- Vậy là sướng rồi còn gì
- Không cần. Nhường cho cậu đấy. – Shizuka nói với gương mặt đờ đờ sát khí.

Cảm thấy bầu không khí đang giảm nhiệt độ, Rita cười giã nhẹ rồi nói khi thấy Ren đi tới:

- Thôi thôi. Đồ ăn đến rồi kìa. Ăn thôi.

Ren đặt một đồng đồ ăn xuống rồi cả ba cùng nhau ăn uống vui vẻ (hay nói cách khác là chỉ có hai người kia vui vẻ thôi còn Shizuka thì vẫn vậy – không cảm xúc).

Ba người đang ăn thì một đám nữ sinh đi đến bàn của họ...

6. Chương 6

Cô gái đứng đầu nhóm đó bước đến bàn của Shizuka và nói:

- Ở đây ai là Ailita Shizuka?

Ren, Rita và Shizuka vẫn ngồi ăn như không có sự hiện diện của nữ sinh đó làm cho cô nàng tức tối đập bàn.

Rầm...

Lúc này, 3 người mới quay qua nhìn cô với một ánh mắt khó chịu vì cắt ngang bữa ăn của họ. Cô nàng lại hỏi lại:

- Ở đây ai là Ailita Shizuka?

Shizuka trả lời một giọng lạnh lùng:

- Là tôi.

Cô nàng kia nói:

- Tôi là Yamabuki Kano.

Rồi Kano sầm soi Shizuka từ đầu đến cuối, không chừa một chi tiết nào, nghĩ:

”Cũng bình thường thôi. Không biết cô có cái gì mà làm cho Kiseki-sama thích đến như vậy?”

- Tôi cũng đang tự hỏi đây. Chỉ những tên ngốc mới thích tôi thôi. Vừa xấu còn vừa cù lần nữa.– Shizuka nói và ra dáng đang ngẫm nghĩ.

Kano giật mình lấp bắp nói:

- Cô...cô... đọc được suy nghĩ của tôi ư?

Shizuka không trả lời mà tiếp tục ăn nốt những thứ còn lại trên bàn. Còn Ren và Rita thì đồng thanh nói:

- Hiện rõ trên mặt cô kìa.

Nói rồi cả hai người cũng quay lại bàn ăn mà trong lòng cười thầm vì gương mặt ngốc nghếch đang ngệt ra của Kano - Kano ngẩn người nhìn cả ba. Shizuka sau khi ăn xong thì quay qua hỏi Kano:

- Cô tìm tôi có chuyện gì không?

Lúc này, Kano mới sực tỉnh và nói:

- Tôi muốn thách đấu với cô.

Tất cả căn tin bao gồm cả Ren, Rita và Guadian đều ngạc nhiên nhìn Kano. Còn Shizuka chỉ lạnh lùng hỏi:

- Tại sao?

- Tôi muốn xem cô giỏi tới đâu mà cả Guadian và Kiseki-sama đều để ý đến cô. – Kano đồng dục nói.

- Luật? – Shizuka lại hỏi.

- Hả? – Kano ngớ người không hiểu.

Rita nhanh nhẹn trả lời thay Shizuka:

- Ý của Shizuka là luật và phần thưởng của cuộc thi đó.

- Hiểu rồi. Luật của cuộc thi cũng rất đơn giản, chỉ cần không gian lận, không nhờ người khác giúp đỡ hay gây khó dễ cho người kia thôi. Còn phần thưởng thì... - nói đến đây, Kano chợt dừng lại rồi đỏ mặt.

- Thì sao? – Ren hỏi.

- Người thắng sẽ có được Kiseki-sama còn người thua thì phải tránh xa Kiseki-sama. – Kano lí nhí đáp.

Cả căn tin ồ lên. Còn Kiseki thì chờ đợi câu trả lời của Shizuka.

Shizuka im lặng một hồi rồi nói:

- Thú vị đấy. Được tôi tham gia cuộc thi này. Vòng đầu tiên là gì?

Cả căn tin tròn mắt nhìn cô còn Kiseki thì vui mừng ra mặt. Nói xong, Shizuka quay qua nhìn Kano chờ đợi câu trả lời. Kano thoáng ngạc nhiên rồi cũng trả lời:

- Cô cũng biết đấy: sắp đến kì thi học kì I. Tôi với cô thi xem ai có thứ hạng cao

hơn. Người thắng sẽ được... Cái này nhờ Kiseki-sama trao bất cứ phần thưởng nào được không? – Kano nói rồi quay sang nhìn Kiseki. Anh chàng gật đầu rồi nói:

- Người thắng sẽ được tôi hôn một cái nhé.

Sau câu nói của Kiseki, hầu hết con gái trong căn tin la lên thất vọng. Shizuka nói:

- Được. Vậy chúng ta sẽ thi với nhau nhưng phần thưởng là người thắng sẽ được yêu cầu Souma làm một việc. OK.

- Được. – Kano nói một cách tự tin.

Shizuka bước lên lớp cùng với Ren và Rita. Trên đường lên lớp, Ren hỏi cô:

- Shizuka sao lại đồng ý thi đấu? Đừng nói là cậu thích tên đó nhé.

- Không đâu. Mình đồng ý thi vì cô gái kia khá thú vị thôi với lại mình muốn xem cô nàng Kano đó giỏi đến đâu. – Shizuka trả lời.

- Thì ra là vậy. Làm mình hết hồn. À! Cuối giờ, Guardian mở cuộc họp để giới thiệu thành viên mới thì phải. Cậu tham gia không? – Rita nói.

- Cũng được. – Shizuka nói.

Rồi cả ba người cùng đi lên lớp và chờ tiết học tiếp theo.

Reng... reng... reng...

Giờ học bắt đầu với vẻ mặt uể oải của lớp học. Hết tiết học này đến tiết học khác trôi qua rồi cũng tới thời khắc mà tất cả học sinh chờ đợi.

Reng...reng...reng...

Tiếng chuông vang lên kết thúc buổi học, tất cả học sinh sắp xếp sách vở và vội vàng đến hội trường để tham dự buổi họp của Guardian. Shizuka thì không như vậy, cô cứ từ từ sắp xếp sách vở rồi thong thả đi đến hội trường cùng với Ren và Rita.

Tại hội trường...

Tất cả học sinh đã đến đông đủ để xem mặt thành viên mới của Guardian. Mọi người bàn tán với nhau về đề tài đó rất sôi nổi. Rita cũng quay sang Shizuka hỏi:

- Cậu nghĩ ai là thành viên của Guardian vậy?

- Ai biết. – Shizuka trả lời một cách thờ ơ.

- Xì. Cậu lúc nào cũng thờ ơ với mọi thứ cả. Còn cậu thì sao? – Rita quay sang Ren hỏi.

- Mình nghĩ là một người rất giỏi. – Ren trả lời.

- Ý cậu là Shizuka hả? – Rita hỏi.

- Mình không chắc nhưng có lẽ là vậy. – Ren nói.

- Không thể nào. Cậu ấy từ chối rồi mà. – Rita phủ định.

Ren không nói gì chỉ nhìn lên sân khấu nơi mà Guardian đang đi lên. Woo Hyon

cầm mic và nói:

- Chắc mọi người đang thắc mắc không biết thành viên mới của Guardian chúng tôi phải không?

- Đúng đó. – Cả hội trường nhao nhao lên.

- Vậy xin mọi người im lặng. Và bây giờ King sẽ lên thông báo thành viên mới của Guardian chúng tôi. – Woo Hyon nói.

Do Hyon bước tới, cầm chiếc mic từ tay Woo Hyon và nói:

- Thành viên mới của Guardian chúng tôi là Ailita Shizuka. Danh hiệu là Joker.

Cả hội trường quay sang nhìn Shizuka, còn nãy giờ, cô đâu có nghe gì chỉ đến cho có mặt thôi, đến ngồi để đọc sách chứ có chú ý gì đâu. Đến lúc này, thấy mọi người nhìn mình, Shizuka quay sang nhìn Rita ý hỏi có gì xảy ra thì Rita thở dài rồi thì thầm vào tai Shizuka những chuyện xảy ra nãy giờ. Cô nghe xong không nói gì chỉ im lặng bước lên bục và tiến đến gần Do Hyon. Nhóm Guardian thấy cô không nói gì thì mừng thầm trong bụng nhưng không biểu lộ ra ngoài. Do Hyon trao cho cô chiếc áo choàng hoàng gia dành cho Guardian, một chiếc áo caro màu hồng và trắng khá hợp với bộ đồng phục của cô. Sau khi buổi lễ kết thúc, cô cùng Ren và Rita về nhà. Thế là một ngày nữa của Shizuka trôi qua trong những rắc rối.

7. Chương 7

Ngày hôm sau...

Dậy thật sớm để chuẩn bị bữa sáng cho ba người rồi ăn phần của mình. Xong, Shizuka đi ra khỏi nhà để đi mua thức ăn cho tuần này. Cô đến khu mua sắm hydrangeas. Sau khi mua thức ăn, cô gửi ở quầy tính tiền. Xong, cô đi dạo khắp khu mua sắm. Đầu tiên, cô đến khu bán quần áo, ở đây có rất nhiều mẫu quần áo đẹp mang nét nữ tính có, cá tính có, tomboy cũng có... Cô đi đến chỗ quần áo mang phong cách cá tính, thấy có một bộ quần áo khá là đẹp. Định lấy bộ quần áo đó thì có một người đã nhanh tay lấy trước. Shizuka ngẩng mặt lên nhìn người vừa lấy bộ quần áo đó, thì ra là Dong Young cùng với nhóm Do Hyon. Cô định bỏ đi thì Dong Young nói:

- Cậu thích bộ này hả? Vậy mình nhường cho cậu nhé.

- Không cần đâu. Cậu cứ lấy. Tôi không cần. – Shizuka trả lời một cách lạnh lùng.

- Đâu cần phải lạnh lùng với bọn mình như vậy đâu chứ. Cứ tự nhiên như bình thường là được rồi. – Mỹ Hương lên tiếng.

- Đây là bình thường. – Vẫn cái giọng vô cảm ấy.

Nói xong, cô bỏ đi để lại cho nhóm Do Hyon một nỗi thất vọng, họ cứ nghĩ nếu Shizuka gia nhập Guardian thì chắc chắn cậu ấy sẽ làm bạn với họ vậy mà... haizzzzz. Cô vốn định đi đến khu quần áo mang phong cách Tomboy nhưng vừa quay lại, cô đã đụng phải một người làm cả hai ngã xuống sàn. Cô đứng dậy, cúi đầu xin lỗi:

- Xin lỗi. Tôi vô ý quá.

- Không sao. Cũng là lỗi của tôi mà. Cô không sao chứ? – Người vừa bị cô đụng trúng nói.

- Vâng. Không sao.

Cô nói rồi ngẩng lên nhìn người vừa bị mình đụng phải thì thoáng ngạc nhiên nhưng chỉ vài giây nên không ai thấy rồi quay đi định đi. Nhưng người đó nắm lấy cánh tay cô và cười nói:

- Tôi tên là Shiro, Shiro Hiragizawa. Tôi có thể mời cô đi uống nước để xin lỗi chứ.

- Không cần đâu. Tôi cũng có lỗi. – Cô lạnh lùng trả lời.

- Vậy tôi có thể mời cô đi uống nước như một lời làm quen được không? - Shiro tiếp tục nói.

- Phiền quá. Không cần đâu. – Cô lại lạnh lùng lên tiếng.

- Đi mà. Tôi chỉ muốn làm quen với cô thôi. Tôi không có ý khác đâu. – Shiro lại tiếp tục nói.

- Không. Anh phiền quá đấy. – Shizuka nói.

Rồi cô đi đến khu bán quần áo mang phong cách tomboy và chọn quần áo cho mình. Mua một bộ đồ rồi cô đến quầy tính tiền còn Shiro cứ lẻo đẻo theo cô suốt, đến khi cô cùng anh ta đi uống nước thì anh ta mới thôi lẻo đẻo theo cô như cái đuôi. Còn nhóm Do Hyon thì nhìn theo Shiro mà cười với cái kiểu làm quen kì lạ của anh ta.

Sau khi lấy thức ăn ở quầy tính tiền, Shiro cùng Shizuka vào quán cafe The Heart và chọn ình một góc khuất. Xong, Shiro quay sang người bồi bàn nói:

- Cho chúng tôi một café và một nước ép nho nhé.

Sau khi người bồi bàn rời đi, Shizuka mới lên tiếng:

- Sao anh lại sang đây? Lại còn diễn lại cảnh lần đầu tiên chúng ta gặp nhau nữa chứ. Một cái kiểu làm quen kì quái.

- Thì tại nghe Touya nói em sang đây nên anh mới lo lắng sang thăm em thôi.

Với lại, hôm nay là lần đầu tiên chúng ta gặp nhau dưới cái tên mới của em sao?

– Shiro đùa.

Vâng. Người vừa rồi bị Shizuka đụng trúng và đòi làm quen với cô không ai khác chính là Shiro Hiragizawa – là thái tử của Dark World và cũng là anh kết nghĩa thứ hai của Shizuka. Với một body chuẩn, nước da trắng, khuôn mặt lạnh lùng nhưng lại rất quan tâm đến người khác, anh được rất nhiều người yêu quý. Hôn thê của anh là... bí mật, từ từ sẽ bật mí.

- Vậy khi nào anh về nước lại? – Shizuka hỏi.

- Khi nào em về thì anh về. – Shiro trả lời.

- Đùa chắc. Anh là thái tử của Dark World mà lại đến đây thì ai cai quản đất nước đây. – Shizuka tỏ thái độ thách thức.

- Anh không đùa đâu. Chẳng phải em cũng là công chúa của Băng Quốc mà vẫn đến đây thôi. – Shiro “phản công”.

- Em có nhờ người cai quản giúp rồi. – Shizuka cũng không chịu thua.

- Thì anh có phụ hoàng cai quản giúp rồi còn gì. – Shiro nói.

- Nếu em không nhầm thì phụ hoàng của anh đang bệnh nhĩ. – Shizuka nói, ra vẻ suy ngẫm.

- Thôi. Anh thua em rồi đó. Không nói nữa. – Shiro bí lí nên đành chịu thua.

Vừa lúc đó, người bồi bàn bưng nước ra cho hai người, một phen gỡ rối cho Shiro. Cả hai vừa uống vừa nói chuyện vui vẻ, hay nói cách khác là Shiro vừa độc thoại vừa tự kỉ một mình. Rồi chợt nhớ ra điều gì đó, cô hỏi:

- Vậy anh sẽ ở đâu?

- Ở nhà của em chứ ở đâu. – Shiro trả lời.

- Nhưng nhà em nhỏ lắm. – Shizuka nói.

- Thì để coi nó ra sao đã. – Shiro nói.

Và sau khi uống xong, Shizuka dẫn Shiro về nhà. Shiro nhìn căn nhà rồi quay sang nói với Shizuka:

- Công nhận căn nhà này NHỎ thật nhĩ.

Cổ nhần mạnh từ nhỏ vì căn nhà trước mặt anh không hề nhỏ. Nói cách khác, nó là một căn biệt thự khá to màu tím nhạt, pha chút trắng. Xung quanh nhà trồng độc một loại hoa hồng tím.

- Thì nhỏ hơn mấy căn nhà mà em có. – Shizuka ngậy thơ trả lời.

Rầm... Shiro ngã xuống đất vì sự ngậy thơ quá của cô em gái. Còn Shizuka thì thách thức không biết tại sao tự nhiên Shiro lại té nhưng vẫn đi đến đỡ anh dậy rồi cùng anh đi vào nhà. Vào đến bên trong căn nhà, Shiro khá ngạc nhiên vì sự đơn giản không cầu kì như ở hoàng cung Băng Quốc của căn nhà, không trang hoàng bởi những bức điêu khắc cầu kì, căn nhà anh vừa bước vào được trang trí bởi những bức tranh tĩnh vật hay tranh thiên, màu chủ đạo của căn nhà cũng là màu

tím và trắng. Shizuka hỏi anh có ăn gì không thì anh nói là ăn rồi, nên cô vào bếp kiểm tra xem Ren và Rita đã dậy chưa nhưng có vẻ họ chưa dậy. Cô ra phòng khách và đưa cho anh hai cái bịt tai. Shiro thắc mắc:

- Cái này để làm gì?
- Thì để bịt tai chứ làm gì. – Shizuka trả lời.
- Đừng nói là Ren với Rita qua ở với em nhé. – Shiro nói với vẻ chán nản.
- Thì đúng là vậy mà. – Shizuka thản nhiên.

Nói rồi cô đi lên phòng Rita và gọi cô bạn của mình dậy. Rita dù có hơi buồn ngủ nhưng vẫn dậy làm vsen rồi xuống nhà ăn sáng và không quên đeo đồ bịt tai vào để bảo vệ đôi tai yêu dấu của mình.

Shizuka sang phòng của Ren và gọi cậu dậy. Ren nói:

- Cho mình thêm 5' nữa nhé.
- Shizuka cúi xuống nói thầm vào tai Ren:
- Anh Shiro đến đây rồi đó. Cậu cứ ngủ đi ha.

Cô vừa dứt lời thì một tiếng la lan xa hàng trăm cây số của Ren vang lên:

- CÁI GÌ. SAO ANH ẤY LẠI Ở ĐÂYYYYYYYYYY?

Rồi anh lật đật đi vsen và chạy xuống nhà. Shizuka không nói gì chỉ thông thả bước theo sau Ren. Xuống đến nhà, cô thấy Ren và Rita đang ăn bữa sáng. Cô đến chỗ ghế sofa ngồi xuống rồi quay sang Shiro nói:

- Đồ đạc của anh đâu? Lát đi với Ren, phòng của anh đối diện với phòng của Ren đó.
- Ừ. – Shiro trả lời.

Mọi việc vẫn diễn ra bình thường cả ngày hôm đó. Mọi người vui vẻ với nhau hay chỉ có ba người kia là vui vẻ còn Shizuka vẫn không có một biểu cảm nào xuất hiện trên gương mặt cô. Và buổi tối hôm đó, cả ba còn dẫn Shiro đến bar Rose vui chơi. Hôm nay là một ngày khá yên bình với Shizuka.

8. Chương 8

Sáng thứ hai...

Shizuka thức dậy từ lúc sớm, vsen xong, cô đi xuống nhà để chuẩn bị bữa sáng ọi người. Xong đâu đó, cô lần lượt đến phòng của Rita và Ren để gọi hai người dậy và thưởng thức chất giọng oanh vàng của Ren như thường lệ. Còn Shiro, cô đi đến phòng và nhẹ nhàng gõ cửa, có tiếng Shiro vọng ra:

- Đợi anh chút, anh đang thay đồ, anh xuống ngay.

Biết là Shiro đã dậy nên Shizuka đi xuống nhà và dọn bữa sáng cùng với Rita. Vừa dọn xong thì Shiro và Ren cũng vừa xuống, cả bốn người cùng ăn sáng với nhau. Đang ăn thì Shizuka quay sang hỏi Shiro:

- Anh định học ở đâu?

Ren và Rita ngừng ăn, ngược lên nhìn Shizuka còn Shiro thì cười nói:

- Em đùa à. Anh đã tốt nghiệp đại học từ năm ngoái rồi mà mặc dù anh mới có 15 tuổi. - Giọng khá là tự hào về thành tích của mình.

- Em không nghĩ vậy. Anh chẳng bao giờ chịu ở nhà cả và cũng không thích những nơi như quán bar đúng chứ? - Shizuka hỏi giọng vô cảm.

- Haizzzz. Đúng là Shichi à không Shizuka, anh chẳng bao giờ qua mặt được em cả. Đúng là anh sẽ nhập học nhưng anh sẽ vào trường của em và học cùng lớp với em. - Shiro thở dài.

- Sao được? Anh lớn hơn tụi em mà. - Ren và Rita đồng thanh.

- Thế gia đình giàu có để làm gì nhỉ? - Shiro lên tiếng.

- À. Tụi em quên mất anh là thái tử của Dark World. - Ren và Rita đồng thanh tập 2.

Rồi mọi người ăn nốt bữa sáng của mình và cùng nhau đến trường (tức là Shizuka đi xe đạp, Shiro, Ren và Rita đi xe ô tô nhưng ba người kia lái xe song song với Shizuka).

Đến trường, bốn người đưa xe vào bãi đỗ của trường. Rồi bốn người đến phòng hiệu trưởng để Shiro nhận lớp.

Tại phòng hiệu trưởng...

Cốc... cốc... cốc...

- Mời vào. - Giọng cô hiệu trưởng vang lên.

- Thưa cô, em là học sinh mới. - Shiro nói.

Cô hiệu trưởng ngược lên nhìn Shiro rồi nói:

- Chào em. Em học lớp S.A của khối 6. - Cô hiệu trưởng nói rồi tiếp tục công việc của mình.

- Vâng. Cảm ơn cô. Chào cô ạ. - Shiro lễ phép nói rồi ra ngoài và cùng nhóm Shizuka lên lớp.

Vừa vào đến lớp, một bó hoa hồng đỏ được trao cho Shizuka và chủ nhân của bó hoa không ai khác chính là Kiseki. Ren, Rita không nói gì chỉ đứng xem phản ứng của Shizuka mà không một biểu cảm còn Shiro thì thoáng ngạc nhiên nhưng không ai thấy và cũng hành động như hai người kia. Shizuka nhìn bó hoa rồi nói:

- Không nhận. Xin lỗi. - Chỉ vắn vắn bốn chữ nhưng lại làm cho Kiseki sững người và anh chỉ mỉm cười vì cũng đoán được phản ứng của Shizuka nên không

nói gì chỉ tránh sang một bên nhường đường cho cô.

Khi cô ngồi vào chỗ thì lại bị làm phiền bởi Guardian. Thấy cô vào, Ah Hin đi đến chỗ cô rồi đưa cho cô một xấp giấy và nói:

- Ailita, đây là những hoạt động thường nhật của Guardian, cậu hãy xem đi, sau giờ học là giờ họp của Guardian. Vì vậy, hãy đến Royal Garden sau giờ học nhé.

Nhận xấp giấy từ tay Ah Hin, xem xét sơ qua rồi Shizuka nói:

- Cảm ơn.

- À! Còn chuyện này nữa? – Ah Hin định quay đi nhưng chợt nhớ ra chuyện gì đó, cô quay lại nói.

Shizuka ngược lên nhìn Ah Hin ý hỏi có chuyện gì.

- Shizuka! Mình có thể gọi cậu như vậy chứ. – Ah Hin ngập ngừng hỏi.

- Tùy. Muốn gọi gì thì gọi. – Shizuka mặt không biểu cảm vừa nằm gục xuống bàn một cách mệt mỏi vừa nói.

- Ủ. Thôi vào giờ rồi mình về bàn đây. – Thấy cô khá mệt mỏi nên Ah Hin chỉ mỉm cười nói.

Rồi Ah Hin quay về chỗ của mình.

Reng... reng... reng...

Tiếng chuông vào học vang lên. Tiết đầu là tiết của cô Utau – cô chủ nhiệm của lớp. Cô bước vào lớp với gương mặt nghiêm nghị rồi cô nói:

- Lớp chúng ta hôm nay có học sinh mới.

Cả lớp nhao nhao:

- Lại học sinh mới hả? Không biết sẽ là ai nhỉ?

- Đúng đó đúng đó...

Cô Utau gõ thước lên bảng để ổn định lớp. Khi thấy lớp đã im lặng, cô mới gọi người đang đứng ngoài cửa vào:

- Vào đi em.

Một cậu con trai với mái tóc ngắn màu đen và đôi mắt cùng màu. Làn da cậu hơi ngăm. Tóm lại trông cậu rất mạnh mẽ. Cậu bước vào lớp làm cho bao cô gái phải xiu lòng còn bọn con trai thì nhìn cậu với ánh mắt nửa ghen tị nửa ngưỡng mộ.

Cậu lên tiếng:

- Chào mọi người. Tôi là Shiro Souma. Mong mọi người giúp đỡ.

Sau màn chào hỏi của cậu, cô giáo hỏi:

- Em muốn ngồi ở đâu?

- Thưa cô, em muốn ngồi đằng sau Shizuka ạ. – Shiro trả lời.

Cả lớp nhất loạt quay lại nhìn Shizuka, còn cô thì đang nằm gục xuống bàn ngủ như không. Mọi người đều có cùng một suy nghĩ: “Không ngờ Ailita được nhiều

người yêu thích như thế”. Cô Utau nói:

- Được vậy em xuống đó ngồi nhé.

Shiro không nói gì, đi thẳng xuống ngồi bên dưới Shizuka. Nhưng vừa ngồi xuống, cậu đã bày trò chọc phá Shizuka làm cả lớp lo lắng nhìn cậu vì Shizuka rất ghét bị chọc phá khi đang ngủ. Shiro cầm cây bút chọt chọt vào lưng Shizuka. Không thấy cô phản ứng, cậu lại cầm tóc cô giật giật vẫn không thấy phản ứng. Cậu liền chồm lên bàn của Shizuka rồi nói nhỏ gì đó vào tai Shizuka. Mọi người không nghe thấy cậu nói gì cả chỉ thấy sau khi cậu nói xong thì Shizuka ngồi dậy và gật đầu với cậu.

Reng... reng... reng...

Giờ ra chơi đã đến, mọi người trong lớp thấy Shiro, Shizuka, Ren và Rita cùng nhau đi xuống căn tin, trông cử chỉ của họ rất thân mật cứ như là đã quen biết nhau từ trước. Hầu hết mọi người đều tin như vậy chỉ trừ Guardian. Họ nghĩ: “Lạ thật hôm bữa anh ta ngỏ lời với Shizuka, chẳng lẽ cậu ấy đã đồng ý rồi.” Nhưng đó chỉ là suy nghĩ thoáng qua thôi. Sau đó, họ lại bàn nhau về công việc của nhóm hay vài chuyện trên trời dưới đất mà Ah Hin và Mỹ Hương đề xướng cùng với Dong Young. Mọi người trong lớp cũng vậy. Còn nhóm Shizuka thì xuống căn tin và ăn uống vui vẻ với nhau khiến bao ánh mắt ngưỡng mộ nhìn theo họ mà có ai ngờ rằng Shiro lại là anh ba kết nghĩa của Shizuka đâu chứ. Thế rồi chuông reng báo hiệu vào lớp, các tiết học lại bắt đầu.

9. Chương 9

Sau giờ học...

Shizuka đang cất sách vở vào cặp thì một hộp sữa kè vào mặt cô. Không ngạc nhiên, không giật mình vẫn khuôn mặt không biểu cảm đó, cô cầm hộp sữa rồi nói:

- Thanks.

- Không có gì đâu. Uống au lớn. He he – Người đưa hộp sữa cho cô trả lời.

- Không cần lớn nữa đâu. Lớn nữa lở lên làm chị gái của anh luôn thì sao nhỉ. – Shizuka nói rồi liếc Shiro một cái sắc lẹm làm cả lớp phải rùng mình mà không quên nhìn cô.

Shiro lạnh run vì cái liếc của cô, liền lên cười cầu hòa rồi nói:

- Thôi! Thôi mà. Đừng giận ha. Giờ về chung nha.

- Không được đâu, Shiro. Cậu ấy còn phải họp với Guardian tụi mình nữa. –
Bỗng từ đâu, Ah Hin lên tiếng trả lời thay Shizuka.
- Hả? Shizuka mà cũng tham gia câu lạc bộ hay hội hả? – Shiro ngạc nhiên thốt lên.
- Bị bắt buộc thôi. – Shizuka nói.
- Vậy anh đợi em nha. – Shiro nói.
- Không cần đâu. Anh cứ về nhà với Ren và Rita trước đi. Chút em về sau cũng được. – Shizuka trả lời.
- Ủ vậy cũng được. Vậy anh về trước nhé. – Shiro nói rồi cùng Ren và Rita ra khỏi lớp.

Ah Hin đứng bên cạnh, nghe cách xưng hô thì lấy làm lạ. Cô nghĩ: "Tại sao hai người này lại xưng hô là anh, em? Không lẽ hai người đang quen nhau? Không thể nào."

- Chúng ta cũng đi thôi, Shizuka. – Ah Hin gọi Shizuka khi thấy cô đã xếp xong sách vở vào cặp.

Shizuka không nói gì chỉ xách cặp ra khỏi lớp để đi đến Royal Garden. Do Hyon, Ah Hin, Bi Won và Mỹ Hương cũng không nói gì chỉ lẳng lặng đi theo Shizuka. Royal Garden...

Bọn Ah Hin đi vào giữa khu vườn rồi ngồi xuống những chiếc ghế được đặt sẵn ở đó. Còn Shizuka đợi khi tất cả đã ngồi xuống thì cô mới ngồi vào chiếc ghế còn lại bên cạnh mình. Mỹ Hương nói:

- Để mình vào pha trà và lấy mấy cái bánh ra đây rồi cả nhóm cùng họp nhé. Nói rồi không đợi mọi người đồng ý, cô đi vào trong nhà bếp được xây dựng riêng cho Guardian và bắt đầu công việc của mình. Nhưng được một lúc thì mọi người nghe tiếng cô hét lên. Shizuka cùng với những người khác vào bếp, Ah Hin lên tiếng với giọng lo lắng:

- Có chuyện gì vậy Mỹ Hương?

Mỹ Hương nước mắt ngấn, nước mắt dài nói:

- Hết bánh quy rồi. Hic hic.

Cả đám xém té vì câu nói của cô. Ah Hin lên tiếng:

- Trời, chỉ có vậy thôi, cậu có cần la to thế không?
- Nhưng như vậy thì không có bánh để đãi Shizuka. – Mỹ Hương nói.

Lúc này, Shizuka mới biết tiếng hét kia là do mình gây ra nên nói:

- Tôi không ăn bánh đâu.

Rồi cô đi ra vườn, ngồi vào chỗ của mình và giở xấp giấy khi sáng Ah Hin đưa cho đọc. Thấy Shizuka đã khuất sau cánh cửa bếp thì Do Hyon lên tiếng:

- Thôi vào họp luôn đi. Có trà thôi cũng được.

Cả đám đồng tình rồi cùng nhau đi đến chỗ của Shizuka đang ngồi để bắt đầu cuộc họp. Khi thấy mọi người đã ngồi ngay ngắn vào chỗ của mình, Do Hyon lên tiếng:

- Cuộc họp bắt đầu. Như đã biết, Shizuka đã gia nhập Guardian chúng ta với chức vụ Joker đúng chứ? – Rồi quay sang nhìn Shizuka.

- Đúng. – Shizuka đang chăm chú đọc xấp giấy đó thì nghe Do Hyon nói vậy cũng ậm ừ cho qua.

Rồi Do Hyon nói tiếp:

- Joker là một chức vụ đặc biệt. Ailita, cậu chỉ cần làm những nhiệm vụ đặc biệt thôi còn những nhiệm vụ bình thường cứ để cho bọn mình được chứ?

- Nhiệm vụ đặc biệt? – Shizuka nhắc lại.

- Ủ. Nhiệm vụ đặc biệt ví dụ như tẩy sạch tâm hồn mọi người, giúp tâm hồn mọi người không bị hóa thành tâm hồn đen tối... - Bi Won trả lời thay Do Hyon.

- Vậy làm sao tôi tẩy sạch tâm hồn mọi người đây? – Shizuka hỏi, vẫn không ngược lên.

- Cậu cho bọn mình xem Shugo Chara của cậu được không? – Mỹ Hương hỏi Shizuka.

- Được. Violet ra đi. – Shizuka nói.

Từ trong cặp của cô chui ra một cô bé tí hon với mái tóc tím, mặc một bộ quần áo mang phong cách military. Mọi người nhìn cô bé rồi cũng bảo các Shugo Chara của họ ra chào hỏi với Violet. Từ sau lưng của Do Hyon, một con chim huyền vũ bay đến cạnh Violet. Con chim lên tiếng:

- Chào cậu. Mình là Huyền Vũ. Rất vui được biết cậu.

Từ sau lưng của Ah Hin, một con chim chu tước bay đến và nói:

- Chào cậu. Mình là Chu Tước. Rất vui được biết cậu.

Từ sau lưng của Bi Won, một thiên thần mặc bộ đồ màu đen bay đến và nói:

- Chào cậu. Mình là Dark Angle. Rất vui được biết.

Từ sau lưng của Mỹ Hương, một thiên thần có một mặt trăng khuyết trên đầu bay đến nói:

- Chào cậu. Mình là Moon Angle. Rất vui được biết.

Violet mỉm cười nói:

- Chào các cậu. Mình là Violet. Mong các cậu giúp đỡ mình nhé.

Trong lúc các Shugo Chara chào hỏi thì Mỹ Hương nói:

- Shugo Chara của cậu ấn tượng thật đấy.

- Cảm ơn. – Shizuka hồ hững đáp.

- Còn về việc tẩy sạch tâm hồn của mọi người thì cậu giữ cái này đi. – Do Hyon đưa cho Shizuka một bông hồng màu tím bằng ngọc rất đẹp.

Lúc này, Shizuka mới ngước lên, nhìn bông hồng trong tay Do Hyon một lúc rồi cô lấy từ trong cổ áo ra một sợi dây chuyền hình bông hồng cũng màu tím và được làm bằng ngọc nhưng bông hồng này chỉ có mặt phía trên của bông hồng, không có cành lá bông hoa mà Do Hyon đang cầm. Mọi người đều ngạc nhiên nhìn hai bông hoa mà cô và Do Hyon đang cầm, trông chúng có vẻ giống nhau. Cô đưa bông hồng của mình lại gần bông hồng mà Do Hyon đang cầm thì một ánh sáng màu tím lóe lên từ hai bông hồng rồi cả hai bông cùng bay lên cao. Ánh sáng tỏa ra từ hai bông hồng không chói nên mọi người đều nhìn thấy rõ cảnh tượng đang xảy ra. Hai bông hồng bỗng nhiên vỡ ra rồi những mảnh vỡ đó liền lại với nhau tạo thành một bông hồng mới tuyệt đẹp, đẹp hơn cả hai bông hồng lúc đầu. Mọi chuyện vẫn chưa kết thúc, lúc bông hồng mới được tạo ra cũng là lúc cơ thể Shizuka và Violet đột nhiên bay đến chỗ bông hồng. Ánh sáng màu tím lại một lần nữa lóe sáng. Nhóm Ah Hin nhìn vào ánh sáng đó và... “Không thể tin được” đó là tất cả những gì họ có thể nghĩ lúc đó. Khi họ nhìn vào ánh sáng đó, họ đã thấy Shizuka kết hợp với Violet và biến hình: những cánh hồng màu tím bay từ trong bông hồng bằng ngọc kia bao lấy người của Shizuka, còn Violet thì vào lại quả trứng và nhập vào người Shizuka; sau khi ánh sáng kết thúc cũng là lúc Shizuka và Violet hoàn thành việc biến hình. Bây giờ nhìn cô không khác gì một cô nàng lạnh lùng trong bộ đồ mang phong cách military màu tím, tóc được buộc cao bằng một chiếc buộc tóc hình bông hồng cũng màu tím.

Nhóm Ah Hin nhìn Shizuka một hồi rồi Mỹ Hương lên tiếng:

- Wow! Thật không thể tin được, bạn biến hình được chỉ trong một thời gian ngắn làm quen với Shugo Chara sao.

- Là sao? – Shizuka nhún mày hỏi trong khi quan sát bộ trang phục mình đang mặc.

- Thiệt ra, mọi người có Shugo Chara chưa hẳn là biến hình được, bọn mình chỉ có thể dùng Chara Change thôi. Còn biến hình thì cậu phải là quen với Shugo Chara một thời gian khá lâu để cả hai hiểu nhau và luôn là một thì mới có thể biến hình. – Bi Won giải thích.

- Ra là thế. – Shizuka như đã hiểu nói.

- Violet! Em ra ngoài này đi! – Shizuka nói.

- Vâng. – Violet trả lời.

Sau khi trả lời Shizuka, Violet thoát ra khỏi người Shizuka và cô đã trở lại như trước lúc biến hình. Còn bông hoa hồng thì biến thành một sợi dây chuyền có mặt

hình một cành hoa hồng với cành vươn dài trông như một bông hồng thật vậy chỉ có điều nó vẫn được làm từ ngọc và có màu tím giúp mọi người nhận ra: nó chính là bông hoa được tạo ra khi này. Không ngạc nhiên, không một biểu cảm nào được thể hiện ra ngoài, khuôn mặt của cô chỉ là một khuôn mặt vô cảm. Cô xách cặp lên rồi đi về sau khi chào mọi người bằng một giọng vô cảm. Thế đấy, một ngày của cô trôi qua trong những điều kì lạ lẫn rắc rối.

10. Chương 10

Ngày qua ngày cứ nối tiếp nhau. Cuối cùng cũng đến kì thi đầu tiên của năm học.

Một tuần trước ngày thi...

Mọi người trong trường ai cũng ráo riết chuẩn bị cho kì thi, nhất là Yamabuki Kano. Cô đang học hết sức chăm chỉ để có thể xếp hạng cao hơn Shizuka, như thế cô có thể nổi tiếng hơn Shizuka lại còn được yêu cầu Kiseki-sama làm một việc nữa. Tất cả mọi người đều lo lắng cho kì thi không ngoài trừ Ren, Rita, Shiro, Kiseki và nhóm Guardian. Duy chỉ có mình Shizuka là vẫn đứng đưng không mấy may lo lắng gì cả. Điều đó khiến cho Kiseki khá là bực mình vì cô không thi đấu nghiêm túc như anh nghĩ.

Lấy ví dụ buổi học đầu tiên của tuần trước kì thi...

Tất cả mọi người đều chăm chú nghe thầy giảng bài, còn Shizuka thì vẫn ngủ ngon lành. Khi đến giờ ra chơi, Kiseki quay xuống hỏi Shizuka:

- Nè cậu không chuẩn bị cho kì thi sao? Cậu có thể thua Yamabuki đó.

- Thua thì thôi. Tôi đâu có thích cậu đâu. Hơn nữa, tôi nhắc anh nhé. CHUYỆN CỦA TÔI THÌ ĐỪNG XEN VÀO NẾU ANH MUỐN ĐO ĐÁT LẦN NỮA. – Shizuka giọng đều đều nhưng làm mọi người trong lớp không khỏi rùng mình vì lạnh.

Nói rồi cô định đi xuống căn tin cùng với nhóm Ren thì Kiseki đột ngột lên tiếng:

- Vậy thì tại sao cậu lại tham gia? Tại sao cậu lại đấu với Yamabuki mà phần thưởng là được yêu cầu tôi làm một việc chứ?

Shizuka không quay lại mà tiếp tục đi chỉ để lại một câu nói làm Kiseki cảm thấy hụt hẫng, có lẽ cậu đã chuyển từ sự thú vị đối với cô sang tình cảm giữa nam và nữ mất rồi:

- Yamabuki thách đấu với tôi là vì tôi từ chối cậu thì tất nhiên phần thưởng sẽ là cậu. Nhưng nếu tôi có thắng thì yên tâm, tôi cũng chẳng làm gì quá đáng với cậu đâu. Hơn nữa, tôi chấp nhận lời thách đấu của Yamabuki vì tôi cảm thấy cô ấy

khá thú vị và tôi muốn làm bạn với cô ấy vậy thôi.

Kiseki đứng đó, thẫn thờ nhìn theo bóng dáng của Shizuka đến khi cô khuất dần sau cánh cửa, rồi anh cũng đi ra khỏi lớp. Cả buổi học hôm đó, anh cũng không hề vào lớp. Mọi người trong lớp đều thấy lạ vì anh không bao giờ cúp học, duy chỉ có Shizuka là không quan tâm mà thôi.

Ngày lại qua ngày, cuối cùng cũng đã đến tuần thi – tuần mà hầu hết học sinh đều lo sợ, đặc biệt là các lớp S.A vì chỉ cần người nào xếp dưới hạng 30 thì ngay lập tức bị gián xuống lớp thường học ngay. Nhưng kì thi cũng là ngày mà học sinh các khối cố gắng nhất vì chỉ cần họ xếp hạng 30 trở lên thì họ sẽ được vào học ở lớp S.A của các khối. Kì thi của trường là vậy, đề cho lớp thường đã khó, lớp S.A còn khó hơn vì vậy đòi hỏi học sinh phải cố gắng hết mình mới có thể vượt qua kì thi này.

Ngày thi đầu tiên...

Hôm nay, lớp của Shizuka sẽ thi môn Ngữ Văn đầu tiên. Người coi thi cho lớp là một thầy giáo đứng tuổi, mái tóc muối tiêu cùng đôi mắt nghiêm nghị. Thầy phát đề rồi cả lớp bắt đầu làm bài. Bài thi Ngữ Văn kéo dài đến 90 phút nhưng Shizuka chỉ làm trong vòng có 15 phút rồi nộp bài khiến cho cả lớp khá ngạc nhiên chỉ trừ Shiro, Ren và Rita rồi cô đi xuống căn tin. Sau khi Shizuka nộp bài khoảng 20 phút sau thì Shiro, Ren, Rita và nhóm Guardian cũng nộp bài rồi xuống căn tin. Căn tin...

Ren, Rita và Shiro đi đến chiếc bàn ở góc khuất – nơi Shizuka đang lơ đãng ngắm bầu trời qua cửa sổ của căn tin. Còn nhóm Guardian thì chọn chiếc bàn ngay bên cạnh bàn của Shizuka. Mọi người đều chẳng có gì là lo lắng cho kì thi này cả mà ngược lại còn thích thú và cho rằng kì thi ở trường là một thử thách đối với họ, riêng đối với Shizuka thì kì thi này rất dễ bởi lẽ cô có một trí thông minh tuyệt vời nên chẳng có gì là lạ khi cô đậu kì thi vào trường này một cách dễ dàng. Cả nhóm Rita và nhóm Guardian đều cười nói vui vẻ chỉ trừ Shizuka thì đang lơ đãng ngắm bầu trời còn Do Hyon thì nhâm nhi một li cà phê nóng. Bất giác, Do Hyon quay sang nhìn Shizuka. Vẻ đẹp của cô đã thu hút ánh nhìn của anh, một vẻ đẹp không phải được tạo bởi phấn son, không chau chuốt như bao cô gái vẫn bám theo anh hằng ngày mà là một vẻ đẹp tự nhiên. Gương mặt trắng hồng khá hợp với đôi mắt và mái tóc màu tím dài được cô buộc cao lên, tuy gương mặt đã bị che đi bởi cặp kính màu đen nhưng lại cho cô một vẻ đẹp lạnh lùng mà cũng không kém phần dễ thương. Dưới ánh nắng mặt trời hắt qua cửa sổ, trông cô không khác gì một thiên thần trong trắng, dịu dàng. Anh cứ nhìn ngắm Shizuka cho đến khi bị Ah Hin trêu chọc:

- Làm gì mà ngấm Shizuka dữ vậy. Kết rồi hả?

Nghe Ah Hin nói vậy thì Wo Hyon cũng chen vào còn Do Hyon thì giật mình:

- Không ngờ à nhe. Một người lạnh như Do Hyon mà có ngày lại đi thích tặng bằng di động ngàn năm cơ đấy. Tưởng bằng thì phải thích năng chứ. Ai ngờ... -

Wo Hyon cố tình bỏ lửng câu nói làm Do Hyon một lần nữa giật mình.

Vì Ah Hin và Wo Hyon cố tình nói to nên bàn Shizuka đều nghe thấy rõ. Và sau hai lời châm chọc đó là: Shiro thì bị sặc khi đang uống nước, Ren và Rita thì nhìn nhau cười ẩn ý rồi quay sang nháy mắt với Ah Hin và Wo Hyon còn Shizuka thì quay sang nhìn Do Hyon rồi lại nhìn ra ngoài cửa sổ, nói:

- Nếu Do Hyon thích tôi thì cậu ta đã đổ mặt khi các cậu trêu chọc cậu ta và nhìn xem phản ứng của tôi rồi.

Sau câu nói của Shizuka, mọi người đều nhìn Do Hyon thì thấy anh chàng không có những biểu hiện như Shizuka nói nên không cách nào chọc anh được nữa.

Còn Do Hyon thì thầm biết ơn Shizuka đã giải vây giúp anh. Mà tại sao anh lại thấy vui khi Shizuka giúp anh nhỉ?

Đúng lúc đó thì tiếng chuông báo hiệu giờ thi đã hết và tất cả học sinh được ra về (vì học sinh chỉ thi một môn một ngày rồi được về) cùng lúc đem Do Hyon thoát khỏi suy nghĩ của mình.

Những ngày thi tiếp theo diễn ra khá suôn sẻ đối với Shizuka và Shiro.

Và hôm nay là ngày có bảng xếp hạng và điểm thi.

11. Chương 11

Hôm nay, Shizuka dậy khá trễ vì đêm qua phải giải quyết một số chuyện ở Băng Quốc (dù cô có đi đâu thì cũng phải giúp giải quyết một số chuyện quan trọng trong triều) nên cả bọn ra ngoài ăn sáng rồi đến trường. Vừa từ nhà để xe bước ra, cô đã bị chặn lại bởi Kano, cô nàng nói:

- Chúng ta đi xem điểm thi chứ? Ailita Shizuka?

Nói rồi cô nàng đi đến bảng tin trường. Shizuka không nói gì chỉ lẳng lặng đi theo Kano, theo sau cô còn có nhóm Ren. Thấy cô và Kano đi đến, mọi người đều tránh sang một bên để hai người bước vào xem điểm thi và vị thứ xếp hạng của mình vì ai cũng biết chuyện Kano thách đấu với Shizuka. Ngược lên nhìn bảng tin, Kano nói:

- Cô nên chịu thua đi, tôi đứng thứ 15 của trường đấy.

- Thế sao? Vậy thì cô nên nhìn lên cao hơn tí nữa đi. – Shizuka lướt nhìn điểm thi rồi chậm rãi nói với âm lượng làm Kano lạnh xương sống.

Cô nàng bật cười rồi cũng nhìn lên vị trí cao hơn: 14, không phải; 13, không phải; 12, không phải... 2, cũng không phải – “Tự tin nhĩ Ailita?” Kano nghĩ.

Shizuka nói:

- Tất nhiên.

Kano giật mình và như lần trước, cô bất giác lấp bắp hỏi:

- Cô... cô đọc được suy nghĩ của tôi ư?

- Ở trên mặt cô đó. – Shizuka trả lời.

Kano giật mình rồi quay lại bảng tin trường và nhìn vào vị trí thứ nhất. Đây rồi, cô nghĩ rồi nhìn sang tên và cô ngẩn người, lấp bắp nói:

- Không... Không thể nào. Làm... làm sao... cô có thể...

Tất cả mọi người nhìn lên bảng tin trường và kinh ngạc, Shizuka đứng vị thứ nhất với điểm thi của tất cả các môn là tuyệt đối: 100 điểm. Shizuka nói:

- Chấp nhận đi. Vòng thi thứ nhất tôi đã thắng. Vậy vòng thứ 2 thi gì nào?

Kano định nói gì thì một giọng nam xen vào:

- Khoan đã.

Mọi người quay lại nhìn về phía phát ra tiếng nói. Và người vừa lên tiếng lúc này không ai khác chính là Kiseki, cậu bước đến chỗ Shizuka đang đứng. Shizuka hỏi:

- Còn gì nữa?

Kiseki mỉm cười làm bao nữ sinh trong trường điêu đứng vì nụ cười tỏa nắng.

Anh chậm rãi nói:

- Trước khi thi vòng thứ 2 thì phải trao thưởng cho người thắng chứ?

Shizuka nhìn chằm chằm Kiseki như sinh vật lạ rồi “à” lên một tiếng và nói:

- Quên mất nhĩ. Vậy tôi yêu cầu gì anh cũng làm phải không?

Kiseki gật đầu cái rụp làm bao nữ sinh hét lên vì tiếc nuối. Đợi đến lúc mấy tiếng hét đình tai kia dứt thì Shizuka mới lên tiếng:

- Vậy tôi yêu cầu anh phải hôn...

- Hôn cô phải không? – Kiseki ngắt lời rồi định đến chỗ Shizuka hôn cô.

Đẩy Kiseki ra xa rồi Shizuka nói:

- Muốn đo đất hả? Tôi chưa nói xong mà.

Kiseki và mọi người nhìn Shizuka rồi anh lên tiếng:

- Vậy cô nói tiếp đi.

Shizuka chậm rãi nói:

- Tôi muốn anh hôn... - cô cố tình ngân dài ra làm bao nhiêu người trong sân suýt chết vì nín thở chờ đợi cô - ... hôn Kano năm phút.

Rầm... rầm... rầm...

Tiếng động “êm tai” vang lên sau câu nói của cô. Đó là tiếng mọi người té ngựa. Mọi người đều kinh ngạc và kinh ngạc nhất chính là Kano và Kiseki. Rồi như sự tỉnh, Kano nói:

- Tôi không cần cô thương hại tôi. Còn hai vòng nữa, chắc chắn tôi sẽ thắng cô.
- Ai bảo tôi thương hại cô nào? – Shizuka nói như thật như đùa làm Kano nhìn cô với ánh mắt ngạc nhiên tốt độ. Theo cô, mọi cô gái nếu được yêu cầu Kiseki làm điều gì đó thì các cô gái, ai cũng muốn anh làm điều gì đó ỉn chứ không phải là làm điều gì đó cho người khác mà người đó còn là kẻ thù của mình.

Nói rồi cô quay qua nói với Kiseki:

- Sao định thất hứa à?
- Làm gì có. Tôi sẽ giữ lời hứa mà. Hic. – Kiseki nước mắt ngấn, nước mắt dài nói.

Rồi anh đi đến trước mặt Kano, nâng cằm cô lên rồi chậm chậm đưa gương mặt mình đến gần gương mặt cô. Mặt Kano càng đỏ khi gương mặt cô và anh càng gần nhau. Chỉ còn cách một 1 inch nữa thôi, cô nhắm mắt lại. Xung quanh có vài nữ sinh bật khóc khi thấy cảnh này, vài nữ sinh thì nhìn Kano với ánh mắt ghen tị lẫn ngưỡng mộ. Và rồi...

Chụt...

Âm thanh vang lên, Kano mở mắt ra. Cô cảm thấy hơi thất vọng vì cô mong cô và anh sẽ môi chạm môi với nhau chứ không phải hôn má như thế này nhưng như vậy đã làm cô hạnh phúc rồi.

Tách...

Âm thanh của chiếc điện thoại vừa chụp ảnh vang lên. Không ai khác đó chính là Ah Hin cô vừa chụp tấm ảnh Kiseki hôn Kano và tung lên mạng. Kiseki dù muốn ngăn Ah Hin lại nhưng phải hôn Kano đủ 5' nên đành chịu. Rồi bắt chước theo Ah Hin, nhiều người cũng chụp ảnh Kano và Kiseki rồi đăng lên mạng hoặc lưu lại trong chiếc ổ yêu của mình. Hết 5' Kiseki buông Kano ra và đi thẳng một mạch lên lớp với gương mặt đỏ ngầu. Cũng chẳng trách anh được vì hôn người mình không thích trong 5' đã ngượng lắm rồi đã vậy còn bị mọi người chụp hình đăng lên mạng nữa thì dù là người vô cảm cũng phải ngượng thôi. Còn Kano, cô nàng hình như vẫn còn đâu đó trên 9 tầng mây. Shizuka đành phải lên tiếng hỏi:

- Vậy vòng thứ hai thi gì đây?
- Hả... à... ờ... Cô biết lễ hội trường sắp tới chứ? – Kano chưa hoàn hồn ứ ứ nhìn Shizuka rồi hỏi lại.
- Biết. Thì sao? – Shizuka trả lời.
- Tối hôm đó có một buổi dạ hội. Trong buổi dạ hội đó sẽ tổ chức một cuộc thi gọi

là “Nữ sinh thanh lịch”. Tôi với cô sẽ thi với nhau xem ai đạt được vương miện “Công chúa thanh lịch” thì người đó sẽ thắng. – Kano nói.

- Được. Phần thưởng như cũ: Có thể yêu cầu Souma làm một việc. – Shizuka nói.

Rồi cô bỏ đi lên lớp cùng với nhóm Ren và nhóm Guardian. Mọi người cũng tản ra để về lớp. Trên đường đi, Rita hỏi Shizuka:

- Đúng là Shizuka. Yêu cầu vậy mà cũng nói ra được. Nhưng tiếc thật, sao cậu không yêu cầu cậu ta làm gì cho cậu mà lại yêu cầu cậu ta hôn Yamabuki cơ chứ.

- Lần sau bảo cậu ta hôn cậu là được chứ gì? – Shizuka lạnh lùng lên tiếng.

- Vậy thì hẳn phải bước qua xác Tao Ren này đã. – Ren hùng hổ tuyên bố mà sau mới thấy mình hổ.

- Ô thế à. Ghen sao Ren. – Mỹ Hương khúc khích cười trêu chọc Ren làm anh chàng đỏ mặt.

Mọi người cũng bật cười theo cô tất nhiên là ngoại trừ hai tảng băng di động rồi.

Tiếng cười của họ vang vọng khắp không gian. Buổi học hôm đó cũng diễn ra bình thường, không có biến cố ngoại trừ việc Kiseki cứ cúi gầm mặt xuống bàn không thèm nhìn hay chính xác hơn là không dám nhìn Shizuka mặc dù cô là người ra yêu cầu này. Một ngày thứ hai yên bình trôi qua.

12. Chương 12

Những ngày tiếp theo cũng trôi qua một cách êm đềm.

Thứ bảy...

Hôm nay, cũng như hằng tuần, lớp Shizuka sẽ dành ra hai tiết để sinh hoạt lớp.

Cô Utau bước vào lớp và ra hiệu cho cả lớp đang ồn ào như chợ vỡ im lặng bằng cách gõ thước gỗ trên tay cô lên bảng. Sau khi thấy lớp đã chú ý lên bảng thì cô ra hiệu bắt đầu giờ sinh hoạt lớp. Cô nói:

- Như các em đã biết, sắp tới sẽ là lễ hội trường, chắc là còn khoảng ba tuần nữa thì trường sẽ tổ chức một lễ hội để kỉ niệm ngày thành lập trường. Năm nay, lớp chúng ta sẽ tập luyện một tiết mục để biểu diễn trong lễ hội trường, em nào có ý tưởng gì thì đưa ra để mọi người cùng tham khảo và biểu quyết nhé.

Nói rồi, cô nhìn khắp cả lớp, có rất nhiều cánh tay giơ lên. Người thì muốn lớp cùng biểu diễn một bài hát, người thì muốn cả lớp nhảy múa hiện đại,... Cuối cùng, hầu hết mọi người đều đồng tình với ý kiến là lớp sẽ diễn một vở kịch. Cô Utau nói:

- Được. Vậy các em sẽ diễn một vở kịch. Thứ hai, cô sẽ cho các em phân vai và câu truyện các em sẽ diễn được chứ?

- Vâng ạ. – Cả lớp đồng thanh.

- Thôi được. Hôm nay, cô sẽ cho các em về sớm, dù sao cũng chẳng có gì để sinh hoạt ngoại trừ tiết mục cho lễ hội trường. – Cô Utau nói.

- À. Quên mất. – Cô nói khi sực nhớ ra chuyện gì đó. – Lớp chúng ta có ai đăng kí thi cuộc thi “Nữ sinh thanh lịch” năm nay không? Để cô ghi danh sách.

Mọi người trong lớp nhìn nhau. Rồi tất cả các bạn nữ trong lớp đều giơ tay đăng kí, không ngoại trừ Shizuka (mọi người biết vì sao rồi nhỉ?). Xong đâu đó, mọi người xách cặp ra về. Shizuka tạm biệt nhóm Ren rồi cùng nhóm Guardian đến Royal Garden để họp.

Tại Royal Garden...

Do Hyon lên tiếng:

- Như mọi người đã biết, sắp tới nhà trường muốn Guardian chúng ta sẽ biểu diễn một tiết mục để mở màn cho lễ kỉ niệm ngày thành lập trường. Vậy chúng ta sẽ biểu diễn gì?

- Hát một bài nhé. – Ah Hin lên tiếng.

- Cũng được. Vậy ai sẽ hát? – Do Hyon hỏi.

- Không biết. – Ah Hin trả lời làm Do Hyon suýt nữa thì phun hết ngụm trà vừa uống ra ngoài.

- Vậy thì rút thăm đi. – Woo Hyon đề nghị.

- Cũng được. Vậy thì đợi một tí. – Mỹ Hương trả lời thay cho Do Hyon rồi chạy đi đâu đó.

Một lúc sau, cô quay lại, trên tay cô là năm lá thăm. Cô giải thích khi thấy mọi người nhìn mình:

- Cái này là mấy lá thăm. Trong những lá thăm này chỉ có một lá là ghi chữ còn lại thì để trống. Ai bốc trúng lá thăm ghi chữ thì người đó sẽ hát. Được chứ?

- Được. – Mọi người đồng tình.

Và thế là cả nhóm bốc thăm. Sau khi mọi người đã mở lá thăm của mình ra, Ah Hin lên tiếng hỏi:

- Vậy ai sẽ hát nào?

Mọi người nhìn nhau rồi lắc đầu để trả lời Ah Hin ngoại trừ Shizuka. Ah Hin quay sang hỏi:

- Còn cậu thì sao Shizuka?

Cô không nói gì chỉ đưa lá thăm của mình cho Ah Hin xem. Khi xem xong, Ah Hin à lên một tiếng rồi nói với những người khác:

- Shizuka là người sẽ hát để mở màn cho lễ kỉ niệm của trường.

Mọi người (trừ Do Hyon) nhìn nhau rồi đồng loạt mỉm cười – một nụ cười gian xảo – làm Do Hyon và Shizuka không lạnh cũng rùng mình. Rồi Bi Won đại diện cho những người còn lại nói:

- Vì Shizuka sẽ hát để mở màn nên cần phải luyện tập nhiều. Vậy chúng ta sẽ giúp Shizuka được không?

Rồi anh quay sang Shizuka hỏi ý kiến. Khi thấy cô đã gật đầu, anh quay sang Do Hyon để duyệt ý kiến và thấy Do Hyon cũng đồng ý thì anh tiếp tục:

- Vậy mọi người đã đồng ý. Trong vài tuần tới, chúng ta sẽ chuyển sang nhà một ai đó để ở. Vậy ai có thể ọi người ở chung được?

Mọi người đều đồng loạt lắc đầu ngoại trừ Shizuka và Do Hyon. Bi Won hỏi Shizuka:

- Bọn mình có thể ở lại nhà cậu được không?

Shizuka lắc đầu ý trả lời không. Bi Won tiếp tục hỏi Do Hyon nhưng lần này là với một ánh mắt cún con:

- Bọn mình qua ở nhà cậu mấy tuần tới được không?

Trước ánh mắt cún con của Bi Won, Do Hyon không còn cách nào khác đành đồng ý.

- Yeahhhh! Vậy lát tan học, mọi người về nhà lấy quần áo, sách vở rồi đứng đợi trước cổng công viên thành phố lúc 6h nhé.

Tất cả đều đồng ý. Trong khi những người khác vui vẻ vì kế hoạch của họ đã thành công bước đầu thì Shizuka và Do Hyon lại không hề hay biết cái bẫy của mọi người giăng ra ình *tội nghiệp*. Bỗng, Violet lên tiếng:

- Chị Shizuka! Em cảm thấy có khí lạ ở quanh đây.

Khi Violet Shizuka nhắm mắt và cảm nhận đúng là có một luồng khí lạ quanh đây.

Các Shugo Chara khác cũng báo với nhóm Ah Hin. Huyền Vũ nói:

- Luồng khí này là khí của một tâm hồn đen tối. Tâm hồn này sinh ra khi một người có ý nghĩ xấu xa hoặc lo lắng quá về một việc gì đó. Shizuka, cậu mau biến hình đi.

- Được. – Shizuka trả lời rồi nhanh chóng lấy sợi dây chuyền hình hoa hồng từ trong cổ áo ra.

- Rose Power Make Up.

Một ánh sáng màu tím lóe lên. Violet đã quay lại quả trứng và nhập vào người cô. Cô biến hình, vẫn bộ đồ mang phong cách military màu tím, vẫn mái tóc dài buộc cao với chiếc buộc tóc hình hoa hồng màu tím. Sau khi Shizuka biến hình, những người khác cũng hô to:

- Chara Change.

Rồi cả nhóm chạy ra khỏi Royal Garden và đi tìm nơi phát ra luồng khí của tâm hồn đen tối mà những Shugo Chara đã cảm nhận được.

13. Chương 13

Trong công viên trường Sakura...

Tất cả mọi người trong công viên đều bị biến thành vận động viên thể thao, họ chơi thể thao trong trạng thái vô thức. Nhóm Shizuka chạy đến nơi, họ nhìn khắp nơi thì thấy có một vệt khói màu đen. Vệt khói dần tụ lại rồi biến thành một vận động viên nhỏ như Shugo Chara nhưng toàn thân nó chỉ độc một màu đen. Wo Hyon nói:

- Đó chính là tâm hồn đen tối của một học sinh trong trường chúng ta. Chúng được gọi Chara X.

- Và ước mơ của học sinh đó là trở thành vận động viên bóng đá đúng chứ? – Shizuka nói.

- O! Sao cậu biết? – Wo Hyon ngạc nhiên.

- Đừng ở đó thắc mắc nữa, lo giải quyết chuyện này đi. – Bi Won lên tiếng.

Rồi Bi Won đi đến chỗ Chara X nhưng chưa kịp chạm tay vào nó thì anh đã bị một quả bóng hắt tung ra. Những người khác cũng như anh, họ đều bị một quả bóng đi đến với tốc độ ánh sáng và hắt tung ra. Chỉ có Shizuka và Do Hyon là tránh được những quả bóng đó. Hai người nhanh chóng chạy đến chỗ Chara X, Do Hyon hô:

- Enclosure.

Lập tức, một ánh sáng màu vàng chiếu từ chiếc quyền trượng của Do Hyon bay đến và bao vây lấy Chara X, khiến nó không thể cử động. Bên cạnh Chara X xuất hiện một hình ảnh mờ nhạt của một học sinh nam, hình ảnh đó vừa ôm đầu vừa nói:

- Tất cả đều vô ích, tôi không thể trở thành một cầu thủ bóng đá được, tôi cũng không thể trở thành vận động viên của bất kì môn thể thao nào khác. Họ đều chế cười tôi, tôi quá yếu đuối...

- Tại sao lại vô ích? – Shizuka nói.

Cô đã đến bên cạnh Do Hyon từ khi nào. Thấy cậu bạn kia đã quay sang nhìn mình, cô tiếp tục:

- Mọi người có thể chế cười bạn, có thể bạn yếu đuối, cũng có thể bạn không có

tài năng. Nhưng bạn có trái tim yêu bóng đá đúng không? Bạn yêu thích thể thao đúng chứ?

- Đúng. – Cậu bạn kia trả lời.

- Vậy hãy cố gắng hết mình để thực hiện ước mơ đó. Nếu mơ ước mà không thực hiện thì bạn không cần phải mơ ước nữa đâu. Tôi tin một ngày nào đó, bạn sẽ trở thành một cầu thủ bóng đá thực sự. – Shizuka tiếp tục.

Cậu bạn kia có vẻ đã hiểu ra. Lúc này, Shizuka mới hô to:

- Hỡi sức mạnh của hoa hồng! Hãy đến đây và tẩy sạch tâm hồn đen tối này theo lệnh ta, Shizuka.

Một ánh sáng màu tím lóe lên, những bông hoa hồng xuất hiện từ trong sợi dây chuyền bay đến, bao quanh Chara X và tẩy sạch nó. Sau khi những bông hồng biến mất, một Shugo Chara xuất hiện. Shugo Chara này là một cậu bé mặc đồ dành cho cầu thủ bóng đá. Shugo Chara đó lên tiếng:

- Cảm ơn chị.

- Không có gì. – Shizuka trả lời.

- Em sẽ ngủ một giấc cho đến khi cậu ấy thành một cầu thủ. Một lần nữa, cảm ơn chị rất nhiều.

Nói rồi, cậu bé quay vào quả trứng của mình và nhập lại vào người một cậu bé tóc nâu.

Một lúc sau...

Cậu bé tóc nâu tỉnh dậy. Trước mặt cậu là nhóm Guardian, cậu định lên tiếng thì Shizuka hỏi cậu:

- Cậu tên gì?

- Mình... mình là Sewaru. – Cậu bé trả lời.

- Sewaru! Mình khuyên cậu không nên buồn rầu chỉ vì cậu quá yếu đuối hoặc bị mọi người chê cười. Cậu hãy là cậu và hãy cố gắng hết sức mình để tiến đến ước mơ. Hiểu chứ? – Shizuka nói.

- Đúng là lúc này, mình đã buồn phiền vì điều đó nhưng sau khi nghe cậu nói những lời này, mình không còn buồn phiền nữa. Cảm ơn cậu. Mình hứa sẽ cố gắng hết sức mình để thực hiện ước mơ trở thành cầu thủ bóng đá. Nhưng... - Sewaru ngập ngừng, tự nhiên mặt cậu đỏ lên.

- Nhưng sao... - Ah Hin lên tiếng tò mò.

- Mình còn một ước muốn nữa. Đó là... là mình muốn làm người yêu của bạn Shizuka. – Càng về phía sau, Sewaru càng nói nhỏ dần.

Nhưng Shizuka vẫn nghe thấy, cô trả lời:

- Xin lỗi! Nhưng mình không thích cậu, chúng ta chỉ có thể dừng ở mức tình bạn

thôi. Hãy tìm một người khác tốt hơn mình nhé.

- Ủ. Không sao. Mình biết là bạn sẽ nói như vậy mà. Vậy chúng ta là bạn nhé.

Giờ thì mình phải đi đây. – Sewaru cười buồn rồi chạy vụt đi.

- Wow! Từ chối thẳng thừng vậy. – Woo Hyon nói.

- Tôi về đây. 6h gặp lại. – Shizuka lạnh lùng nói rồi ra về.

- Haizzzzzzzzzz. Một người không biết đùa. Tăng băng di động thứ hai. – Ah Hin lên tiếng.

Tất cả mọi người nhìn cô như đồng tình với cô ngoại trừ Do Hyon, anh cứ nhìn theo Shizuka cho đến khi bóng cô khuất sau cánh cửa công viên. Và lần này, đến lượt Mỹ Hương trêu chọc Do Hyon:

- Làm gì nhìn nàng ghê thế. Chiều sẽ gặp lại mà. Hi hi.

Câu nói của Mỹ Hương làm Do Hyon giật mình. Anh quay mặt đi, nói:

- Mình cũng về đây.

- Ủ. Đuổi theo nhanh đi không nàng đi mất tiêu bây giờ. – Ah Hin cũng thêm vào.

- Mình chỉ coi cô ấy là bạn thôi. – Do Hyon lạnh lùng nói rồi nhanh chóng ra về.

Đợi đến khi Do Hyon đi khuất thì những nụ cười của ác quỷ hiện lên trên môi nhóm Ah Hin, họ đi về Royal Garden và cùng nhau bàn bạc một kế hoạch hoàn chỉnh mang đầy mùi nguy hiểm chết người cho hai người kia.

Còn về phía Shizuka, khi cô đang đi đến cổng trường thì thấy Do Hyon cũng đang đi về phía đó, nhìn mặt anh chàng có vẻ như đang suy nghĩ chuyện gì đó khó khăn lắm vậy. Cô đi đến bên cạnh anh rồi lên tiếng:

- Làm gì mà suy nghĩ dữ vậy? Có cần tôi giúp không?

Do Hyon giật mình, quay sang nhìn Shizuka rồi nói:

- Không có gì. Chỉ là vài vấn đề của trường thôi.

- Vậy à. Có khó khăn gì thì nói với tôi, đừng để trong lòng. – Shizuka nói.

- Ủ. Cảm ơn cậu. – Do Hyon mỉm cười – một nụ cười lâu rồi không xuất hiện trên gương mặt cậu.

Shizuka nhìn thấy nụ cười đó, nói:

- Cậu cười đẹp thật đấy. Sao ít cười vậy?

Do Hyon nói:

- Cậu cũng vậy mà. Mình nghĩ cậu cười chắc cũng rất đẹp.

Shizuka không nói gì chỉ lắc đầu ý bảo không phải rồi cả hai lại chìm vào im lặng.

Do Hyon vừa đi vừa ngắm Shizuka. Trông cô lúc này thật đẹp, cứ như anh đang đi cạnh một thiên sứ chứ không phải một nữ sinh bình thường. Làn da trắng hồng, đôi môi đỏ như máu, mái tóc tím dài được cột cao lên. Anh nghĩ: “Có lẽ mình đã thích cậu rồi. Nhưng trái tim mình rất yếu đuối, mình sợ sẽ bị cậu từ chối

nên mình sẽ chỉ giữ nó trong lòng và lặng lẽ bên cạnh Shizuka để bảo vệ cậu thôi.”

Còn Shizuka: “Đừng nói tên này thích mình nhé. Chắc không phải đâu. Mình đã cải trang thành một người xấu xí rồi đấy vậy còn khó gần nữa chứ. Không phải đâu. Chắc mình nhầm.”

14. Chương 14

Shizuka vừa về đến nhà liền bị Shiro tra hỏi:

- Em đi đâu mà về trễ vậy. Bình thường Guardian họp cũng đâu muộn thế này. “Muộn ư?” – Shizuka nghĩ rồi nhìn vào chiếc đồng hồ đeo tay của mình. Đúng là muộn thật, chỉ vì chuyện của Sewaru mà cô về trễ. Rita lên tiếng cắt ngang dòng suy nghĩ của Shizuka:

- Có phải đi hẹn hò với anh chàng King không?
- Cái gìiiiiiiiiiiiiiiiiii? – Shiro la lên.
- Mình không rảnh như vậy đâu. Mình đi thay đồ rồi xuống nấu bữa tối đây. – Shizuka lạnh lùng trả lời.

Nói rồi, cô đi lên lầu nhưng chợt quay lại nhìn Rita:

- Rita! Tối nay, cậu sẽ không có phần ăn tráng miệng vì tội ăn nói bậy bạ. Và ai cho cậu ấy ăn phần tráng miệng sẽ bị phạt một tháng. OK?
- OK. – Ren và Shiro đồng thanh.

Shizuka gạt đầu hài lòng rồi đi về phòng. Về tới phòng, cô để cặp vào bàn học. Xong, cô nằm phịch xuống giường đáng vẻ mệt mỏi. Violet từ trong cặp của cô bay ra giọng lo lắng, hỏi:

- Chị không sao chứ? Trông chị khá mệt mỏi.
- Chị không sao. Nằm một lúc là khỏe thôi. – Shizuka trả lời – Thôi! Bây giờ chị em mình xuống bếp nấu bữa tối ọi người rồi còn đi. Trễ là bị phàn nàn đấy.
Violet nhìn Shizuka rồi mỉm cười:

- Vâng ạ.

Shizuka cùng Violet xuống bếp nấu bữa tối ọi người. Đợi mọi người đã ngồi vào bàn, cô mới lên tiếng:

- Mình sẽ sang nhà Do Hyon ở cùng với nhóm Ah Hin trong ba tuần nên mọi người ở nhà tự lo liệu đi ha.
- Hả? Ba tuần á? Vậy tụi mình phải làm sao đây? Mình đâu biết nấu ăn. – Rita lên tiếng vẻ ngạc nhiên.

- Vậy Shiro thì sao? Anh ấy nấu ăn cũng không tồi đâu. – Shizuka nói.
- Nhưng sao cậu lại qua nhà Do Hyon ở lâu như vậy. Chẳng lẽ... - Ren nói rồi chợt ngưng bật khi nhớ tới hình phạt khi nãy của Rita.
- Chẳng lẽ cái gì? Mình qua đó ở cùng với nhóm Ah Hin chứ có ở một mình với tên kia đâu. Với lại mình qua đó ở để tiện việc chuẩn bị cho lễ kỉ niệm thành lập trường sắp tới mà. – Shizuka vẻ khó chịu nói rồi nhìn vào đồng hồ đeo tay – Thôi sắp tới giờ rồi mình lên thay đồ, lấy vài vật dụng rồi đi đây. Ở nhà vui vẻ ha. Nói rồi không để ba người kia ứ ớ gì, Shizuka đi nhanh lên lầu. Chuẩn bị mọi thứ cần thiết cho vào một chiếc va li nhỏ. Xong đâu đó, cô lấy trong tủ ra một bộ đồ kiểu tomboy mặc vào. Cô nhanh chóng ra khỏi nhà để đi đến điểm hẹn trên chiếc xe đạp quen thuộc. Cô đi rồi, còn lại ba người trong nhà. Rita lên tiếng:
- Thiệt tình. Trừ đứa nào bày ra cái trò này sẽ bị vấp té. Đứa nào thích cái trò này thì bị đập mặt với đứa bày trò luôn.
- Cùng lúc đó, ở công viên thành phố, Ah Hin thấy Shizuka tới liền chạy đến chỗ cô ai ngờ vấp phải cục đá mà té, đã vậy còn kéo tay Mỹ Hương làm cả hai cùng té. Shizuka đi đến hỏi:
- Không sao chứ, Ah Hin, Mỹ Hương?
- Ui! Không sao chỉ bị trầy sơ sơ thôi. Xui thiệt. – Ah Hin vừa nói vừa xoa xoa cánh tay bị trầy của cô.
- Shizuka chỉ ậm ừ cho qua rồi đỡ Ah Hin đứng dậy. Bi Won nói:
- Mọi người đã tới đủ rồi. Vậy chúng ta về nhà Do Hyon nào.
- Ừ. Đi thôi. – Ah Hin, Mỹ Hương đồng thanh.
- Thế là nhóm Guardian cùng nhau đi đến nhà Do Hyon nhưng khi đi ngang qua một cái siêu thị, Ah Hin chợt lên tiếng:
- A! Thôi chết rồi! Mình quên mua vài thứ đồ, mình phải đi mua đã.
- Vậy để tụi mình cùng đi với cậu, Do Hyon, cậu đưa Shizuka về nhà cậu trước đi, lát tụi mình đến sau. – Mỹ Hương nói.
- Nhưng các cậu có biết đường đâu. – Do Hyon nói.
- Thì để ấy Bi Won ở lại đây, lát cậu ấy đưa bọn mình về nhà cậu được chưa? – Ah Hin nói.
- Thôi được rồi. Vậy bọn mình đi trước nhé. – Do Hyon nói rồi cùng Shizuka đi trước mà không để ý đằng sau lưng có ba con ác quỷ vừa mới hiện hình.
- Trên đường đi, Shizuka nói:
- Nhà cậu còn xa không?
- Không. Gần sắp tới rồi. – Do Hyon trả lời.
- Nhà cậu có nhiều người không? – Shizuka tiếp tục hỏi.

- Không. Chỉ có mình, ba, mẹ và em gái. Nhưng ba mẹ thường hay đi du lịch nên thường thì chỉ có mình và em gái. – Do Hyon hơi ngạc nhiên nhưng vẫn trả lời.
- Ủ. Cậu có những người bạn hơi kì lạ nhưng tốt đấy. – Shizuka lơ đãng nói.
- Hả? Ý cậu là sao? – Do Hyon vẻ khó hiểu hỏi Shizuka.
- Họ muốn ghép đôi tôi với cậu nhưng lại không biết rằng chúng ta không thích nhau. – Shizuka giải thích

Do Hyon không nói gì chỉ nghĩ: “Sai rồi. Chỉ là cậu không thích mình thôi nhưng mình đã thích cậu từ hôm đó.” Rồi cậu hồi tưởng lại cái ngày ở căn tin khi cậu nhìn thấy vẻ đẹp của cô dưới ánh nắng mặt trời hắt qua cửa sổ, cô như một bức tranh tuyệt đẹp được tái hiện dưới tay một họa sĩ tài ba. Không khí giữa hai người lại trở nên yên lặng. Đứng trước một căn nhà có kiểu kiến trúc Nhật Bản cổ xưa, Do Hyon lên tiếng:

- Đây là nhà mình. Mời vào.

Anh vừa dứt lời thì từ trong nhà, một cô bé khoảng 10 tuổi chạy ra. Cô bé mỉm cười:

- Anh hai về rồi. – rồi quay sang Shizuka – Chào chị hai. He he.

Shizuka cau mày quay sang nhìn Do Hyon ý hỏi chuyện này là sao nhưng đáp lại cô chỉ là cái nhún vai của Do Hyon ý nói anh cũng chẳng biết nữa. Do Hyon hỏi cô bé:

- Rika! Sao em lại gọi Shizuka là chị hai?
- Thì anh Wo Hyon bảo phải gọi như vậy. – Rika ngây thơ trả lời.
- Đừng nghe lời anh ấy. Anh với chị Shizuka chỉ là bạn bình thường thôi. – Do Hyon giải thích.
- Vâng ạ! Chào chị! Em là Rika. Rất vui được biết chị. – Rika đưa tay ra trước mặt Shizuka.

Cô nắm lấy tay cô bé rồi nói:

- Chào em. Chị là Ailita Shizuka. Cứ gọi chị là Shizuka. Rất vui được biết em. – Shizuka bắt tay với Rika.

Thế là cả ba cùng vào nhà. Bên trong căn nhà khá đơn giản. Do Hyon bảo cô để vali trong phòng mình để chút xếp chia phòng sau rồi xuống bếp. Nhưng vừa mới mở cửa phòng bếp, anh đã nghe thấy tiếng Rika la lên:

- Thôi chết rồi anh hai ơi! Tủ lạnh hết sạch thức ăn rồi.
- Không sao đâu. Nhóm Ah Hin chắc là mua thức ăn rồi.

Nhưng Do Hyon vừa dứt câu thì nghe thấy tiếng Ah Hin sau lưng:

- Làm gì có. Tội mình chỉ mua vài thứ để ăn vặt thôi.

15. Chương 15

5h sáng chủ nhật...

Trên một ngọn đồi cao lộng gió chỉ độc một màu tím của hoa hồng...

Một cô gái với mái tóc màu tím dài, cô mặc một bộ đồ thể dục màu trắng sọc tím.

Bên cạnh cô là một cô gái tí hon có cùng màu tóc với cô, cô gái tí hon mặc một bộ đồ mang phong cách military. Hai người ngồi đó ngắm nhìn mặt trời đang nhô lên phía sau thành phố, đèn đường đã tắt từ khi nào chỉ còn lại con phố yên lặng buổi sớm. Violet lên tiếng:

- Bình minh thật đẹp chị nhỉ?

- Đúng thế! Bình minh là biểu tượng cho sự bắt đầu. – Shizuka nói, mắt vẫn ngắm nhìn bình minh đang lên.

Violet không nhìn bình minh nữa mà quay sang nhìn Shizuka, cô nghĩ: “Em thật hạnh phúc khi được cùng chị ngắm nhìn bình minh mỗi ngày như thế này dù chị chưa bao giờ mỉm cười nhưng em biết chị rất yêu quý em.” Nghĩ vậy, cô nở nụ cười hạnh phúc. Khi mặt trời đã lộ rõ ra trên bầu trời, Shizuka đứng dậy và cùng Violet đi mua vài thứ về nấu bữa sáng ở siêu thị. Vừa về đến nhà, cô đã bị Rika chặn lại mà khóc nức nở (tuy mới quen một ngày nhưng Rika rất quý Shizuka):

- Chị đi đâu từ sáng đến giờ vậy? Chị làm em lo lắng quá. Hic hic.

- Chị chạy bộ một vòng khu phố rồi ghé sang siêu thị mua vài thứ về nấu bữa sáng. – Shizuka trả lời.

- Sao chị không nói với mọi người? – Rika vẫn không nín khóc.

- Thôi nào! Đừng làm quá lên thế! – Do Hyon nói.

Mọi người thay phiên nhau dỗ cho Rika nín khóc, một lúc sau con bé mới chịu nín để Shizuka vào nhà làm bữa sáng. Sau khi ăn xong bữa sáng, mọi người bắt đầu vào công việc đã nói. Mỹ Hương lên tiếng đầu tiên, cô nói:

- Shizuka, cậu hãy hát một bài gì đó để mọi người nghe thử được không?

Shizuka quay sang nhìn Mỹ Hương rồi hỏi:

- Hát bài gì?

Mỹ Hương đang lúng túng không biết trả lời thế nào thì Rika chọt lên tiếng:

- Hay chị hát bài “Kimi sora Kiseki” đi.

- Cũng được. – Shizuka trả lời rồi bắt đầu cất tiếng hát.

kimi ni fureta toki

takanaru kodou ga kikoeta

hajimete shitta no omoi wa chikara ni narutte

hoshikuzu chiribameta sora ni
kimi e todoke to negau watashi no uta kikoemasu ka
I love you forever
saigo ni iezu ni ita
imasara dakedo tsutaetai omoi ga aru
I love you nandomo
nando demo kiite hoshii
kimi wo aishiteru kara
mamoru mono nante
nanni mo nai hazu datta no ni
kimi no sonzai ga
watashi wo okubyou ni saseta
nakushita kimochi ga sukoshi zutsu
modori hajimete kite
kouyuunda futari nara kitto
I love you forever
saigo ni iezu ni ita
yuuki wo dashite tsutaetai omoi ga aru
I love you dattara
nando mo kisu wo shiyoi
kimi wo aishiteru kara
sayonara ga oshiete kureta
futari meguri aeta
sorette kiseki
nanda ne kitto
I love you forever
saigo ni kimi ni iyou
koushite futari katayosete irareru uchi ni
I love you nandomo
nando demo tsutawaru made
kimi wo aishiteru
sayonara mata aeru koushite futari
itsu no hi datte me wo tojireba omoidaseru yo
I love you dattara mou nido to furimukanai
kimi ga soba ni iru kara
kimi wo aishiteru

Giọng hát của cô du dương, êm ả đưa người khác đến với một viễn cảnh thật đẹp. Bài hát kết thúc, mọi người vẫn còn bị giữ lại ở cái viễn cảnh ấy. Do Hyon bình tĩnh đầu tiên, anh vỗ tay làm mọi người cũng bình tĩnh theo. Ah Hin lên tiếng:

- Cậu hát hay thật đấy Shizuka. Không ngờ đó.

Những người khác cũng hòa theo khen ngợi cô nhưng Shizuka chỉ lạnh lùng trả lời:

- Không có gì.

Chợt, điện thoại Do Hyon reo lên. Anh ra ngoài bắt máy, một lúc sau quay lại, anh nói:

- Cô Utau bảo chúng ta đến trường họp lớp để phân vai tập luyện cho vở kịch trong lễ kỉ niệm trường sắp tới.

- Ô! Không phải cô bảo thứ hai sao? – Dong Young ngậy thơ hỏi.

- Mình không biết. – Do Hyon nói.

Anh vừa dứt lời thì điện thoại của Shizuka reo lên. Cô nhấc máy, tiếng hét của Rita bên đầu dây kia vang lên:

- Ren! Bây giờ cậu có dậy không?

- Cho mình thêm 5' nữa thôi. – Giọng Ren ngái ngủ vang lên.

Nhóm Ah Hin cố gắng nín cười, vốn biết Ren là sâu ngủ nhưng không ngờ cậu ta lại như vậy. Rita lúc này mới để ý đến chiếc điện thoại, nói:

- Shizuka! Cậu về nhà giúp mình gọi Ren dậy đi.

- Anh Shiro đâu? Sao không gọi cậu ấy dậy? – Shizuka hỏi.

- Anh ấy cũng có khác gì con sâu ngủ này đâu. – Rita thở dài.

- Thôi được rồi. Mình về ngay. – Shizuka nói rồi cúp máy.

Cô quay sang nói với nhóm Ah Hin:

- Mình phải về nhà bây giờ. Các cậu đến trường trước đi.

- Bọn mình đến nhà cậu được không? – Bi Won hỏi.

- Sau khi ở trường về. – Shizuka buông một câu lạnh lùng rồi ra khỏi nhà Do Hyon.

Cả nhóm nhìn theo rồi cũng ra khỏi nhà và đi đến trường. Còn Shizuka, cô về nhà, đi thẳng lên lầu để đến phòng Ren. Vào đến phòng, cô thấy Rita đang ra sức kéo Ren ra khỏi đồng chăn mền. Shizuka đi đến gần rồi nói với giọng băng lạnh:

- Ren! Cho cậu 5' trước khi mình dùng biện pháp mạnh.

Nghe thấy tiếng Shizuka, Ren liền bật dậy khỏi giường rồi nhanh chóng đi làm vệ sinh, trông anh không khác gì một đứa em ngủ nướng bị chị mắng. Rita thấy bộ dạng của Ren thì phì cười, nói:

- Chỉ có cậu là có thể gọi Ren dậy. Giờ thì gọi anh Shiro thôi.
- Khỏi cần. Anh Shiro đang làm vsen. Cậu ăn sáng chưa? – Shizuka nói.
- Mình ăn rồi. – Rita trả lời.

Sau khi Ren và Shiro thay đồ xong thì Shizuka bảo đến thẳng trường luôn mà không cho hai người ăn sáng. Đây là hình phạt vì tội dậy muộn của hai anh chàng. Shizuka dắt xe vào bãi đỗ của trường rồi thông thả lên lớp, phía sau là Ren, Rita và Shiro.

16. Chương 16

Trường Sakura...

Lớp S.A khối 6...

Thấy nhóm Shizuka đã vào lớp, cô Utau nói:

- Vậy là lớp chúng ta đã đến đủ. Chúng ta bắt đầu vào buổi họp lớp nhé. Đầu tiên, cô xin thông báo chúng ta sẽ diễn vở kịch “Nàng công chúa ngủ trong rừng” được chứ?
- Được ạ. – Cả lớp đồng ý.
- Tiếp theo, chúng ta sẽ phân vai. Để công bằng, chúng ta sẽ bốc thăm, ai bốc trúng vai gì sẽ diễn vai đó không được đổi lại. Bây giờ, mọi người lần lượt đi lên bốc thăm.

Từng người, từng người một đi lên bốc thăm. Cuối cùng đã phân vai xong. Kết quả là:

Shizuka – công chúa

Do Hyon – hoàng tử

Kiseki – bà tiên áo đen

Ah Hin – hoàng hậu

Rita – đức vua

Kano – bà tiên muôn hoa

Ren – bà tiên muôn loài

Dong Young – bà tiên bầu trời.

Sau khi bốc thăm xong, cô Utau phát kịch bản cho từng người rồi lên tiếng:

- Bây giờ, chúng ta đã phân vai xong. Mọi người bắt đầu tập vở kịch.
- Mọi người tập kịch rất hăng say. Cuối cùng, cũng tập xong, mọi người chỉ cần tập vài lần và thêm cảm xúc vào vai diễn của mình là được. Shizuka đang đi thì Ah Hin gọi:

- Shizuka! Bây giờ bọn mình đến nhà cậu được chứ?

- Ừ.

Ren, Rita ngạc nhiên quay sang nhìn Shizuka nhưng cô chỉ nhún vai.

Nhà Shizuka...

- Wow! Nhà cậu to thật đấy! Vậy thì cậu đâu phải học sinh nghèo ? Thật ra, cậu là ai vậy? – Mỹ Hương hỏi.

- Học sinh nghèo. Nhà này là nhà của Ren. – Shizuka trả lời.

- Vậy cậu còn ở chung với ai nữa? – Dong Young hỏi.

- Tất nhiên là với mình, Ren và anh Shiro rồi. – Rita chen vào.

- Mà sao các cậu lại gọi Shiro là anh? Chẳng phải cậu ấy bằng tuổi bọn mình sao? – Wo Hyon thắc mắc.

Thế là Ren quay sang làm một bài thuyết trình cho cả đám nghe, thì ra Shiro là anh kết nghĩa của Shizuka, anh lớn hơn cả nhóm một tuổi nhưng muốn vào học cùng lớp với Shizuka, Ren và Rita. Mọi người bước vào nhà, thật ngạc nhiên khi ở đây trồng độc một loại hoa hồng tím, hỏi ra mới biết là Shizuka thích loại hoa đặc biệt này nên mới trồng trong cả khu vườn như vậy. Mọi người bước vào phòng khách, trò chuyện với nhau còn Shizuka đi xuống bếp để pha trà và làm bánh. Bê hết tất cả lên ọi người, Shizuka lấy phần bánh của mình rồi ra vườn hoa phía sau nhà. Nơi đây là nơi yên tĩnh nhất của ngôi nhà.

Tại vườn hoa...

Do Hyon ngồi trên một cái cây lớn, ngắm nhìn một lượt quanh khu vườn. Anh không ngờ ở đây trồng nhiều loại cây như vậy, còn có cả một bãi cỏ xanh tươi. Nơi đây thật yên tĩnh. Anh quay sang ngắm nhìn những bông hoa hồng rồi chợt nhớ đến kí ức xưa.

Hồi tưởng

Băng Quốc...

Trên một cánh đồng độc một màu tím của hoa hồng...

Một cậu bé khoảng 6, 7 tuổi đang ngồi dựa vào một gốc cây nằm giữa cánh đồng, lim dim ngủ. Một cô bé cũng trạc tuổi cậu chạy đến, thấy cậu ngủ như vậy thì nói rằng:

- Ngủ ở đây mà không chịu đắp chăn thì thật là lạnh.

Nói rồi cô bé cởi chiếc áo khoác mình đang mặc trên người đắp cho cậu bé và chạy đi. Sau khi cô bé chạy đi, cậu bé mở mắt nhìn chiếc áo đang đắp lên người mình, cậu thầm mỉm cười cho sự ngây thơ của cô bé đó. Cậu rất tò mò muốn biết khuôn mặt của cô bé đó vì khi nãy cậu chỉ thấy mờ mờ một mái tóc tím.

Ngày hôm sau, cậu lại ngủ ở gốc cây đó. Cô bé tóc tím chạy lại, nhìn cậu một hồi

rồi cũng ngồi phịch xuống và dựa vào gốc cây như cậu. Cậu hé một bên mắt nhìn cô bé. Cô bé có mái tóc màu tím, đôi mắt cùng màu và làn da trắng, đôi môi đỏ như máu. Chợt cô bé lên tiếng:

- Bạn không ngủ đúng không? Dậy chơi với mình đi. Chơi một mình chán lắm. Cậu bé giật mình. Nhưng rồi cũng mở mắt ra nhìn cô bé. Cô bé cười cười, nói với cậu bé:

- Bọn mình ra ngoài kia chơi nhé.

Cậu bé đáp lại:

- Sao tôi lại phải đi với cô chứ?

Cô bé ngạc nhiên:

- Mình nghĩ chúng ta là bạn.

Cậu bé đáp:

- Tôi không thích làm bạn với ai cả.

Cô bé nghe vậy thì khóe mắt đầu rưng rưng. Cậu bé hoảng sợ, thứ cậu ghét nhất chính là nước mắt con gái vì vậy cậu không bao giờ làm bạn với con gái cả.

Cậu đành nói:

- Được rồi. Tôi sẽ làm bạn với cô. Nín đi.

Cô bé nín khóc:

- Thật chứ?

- Thật.

Thế là không cần làm quen gì thêm, cô bé kéo tay cậu bé chạy khắp cánh đồng, dừng lại ngay trước một ngôi nhà. Cô bé nói:

- Đây là nhà của mình, bạn vào đi.

Cậu bé gật đầu nhưng chưa đi vào mà ngược nhìn căn nhà của cô bé. Đây là một căn biệt thự khá to, màu chủ đạo là trắng và tím, xung quanh được trang trí khá đơn giản. Thấy cậu bé đứng ngẩn ngơ ở đó, cô bé nói:

- Sao bạn không vào nhà?

Cậu bé giật mình lần hai, đáp:

- Không có gì. Tôi vào liền.

Cô bé mỉm cười đi trước. Vào tới phòng khách, căn phòng này khá đẹp với màu trắng tinh khiết cùng vài đồ đạc đơn giản. Cô bé nói:

- Tuyệt! Mình gọi bạn như thế được không?

Cậu bé quay sang hỏi:

- Sao lại gọi tôi như vậy?

Cô bé đáp:

- Vì bạn lạnh lùng như băng nhưng lại đẹp như tuyết vậy.

Cậu bé nhìn cô bé hồi lâu rồi nói:

- Được! Vậy tôi gọi cô là Hoa Hồng Tím nhé.

Cô bé mỉm cười:

- Được! Mình thích hoa hồng tím lắm nhưng bạn đừng xưng hô tôi-cô như vậy nữa. Xưng hô là mình-cậu hay hơn đó.

- Ừ. Vậy thì mình-cậu.

Cậu bé hỏi:

- Cậu ở đây một mình sao?

- Không. Còn có ba và mẹ mình nữa. – Cô bé đáp.

- Vậy họ đâu?

- Hôm nay, họ bận việc. Thường ngày, họ đều chơi với mình cả.

Kết thúc hồi tưởng

Phịch...

Một tiếng động vang lên cắt ngang dòng hồi tưởng của Do Hyon. Anh nhìn xuống thì thấy Shizuka đang nằm xuống bãi cỏ, bên cạnh là Violet...

17. Chương 17

Shizuka nằm trên bãi cỏ một cách thoải mái. Cô đang tận hưởng bầu không khí trong lành trong khu vườn. Do Hyon ngẩng nhìn cô từ trên cây, cô vẫn đẹp với một khuôn mặt thiên sứ, đôi môi đỏ và làn da trắng hồng. Bất chợt Shizuka lên tiếng:

- Làm gì mà nhìn dử vậy? Xuống đây ăn bánh nè.

Do Hyon giật mình. Anh nhìn xuống nói:

- Ở trên đây mát lắm. Cậu lên đây xem thử đi.

Shizuka nhìn lên rồi nói:

- Cũng được. Violet! Em đem đĩa bánh lên giúp chị nhé.

- Vâng ạ! Violet trả lời.

Shizuka ngồi dậy, nhưng rồi lại nhìn xuống chiếc váy mình đang mặc, cô lại ngồi phịch xuống gốc cây rồi nói:

- Mặc váy, không trèo được.

Do Hyon nhìn Shizuka rồi gật đầu ra vẻ đã hiểu, nói:

- Ừ nhỉ! Mình quên mất.

Anh trèo xuống, ngồi xuống cạnh cô, lưng dựa vào gốc cây. Shizuka đưa bánh cho anh, anh cầm lấy ăn rồi nói:

- Ngon thật! Cậu làm bánh tuyệt thật đấy.

Shizuka không nói gì, cô đưa mắt nhìn ngắm những bông hoa trong vườn. Còn Do Hyon ngắm Shizuka cho đến khi Ah Hin lên tiếng:

- Tưởng hai người ở đâu? Thì ra là ở đây tâm tình với nhau. Thật là...

- Không có gì cả. – Shizuka lạnh lùng cắt ngang câu nói.

Ah Hin rùng mình vì giọng nói của Shizuka (dù quen nhau cũng đã lâu nhưng cô vẫn không thể chịu được giọng nói lạnh lùng đó) nên không nói gì thêm, cô nói:

- Nè! Tối nay có buổi diễn của Rose đó, còn có cả Snow hát cùng nữa, mình mua vé rồi. Hai cậu đi chung với nhóm luôn nha.

Rose và Snow là hai idol rất nổi tiếng bởi họ vừa hát hay lại nhảy rất đẹp nhưng chưa từng có ai thấy khuôn mặt thật của họ. Hai người luôn mang mặt nạ khi họ xuất hiện. Thông tin của họ là con số không đối với tất cả mọi người.

Do Hyon gật đầu đồng ý nhưng Shizuka đáp:

- Không.

- Sao phũ phàng vậy? Shizuka! Đi với bọn mình đi mà. – Mỹ Hương nói.

- Không thích. – Vẫn lạnh lùng.

Thế là cả nhóm (Ah Hin lôi kéo cả nhóm ra và tất nhiên là trừ Do Hyon) thay phiên nhau năn nỉ Shizuka đi với họ. Cuối cùng, vì muốn được bình yên nên Shizuka đồng ý, nhóm Ah Hin đi vào nhà, trước khi khuất sau cánh cửa Ah Hin còn nói:

- Trả lại không gian cho hai người đó.

Còn Mỹ Hương thì nói:

- Khoảng 2 giờ chúng ta sẽ đi shopping, cậu chuẩn bị đi nhé.

Shizuka không nói gì. Khi nhóm Ah Hin đi rồi, Do Hyon lên tiếng:

- Sao cậu không bao giờ hòa đồng với mọi người thế?

Shizuka quay sang hỏi ngược lại:

- Cậu nghĩ vậy sao?

Do Hyon trầm ngâm nói:

- Vì không bao giờ cậu đi chung với mọi người cả, cũng không bao giờ tham gia bất cứ hoạt động gì nếu không phải bắt buộc hay năn nỉ nhiều.

- Tôi không thích chỉ vậy thôi. – Shizuka lạnh lùng.

Cô nằm xuống bãi cỏ rồi nhắm mắt ngủ. Do Hyon ngồi bên cạnh nhìn cô ngủ, khuôn mặt cô lúc này thật thanh thản không như lúc cô thức, khuôn mặt cô lúc đó quá lạnh lùng. Shizuka vừa ngủ được một lúc thì Ah Hin đi ra. Thấy Shizuka đang ngủ thì đi đến gọi cô dậy:

- Này! Shizuka! Dậy đi!

Shizuka mơ màng mở mắt rồi ngồi dậy cho tỉnh ngủ. Khuôn mặt ngái ngủ của cô lúc này làm Do Hyon và Ah Hin sững lại, khuôn mặt thật ngây thơ, không như khuôn mặt thường ngày cô vẫn mang. Shizuka hỏi làm cả hai bừng tỉnh:

- Có chuyện gì vậy?

- À! Tới giờ đi shopping rồi. Chúng ta đi thôi. – Ah Hin nói.

- Các cậu đi đi, tôi không có tiền. – Shizuka nói.

Ah Hin giật mình nghĩ: “Ừ nhỉ. Shizuka là học sinh nghèo làm sao có tiền đi shopping được.” Cô đành nói:

- Hay là cậu cứ đi mua đi, bọn mình trả tiền cho.

- Không thích. – Shizuka buông một câu lạnh lùng.

Rồi cô đi vào nhà và lên phòng của mình. Sau khi Shizuka đi, Do Hyon mới nói:

- Cậu chạm vào lòng tự trọng của cậu ấy rồi.

Anh cũng bỏ vào nhà. Chỉ còn lại Ah Hin ngoài vườn, cô mới suy nghĩ và cuối cùng cũng hiểu điều mà Do Hyon ám chỉ. Cô thật là ngốc mà, dù nghèo nhưng Shizuka vẫn có lòng tự trọng, cô nói vậy chẳng khác nào bảo Shizuka vứt cái lòng tự trọng ấy đi để người khác nói Shizuka là lợi dụng mọi người. Cô phải xin lỗi cậu ấy thôi. Nghĩ như vậy nhưng khi cô vào đến nhà thì thấy Shizuka mặc áo khoác, cô hỏi:

- Cậu định đi đâu vậy?

Shizuka quay sang nhìn cô rồi nói:

- Không cần biết.

Ah Hin giật mình, Shizuka dù không cho cô là bạn thì cũng không nói với giọng điệu như vậy, đúng là Shizuka giận cô thật rồi. Cô nói:

- Đừng giận mình mà, mình không cố ý đâu.

- Giận cái gì? – Shizuka lạnh lùng hỏi.

- Thì chuyện lúc nãy đó. – Ah Hin nói.

- Tôi không quan tâm. Tôi đi đây. – Shizuka nói rồi đi ra cửa.

Haizzzz! Rốt cuộc cô cũng không nói nổi lời xin lỗi với Shizuka. Sau khi Shizuka đi, cả nhóm xúm lại quanh Ah Hin hỏi:

- Có chuyện gì vậy? – Dong Young hỏi.

- À! Là thế này... - Ah Hin kể đầu đuôi tất cả những chuyện vừa xảy ra cho cả nhóm nghe.

Sau một hồi nghe kể chuyện thì mọi người đã hiểu có chuyện gì xảy ra sau vườn và tại sao Ah Hin nói như vậy. Nhưng Ren lên tiếng:

- Không phải Shizuka giận cậu đâu. Chỉ là cậu ấy đang bận một chút chuyện mà không muốn cho ai biết nên mới cư xử như vậy thôi.

- Thật hả? – Ah Hin hỏi.

Thấy Ren gật đầu, cô vui mừng. “VẬY là Shizuka không giận mình.” Ah Hin nghĩ.

- Nhưng Shizuka bận chuyện gì vậy? – Bi Won hỏi.

Ren và Rita nhún vai ý nói hai người họ cũng chịu. Thế là cả nhóm đành đi shopping mà không có Shizuka.

Trong lúc đi, Ren nói:

- À mà tối nay tụi mình không đi được, tụi mình phải quản lí bar. Xin lỗi nhé.

Nhóm Ah Hin gật đầu không nói gì.

Khu trung tâm Hydrangeas...

Nhóm Ah Hin đi đến khu bán quần áo rồi mỗi người chia ra một nơi để chọn quần áo mình thích. Ah Hin và Mỹ Hương chọn quần mang phong cách nữ tính còn Dong Young thì chọn quần áo mang phong cách cá tính. Mấy tên con trai thì qua khu dành cho nam. Sau khi chọn xong, cả nhóm đi đến khu ăn uống, ăn thỏa thuê rồi về nhà mà không quên mua vài món về cho Shizuka.

Về đến nhà, thấy Shizuka chưa về nên cả bọn để đồ ăn ở dưới bếp rồi định lên xem tivi một lúc. Nhưng vừa đến gần cửa phòng khách thì thấy Shizuka đang tháo giày trước cửa. Ah Hin hỏi:

- Cậu về rồi hả?

Shizuka ngược lên nói:

- Ủ.

- Bọn mình có mua ít đồ ăn để ở dưới bếp đó. Cậu xuống ăn đi cho nóng. – Mỹ Hương nói.

- Ủ. – Lạnh lùng.

Shizuka đi thẳng lên phòng. Cô thay đồ rồi xuống bếp. Nhìn đống đồ ăn mà bọn Ah Hin mua về, cô lắc đầu, bó tay theo họ luôn. Đống đồ ăn chất đầy bàn mà bảo là ít. Cô ngồi xuống, lấy mỗi thứ một ít ra ăn rồi đi lên phòng khách với mọi người. Vừa ra đến cửa, cô thấy cả nhóm Ah Hin đang luống cuống chạy đi đâu đó, cô cũng đi theo họ xem có chuyện gì nhưng vừa lên đến cửa phòng khách thì có tiếng gọi cô:

- Mẹ Shizuka ơi...

“Mẹ Shizuka ư?” Không lẽ Shizuka có con ư? Không thể nào?

18. Chương 18

- Mẹ Shizuka ơi. – Một cô bé khoảng sáu, bảy tuổi thò đầu vào phòng khách gọi.

Rầm... phụt...

Mọi người đang vui vẻ nói chuyện thì shock vì câu nói của cô bé. Do Hyon chỉ nhú mày, Ah Hin và Mỹ Hương té khỏi ghế, Dong Young suýt làm cái tách trà rơi xuống, may mà Bi Won đỡ được, Wo Hyon và Lee Jung thì phun hết trà trong miệng ra, cũng may là không ai bị dính. Tất cả đều quay đầu lại nhìn về phía Shizuka. Còn cô thì thản nhiên nói:

- Mika! Sao con lại đến đây?

- Vì hôm nay, mẹ Shizuka không đến thăm cả nhà nên con đến đây. – Cô bé trả lời.

- Ủ. Tại mẹ bận tí việc nên quên mất. Xin lỗi con nhé. Đừng đứng đó nữa, lại đây với mẹ nào. – Shizuka nói.

- Vâng ạ. – Mika vui vẻ chạy đến bên Shizuka.

- Con đi đến một mình sao? – Shizuka hỏi.

- Vâng ạ. – Mika ngoan ngoãn đáp.

- Bố Thiện đâu? Sao không dẫn con đến đây mà lại để con đi một mình? – Shizuka tiếp tục hỏi.

- Bố Thiện đang ở nhà. Con trốn đến đây đó. – Mika thành thật khai báo.

- Lần sau đừng trốn đi nghe chưa? Con là con gái, đi một mình nguy hiểm lắm biết không? – Shizuka nhẹ nhàng khuyên bảo.

- Vâng ạ. Con xin lỗi mẹ. – Mika nói với ánh mắt hối lỗi.

Tất cả đã shock lại càng shock hơn nữa. Những tưởng Shizuka sẽ phủ định lời nói của cô bé, ai ngờ cậu ấy còn bồi thêm nữa. Do Hyon là người bình tĩnh nhất, anh hỏi:

- Shizuka! Đây là con gái cậu hả?

Sau câu nói của cậu, mọi người mới bắt đầu bình tĩnh lại. Thế là một phòng tra khảo phạm nhân ra đời. Ah Hin là người tra hỏi đầu tiên, tiếp theo là Mỹ Hương, Dong Young, Bi Won tra hỏi Shizuka. Cuối cùng, Mika đành trả lời thay Shizuka:

- Không phải đâu các anh chị ơi! Em là con nuôi của mẹ Shizuka.

Mọi người đều gật gù nhưng còn Thiện là ai? Bạn trai của Shizuka sao? Mọi người lại tiếp tục cuộc tra khảo nhưng lần này, đối tượng là Mika. Cô bé trả lời rất thành thật. Thì ra, Mika là trẻ mồ côi được Shizuka đưa về Nhà tình thương Mái ấm. Cô bé gọi Shizuka là mẹ, ngoài ra, cô bé còn có thêm một người bố và một người mẹ khác tên là Ân và Thiện. Sau khi kết thúc màn tra khảo, mọi người lại cười nói vui vẻ như không có chuyện gì xảy ra. Shizuka đem ra một đĩa bánh

nướng cho Mika rồi ra khỏi phòng. Ah Hin hỏi, cô không trả lời, chỉ vào đồng hồ trên tường. Mọi người nhìn đồng hồ và “Ồi! Chúng ta đi trễ mất!” Đó là câu mà họ (tất nhiên là không có Do Hyon) thốt ra rồi cuống cuống chạy về phòng để thay quần áo.

Mika ngơ ngác không hiểu tại sao mấy anh chị lại vội vã như vậy nên hỏi Shizuka, cô nói là tối nay mọi người sẽ đi xem Rose và Snow diễn mà giờ trễ rồi nên họ mới như thế. Cô còn hỏi Mika có muốn đi xem không, cô bé vui vẻ trả lời có nên cô đưa chiếc vé của mình cho Mika rồi bảo cô có quen với vài người ở đó nên sẽ vào hậu trường xem, còn nhờ Mika nói với mọi người đi trước, cô sẽ đi sau. Sau khi Mika gật đầu ra về đã nhớ lời cô nói, cô cất bước về phòng mình. Cô mặc một bộ đồ khá đơn giản: quần jean xanh, áo thun trắng và áo khoác màu tím nhạt. Nhưng cô chưa đi vội mà nằm phịch xuống giường, nhắm mắt một cách mệt mỏi. Violet lo lắng hỏi:

- Chị không sao chứ? Trông chị có vẻ mệt mỏi lắm. Hay là hôm nay chị đừng đi nữa?

Shizuka lắc đầu, nói:

- Chị đã đồng ý rồi. Chị phải thực hiện lời hứa chứ. Chị nằm một chút sẽ khỏe lại thôi. Không sao đâu.

Violet có vẻ ngập ngừng nhưng rồi cũng bằng lòng vì cô biết khi đã hứa điều gì thì Shizuka nhất định sẽ làm đến cùng dù có chuyện gì xảy ra. Shizuka nằm nghỉ một lúc, ngồi dậy rồi đi xuống nhà, cô nghĩ họ chắc đã đi hết rồi nhưng cô đã lầm, vừa bước xuống phòng khách, cô đã thấy Do Hyon đang ngồi trên chiếc ghế sofa xem tivi. Cô lên tiếng hỏi:

- Không phải tôi bảo các cậu đi trước rồi sao?

Do Hyon quay lại nhìn Shizuka rồi nói:

- Ah Hin bảo mình đưa cậu đến đó, cậu ấy không yên tâm khi để cậu đi một mình.

- Vậy ư? Thôi được. Chúng ta đi thôi. Muộn rồi. – Shizuka nói rồi vội bước ra phía cửa.

Do Hyon gật đầu rồi cũng đi theo sau cô. Hai người trèo lên xe của Do Hyon, khoảng mười phút sau thì đến nhà hát Black and White. Vừa bước xuống xe, Shizuka nói:

- Tôi đi vệ sinh một lát rồi vào hội trường luôn. Khởi chờ tôi.

- Ừ. – Do Hyon trả lời rồi cho xe chạy vào gara của nhà hát.

Shizuka vội bước vào trong hậu trường. Sau khi để xe ở gara, Do Hyon cũng bước vào nhà hát nhưng thay vì vào chỗ hàng ghế khán giả, anh đi vào hậu

trường và tiến thẳng đến khu chuẩn bị dành cho các idol. Đến nơi, anh mở cửa rồi bước vào, bên trong không có ai. Anh gọi:

- Huyền Vũ ra đây đi.

Huyền Vũ bay ra rồi đậu trên vai anh. Anh bắt đầu hô to:

- Magical power of dance.

Một ánh sáng màu đen lóe lên, Huyền Vũ vào lại quả trứng của mình rồi nhập vào người Do Hyon. Những chiếc lông vũ màu đen bao lấy anh, khi những chiếc lông vũ ấy biến mất cũng là lúc Snow xuất hiện. Bây giờ, anh đã biến thành một người khác: anh mặc một chiếc quần, áo sơ mi màu trắng, chiếc áo thun và áo khoác dài ngang đầu gối cũng màu trắng, khuôn mặt anh được che đi một nửa bởi chiếc mặt nạ cùng màu có đính rất nhiều hạt cườm. Trông anh bây giờ thật bí ẩn và đầy lôi cuốn, điểm thêm nét lạnh lùng vốn có.

Cạch...

Có tiếng mở cửa. Anh quay lại, thì ra là Rose. Nhìn cô, anh bắt đầu nhớ lại hai tuần trước.

Hồi tưởng

Snow đang luyện tập trong phòng dành riêng cho anh ở công ti Royal (tất nhiên anh phải che mặt).

Cạch...

Có tiếng mở cửa vang lên, anh quay lại thì thấy giám đốc Jun cùng với một cô gái đeo mặt nạ màu tím có họa tiết là những bông hồng bước vào. Cô có một mái tóc dài và đôi mắt màu tím nhạt, làn da trắng không tì vết, môi đỏ như cánh hoa anh đào. Anh định lên tiếng hỏi thì Jun – người chỉ huy tổ chức Wood kiêm tổng giám đốc công ti Royal đã lên tiếng nói trước:

- Đây là Rose. Chắc cậu cũng đã biết rồi. – Thấy anh gật đầu, Jun nói tiếp –

Dạo gần đây có một người tên là Hikaru. Hắn là một người rất độc ác, điều hắn muốn chính là Rose. Vì điều này, hắn đã hại bao nhiêu người để bắt buộc Rose phải đi theo hắn. Lần này, chúng ta phải tóm gọn hắn để bảo vệ an toàn ọi người. Vì vậy tôi muốn cậu hợp tác với Rose trong buổi diễn sắp tới của cô ấy.

Còn nữa, theo thông tin điều tra thì hắn là tộc trưởng của tộc Bướm đêm – bộ tộc lớn mạnh như một đất nước và hắn không hề biết Rose là điệp viên. Hãy hoàn thành thật tốt nhiệm vụ này nhé.

Do Hyon hơi ngạc nhiên nhưng rồi lấy lại bình tĩnh và nói:

- Vâng. Tôi sẽ cố gắng hết sức để hoàn thành nhiệm vụ.

Jun gật đầu với cả hai rồi ra ngoài. Hai người cùng nhau tập bài “Thanks you summer love” theo ý của Rose.

19. Chương 19

Cô đã thay đồ xong, trông cô khá cá tính với chiếc quần tụt lửng màu tím đậm, chiếc áo thun và chiếc áo khoác lửng không gài dây kéo cùng màu . Thấy anh, cô đi đến rồi nói:

- Cảm ơn đã hợp tác cùng tôi.

Do Hyon lắc đầu ý bảo không có gì. Rồi hai người cùng bước ra sân khấu trước sự cổ vũ nồng nhiệt của khán giả nhất là fan club của họ. Đợi đến khi khán giả lắng xuống, Rose nói:

- Cảm ơn mọi người đã đến xem chúng tôi biểu diễn hôm nay. Vì đây là lần đầu tiên tôi biểu diễn cùng nhau nên có gì sai sót xin mọi người bỏ qua.

Cả khán đài lại một lần nữa vang lên tiếng hò reo của khán giả. Mọi người đều hô to:

- Vâng. Chúng tôi sẽ mãi mãi ủng hộ hai người.

Rose ra hiệu cho những người trong khán đài bắt đầu buổi biểu diễn.

Giai điệu của bài “Thanks you summer love” nổi lên, Rose cất tiếng hát đồng thời cùng Snow bắt đầu nhảy.

Kuyokuyo shi nai ! kime ta n da mon

norikoe nakya hātobureiku

muchū ni natta koi wa hanabi

koukai shite nai yo

furimuka nai no goingu mai wei

muda na mono wa nai no ga keiken

tsumazuku toki mo zen mite

yama nai ame wa nai kara

demo ima mo (kimi o) omoideashiteru (natsu o)

annani suki ni natta mabushii kisetu wasure nai yo

sayonara. hiyake no ato kieru made no yoin da kara

mata atarashii natsu ga kuru koro dokidoki shi te i tai na

mirai o shinjiteru no samā rabu arigatou

kako wa itsushika bika shi tari

waraeru hi ga kuru yo

nai ta kazu dake kirei ni naru u

otona ni natte iko u yo

atarashii deai shoukai datte

memagurushiku megutte ku nichijou
tachidomatte irare nai
hi wa mata nobotte ku kara
ima kimi wa (doko de) nani shiteru n daro u (omou)
mouichido aeru toki wa genki shite ta tte kikeru you ni
watashi ga kawara naku cha kakko tsuka nai to omoeru no
shiawase no kioku uwagaki shi te atarashii koi no yokan
umarekawatte iku n da ne samā rabu arigatou
annani suki ni natta mabushii kisetsu wasure nai yo
sayonara. hiyake no ato kieru made no yoin da kara
ima demo kono mune wa oboeteru tokimeki yureru ondo
deae te yokatta yo ne samā rabu arigatou.

Những bước nhảy hoàn hảo của hai người như hòa thành một tạo nên màn biểu diễn tuyệt vời, khán giả im lặng xem cả màn biểu diễn của hai người. Trong khi đó, Shizuka bước đến chỗ Mika rồi cùng mọi người xem màn biểu diễn của hai idol nổi tiếng với khuôn mặt không cảm xúc của mình. Cùng lúc đó, một người ngồi trên thanh sắt nơi đặt những bóng đèn chiếu sáng sân khấu. Hắn dùng một con dao cứa nhẹ vào sợi dây điện của bóng đèn ngay trên đầu Snow rồi lẳng lẳng rời đi, một nụ cười bán nguyệt hiện lên trên môi hắn. Bên dưới, hai người vẫn đang biểu diễn.

... Pụt...

Đang biểu diễn đoạn cuối, Rose chợt nghe thấy tiếng một sợi dây điện đứt nhưng không nhìn thấy bóng đèn nào rơi xuống, cô nhìn lên chỗ những bóng đèn và thấy một bóng đèn đang lơ lửng trên đầu Snow.

... Pụt...

Lần này, bóng đèn không còn bị giữ lại, rơi thẳng xuống chỗ Snow. Khán giả nhìn thấy bóng đèn đang rơi xuống chỗ Snow thì hoảng sợ nhưng Snow vẫn không hay biết gì vì anh đang đeo headphone, chỉ đến khi nhìn lên anh mới thấy bóng đèn đang rơi xuống đầu mình. Bóng đèn đã rơi quá gần, anh có tránh cũng chẳng tránh được nên chỉ đứng yên tại chỗ nhìn bóng đèn rơi xuống đầu mình. Khán giả nín thở, cầu trời cho bóng đèn đừng rơi trúng Snow của họ. Bỗng, Rose chạy đến, bật nhảy, hai tay dè lên bả vai của Snow, hai chân đưa lên giữ chặt cái bóng đèn đang rơi đó làm khán giả nín lặng sợ cô ngã vì Snow bất ngờ bị cô đè lên hai bả vai nên loạng choạng suýt ngã, cũng may anh giữ được thăng bằng. Xong, cô xoay người, một tay chống lên bả vai Snow rồi dùng một lực để bật lên và đáp xuống đất một cách an toàn. Tất cả mọi người thần thờ nhìn cô và Snow.

... Bóp... bóp... bóp...

Một tiếng vỗ tay phát ra rồi hai tiếng và cả khán đài vang lên tiếng vỗ tay. Quả thật, cú nhảy cô dùng để cứu Snow quá tuyệt vời làm mọi người đều phải khâm phục cô. Từ xa, nụ cười bán nguyệt lại xuất hiện, hẳn bỏ đi cùng với câu nói:

- Lần sau, người sẽ chết dưới tay ta Snow.

Lúc này, ở dưới sân khấu đã khá yên lặng, Rose nói:

- Buổi diễn của chúng tôi kết thúc tại đây. Cảm ơn mọi người đã đến xem.

Rose và Snow cuối đầu chào mọi người rồi đi vào trong. Tiếng vỗ tay của khán giả vẫn vang lên sau lưng hai người. Khi cả hai người bước vào sau khán đài với lý do là giúp người bạn chuẩn bị vài thứ.

Phòng chuẩn bị của các idol...

Rose ngồi xuống, với tay lấy chai nước trên bàn tu ừng ực. Snow ngồi xuống trước mặt Rose, nói:

- Cảm ơn lúc này đã cứu tôi.

Rose nhìn Snow rồi lắc đầu ý bảo không có gì.

... Cách...

Giám đốc Jun mở cửa, bước vào. Anh chạy lại gần Snow rồi hỏi dồn dập:

- Snow! Cậu không sao chứ? Có bị thương ở đâu không?

Đang yên đang lành bỗng dưng bị một đồng câu hỏi đè lên đầu, Snow khó chịu lên tiếng:

- Tôi không sao.

Vừa lúc đó, nhóm Ah Hin đi vào. Snow và Jun thì ngạc nhiên còn Rose thì vẫn không biểu cảm. Jun lên tiếng:

- Các người là ai? Tại sao lại vào đây?

Ah Hin nói:

- Là Rose cho người bảo bọn tôi vào đây.

Hai người kia ngạc nhiên quay sang Rose tìm câu trả lời. Cô chỉ nhún vai rồi quay sang nhóm Ah Hin nói:

- Shizuka nhờ tôi nói với các người đừng chờ cô ấy, hôm nay cô ấy có việc phải làm nên sẽ về trễ còn Mika thì để người của tôi đưa về nhà. Lúc này không tiện đi ra ngoài nên đành nhờ người gọi mọi người vào đây. Xin lỗi nhé.

Mọi người quay qua nhìn nhau, tại sao Rose lại biết Shizuka, còn giúp Shizuka chuyển lời cho họ nữa. Nhóm Ah Hin quay sang hỏi cô nhưng chẳng thu được gì ngoài sự im lặng và cái nhún vai của Rose. Sau khi phỏng vấn mà chẳng thu được gì, nhóm Ah Hin định bước đi nhưng Mỹ Hương đứng lại rồi quay sang Rose nói:

- Rose... Minh... mình có thể xin chữ kí của cậu được không?

Rose không nói gì chỉ gật đầu rồi lấy giấy và bút ra kí . Xong, cô đưa cho Mỹ Hương. Thấy Mỹ Hương nhận được chữ kí của Rose, những người khác cũng xin inh một chữ kí, Rose kí rồi đưa cho họ. Đợi nhóm Mỹ Hương rời đi, Rose mới dựa người ra sau ghế rồi nhắm mắt một cách mệt mỏi. Snow và Jun cũng không nói gì chỉ lẳng lặng đi ra ngoài để Rose nghỉ ngơi vì họ biết cô rất mệt mỏi. Hai người vừa rời khỏi một lúc thì Rose cũng đứng dậy ra về. Đang đi ra cổng, một bàn tay đặt trên vai cô. Quay lại nhìn thì ra là Hikaru – cũng là một idol khá nổi tiếng.

Hikaru Akasuki là một anh chàng có vẻ ngoài rất quyến rũ với mái tóc màu nâu, đôi mắt to màu xanh, làn trắng tuyết đẹp. Anh rất thích Shizuka.

Anh nói:

- Chúng ta có thể nói chuyện riêng một chút không?

Gật đầu, Rose đi theo Hikaru ra sau nhà hát. Đến nơi, anh quay lại nhìn Rose rồi đưa cho cô một hộp quà có giấy gói màu tím và một chiếc nơ đính bên trên cùng màu. Cô nhú mồm nhìn anh. Anh nói:

- Cái này tặng cho cậu, Rose.

20. Chương 20

Sau cái cây lớn gần đó, Ah Hin nói nhỏ với những người khác:

- Bis... bis... Hikaru đang tặng quà cho Rose kìa. Sẽ là tin nóng đây.

Những người khác cũng gật đầu đồng tình trừ Do Hyon. Thiệt ra, lúc rời khỏi phòng của các idol, nhóm Mỹ Hương chưa về mà đi tìm Do Hyon. Đến khi tìm được Do Hyon thì họ lại bắt gặp cảnh Hikaru gọi Rose nên đi theo và giờ thành ra thế này đây.

Rose nhìn chiếc hộp quà trong tay Hikaru với ánh mắt nghi ngờ. Anh chàng này chỉ có khi cần nhờ cô việc gì mới tặng quà cho cô. Không biết lần này là việc gì đây. Haizzzzzz.

Rose hỏi:

- Muốn nhờ việc gì nói đi.

Sau câu nói của Rose, đám Ah Hin nhếch mặt ra không hiểu chuyện gì còn Hikaru thì gãi đầu, nói:

- Đúng là Rose, không có việc gì qua được cậu cả.

Anh đưa cho cô một hộp quà lớn hơn của cô một chút màu vàng với chiếc nơ

trắng. Cô cầm lấy nó soi xét rồi nhìn anh ý bảo anh nói tiếp. Anh gật đầu nhưng lại ấp a ấp úng:

- Mình muốn... muốn... nhờ cậu... đưa món quà... này cho... cho... Shizuka.

Càng về sau càng nhỏ nhưng vẫn đủ làm cho nhóm người sau cái cây kia xém té ngã. Còn Rose thì lạnh lùng hỏi:

- Tại sao?

Một câu hỏi đơn giản nhưng làm cho Hikaru đỏ mặt và một lần nữa ngập ngừng:

- Vì... vì... mình... muốn... muốn...

- Cậu còn ấp úng nữa thì tôi đi đây. – Rose quay đầu định đi.

Hikaru thấy Rose sắp rời đi liền quay đầu sang chỗ khác nói một mạch, mặt đỏ bừng lên:

- Vì mình muốn thổ lộ với cậu ấy rằng mình thích cậu ấy. Dù cậu ấy có từ chối cũng chẳng sao, mình muốn biết cậu ấy nghĩ gì về mình.

Một lần nữa, đám người sau cái cây kia xém té. Rose quay lại nhìn Hikaru rồi tiếp tục bỏ đi, không quên bỏ lại câu nói:

- Ngày mai đón cậu ấy ở trường sau giờ tan học nhưng chưa chắc gặp được cậu ấy đâu. Còn quà thì tùy vào tâm trạng của cậu ấy.

Hikaru ngơ ngác nhìn theo bóng Rose nhưng rồi cũng mỉm cười – một nụ cười tươi. Nhờ Rose việc này đúng là chuẩn. Anh nhảy cẫng lên vui mừng rồi đi về.

Nhóm Ah Hin nhìn nhau rồi cũng im lặng đi tìm Shizuka vì họ không an tâm để Shizuka đi một mình. Tìm một hồi, cuối cùng cũng tìm thấy Shizuka đang đi ra cổng nhà hát. Ah Hin hét to gọi Shizuka:

- Shizuka ơi!

Shizuka nhìn quanh tìm kiếm người vừa gọi tên mình thì thấy nhóm Ah Hin, cô rảo bước đến chỗ họ. Cô lên tiếng hỏi:

- Chẳng phải bảo các cậu về rồi sao?

- Vì bọn mình không yên tâm. Con gái đi buổi tối nguy hiểm lắm. Cậu lại không biết võ nữa. – Ah Hin nói.

- Tôi không sao. Các cậu về đi, tôi có chút chuyện nên về trễ, đừng chờ tôi. – Vẫn lạnh lùng.

Shizuka bỏ đi. Ah Hin chột nói với theo Shizuka:

- Nhưng bọn mình muốn về cùng cậu.

Shizuka dừng bước, vẫn không quay đầu lại, cô buông một câu lạnh lùng rồi lại đi tiếp:

- Tùy.

Thế là nhóm Ah Hin chạy theo Shizuka. Mọi người nói chuyện vui vẻ trừ hai tăng

bằng di động. Mọi người cứ thế đi theo Shizuka. Và bây giờ, họ đang đứng trước cổng Nhà tình thương Mái Ấm. Ah Hin định lên tiếng hỏi thì giọng nói của một cậu bé chen ngang:

- Tôi không cần các người cứu mang, các người là ai chứ? Tại sao dám ra lệnh cho tôi?

Một giọng nói khác vang lên nhưng lần này là của một cô gái:

- Mẹ biết là con mới được đưa đến đây nên còn chưa quen nhưng con không nên nói với người lớn như vậy chứ. Ta không ra lệnh cho ai cả.

- Chị không phải mẹ tôi, mẹ tôi đã mất từ lâu rồi. Các người chẳng là gì cả?

Nhóm Ah Hin còn đang thắc mắc hai người kia là ai, Shizuka đi đến trước mặt cô gái kia, hỏi:

- Có chuyện gì vậy?

Cô gái kia kể hết mọi chuyện cho Shizuka nghe. Thì ra, cậu bé mới đến đây nhưng đã gây sự với bọn trẻ và vô lễ với những người lớn trong khu phố.

Shizuka quay sang hỏi thì cậu bé con vênh mặt lên khăng định. Cô thấy cậu bé khăng định thì không nhanh, không chậm đi đến trước mặt cậu bé. Thấy Shizuka đi đến, cậu bé vẫn vênh mặt nghĩ: “Xem các người làm gì được tôi”. Dừng lại trước mặt cậu bé khoảng một bước chân, Shizuka giơ lên và...

Chát...

Một âm thanh giòn giã vang lên. Cô tát cậu bé đến nỗi in năm ngón tay nhỏ thon của cô lên khuôn mặt cậu bé. Mọi người bất động nhìn cô, còn cậu bé đó thì quắc mắt giận dữ nhìn cô, nói:

- Chị là ai? Tại sao dám tát tôi chứ?

Shizuka quét đôi mắt lạnh lùng qua người cậu bé, nói:

- Tôi là một trong những người lập ra nhà tình thương này.

Cậu bé cười khinh bỉ:

- Thì ra là cùng một giuộc với nhau. Các người đều tỏ ra thương những đứa trẻ nhưng thật ra các người chỉ thương hại chúng mà thôi. Tôi không cần các người thương hại như những đứa trẻ đó đâu.

Chát...

Một cái tát nữa giáng xuống khuôn mặt của cậu bé. Mọi người nhìn Shizuka, sợ cô sẽ làm tổn thương cậu bé đó. Cô gái khi nãy lên tiếng:

- Cậu bé mới vừa mất cha mẹ nên mới như vậy. Cậu đừng đánh nó.

Shizuka chỉ lạnh lùng buông từng tiếng:

- Vừa mới mất cha mẹ mà hỗn láo với người lớn tuổi hơn mình ư? Vậy người khác vừa mới mất cha mẹ mà đi giết người cũng được sao?

Cô gái kia không nói được gì đành im lặng. Sau cái tát của Shizuka, cậu bé kia giận dữ đi đến nắm lấy cổ áo của cô quát lên:

- Cô dám tát tôi ư? Các người không có quyền đó đâu?

Shizuka nhìn cậu bé. “Không có ư?” đó là những lời cô nói ra. Cậu bé nhìn cô, cô không nói gì thêm chỉ nhẹ nhàng gỡ tay cậu bé ra khỏi áo của mình rồi đi đến chỗ cô gái kia. Cô nói:

- Thiên Ân – tên của cô gái kia – từ nay cậu bé này sẽ tên là Thiên Thành và sẽ ở với chúng ta.

Cậu bé kia hét lên:

- Tôi đã bảo tôi không cần thương hại. Và tôi không cần cô đặt tên cho tôi.

Shizuka đi đến bên cậu bé rồi nói:

- Vậy chúng ta chơi một trò chơi chứ?

Cậu bé ngơ ngác:

- Trò chơi gì cơ?

- Trò chơi này rất dễ. Cậu sẽ ở trong nhà tình thương cho đến khi cậu lớn, cậu sẽ thắng và cậu sẽ được quyền quyết định cuộc đời của mình. Còn cậu không thể thực hiện được điều đó, cậu sẽ thua và quyền hành, tính mạng của cậu sẽ thuộc về tôi. – Shizuka nói.

Mọi người tròn mắt nhìn cô bao gồm cả Thiên Thành. Được một lúc sau, Thiên Thành bật cười lên tiếng:

- Trò này có vẻ thú vị đây. Được. Tôi sẽ chơi trò chơi này.

- Vậy gọi mẹ đi. – Shizuka nói.

Mọi người mắt tròn mắt dẹt nhìn cô. Còn Thiên Thành thì cười nửa miệng, gọi:

- Mẹ.

Shizuka gật đầu khen cậu:

- Tốt. Còn bây giờ thì vào nhà đi ngủ đi. Mình về trước đây Ân, Thiện.

21. Chương 21

Anh chàng tên Thiện lên tiếng:

- Ô! Cậu không ở lại chơi một chút sao?

- Không! Mình chỉ qua xem Mika đã về đến nhà chưa thôi. – Shizuka trả lời.

- Ừ! Vậy cậu về nhé. – Thiện và Ân đồng thanh mà vẻ mặt ỉu xiu.

Shizuka gật đầu rồi ra về. Nhóm Ah Hin nhìn nhau rồi chạy theo Shizuka (nhóm này từ đầu tới cuối chỉ nhìn chứ chẳng nói được câu nào cả). Thấy Shizuka đi bộ,

Ah Hin bảo Do Hyon phải chở Shizuka về bằng xe của anh. Shizuka không đồng ý nhưng Ah Hin cứ nhất quyết phải làm như vậy nên Shizuka đành lên xe của Do Hyon ngồi. Trên đường đi, Ah Hin hỏi Shizuka (mấy anh chị này có bộ đàm riêng):

- Shizuka này! Cậu quen với Rose hả?
- Ủ. Chúng tôi là bạn. – Shizuka đáp.
- Thiệt ư? – Cả nhóm đồng thanh (trừ tăng băng).
- Thiệt. – Shizuka nói rồi dựa lưng vào ghế ngủ.

Mỹ Hương hỏi:

- Vậy cậu vào được trong hậu trường có phải vì cậu quen với Rose không?
- Ngủ rồi. – Do Hyon lạnh lùng nói.

Nghe vậy, nhóm Ah Hin đổi sang nói chuyện riêng, không nói chuyện với Shizuka và Do Hyon nữa. Khi về đến nhà, thấy Shizuka vẫn còn ngủ, Do Hyon định gọi cô dậy thì nhóm Ah Hin ngăn lại. Họ nói là Shizuka trông có vẻ mệt, đừng đánh thức cậu ấy dậy, Do Hyon hãy bế cậu ấy lên phòng ngủ đi. Thế là Do Hyon đành bế Shizuka lên phòng còn sau lưng thì xuất hiện một đám quỷ đang nhe răng cười gian tà. Về đến phòng, định bế Shizuka lên tầng trên nhưng khổ nỗi không có tay sao leo lên cầu thang. Do Hyon đành đặt Shizuka xuống giường của anh, còn anh ngồi trên ghế cạnh bàn học, ngẩn ngơ ngắm nhìn cô khi ngủ (cô em yêu quý của Do Hyon ngủ rồi). Lúc ngủ trong cô thật yên bình khác hẳn với khi cô thức dậy. Bất chợt, Shizuka nhú mày rồi thức dậy. Cô nhìn chỗ mình đang nằm rồi lại nhìn quanh và dừng lại ở chỗ Do Hyon. Cô lên tiếng:

- Xin lỗi vì đã chiếm mất chiếc giường của cậu.

Do Hyon lắc đầu ý bảo không có gì. Shizuka leo xuống giường, đến tủ đồ lấy một bộ quần áo rồi vào phòng vệ sinh để thay. Còn Do Hyon, anh giờ mới nhìn lại mình, từ lúc về đến giờ, anh cũng chưa thay đồ đành đi đến tủ đồ để lấy quần áo thay. Anh vừa thay xong cũng là lúc Shizuka bước ra. Hai người nói câu chúc ngủ ngon với nhau rồi mỗi người một giường. Do Hyon đã chìm vào giấc ngủ - một giấc ngủ không có ác mộng. Còn Shizuka, cô lại mơ đến cơn ác mộng đó. Cơn ác mộng mà cô đã cố quên từ lâu rồi.

Giấc mơ bắt đầu

Cô tỉnh dậy trong một căn phòng khá sang trọng. Một chị gái khoảng 15, 16 tuổi thấy cô tỉnh dậy thì vội đỡ cô ngồi dựa lưng vào mấy cái gối rồi chạy đi. Một lúc sau, tể tướng chạy đến, bên cạnh ông còn có thái y. Thấy cô đã tỉnh dậy, thái y khám cho cô. Xong, ông quay qua nói với tể tướng rằng cô không bị gì cả rồi đi ra ngoài. Trong phòng lúc này chỉ còn lại tể tướng và cô. Tể tướng đưa cho cô ly nước rồi hai người đều chìm vào im lặng không ai không nói gì, không khí trong

phòng ngày càng nặng nề. Cuối cùng, không chịu được bầu không khí này, cô đã lên tiếng trước:

- Ba mẹ cháu đâu rồi? Hai em cháu thế nào rồi ạ?

Tể tướng chỉ cúi đầu, không dám nhìn cô, đáp:

- Xin lỗi công chúa. Con trai thần đã giết đức vua, hoàng hậu và cả hai hoàng tử rồi ạ. Xin công chúa hãy trừng phạt tôi đi.

Xoảng...

Ly nước trên tay cô rơi xuống vỡ tan như trái tim nhỏ bé của cô bây giờ. Cô run run nói:

- Không... không... thế nào... tối... qua... gia đình cháu... vẫn... còn đang... nói chuyện... vui vẻ... với nhau... cơ... mà... hức hức.

Cô bật khóc nức nở. Tể tướng ôm cô vào lòng như ôm đứa con gái bé bỏng của mình vậy. Từ nhỏ, cô vốn rất lễ phép, vui vẻ và hòa đồng lại luôn giúp đỡ, an ủi ông mỗi khi ông có chuyện buồn nên ông yêu thương cô như con gái của mình. Còn đứa con trai của ông vốn rất đua đòi, ăn chơi lại bất hiếu với ông nên ông không hề công nhận đứa con trai này không ngờ bây giờ nó lại gây ra chuyện tày đình này, nó đã cướp đi gia đình của một cô bé ngây thơ và còn định cướp đi thứ quý nhất đời con gái của cô công chúa nhỏ.

Sau khi cô tỉnh dậy vài ngày, con trai của tể tướng đã bị đưa đi xử bắn vì tội giết hại hoàng tộc. Đáng lẽ cả gia đình tể tướng sẽ bị xử tội chết nhưng cô đã ra lệnh chỉ cần xử bắn tên con trai kia là được còn gia đình tể tướng thì không cần vì họ không liên can. Ngày tiếp theo, cô được mọi người dân và quan lại trong triều đưa lên đứng đầu đất nước và cũng từ ngày đó, nụ cười trên môi cô cũng mất đi không biết bao giờ sẽ trở lại. Cô trở thành người lạnh lùng, ít nói không còn là cô bé ngây thơ ngày trước nữa. Cô điều hành toàn bộ đất nước xuất sắc hơn cả cha cô nên mọi người đều yêu quý cô và trong thâm tâm, ai cũng thương cảm cho số phận của cô.

Kết thúc giấc mơ

Cô nhú mày tỉnh giấc. Nhìn sang bên cạnh, Rika và Violet vẫn đang ngủ. Lại nhìn đồng hồ, mới 5 giờ sáng, cô nhẹ nhàng trèo xuống giường không gây ra tiếng động rồi đi làm vệ sinh cá nhân và chạy bộ như bình thường. Cô chạy lên ngọn đồi mà hôm trước cô cùng Violet ngắm bình minh. Bình minh thật đẹp, nó đem lại cho cô cảm giác thoải mái. Sau khi mặt trời đã lên cao, Shizuka đi đến siêu thị mua đồ rồi về nhà Do Hyon.

Nhà Do Hyon...

Vừa vào đến nhà, cô đã gặp ngay Do Hyon và Rika đang đứng ở cửa nói chuyện.

Do Hyon hỏi Rika:

- Tại sao anh phải đứng ở đây?

Rika đập cho anh chàng một cú vào chân khiến anh chàng nhăn mặt. Cô nói:

- Tất nhiên là chờ chị Shizuka rồi.

Do Hyon cự lại:

- Vậy thì em chờ chứ. Tại sao anh phải chờ?

Rika nói:

- Em không thích đứng một mình.

Do Hyon dở khóc dở cười với đứa em gái của mình đành ngậm ngùi đứng chờ Shizuka. Không để hai anh em chờ, Shizuka đi vào. Vừa thấy cô, Rika chạy lại nói:

- A! Chị Shizuka đi siêu thị về rồi.

Shizuka gật đầu không nói gì rồi vào nhà. Cô tiến thẳng vào nhà bếp và bắt đầu nấu bữa sáng để kịp giờ học của mọi người, Rika muốn giúp cô nhưng cô bảo Rika cứ ngồi chơi với mọi người cô nấu một mình được rồi. Xong đâu đó, cô gọi mọi người vào ăn. Ai cũng khen ngon. Bất chợt, Rika nói to:

- Wow! Ngon quá đi. Ước gì chị Shizuka là chị dâu của em.

Sau câu nói của Rika, mọi người nhìn cô chằm chằm làm cô xấu hổ quay mặt đi.

Do Hyon đang uống nước thì bị sặc. Ah Hin lên tiếng:

- Muốn chị Shizuka là chị dâu thì bảo anh trai yêu quý của em cưới chị ấy đi.

Lần này là Ah Hin bị nhìn chằm chằm trừ Shizuka và Do Hyon nhưng đó là cuộc trò chuyện bằng ánh mắt.

Rika: “Được ạ?”

Mỹ Hương: “Được mà”

Rika: “Vậy phải làm sao ạ?”

Wo Hyon: “Tác hợp hai người đó đi”

Nhóm Ah Hin: “Đồng ý”

Và nụ cười gian tà nở trên môi những con người đó. Hai nhân vật nhà ta vẫn vô tư ăn bữa sáng mà không biết gì.

Tình yêu tôi tựa một bông hồng nhưng

Ngay giờ đây có thể là nét đẹp tuyệt vời

...

Đương nhiên rồi,tôi có thể tỏa hương

22. Chương 22

- Sao cơ? Các cậu không mua gì sao? – Do Hyon lên tiếng.
- Ừ. – Ah Hin khẳng định.
- Vậy giờ phải làm sao đây? – Woo Hyon từ ngoài đi vào hỏi.
- Các cậu tới khi nào thế? – Mỹ Hương hỏi.
- Bọn mình vừa mới tới. – Woo Hyon trả lời.
- Hay là cử hai người đi mua về đi. – Lee Jung nói.
- Đồng ý. Nhưng cử ai đây. – Cả đám đồng thanh.
- Trò chơi rút thăm. – Lee Jung nói.

Thế là cả nhóm đợi Shizuka thay đồ xong rồi chơi trò rút thăm. Kết quả là Shizuka và Do Hyon phải đi mua đồ và nấu bữa tối cho cả đám cùng ăn.

Tại siêu thị...

Shizuka đi bước vào, theo sau là Do Hyon. Và tất nhiên, cả hai người thành trung tâm của mọi ánh mắt trong siêu thị. Họ bàn tán với nhau về hai người và tự hỏi vì sao trên đời lại có hai người đẹp đến vậy. Shizuka đi các quầy thực phẩm và lựa chọn thật kĩ từng loại thực phẩm một. Cuối cùng, cô đi đến quầy tính tiền. Cô nhân viên mỉm cười với cô và Do Hyon rồi làm công việc của mình. Sau khi tính tiền xong, cô nhân viên đưa hóa đơn, hàng hóa và một chiếc kẹp tóc khá đẹp hình bông hồng màu tím bằng thủy tinh. Thấy hai vị khách nhìn mình, cô nhân viên giải thích:

- Đây là quà tặng khuyến mãi của siêu thị chúng tôi.
- Shizuka nhìn chiếc kẹp tóc lần nữa rồi cầm lấy và nói:
- Cảm ơn.

Sau câu nói của mình, Shizuka bước ra ngoài, trên tay xách hai túi thức ăn khá to, Do Hyon cũng xách hai túi thức ăn tương tự. Về đến nhà, Shizuka không để ý gì nhiều đi thẳng vào bếp. Do Hyon vừa đặt hai túi thức ăn xuống bàn thì Shizuka quay lại nói:

- Cậu gọt vỏ trái cây và mấy loại củ quả còn mình sẽ rửa thịt, cá và rau. Được chứ?

Do Hyon quay sang nhìn Shizuka rồi gật đầu đồng ý. Thế là công việc sơ chế thức ăn bắt đầu. Shizuka thì khỏi nói, cô làm rất nhanh công việc của mình. Còn Do Hyon thì khá chậm vật vì ít khi vào bếp nên Shizuka giúp anh để kịp nấu bữa tối. Xong đâu đó, Shizuka bảo Do Hyon ngồi đó còn mình thì lấy nồi ra nấu bữa tối. Mùi thức ăn bay khắp căn bếp làm bụng của Do Hyon bắt đầu biểu tình. Ợt... ợt... ợt... Shizuka quay lại nhìn làm Do Hyon quay mặt vì xấu hổ.

Shizuka lấy một chiếc bánh bông lan khi nãy cô vừa nướng xong đưa cho Do

Hyon mà không nói gì thêm. Do Hyon nhìn Shizuka rồi cũng cầm lấy chiếc bánh ăn ngon lành. “Ngon thật.” Đó là những gì Do Hyon nghĩ. Sau khi ăn xong chiếc bánh bông lan, Do Hyon giúp Shizuka dọn thức ăn ra bàn và gọi mọi người xuống ăn cơm. Bữa ăn hôm đó, mọi người ai cũng khen Shizuka nấu ngon và giao nhiệm vụ làm bếp cho Shizuka luôn (hic hic bắt ép người quá đáng). Sau bữa ăn, mọi người rủ nhau chơi bài. Vì Ah Hin đòi chơi theo cặp nên mọi người lại chơi trò rút thăm và kết quả là:

Shizuka – Do Hyon

Ah Hin – Woo Hyon

Dong Yong – Bi Won (cặp này làm giám khảo)

Mỹ Hương – Lee Jung

(cứ như có sắp xếp trước vậy).

Trò chơi này có phần thưởng nhưng người thắng còn được yêu cầu người thua một việc. Cuối cùng trò chơi kết thúc với phần thắng thuộc về Shizuka và Do Hyon và đội thua te tua, thảm hại là Mỹ Hương với Lee Jung.

Bi Won nói:

- Đầu tiên là hình phạt cho Mỹ Hương và Lee Jung, hai người phải lau chùi phòng vệ sinh trong ba tuần...

- Hả? Đùa sao. – Mỹ Hương và Lee Jung la lên.

- Không đùa đâu – Bi Won tiếp tục nói – Còn phần thưởng cho Shizuka và Do Hyon cái này nhé, hai cậu cũng được yêu cầu mọi người làm một việc. Vậy hai cậu muốn gì?

Bi Won đưa cho hai người một hộp socola của Bỉ.

- Chưa nghĩ ra. – Hai người đồng thanh.

- Trời. Mà thôi giờ trễ rồi, mọi người đi ngủ đi ngày mai bắt đầu tập luyện. – Ah Hin lên tiếng và nghĩ “Bó tay hai người thiệt”.

- Ủ. Đi ngủ thôi. – Cả nhóm đồng thanh.

- Thôi chết! Nhà có bốn phòng ngủ à. Giờ làm sao đây? – Ah Hin la lên khi đếm số lượng phòng ngủ.

- Hay là ngủ theo cặp như lúc này chia để chơi bài đi. Dù sao cũng là người yêu ngủ chung phòng chắc là không sao. – Bi Won nói.

- Ủ. Chắc phải dậy quá. – Cả nhóm đồng thanh trừ hai tảng băng kia ra.

Do Hyon mặt cau có, Shizuka không biểu cảm còn nhóm Ah Hin thì nở nụ cười gian xảo. Không ai thua ai, cũng không ai chịu vào phòng mình. Shizuka là người bỏ vào phòng trước. Thấy vậy, bọn Ah Hin cũng nhanh chóng vào theo nhưng cũng không quên bỏ lại một câu nói:

- Phải ngủ chung một giường đó nếu không bị phạt rắng chịu nhá.

Thế đấy, đám tiểu quý kia thật hết thuốc chữa. Họ làm như Do Hyon và Shizuka là một cặp đang giận nhau không bằng. Do Hyon chán nản bước vào phòng. Vừa vào phòng, anh đã thấy Shizuka ngủ trên tầng với em gái mình (Hai anh em nhà này ngủ một phòng nên chỉ riêng phòng này có giường tầng). Anh đột nhiên mỉm cười, lắc đầu tự nói với mình: “Ngốc thật! Mình quên mất là mình ngủ chung với em gái.” Rồi anh đi đến chiếc giường của mình và nhanh chóng đi vào giấc ngủ. Bên trên, Shizuka bắt đầu một cơn ác mộng - cơn ác mộng tồi tệ nhất luôn đeo bám cô.

Giấc mơ bắt đầu

Một tên con trai đang đi đến chỗ giường ngủ của cô, hẩn nhìn cô một cách thèm thuồng, cái nhìn dâm dăng, ghê tởm. Hẩn nắm chặt tay cô làm cô đau đớn tỉnh giấc. Lâu đài không một bóng người vì cha đã cho người làm và binh lính nghỉ một tuần để về quê thăm người thân. Cô la lên nhưng không ai chạy đến phòng cô cả. Cha mẹ và hai đứa em trai của cô đâu? Họ đã bị tên đó giết một cách dã man. Hẩn định sau khi cưỡng ép cô xong cũng sẽ giết cô nhưng không ngờ cô phản kháng quyết liệt khi hẩn mở nút áo thứ nhất của cô nhưng cô đã vô tình đá vào hạ bộ của hẩn. Hẩn lăn ra đất kêu la đau đớn vì bị cô đá, còn cô thì sợ hãi chạy đến mất thốt mà cha cô từng chỉ cho cô vào. Cô cứ chạy, chạy thật nhanh mà không biết mình đang đi đâu. Cô dừng lại trước một cánh cửa, thở dốc. Cô mở cánh cửa ra và đây là... Đây chính là phủ tể tướng. Tên khi nãy đã chạy vào đường hầm và đuổi kịp cô. Hẩn nắm chặt tay cô đẩy cô vào tường. Cô la hét làm mọi người trong phủ tể tướng tỉnh giấc và chạy đến xem ai đang la hét phá giấc ngủ của họ. Khi họ đến và nhìn thấy cảnh tượng đang diễn ra, một người đang ông trung niên đi đến hất tên con trai đang ghì chặt cánh tay yếu ớt của cô, cô đã mỉm cười – nụ cười chua chát – và ngất đi.

Giấc mơ kết thúc

Shizuka giật mình tỉnh giấc, khuôn mặt cô đầm mồ hôi. Violet cũng tỉnh giấc, bay đến bên cạnh Shizuka, hỏi:

- Chị lại mơ thấy giấc mơ đó sao?

Shizuka nhìn Violet rồi chậm rãi gật đầu. Violet đưa ánh mắt buồn nhìn Shizuka, sự việc đó đã xảy từ rất lâu rồi nhưng nó không bao giờ chấm dứt, nó luôn bám lấy Shizuka ngay cả khi ngủ. Shizuka nhìn đồng hồ, 3h sáng, vẫn còn sớm. Cô nói:

- Chúng ta đi dạo buổi sáng nhé.

Violet nhìn Shizuka rồi trả lời:

- Vâng ạ.

Shizuka đi làm vsen, thay một bộ đồ thể dục rồi cùng Violet đi xuống nhà. Cô hành động khá nhẹ nhàng nên không làm ai thức giấc. Mở cửa ra ngoài, cô cùng Violet đi dạo quanh khu phố nhà Do Hyon, vòng qua công viên thành phố và cuối cùng đi đến một nơi...

23. Chương 23

Những ngón tay lướt trên bàn phím nhập mật khẩu của máy tính. Màn hình máy tính hiện ra - có thư mới, là thư của Toya. Mở ra, trong thư anh nói Thủy Quốc muốn giao thiệp với Băng Quốc. Shizuka nhấp vào ô trả lời: “ Bảo họ đợi 4 năm nữa đi vì hiện giờ em đang đi tham quan, học hỏi các nước khác.” Xong việc, cô tắt máy rồi đi xuống dưới nhà. Vì trời đang mưa nên không thể ra ngoài, Ah Hin rủ cả đám chơi bài, cũng như lần trước, rút thăm chia cặp chơi. Và các cặp được chia như sau:

Shizuka với Mỹ Hương

Ah Hin với Dong Young

Do Hyon với Wo Hyon

Bi Won với Lee Jung

Nhóm Shizuka là nhóm thắng nhiều nhất (có thua ván nào đâu). Đến gần 6 giờ, Shizuka đứng dậy đi vào tủ lạnh kiểm tra thức ăn thì thấy hết nguyên liệu để nấu bữa tối. Cô đành đi lên phòng thay đồ rồi cầm chiếc ô màu tím của mình ra ngoài. Nhóm Ah Hin thấy cô đi ra ngoài, liền hỏi cô đi đâu rồi giục Do Hyon đi theo Shizuka nhưng cô bảo không cần, cô muốn đi một mình. Ra khỏi nhà, cô thông thả đi đến siêu thị dưới cơn mưa lạnh buốt trong khi những người khác đều vội vã chạy đi về nhà hoặc tìm chỗ trú mưa.

Đến siêu thị, cô mua một số rau quả và thịt rồi đến quầy thanh toán để tính tiền. Bất chợt, cô nghe có vài cô gái nói rằng họ thấy một tên con trai tóc nâu đứng dưới mưa trước cửa tiệm café Pricess. “Tóc nâu ư? Không lẽ là Hikaru?” – cô nghĩ. Đợi tính tiền xong, cô đi thật nhanh đến quán café Pricess. Từ xa cô đã thấy cái dáng cao cao của một người con trai, đến gần, đúng là Hikaru rồi. Tên này ngốc thật. Cô lên tiếng khi đã đến trước mặt tên này:

- Cậu có bị thiếu năng không mà đứng dưới mưa như vậy? Sao không vào quán?

Hikaru ngược khuôn mặt đầm đìa... nước mưa lên nhìn cô, nói:

- Shi...zu...ka...

Quay trở lại nhà Do Hyon, nhóm Ah Hin đang rất lo lắng vì Shizuka đi lâu rồi mà vẫn chưa về. Mỹ Hương vừa gọi cho Rita và Ren xem Shizuka có về nhà không nhưng không có cô ở nhà.

Cạch...

Mọi người đang định đi đến siêu thị tìm thì chợt nghe thấy tiếng mở, Rika chạy ra cửa thì thấy Shizuka. Những người khác đều vui mừng nhưng khi nhìn sang bên cạnh Shizuka thì họ đều khá ngạc nhiên (trừ Do Hyon, anh này ngoài thì không biểu cảm nhưng bên trong bí hiểm à nha). Hikaru quàng tay qua cổ Shizuka, lấy cô làm điểm tựa để đi. Trước vẻ mặt ngạc nhiên của mọi người, Shizuka không nói gì chỉ lẳng lặng cởi giày giúp Hikaru ra rồi đưa anh chàng vào phòng khách. Xong, cô lên phòng thay đồ rồi vào nhà bếp lấy một cái khăn và một cái thau đựng nước nhỏ, đổ ít nước lạnh vào thau. Cô bê tất cả vào phòng khách, nhúng khăn cho ướt, vắt đến khi hơi khô rồi đặt lên trán Hikaru. Sau đó, cô còn lấy nhiệt kế để đo nhiệt độ cho anh. Xong việc, cô mới ngồi xuống ghế sofa đối diện. Nhóm Ah Hin quan sát cô từ nãy đến giờ. Thấy cô đã ngồi xuống, Ah Hin lên tiếng:

- Shizuka! Có chuyện gì xảy ra vậy?

Shizuka nhìn Ah Hin, vừa hồi tưởng vừa kể lại cho cả bọn nghe.

- Shi...zu...ka...

Sau khi thốt ra một câu nói đứt quãng, Hikaru ngã vào người Shizuka. Cô lay mãi mà anh không chịu dậy, lấy tay sờ lên trán anh: sốt cao quá. Vì không biết nhà anh ở đâu nên cô đành đưa anh về nhà Do Hyon.

- Thì ra là như vậy. – Ah Hin gật gù.

- Tôi cần một căn phòng để cậu ta nằm. Không thể để cậu ta ở đây được, cậu ta sẽ bị sốt cao hơn vì bị nhiễm lạnh. – Shizuka lạnh lùng nói.

Nhóm Ah Hin nhìn nhau, Do Hyon không nói gì, đi đến bên cạnh Hikaru rồi đỡ anh chàng lên phòng của mình. Shizuka mang những vật dụng khi nãy rồi cũng đi theo Do Hyon lên phòng.

Nhóm Ah Hin (bao gồm cả Rika) ở dưới nhà bàn nhau việc gì đó rất là nham hiểm.

Phòng Do Hyon...

Sau khi Do Hyon đặt Hikaru xuống giường của mình, Shizuka bắt đầu công việc chăm sóc “bệnh nhân” của mình. Được một lúc, cô bảo Do Hyon trông chừng Hikaru để cô đi xuống dưới nhà nấu cơm tối. Xong đâu đó, cô đi vào phòng Do Hyon với một khay thức ăn. Cô đặt khay thức ăn lên bàn học của mình, nói:

- Cùng ăn nhé.

Do Hyon mỉm cười gật đầu. Thế là hai người cùng ngồi ăn chung với nhau mà không biết rằng (nhằm, có một người biết) ở bên ngoài có một nhóm người đang hóa đá vì nụ cười của Do Hyon. Ah Hin nói nhỏ với những người khác:

- Do Hyon cười kìa đúng không? Mình đâu có mơ phải không?

Mỹ Hương lắc đầu đồng thời nhéo Ah Hin một cái để làm chứng. Ah Hin khẽ la lên, nói:

- A, đau quá. Vậy là mình không mơ. Không ngờ Do Hyon lại cười đó. Trước giờ mình chưa từng thấy Do Hyon cười. Em thấy bao giờ chưa Rika?

Rika lắc đầu nói rằng hồi nhỏ đến giờ chưa bao giờ Do Hyon cười cả (chưa chắc à nha). Nhóm Ah Hin và Rika nhìn hai người một lần nữa rồi bắt đầu cái kế hoạch ghép đôi gì đó. Vì họ nghĩ ở bên cạnh Shizuka, Do Hyon sẽ luôn cười như khi này.

Ăn xong, Do Hyon bảo để anh đem chén bát xuống giúp Shizuka, cô cứ chăm sóc cho Hikaru. Shizuka gật đầu. Khi Do Hyon vừa rời khỏi, Hikaru bỗng nhúc nhích cánh tay, Shizuka tưởng Hikaru tỉnh lại nhưng khi quay sang nhìn thì đôi mắt anh vẫn nhắm. Cô đưa tay lên trán anh, đã hạ sốt nhiều rồi nhưng vẫn còn mê man. Cô lắc đầu nghĩ: “Một tên ngốc, không biết ngồi trong quán mà chờ sao? Hắn thích mình đến vậy ư? Nhưng mình chỉ xem hắn như một người bạn hoặc có hơn cũng chỉ là một cậu em trai mà thôi.”

Trời càng về khuya, nhóm Ah Hin và Rika đều đã về phòng ngủ (Rika sang ngủ chung với Ah Hin), chỉ còn Shizuka và Do Hyon thức để chăm sóc Hikaru. Thấy Do Hyon có vẻ buồn ngủ, Shizuka bảo Do Hyon đi nghỉ nhưng anh bảo không sao, cô mới là người phải đi nghỉ vì cô đã chăm sóc Hikaru từ chiều đến giờ, đã vậy lại còn phải nấu bữa tối ọi người nữa. Shizuka lắc đầu ý bảo không cần rồi cả hai lại chìm vào im lặng. Hai người ngồi chăm sóc cho Hikaru một chút nữa thì cũng dựa vào nhau mà thiếp đi (Shizuka và Do Hyon ngồi cạnh nhau).

Khoảng nửa đêm, những ngón tay Hikaru bỗng cử động, anh nặng nề mở mắt ra. Đây là đâu? Sao mình lại ở đây?

24. Chương 24

Những ngón tay lướt trên bàn phím nhập mật khẩu của máy tính. Màn hình máy tính hiện ra - có thư mới, là thư của Toya. Mở ra, trong thư anh nói Thủy Quốc muốn giao thiệp với Băng Quốc. Shizuka nhấp vào ô trả lời: “Bảo họ đợi 4 năm nữa đi vì hiện giờ em đang đi tham quan, học hỏi các nước khác.” Xong việc, cô tắt máy rồi đi xuống dưới nhà. Vì trời đang mưa nên không thể ra ngoài, Ah Hin rũ cả đám chơi bài, cũng như lần trước, rút thăm chia cặp chơi. Và các cặp được

chia như sau:

Shizuka với Mỹ Hương

Ah Hin với Dong Young

Do Hyon với Wo Hyon

Bi Won với Lee Jung

Nhóm Shizuka là nhóm thắng nhiều nhất (có thua ván nào đâu). Đến gần 6 giờ, Shizuka đứng dậy đi vào tủ lạnh kiểm tra thức ăn thì thấy hết nguyên liệu để nấu bữa tối. Cô đành đi lên phòng thay đồ rồi cầm chiếc ô màu tím của mình ra ngoài. Nhóm Ah Hin thấy cô đi ra ngoài, liền hỏi cô đi đâu rồi giục Do Hyon đi theo Shizuka nhưng cô bảo không cần, cô muốn đi một mình. Ra khỏi nhà, cô thông thả đi đến siêu thị dưới cơn mưa lạnh buốt trong khi những người khác đều vội vã chạy đi về nhà hoặc tìm chỗ trú mưa.

Đến siêu thị, cô mua một số rau quả và thịt rồi đến quầy thanh toán để tính tiền. Bất chợt, cô nghe có vài cô gái nói rằng họ thấy một tên con trai tóc nâu đứng dưới mưa trước cửa tiệm café Pricess. “Tóc nâu ư? Không lẽ là Hikaru?” – cô nghĩ. Đợi tính tiền xong, cô đi thật nhanh đến quán café Pricess. Từ xa cô đã thấy cái dáng cao cao của một người con trai, đến gần, đúng là Hikaru rồi. Tên này ngốc thật. Cô lên tiếng khi đã đến trước mặt tên này:

- Cậu có bị thiếu nắng không mà đứng dưới mưa như vậy? Sao không vào quán?

Hikaru ngược khuôn mặt đầm đìa... nước mưa lên nhìn cô, nói:

- Shi...zu...ka...

Quay trở lại nhà Do Hyon, nhóm Ah Hin đang rất lo lắng vì Shizuka đi lâu rồi mà vẫn chưa về. Mỹ Hương vừa gọi cho Rita và Ren xem Shizuka có về nhà không nhưng không có cô ở nhà.

Cạch...

Mọi người đang định đi đến siêu thị tìm thì chợt nghe thấy tiếng mở, Rika chạy ra cửa thì thấy Shizuka. Những người khác đều vui mừng nhưng khi nhìn sang bên cạnh Shizuka thì họ đều khá ngạc nhiên (trừ Do Hyon, anh này ngoài thì không biểu cảm nhưng bên trong bí hiểm à nha). Hikaru quàng tay qua cổ Shizuka, lấy cô làm điểm tựa để đi. Trước vẻ mặt ngạc nhiên của mọi người, Shizuka không nói gì chỉ lẳng lặng cởi giày giúp Hikaru ra rồi đưa anh chàng vào phòng khách. Xong, cô lên phòng thay đồ rồi vào nhà bếp lấy một cái khăn và một cái thau đựng nước nhỏ, đổ ít nước lạnh vào thau. Cô bê tất cả vào phòng khách, nhúng khăn cho ướt, vắt đến khi hơi khô rồi đặt lên trán Hikaru. Sau đó, cô còn lấy nhiệt kế để đo nhiệt độ cho anh. Xong việc, cô mới ngồi xuống ghế sofa đối diện. Nhóm

Ah Hin quan sát cô từ nãy đến giờ. Thấy cô đã ngồi xuống, Ah Hin lên tiếng:

- Shizuka! Có chuyện gì xảy ra vậy?

Shizuka nhìn Ah Hin, vừa hồi tưởng vừa kể lại cho cả bọn nghe.

- Shi...zu...ka...

Sau khi thốt ra một câu nói đứt quãng, Hikaru ngã vào người Shizuka. Cô lay mãi mà anh không chịu dậy, lấy tay sờ lên trán anh: sốt cao quá. Vì không biết nhà anh ở đâu nên cô đành đưa anh về nhà Do Hyon.

- Thì ra là như vậy. – Ah Hin gật gù.

- Tôi cần một căn phòng để cậu ta nằm. Không thể để cậu ta ở đây được, cậu ta sẽ bị sốt cao hơn vì bị nhiễm lạnh. – Shizuka lạnh lùng nói.

Nhóm Ah Hin nhìn nhau, Do Hyon không nói gì, đi đến bên cạnh Hikaru rồi đỡ anh chàng lên phòng của mình. Shizuka mang những vật dụng khi nãy rồi cũng đi theo Do Hyon lên phòng.

Nhóm Ah Hin (bao gồm cả Rika) ở dưới nhà bàn nhau việc gì đó rất là nham hiểm.

Phòng Do Hyon...

Sau khi Do Hyon đặt Hikaru xuống giường của mình, Shizuka bắt đầu công việc chăm sóc “bệnh nhân” của mình. Được một lúc, cô bảo Do Hyon trông chừng Hikaru để cô đi xuống dưới nhà nấu cơm tối. Xong đâu đó, cô đi vào phòng Do Hyon với một khay thức ăn. Cô đặt khay thức ăn lên bàn học của mình, nói:

- Cùng ăn nhé.

Do Hyon mỉm cười gật đầu. Thế là hai người cùng ngồi ăn chung với nhau mà không biết rằng (nhằm, có một người biết) ở bên ngoài có một nhóm người đang hóa đá vì nụ cười của Do Hyon. Ah Hin nói nhỏ với những người khác:

- Do Hyon cười kìa đúng không? Mình đâu có mơ phải không?

Mỹ Hương lắc đầu đồng thời nheo Ah Hin một cái để làm chứng. Ah Hin khề la lên, nói:

- A, đau quá. Vậy là mình không mơ. Không ngờ Do Hyon lại cười đó. Trước giờ mình chưa từng thấy Do Hyon cười. Em thấy bao giờ chưa Rika?

Rika lắc đầu nói rằng hồi nhỏ đến giờ chưa bao giờ Do Hyon cười cả (chưa chắc à nha). Nhóm Ah Hin và Rika nhìn hai người một lần nữa rồi bắt đầu cái kế hoạch ghép đôi gì đó. Vì họ nghĩ ở bên cạnh Shizuka, Do Hyon sẽ luôn cười như khi nãy.

Ăn xong, Do Hyon bảo để anh đem chén bát xuống giúp Shizuka, cô cứ chăm sóc cho Hikaru. Shizuka gật đầu. Khi Do Hyon vừa rời khỏi, Hikaru bỗng nhúc nhích cánh tay, Shizuka tưởng Hikaru tỉnh lại nhưng khi quay sang nhìn thì đôi

mắt anh vẫn nhắm. Cô đưa tay lên trán anh, đã hạ sốt nhiều rồi nhưng vẫn còn mê man. Cô lắc đầu nghĩ: “Một tên ngốc, không biết ngồi trong quán mà chờ sao? Hắn thích mình đến vậy ư? Nhưng mình chỉ xem hắn như một người bạn hoặc có hơn cũng chỉ là một cậu em trai mà thôi.”

Trời càng về khuya, nhóm Ah Hin và Rika đều đã về phòng ngủ (Rika sang ngủ chung với Ah Hin), chỉ còn Shizuka và Do Hyon thức để chăm sóc Hikaru. Thấy Do Hyon có vẻ buồn ngủ, Shizuka bảo Do Hyon đi nghỉ nhưng anh bảo không sao, cô mới là người phải đi nghỉ vì cô đã chăm sóc Hikaru từ chiều đến giờ, đã vậy lại còn phải nấu bữa tối ọi người nữa. Shizuka lắc đầu ý bảo không cần rồi cả hai lại chìm vào im lặng. Hai người ngồi chăm sóc cho Hikaru một chút nữa thì cũng dựa vào nhau mà thiếp đi (Shizuka và Do Hyon ngồi cạnh nhau).

Khoảng nửa đêm, những ngón tay Hikaru bỗng cử động, anh nặng nề mở mắt ra. Đây là đâu? Sao mình lại ở đây?

Hikaru đã tỉnh lại rồi. Anh chàng sẽ có chút hụt hẫng à xem. Hikaru sẽ xử thế nào khi cảm giác đó bắt đầu nhỉ? Mọi người chờ xem ở chap sau nhé. Xin lỗi vì lâu quá không có chap mới ọi người. *cúi đầu*

25. Chương 25

Đưa mắt nhìn khắp phòng, chợt dừng lại ở hình ảnh hai con người đang dựa vào nhau ngủ. Lòng anh chợt thất lại, đó chẳng phải là Shizuka sao? Sao cô ấy lại...? Mà cũng đúng thôi, anh có là gì của cô đâu? Nhưng một ngày nào đó, anh sẽ chinh phục được trái tim của cô. Bỗng, đôi mắt Shizuka mở ra, cô nhìn anh rồi quay sang nhìn Do Hyon đang dựa vào vai mình ngủ. Cô đỡ Do Hyon sang chiếc ghế bành gần đó rồi lấy áo đắp cho anh. Xong, cô đi đến chỗ Hikaru, đưa tay lên trán anh làm Hikaru giật mình. Cô nói:

- Đã hạ sốt rồi. Nằm nghỉ tí đi. Tôi xuống nhà đây.

Cô quay lưng định bước đi, Hikaru nắm lấy tay cô hỏi:

- Chuyện gì đã xảy ra? Tại sao tôi lại ở đây?

Shizuka không quay lại nói:

- Anh đứng dầm mưa lâu, tôi vừa đến thì anh ngất rồi ngã vào người tôi. Vì không biết nhà của anh, tôi đành phải đưa anh về nhà chăm sóc.

Hikaru thả lỏng tay ra, Shizuka bước ra khỏi phòng. Tuy nghe có hơi mất hình tượng nam nhi một chút nhưng anh rất vui vì cô đã chăm sóc anh.

Anh nằm đó cười cười như bị rút dây thần kinh. Được một lúc, Shizuka bước vào phòng, trên tay cô là một tô cháo nóng hổi. Cô bước đến bên giường anh,

đưa cho anh tô cháo rồi nói:

- Ăn được chứ?

Anh gật đầu nhưng khi vừa mới đưa tay lên thì mới biết tay chân anh rã rời, không cử động được. Shizuka thấy lạ, nhìn sang tay anh. “Thì ra là sốt cao quá cộng thêm nằm trên giường lâu nên tay không cử động được.” Shizuka nghĩ. Thế là cô đành phải đút cho Hikaru. Anh hơi ngạc nhiên nhưng trong lòng cũng dâng lên cảm xúc vui vui khó tả. Cứ thế, Shizuka vừa thổi vừa đút cho Hikaru còn anh chàng thì cười cười. Nhìn cảnh này, ai cũng nghĩ là Shizuka đang phải chăm một người bệnh... tâm thần. Một lúc sau thì anh ăn xong tô cháo, Shizuka đi xuống bếp rửa tô còn anh thì nằm đó nghỉ ngơi.

Do Hyon tỉnh dậy, thấy mình đang nằm trên chiếc ghế bành, có một chiếc áo được đắp lên mình. Nhìn quanh phòng, anh thấy Hikaru đã tỉnh lại nhưng không thấy Shizuka đâu cả.

Cạch...

Cánh cửa phòng mở ra, Shizuka bước vào. Trên tay cô là hai tô cháo khác.

Thấy Do Hyon đã dậy, cô nói:

- Đói không?

Anh lắc đầu nhưng bao tử đã phản bội lại anh.

Ợt... ợt... ợt...

Tiếng bao tử của anh vang lên. Shizuka lắc đầu, cầm một tô cháo đi đến đưa cho anh. Rồi cầm một tô cháo còn lại lên ăn ngon lành. Mùi thơm của tô cháo bốc lên nghi ngút làm anh không cưỡng lại được mà ăn như bỏ đói, đến khi nhận ra mình đang làm gì, ngược mặt lên thì thấy Shizuka và Hikaru đang nhìn mình như sinh vật lạ. Anh cười ngượng rồi ăn phần còn lại của tô cháo một cách từ tốn như mọi khi. Shizuka lạnh lùng nói:

- Không cần phải ăn từ tốn đâu. Giả tạo lắm. Cứ ăn như khi nãy là được rồi.

Chẳng ai cười cậu đâu.

Rồi cô để cái muỗng đang cầm lên chiếc khay rồi bưng tô cháo lên mà húp. Nhìn điệu bộ ăn của cô, Do Hyon và Hikaru đều phải há hốc mồm, cách ăn từ tốn bình thường của cô biến đâu mất rồi. Bây giờ nhìn cô giống một cô nàng tomboy hơn là một cô gái dịu dàng thường ngày (nhầm rồi). Sau khi “xử” xong tô cháo, cô mới ngược mặt lên thì thấy Do Hyon và Hikaru đang há hốc mồm nhìn mình, cô nhún vai nói:

- Nhìn gì. Bình thường vẫn ăn vậy mà. Chỉ là hai người không thấy thôi.

Rồi cô đứng dậy, cầm lấy tô cháo của Do Hyon đã ăn xong để vào khay và bưng xuống nhà. Xong, cô lên phòng, lấy một bộ quần áo rồi đi xuống phòng tắm. Thấy

cô định ra khỏi phòng, Hikaru bắt giác hỏi:

- Cậu đi đâu vậy?

- Đi mua đồ về nấu bữa sáng. Cũng 5 giờ sáng rồi.

Shizuka trả lời rồi định đi thay đồ thì Do Hyon và Hikaru đồng thanh:

- Mình đi với cậu.

Shizuka quay qua nhìn hai người, bắt gặp ánh mắt cún con của cả hai, cô nói:

- Không! Cảm ơn! Tôi muốn đi một mình. Hikaru! Cậu lo mà nghỉ ngơi đi. Nếu không thì khỏi biểu diễn gì được nữa đâu. Theo tôi biết thì chủ nhật tuần này cậu có một show diễn nhỉ?

Thế là hai chàng nhà ta đành phải ở nhà. Còn một mình Shizuka đi siêu thị.

Shizuka ra khỏi nhà nhưng cô vẫn chưa có ý định đến siêu thị ngay mà đến ngọn đồi đó (ngọn đồi hoa hồng tím á). Violet ra khỏi túi áo, ngồi xuống cạnh cô. Violet hỏi:

- Chị mới chợ mắ một lúc. Sẽ ổn chứ?

Shizuka quay sang nhìn Violet rồi lại nhìn mặt trời đang nhô lên phía đông thành phố, nói:

- Không sao. Hôm nay chị không mơ thấy nó, như vậy là được rồi.

Một cuộc đối thoại ngắn ngủi rồi không gian lại chìm vào im lặng, mặt trời càng lúc càng lên cao cho đến khi ánh sáng của nó chiếu sáng mặt đất hoàn toàn, những giọt sương vương lại đêm qua bây giờ lấp lánh dưới ánh mặt trời giống như những viên pha lê. Shizuka đứng dậy, Violet cũng bay vào túi áo của cô. Rồi cô đi đến siêu thị mua đồ và về nhà Do Hyon.

Về tới nhà, mọi người vẫn chưa dậy. “Lạ thật” - cô nghĩ. Bước vào bếp nấu bữa sáng rồi cô lên từng phòng gọi những người khác dậy. Đầu tiên là phòng của Ah Hin và Wo Hyon. Bước vào phòng, căn phòng còn hơn... bãi rác. Trên giường, Ah Hin vẫn còn đang ngủ, Wo Hyon thì đang nằm trên chiếc ghế bành gần đó. Lắc đầu, cô đứng ngay cửa ra vào và cất tiếng gọi:

- Dậy đi. Trễ giờ rồi.

Hai con người kia không hề động đậy. Cô cất giọng lạnh lùng:

- Dậy đi. Nghe không?

Hai con sâu ngủ vẫn không chịu thức dậy. Cô thản nhiên đi vào phòng tắm, xách một xô đầy nước lạnh đi ra và...

Ào... AAAAAAAAAAAAA

Tiếng nước đổ cùng tiếng hét của hai con người kia vang lên. Hai con sâu ngủ thức dậy nhảy tung tung trong rất tức cười nhưng tất nhiên Shizuka không hề biểu lộ cảm xúc gì. Ah Hin vừa nhảy vừa la lên:

- Shizuka! Sao cậu lại tạt nước vào bọn mình?

Shizuka giọng lạnh lùng:

- Không chịu dậy.

Rồi cô đi ra ngoài, Ah Hin và Wo Hyon nhìn nhau và có cùng suy nghĩ: “Thảo nào Ren thường ngày lạnh lùng lại sợ Shizuka như vậy.” Cả hai đành vác cái thân xác ngái ngủ đầy nước kia đi làm vệ sinh cá nhân.

Cô đi sang các phòng còn lại gọi những người khác dậy. Nhưng có lẽ nhờ tiếng hét của hai người kia mà những người khác cũng tỉnh giấc luôn, không cần cô phải gọi dậy.

Trong bàn ăn...

Mỹ Hương hỏi Ah Hin và Wo Hyon:

- Sáng nay, hai cậu làm gì mà hết dữ vậy?

Ah Hin trả lời:

- Bọn mình đang ngủ, Shizuka tạt nước vào người bọn mình.

Nghe xong câu nói của Ah Hin, cả đám bật cười. Từ nay, hai con sâu ngủ này hết đám nướng nữa. Shizuka bưng đồ ăn sáng ra ọi người rồi bưng một phần lên phòng, Do Hyon cũng đứng dậy, bưng phần của mình đi theo Shizuka. Mọi người nhìn theo mà cười gian gian.

Phòng Do Hyon...

Hikaru đã không còn sốt nữa, nhưng đầu vẫn còn đau nên không ngồi dậy được. Shizuka đi vào, kéo ghế ngồi xuống rồi đút cho Hikaru ăn. Do Hyon bước vào, ngồi xuống cái ghế cạnh cô rồi ăn một cách tự nhiên không còn dằn vặt từ tốn như thường ngày nữa. Có lẽ chỉ ở bên cạnh cô, anh mới sống thật với bản thân mình.

Đút cho Hikaru xong, Shizuka lấy cặp sách bước ra khỏi phòng. Do Hyon lên tiếng hỏi:

- Cậu không ăn mà đi học luôn sao?

Shizuka không quay lại trả lời:

- Không sao. Tôi tới trường luôn đây.

Do Hyon nhanh chóng ăn xong phần của mình, giúp Hikaru nằm xuống nghỉ ngơi rồi cũng lấy cặp sách đi ra ngoài.

Trên con đường đầy nắng, cô chậm rãi đạp xe tận hưởng không khí trong lành buổi sáng. Thật tuyệt vời, từ khi đến đây, cô gặp khá nhiều rắc rối nhưng không còn mệt mỏi như ở hoàng cung nữa vì những rắc rối này đều rất thú vị. Cô nhận ra rất nhiều thứ thay đổi ở mình nhưng thứ cô nhận ra đầu tiên là cô có thể sống thật với chính bản thân mình, không cần khuôn mặt lạnh lùng giả tạo như trước

để bảo vệ mình, cô cười hay khóc cũng chỉ là lúc không có người khác - một mình cô mà thôi. Cô cứ thế đạp xe đến trường mà không biết (có lẽ) đằng sau lưng có một người đang dõi theo hình bóng cô, tìm đạp mạnh từng hồi. Đến trước cổng trường, cô xuống xe rồi dắt vào bãi đỗ và đi thẳng lên lớp. Vì cô đến trường khá sớm nên trong lớp không có ai.

26. Chương 26

Cô ngồi vào bàn của mình rồi nằm gục xuống ngủ. Một lúc sau, cả nhóm cũng bước vào lớp, thấy Shizuka đang ngủ nên không ai muốn làm phiền cô vì họ biết cô đã rất mệt mỏi. Ai ngồi chỗ nấy rồi làm việc của mình.

Reng... reng... reng...

Tiếng chuông báo hiệu giờ vào lớp vang lên. Cô Utau bước vào lớp, lớp học từ ồn ào chuyển sang im lặng tưởng như có thể nghe được cả tiếng bước chân của những con kiến (ghê thật). Cô nói:

- Cuối tuần này, trường sẽ tổ chức lễ kỉ niệm. Vì vậy, chúng ta phải nhanh chóng tập cho xong vở kịch được chứ?

Cả lớp đồng thanh:

- Vâng ạ.

Cô mỉm cười gật đầu rồi bắt đầu tiết học (tất nhiên là Shizuka đã dậy, trong lớp, cô luôn chú ý nghe giảng bài dù...). Rồi cứ tiết học này đến tiết học khác trôi qua.

Và...

Reng... reng... reng...

Tiếng chuông kết thúc giờ học vang lên. Học sinh vẫn ùa ra khỏi lớp như mọi ngày. Shizuka đứng dậy định đi đến Royal Garden thì Ah Hin gọi lại, nói:

- Không cần đến Royal Garden đâu. Hôm nay chúng ta không có việc gì phải giải quyết cả.

Shizuka gật đầu rồi xuống nhà xe, lấy xe đạp của mình và đi thẳng về nhà. Ăn xong bữa trưa, cô đi lên phòng nằm ngủ. Rika và Do Hyeon cũng đi lên phòng để ngủ trưa. Còn những người khác đi chơi công viên (Hikaru đã khỏe lại nên về nhà rồi).

Phòng Do Hyeon...

Lại giấc mơ đó, cô không thể nào quên cái quá khứ đó được vì nó cứ ám ảnh cô trong giấc mơ. Trán cô đầm mồ hôi, đôi lông mày nhíu lại. Giật mình tỉnh dậy, cô bước xuống giường, lấy laptop trong cặp ra rồi đi ra vườn sau của ngôi nhà. Mở máy tính ra, có 1 mail gửi đến. Cô mở ra trên mặt vẫn không một biểu cảm rồi đứng dậy, xem đồng hồ rồi ra cửa trước và đi về nhà. Nội dung mail thế này:

“Chị ba, bọn Devil muốn đấu với chúng ta. Nếu bọn chúng thắng, chúng sẽ có được quán bar của chúng ta. Nếu bọn chúng thua, tùy chúng ta quyết định. Thời gian: Một giờ chiều nay. Địa điểm: Bãi đất trống phía sau thành phố.”

Về đến nhà, cô đi thẳng lên phòng. Mặc bộ đồ da màu đỏ bó sát người (có thể nói đây là đồng phục của lãnh đạo bang Rose vì ai cũng mặc một kiểu như vậy chỉ khác màu thôi), cô đeo mặt nạ hoa hồng đỏ vào rồi leo lên chiếc xe mô tô phân khối lớn để trong gara đến nơi đã hẹn.

Bãi đất trống phía sau thành phố...

Red Rose dừng xe ở bên ngoài bãi đất trống. Cô bước vào, Black Rose và White Rose cũng đã có mặt từ lâu. Thấy cô đến, tên con trai có vẻ đã đứng đầu nhóm đó lên tiếng:

- Tưởng chị ba của bang Rose sẽ không đến chứ? Cô cũng đừng cảm nhĩ?

Red Rose không nói gì chỉ lẳng lặng dựa người vào gốc cây chờ đợi trận đấu bắt đầu. Thấy vậy, Black Rose lên tiếng:

- Đừng nói nhảm nữa. Mau bắt đầu trận đấu đi. Luật là gì?

Anh chàng kia mỉm cười, nói:

- Từ từ đã nào, ít ra cũng phải để tôi giới thiệu đã chứ? Tên tôi là Dark – thủ lĩnh bang Devil. Sẽ không có luật gì cả nhưng thủ lĩnh của hai bang sẽ đấu riêng.

Trận đấu bắt đầu. – Anh ta nói thêm khi thấy Black Rose định nói gì đó.

Thế là một tiếng hét vang trời của Devil vang lên, khoảng hơn hai trăm người xông đến, còn bên Red Rose chỉ có khoảng hơn mười người nhưng không ai nao lòng, hoang mang. Họ đứng yên nhìn Devil xông lên rồi từng người, từng người một của Devil bị họ hạ gục một cách nhanh chóng. Thấy người của mình đã bị hạ gục hết Dark không hề nao lòng, hỏi:

- Vậy ai sẽ là người giao đấu với tôi?

Cả ba người kia hội ý rồi cuối cùng, Red Rose sẽ là người giao đấu với Dark.

Anh chàng có vẻ đắc thắng vì nghĩ Red Rose là người yếu nhất trong ba thủ lĩnh của Rose. Trận đấu bắt đầu, Red Rose chưa vội tấn công chỉ có Dark tấn công cô liên tục không để cho cô có thời gian nghỉ. Nhưng những đợt tấn công đó giảm dần vì Dark đã thấm mệt, cô nhận ra rất nhiều kẻ hở của Dark và khi anh chàng ngừng lại thì...

Phàng...

Tiếng chân xé gió lao đến chỗ anh, lực chân có vẻ rất mạnh nên ta mới nghe rõ tiếng động vừa rồi - một tiếng động khá to. Một phần vì Red Rose tấn công quá nhanh, phần vì đã thấm mệt nên Dark hưởng trọn cú đá của cô. Anh ta ngã xuống bất tỉnh. Trước khi rơi vào trạng thái hôn mê, anh chàng còn nghe được tiếng của

Red Rose:

- Bằng bó vết thương cho những người bang Devil đi, còn Dark, đưa anh ta đến bệnh viện. Anh ngất đi trong một màu đen của bóng đêm – thú mang tên anh. Sau khi tỉnh dậy đã thấy mình ở trong bệnh viện, lần này, anh thật sự nghĩ khác về bang Rose. Trước giờ, anh có nghe đồn bang Rose luôn bằng bó vết thương cho những người thách đấu bị thua nhưng anh không tin vì anh cho rằng chẳng có ai tốt bụng mà làm vậy cả, thế giới ngầm vốn là nơi chứa đựng sự tàn độc mà. Bây giờ, anh đã được mở rộng tầm mắt, Dark thật sự ngưỡng mộ bang Rose đặc biệt là Red Rose – người đã đánh bại anh. Còn Red Rose, sau khi giải quyết vụ thách đấu xong, cô quay về nhà Do Hyon (tất nhiên là sau khi thay đồ).

Nhà Do Hyon...

Rika thấy cô về, chạy đến hỏi:

- Chị đi đâu thế?

Shizuka trả lời:

- Nhà.

Rồi cô đi thẳng lên lầu. Nhóm Do Hyon nhìn theo lắc đầu rồi lại quay trở lại làm việc nấy. Họ đã quá quen với việc này rồi nên cũng chẳng để ý lắm. Nhìn đồng hồ, cũng đã 5 giờ chiều, Shizuka đi xuống bếp, nấu bữa tối. Sau khi ăn xong, Ah Hin rủ mọi người đi bar. Nhưng Dong Young và Bi Won thì muốn đi chơi với nhau, Mỹ Hương và Lee Jung thì phải làm một số công việc của trường còn Shizuka từ chối không đi. Thế là Ah Hin và Wo Hyon thay phiên nhau đi theo năn nỉ cô. Cuối cùng, cô đành chịu thua mà đi với bọn họ đến bar. Hôm nay, Ah Hin mặc một chiếc áo thun trắng, chiếc quần jean ngang đầu gối, mái tóc buột cao lên cùng với đôi giày cao gót màu đen; Wo Hyon mặc một chiếc quần jean xanh, áo phông màu đen; Do

Hyon mặc một chiếc áo sơ mi màu trắng sọc đen, một chiếc quần jean đen; cuối cùng là Shizuka, cô mặc một chiếc áo thun màu trắng cùng với áo khoác jean, một chiếc quần jean xanh dài và đôi giày boots cao ngang đầu gối. Cả bốn người đến bar Rose chơi.

Bar Rose...

Sau khi đưa xe vào bãi, Ah Hin dẫn Shizuka đi tham quan khắp quán bar vì cô nghĩ Shizuka mới đến đây lần đầu. Sau khi đi tham quan một vòng, Ah Hin đưa Shizuka đến phòng vip – nơi Black Rose và White Rose đang ngồi. Trước cửa phòng vip là hai tên bảo vệ trông khá mạnh mẽ. Bọn họ chặn nhóm Shizuka lại, Ah Hin đi đến đưa họ trong hai tên đó tấm thẻ màu đỏ. Hắn cầm lấy tấm thẻ, quét qua tay nắm cửa hình con ngựa trắng. Cánh cửa mở ra, tên đó đứng sang một bên để nhóm Shizuka vào. Bước vào căn phòng, một giọng con trai vang lên:

- Sao các cậu lại đến đây? Còn dẫn theo Shizuka nữa chứ.

Ah Hin nhún vai:

- Dù gì cậu ấy cũng chưa vào bar lần nào mà, đưa cậu ấy đi tham quan một lần có sao đâu.

“Chưa từng? Đùa chắc?” Black Rose và White Rose thăm nghĩ nhưng không nói ra (cả hai đang nhin cười đến nội thương). Nhưng bọn họ cũng không nên đưa Shizuka – một người không biết võ (mới lạ) vào đây chứ. Như đọc được suy nghĩ của hai người, Ah Hin nói:

- Không sao đâu. Có bọn mình đây, ai dám làm gì cậu ấy chứ?

Cả hai chỉ biết thở dài chứ không nói gì. Shizuka đi đến chỗ Black Rose và White Rose rồi ngồi tự nhiên như ở nhà. Ba người kia thấy vậy cũng không nói gì nữa, ngồi xuống cạnh Shizuka. Cả nhóm nói chuyện với nhau (trừ Shizuka và Do Hyon) mà chủ đề của họ toàn trên trời dưới đất thôi. Được một lúc, Ah Hin đề nghị xuống dưới chơi. Mọi người đồng ý trừ Shizuka, cô bảo muốn ở đây nhưng Ah Hin kiên quyết kéo cô xuống dưới. Khác hẳn với căn phòng vip, dưới sảnh rất ồn ào, mùi rượu nồng nặc và Shizuka ghét những thứ này.

Kéo Shizuka đến quầy bar, Ah Hin gọi một ly cocktail dâu ỉnh rồi hỏi những người khác, Wo Hyon uống một ly volka, Black Rose và White Rose thì uống cocktail tổng hợp, cuối cùng, Do Hyon và Shizuka gọi cocktail nho. Nhâm nhi đồ uống một tí, Ah Hin nói muốn ra nhảy, những người khác (trừ Do Hyon và Shizuka) cũng ra nhảy. Còn lại Do Hyon và Shizuka trong quầy bar, Do Hyon cảm thấy tim mình đập nhanh hơn khi hai người ở một mình như thế này. Anh đứng dậy, bảo muốn đi vệ sinh rồi bước đi. Còn lại một mình Shizuka ở quầy bar, cô nhâm nhi ly cocktail của mình.

Bỗng...

27. Chương 1

Chap 1

Trong màn đêm tĩnh lặng, mọi người đang say giấc thì có những con người lại làm việc vào thời gian này điển hình như một vài trường hợp. Trong căn nhà kho không lấy một chút ánh sáng nhiều chỉ có ngọn đèn mờ mờ ảo ảo. Tiếng tra tấn đã man ghê gọn phát ra, tiếng gào thét trong sự đau đớn khiến ai cũng phải rùng mình mà lo sợ. Tiếng quạ kêu làm àn đêm đã đáng sợ nay lại càng đáng sợ hơn bội phần.

_Thưa công chúa tên đó vẫn không chịu khai.- tên thuộc hạ nói chuyện với người con gái đang ngồi trên bậc ghế cao kia

_tra tấn tiếp đi đến khi nào khai ra thì thôi.-âm lượng lạnh lùng vang lên

Một tiếng, hai tiếng trôi qua thời gian như ngừng trôi khi tên đó vẫn cứng đầu không khai ra dự thật, buộc lòng vị công chúa kia phải rời khỏi chiếc ghế đang an tọa mà tiến về. Cô cầm tên tay sợi dây thừng được chế tạo riêng biệt cho cô. Mỗi lần âm thanh của sợi dây vang lên lại là một ít máu rơi xuống, máu loãng lổ ra khắp nền nhà kho ẩm ướt, trời vừa dứt những cơn mưa dài thì cũng là lúc vị công chúa kia ngừng đi chiếc trên thân ảnh của tên đang bị tra tấn

_có khai không? -âm vừa có phần lạnh hơn của cô

_ hừ ,muốn giết cứ giết có chết tao cũng không khai.

_tao hỏi lại lần nữa có khai không ? Ai ra lệnh ày ám toán Tiểu Hạnh Nhân của tao ?

_Tao nói rồi ,muốn giết cứ giết ,tao không khai .

_Được xem như im lặng đi ta sẽ buộc người khai !-tiếng cô vừa dứt lời thì sao cánh cửa kia có tiếng khóc của đứa bé gái vang lên nhưng xé toạt đi cái không gian chết chóc này

_Các người định làm gì con gái tôi

“Đoàng ” tiếng đạn vang lên cắm ngay vào chân của hắn ,tiếng con bé ấy ngày càng lớn hơn ,tiếng gầm gừ như con hổ bị xổng chuồng của tên đó khiến cho cô cười thích thú hơn.

_tôi hỏi lại lần nữa có khai không ,nếu không thì..... - cô vừa nói khẩu súng trên tay hướng thẳng đến nơi con bé đang bị giam giữ

_Được tôi khai ,nếu như cô hứa không giết cha con tôi ?

_Được !

_ Là ,Ngọc Gia Linh của trường Vạn Thiên.

_Thả người đi !

Câu nói vẫn con quanh quẩn trong căn nhà kho kia nhưng thân ảnh của vị công chúa kia thì chẳng thấy đâu.Trong màn đêm đen kịt kia lại có một chiếc xe lao đi với vận tốc lớn khiến cho ai cũng hoảng sợ ,tiếng động cơ của chiếc xe gầm rú trong màn đêm làm ai cũng phải chau mày khó chịu .Chiếc xe đỗ trước sân của một ngôi biệt thự lớn được xây theo kiểu cách của phương Tây nhưng điểm nhấn lại là của phương Đông khiến ai nhìn vào cũng phải trầm trồ khen ngợi .Tuy giờ này đã hơn 10 giờ đêm nhưng trong nhà vẫn tấp nập người đi lại ,làm việc .Thấy nó bước vào ,tất thấy đều cuối đầu khép nép

_Công chúa mới về ! -tất cả mọi người cùng đồng thanh khiến cho người đang đi trên cầu thang phải khó chịu khi thấy bà họ chưa bao giờ cung kính như thế nhưng trước vị Thiếu gia ,chủ tịch và trước con nhỏ hỉ mũi chưa sạch này lại cung kính đến khó chịu khiến cho trong lòng bà ta càng ghen ghét hơn trước.

_thân là con gái mà lại đi thêm đêm đúng là đồ hư hỏng mà ! - tiếng nói vô duyên của ba ta phát ra

_Tôi hư hỏng cũng không đến lượt bà quản .-vị công chúa kia trả lời

_đồ ***** mày ăn nói với ***** thế à .

_Mẹ !! mẹ sao ? Trong nhà này đây ai công nhận bà là mẹ của tôi chứ vọng tưởng .-nó nói rồi đi lên phòng

_đồ ***** sao mày không biết điều như ***** trước đây vậy -bà ta nhận thấy mình vừa hổ khi nói đến chuyện này nhưng một sai lầm bà vội bịch miệng lại

_Tôi ***** thì cũng không đến lượt bà dạy dỗ đồ hai mặt !

Nó nói rồi bước thẳng lên phòng để lại cho bà tự xưng là mẹ nó tức muốn ói máu ra ngoài luôn nhưng vẫn cố gắng kìm chế để lết về phòng.Trong phòng nó tắt cả chỉ toàn là một màu đen u tối ,màu của sự đáng sợ ,di thân ảnh mình vào nhà tắm ngấm mình trong làn nước nóng khiến cho nó cảm thấy dễ chịu vô cùng .Tắm xong nó bước ra ngoài ,ngồi vào bàn làm việc phía trong xem lại một số công việc còn dang dở như chợt nhớ ra chuyện gì nó lấy điện thoại gọi cho ai đó

_“đăng kí cho tôi học trường Vạn Thiên vào ngày mai ,làm thêm một bộ hồ sơ giả nữa! ”

_.....

28. Chương 2

Chap 2: Đi học

Trời vẫn chưa sáng thì nó đã thức giấc ,mỗi ngày đều như thế riết rồi quen luôn với kiểu ngủ của ,người làm vẫn còn đang tấp nập chạy đi chạy lại để chuẩn bị thức ăn cho cô công chúa thì nó đã mặc xong đồng phục của trường mới .Ngồi trước bàn trang điểm , nhìn trong gương nó tự cảm thấy ghê tởm chính con người mình khi tay nó đã dính đầy chất chàm không thể nào rửa sạch đi .Nó tự thấy ghét bản thân đến lạ lùng ,cảm thấy ganh tị với hạnh nhân khi nhỏ có được tình yêu thương của ba còn cô không ,không có được sự hồn nhiên trong người thì cô lại tạo ra một vỏ bọc lạnh lùng khiến ọi người ghét cô . Cô cần sự yêu thương thì họ lại đem đến cho cô sự đau thương mất mát .Đang trong dòng suy nghĩ thì có tiếng gõ của phòng khiến cho nó nhú mày .

__“cốc ” “cốc ”

__vào đi .

__ mời công chúa xuống ăn sáng 1 -cô người hầu run sợ khi nhìn căn phòng của nó một căn phòng quái đản ,mọi thứ chỉ là màu đen ngoại trừ cái giường màu xám tro kia là điểm nhấn

__ tôi không ăn sáng -nó nói với vẻ khó chịu thì ngoài cửa đã có tiếng nói xen vào __công chúa không nên bỏ bữa nếu không chúng tôi sẽ bị thiếu gia mắng cho xem - giọng nói trầm ấm ấy không ai khác chính là vú nuôi của nó kim chúc vị quân gia

__ Quân gia Lê không nói thì làm sao anh tôi biết ! -giọng nó có phần điệu đi đôi chút

__ thôi nào tiểu thư đừng làm ọi người khó xử nữa chỉ vì chuyện hôm bữa mà bọn họ đã bị thiếu gia ột trận toí bởi rồi .

__thôi được rồi ,nói hoài nói mãi ,tôi xuống ăn được chưa còn bây giờ thì đi ra khỏi phòng của tôi đi đứng lâu quá rồi đó

__Vâng ,công chúa nhanh xuống nha .

Nó ăn sáng xong thì đồng hồ đã điểm 6h 30 , nó cỡi chiếc xe đạp mà anh hai tặng cho đến trường .Một ngôi trường tầm cỡ nhà nó với chiều rộng hơn một tí nhưng vẫn có sức chứa đến vài ngàn học viên .Trường được chia thành nhiều khu khác nhau .Khu hành chính ,khu vực cho học viên vui chơi ,khu rừng nhân tạo với hàng phong đỏ ,khu kí túc xá nhưn ích ai ở lại đây lắm..... ,giữa sân trường là một đài phun nước cao làm cho ngôi trường càng trở nên đẹp và lung lẫy hơn rất nhiều . Nó đi nhanh đến phòng hiệu trưởng ,một căn phòng rộng và lớn bên trong với đầy đủ thiết bị hiện đại .Nó đẩy cửa bước vào chưa kịp mở miệng thì

__em là học sinh nhận học bổng phải không ?

__vâng

__em học lớp 11F lớp cuối cùng của khối

__thưa thầy ...

__không cần nói nhiều em đi thẳng quẹo phải sau đó đi thẳng bỏ qua ba con đường ,đi qua trái quẹo phải rồi đi thẳng là tới lớp

__.....

Nó sau khi nghe chỉ dẫn của ông thầy hiệu trưởng xong thì đi xuống lớp .Một lớp học tuy giống với những lớp kia nhưng trong lớp thì rất khác biệt ,học viên đều là những học sinh nhận học bổng bước vào trường nên vì thế mới bị bọn người đó xem thường và chắc chắn rằng Hạnh Nhân của nó cũng bị phân biệt đối xử như thế .Đứng trước cửa lớp nó thoáng thả bước vào sau khi nhìn tổng diệt một lần nữa để không bị nhầm rằng lớp học của nó vào vui đến thế .Nhìn nụ cười trên môi của từng người ở đây thì phải nghĩ đây là một lớp học thật sự chứ không ai nghĩ họ lại bị phân biệt đến thế .

__Các em trật tự lớp 11F có học viên mới -tiếng của cô bộ môn vang lên

_chào ,tôi là Lâm Nguyệt Anh ,có gì thì mọi người giúp đỡ -tiếng nó có phần dịu dàng hơn so với trước

_bạn là học sinh mới hả

_bạn đẹp quá ! -một câu khen ngợi từ cuối bàn vang lên

_bạn vào đây khi nào thế

_các em trật tự đi nào ,bạn ấy vào đây nhờ học bổng -tiếng cô giáo nhấn mạnh từ học bổng

Vào bằng học bổng sao ,một cái nhếch môi cực đểu hiện hữu trên gương mặt baby kia .xem ra cái trường này rất coi thường học sinh vào bằng học bổng .thảo nào Hạnh nhân của nó mới bị ăn hiếp.

29. Chương 3

CHAP 3

Trong khi đó ở một nơi cách xa nơi nó đang ở nửa vòng trái đất ,Tại một ngôi biệt thự sang trọng và rộng rãi ,trong thư phòng

_Thưa ngài công chúa đã đi học !- vị quân gia già của ngôi biệt thự nói

_chuyện đó ta đã biết rồi ,chỉ là sớm hơn ta dự định thôi .

_vâng ,ngài liệu việc như thần

_không phải là liệu việc mà vì chuyện này có liên quan đến người nó yêu thương nên nó mới đến trường thôi ,gọi điện cho hiệu trưởng trường đi vài ngày nữa tôi sẽ về nước

_nhưng còn công chúa ?

_không sao đâu ta biết nó vốn rất hận ta nhưng nó đã hiểu sai rồi ta chưa bao giờ ghét bỏ nó cả ,nó là đứa mà ta yêu rất nhiều hơn cả anh hai của nó .

_vậy sao từ trước đến giờ người chưa bao giờ ôm công chúa ,hôn công chúa như người cha yêu thương con vậy tôi chỉ thấy ngài yêu thương tiểu Hạnh nhân mà thôi thật không công bằng cho công chúa .

_Ông Lâm chẳng lẽ ông ghét tôi bao năm nay mà không hiểu tôi sao ,ôm vào lòng đâu có nghĩa là yêu ,quan tâm đâu có nghĩa là thương .Lạnh nhạt đâu có nghĩa là ghét ,không ôm vào lòng đâu có nghĩa là không yêu .

_tôi chưa hiểu lắm

_con bé giống tôi lắm về tính cách lẩn tránh , ngay cả đến cách bày tỏ tình cảm .Ông có biết vì sao tôi lại làm thế không vì con bé quá hoàn hảo ,hoàn hảo đến mức khó tin từ nhỏ nó đã chứng tỏ được mình ,té đau mà không khóc chỉ biết im lặng chịu đựng ,mỗi lần như thế lòng tôi lại rất đau .Tôi chờ đợi tiếng nó gọi cha đã mười mấy năm rồi nhưng đáp lại tôi chỉ là con số không tròn trịa .từ từ nó lớn dần lên thì càng ngày tính cách của nó còn quái đản hơn nhưng biết làm sao được mỗi lần tôi quan tâm thì nó lại từ chối sự quan tâm đó có lẽ vô vọng ấy đã ăn sâu vào người nó rồi .Biết đâu may mắn lần này sẽ giúp cho nó tìm lại nụ cười thì sao .Sau sự việc của hạnh nhân biết đâu nó lại tìm được những nụ cười hạnh phúc đã đánh mất trong ngần ấy năm trời. ” Nếu như có một ngày tôi biết rằng bạn không còn là bạn tôi nữa thì sẽ thế nào ,liệu tình bạn mới chớm nở có tàn lụi ,chắc sẽ không phải không đúng không .Hãy hứa đừng bao giờ làm thế với tôi nhé.”

Nó được cô giáo sắp ột chỗ ngồi mà theo nó là lí tưởng vì nơi đó có ít người ngồi ,không nơi nào khác chính là bàn cuối lớp.Nơi có một cô bạn da trắng ,gương mặt baby giống như hạnh nhân của nó vậy chỉ khác là cô bạn này vui tính hơn ,bạo dạn hơn .Nó nhanh chóng bị vẻ ngoài đáng yêu của cô bạn này thu hút .Người

có khiến cho ánh mắt nó phải quan tâm nhiều nhất .Loay hoay một tí thì nó cũng có thể bắt chuyện được với cô ,Người đầu tiên được nó chủ động làm quen .trò chuyện một hồi nó' cũng biết được tên của cô bạn nhỏ

_chào cậu tớ là Cao Thanh Trúc gọi tui là Miu được rồi nha ủa mà bạn họ lâm hả ?

_sao ,tớ là lâm nguyệt anh

_Biết rồi ,vậy sao này tớ gọi cậu là Bell nha ,tên đẹp hong tớ mới nghĩ ra đó .

_tùy thôi cậu muốn kêu gì cũng được.

Ngồi nghe cô bạn nhỏ nói chuyện mà nó muốn ngủ luôn nào là bạn sống ở đâu nhà có những ai ,có được ba mẹ yêu thương không ? sống có hạnh phúc không ? có anh chị em gì không ? .Mỗi ngày đến trường bằng gì có ai đưa đi học hay là tự đi khiến cho nó chỉ biết cười trừ trước những câu hỏi của miu .Trước đây nó từng nghĩ đi học chỉ có thể hoặc là nhàm chán hơn nên chưa khi nào nó thích đi học cả , theo nó chỉ có hai lựa chọn thôi một là học ở nhà hai là học xong trong vòng một hai năm rồi ở nhà vui chơi chứ khi nào đến tuổi thì thi đại học học rồi ra trường thế thôi , nhưng có lẽ nó đã sai lầm sai lầm khi không biết định nghĩa thế nào là tình bạn ,tình cảm gia đình .Nó từng rất ngưỡng mộ Tiểu Hạnh nhân nhưng chỉ im lặng mà không dám nói ra . Nó chỉ biết câm lặng đứng từ xa quan sát quan sát người mà nó mong có được từ yêu thương từ rất lâu rồi nhưng mong ước chỉ là ước mong khi người đó chưa một lần ôm lấy nó ,chưa bao giờ hôn nó như khi ông làm cho tiểu Hạnh Nhân .Nó nhớ rất rõ những lúc nó bị bệnh thì điều do bà quản gia chăm sóc hoặc anh hai chăm sóc nhưng còn khi tiểu hạnh nhân bệnh thì ông luôn túc trực bên cạnh ,luôn gọi tên cô trong những lúc cô bé hét lên khi gặp ác mộng .Còn nó dù một lần bị như vậy ông cũng chẳng hề yêu thương hay vỗ về ,có lẽ vậy mà nó lớn lên trong vỏ bọc bằng giá do mình tạo ra ,nó từ chối tất cả sự quan tâm của mọi người ngoại trừ anh hai vì quanh nó chỉ có anh hai là yêu thương nó thôi người có thể kéo nó quay về một cuộc sống bình thường nhưng rồi anh cũng bị bắt phải rời xa nó ,phải đến bên tiểu hạnh nhân chăm sóc cho cô bỏ lại mình nó bơ vơ trong ngôi nhà rộng lớn nhưng lại hiu hắt âm thầm đến sâu thẳm . Sống trong một ngôi nhà to lớn nhưng lại cô đơn đến phát thèm người chỉ mong có một người nói chuyện với mình nhưng họ chỉ biết cung kính làm theo những mệnh lệnh của nó ,chấp nhận tính cách khác người của nó .Nó nhớ lúc nó 10 tuổi chỉ sống một mình nhưng cuộc sống rất vui vẻ hằng ngày đều được nhìn thấy ba ,nhưng khi ông mang tiểu hạnh nhân về nhà và bảo cô là con gái của ông , lúc đó nó như bị nhấn chìm xuống địa ngục tâm tối kia khi hằng ngày phải nhìn thấy người mà mình rất muốn gọi một tiếng cha nhưng lại không được còn cô bé kia lại có thể vui chơi ,cười đùa bên ông .

Nó đang trong mớ suy nghĩ bòng bòng kia thì có tiếng là hét ầm ĩ của những học viên khác khiến cho nó sợ hãi .Nó ghét ồn ào nhưng có thể làm gì được nếu trong thân phận của một vị công chúa cao cao tại thượng kia thì nó đã vứt cả lũ nhốn nháo trước mặt kia vào thùng rác mất rồi nhưng với thân phận là nữ sinh học bổng thì nó phải im lặng chịu đựng cho đến khi nào nó điều tra xong vụ việc kia đã .Đang trầm ngâm thì tiếng của miu vang lên bên tên ,nó quay lại và sút ngất khi thấy khuôn mặt đấng đấng sát khí kia ,buồn một câu hết sức vô tình

_có chuyện gì vậy ?

_cậu còn hỏi sao ?,cậu có biết tớ kêu cậu bao nhiêu tiếng rồi không ,muốn khan cả cổ họng rồi đây .- miu phụng phịu nói chuyện làm nó bật cười

_ha ha ,chỉ có vậy thôi sao ? thế mà cũng giận -nhận ra hành động hơi kì của mình nó lấy lại vẻ lạnh lùng vốn có hằng ngày

_cậu cười đẹp quá !- cô bé vẫn còn trong trạng thái ngẩn ngơ sau nụ cười của nó

_ đi ăn thôi !-nó tránh câu nói của cô bé rồi toan bước đi để lại cô bé gọi í ới theo phía sau

* Trong căn teen

Bây giờ là ra chơi thảo nào lúc này lại ồn ào đến vậy .Nó cũng miu đi đến một cái bàn trong góc mát ,đi ngang qua bàn nào thì những học viên bàn ấy lại dành cho nó một ánh mắt chẳng mấy là thân thiện ,những ánh mắt khinh thường ,có người còn kèn tiếng nói xéo này kia nhất là bọn tiểu thư lắm tiền nhiều của kia .Nó chẳng quan tâm kéo tọt Miu đi xuống phía cuối ngôi .Nó thì đưa mắt nhìn cảnh vật xung quanh nhưng

đầu óc thì lại không thanh thoi mà đang phân tích về ngôi trường này .Mười lăm phút ngồi chờ đợi nhưng chẳng thấy miu đâu chẳng phải cô bé nói đi lấy đồ ăn sao ,sao lại đi lâu đến thế không lẽ có chuyện gì xảy ra và đúng như nó đoán .Từ phía xa kia có đám đông bu quanh hét ầm lên ,ai cũng tò mò và xót thương cho đồ phận của cô gái nhỏ vừa vô ý đổ phải ly cà phê đẫm lên áo người kia . Nó chăm chú quan sát từng cử chỉ ,lúc này mới nhận ra người đang cúi gằm đầu kia không ai khác chính là miu .Đứng dậy đi lại nơi đám đông nó lách qua và bước vào đứng quan sát

__ này có mắt không ? đổ cà phê lên áo hoàng tử rồi kìa .-một cô gái tóc đỏ đứng oan oan cái miệng

__ mau xin lỗi đi - lần này là tên đi gần tên bị đổ cà phê

Thấy miu chẳng nói gì thì bọn họ càng làm tới ,họ ấn đầu miu xuống càng khiến cho cô bé lắp bắp run sợ
Riêng chỉ có nó và tên kia là im lặng nhưng rồi hẳn cũng lên tiếng

__ lau sạch

__ xin ...lỗi hoàng tử ...tôi tôi ...-miu chưa kịp nói hết câu thì có một bàn tay kéo nhỏ ra phía sau ,người đó không ai khác chính là nó

Ai cũng nhìn nó như thể một xsinh vật lạ ,làn da trắng mắt to hai mí , đôi mắt có màu xám tro lạnh lùng và kiên định ,gương mặt xinh như thiên thần khiến cho tên đó khựng lại vài giây ,Nó đưa mắt nhìn tên trước mặt mình rồi quay lại nhìn miu ân cần hỏi

__ có sao không ? . cô bé chỉ lắc đầu

__ xin lỗi -nó buồn một câu lạnh lùng xin lỗi tên đó khiến cho tất thấy mọi người đều nhìn nó ngay cả miu ,sau khi nghe câu nói của nó cũng phải lạnh cả sống lưng

__ không có thành ý ! -tên đó cũng chẳng vừa

__ muốn gì ?

__ lau sạch

__ có thể đi

Nó chẳng nói gì chỉ đi lại cái bàn trống nơi có bình nước đầy ,cầm bình nước trên tay ,mọi người ai cũng tròn mắt nhìn nó khi làm vậy với vị hoàng tử cao ngạo của học viện Vạn thiên này đây.Nó nắm tay của miu dắt đi ra khỏi đám đông để lại một còn người ướt như chuột lột .

Phía xa có một nụ cười bán nguyệt nở trên môi ,một cái nhếch môi cảm phẫn ” Dám đối xử thế với hoàng tử thì các người phải trả giá ”

một câu nói” thú vị ”trên đôi môi ngọc ngà phát ra từ miệng người bị tạt nước .Một nụ cười bán nguyệt tuyệt đẹp trên đôi môi nó như ẩn chứa những điều ma mị

Hãy hứa rằng cậu sẽ mãi là bạn của tớ m,đừng bao giờ rời xa tớ như họ ,hãy để tớ bảo vệ cậu ,nếu như có một ngày tôi biết rằng bạn không còn là bạn tôi nữa thì sẽ thế nào ,liệu tình bạn mới chớm nở có tàn lụi ,chắc sẽ không phải không đúng không .Hãy hứa đừng bao giờ làm thế với tôi nhá.

30. Chương 4

Chap 4 : Người Quen nhưng lại tỏ ra không quen

” Nó mà mọi người nhìn thấy là một người hay cười ,nụ cười hồn nhiên và vô tư đã biến mất.người ta bảo nó là trẻ con không biết suy nghĩ .Nhưng đâu ai biết đứa trẻ như nó lớn dần theo thời gian,nó đã học cách tạo ình một vỏ bọc hoàn hảo và học cách che giấu đi cảm xúc và giọng cười trong lúc đau.”

Nó rời khỏi trường về nhà với chiếc xe đạp màu trắng ,cái giỏ màu đen nổi bật ,không vội vã về nhà mà nó lại đạp xe đến nơi có hàng phong đỏ trải dài ,hàng cây vắn nguyên vẹn như ngày nào nhưng thời gian thì đã phai nhòa theo tháng năm ,nơi đây chứng kiến hết thấy sự đau buồn ,niềm vui hiếm hoi của nó ,nơi có một người phụ nữ với gương mặt phúc hậu vẫn mỉm cười ,nụ cười đẹp tựa thiên sứ sáng lấp lánh như ánh nắng mặt trời ban ngày ,nhưng thiên sứ ấy mãi chỉ nằm trên nền đất lạnh lẽo không ai deny61 viếng thăm ngoại trừ nó -con gái của thiên sứ ấy .Nó dắt xe dừng trước ngôi mộ được phủ bởi lớp cỏ xanh của thời gian .17 năm chưa hề thấy người ấy đến đây từ khi nó chào đời chẳng gọi được tiếng mẹ ,chẳng thể có nụ cười như bao đứa trẻ cùng trang lứa .Nó lớn lên với sự ghê lạnh từ ba ,sự tàn nhẫn của cuộc đời duy chỉ có người nằm đây là yêu thương mình thôi !

Nó mà mọi người nhìn thấy là một người hay cười ,nụ cười hồn nhiên và vô tư đã biến mất.người ta bảo nó là trẻ con không biết suy nghĩ .Nhưng đâu ai biết đứa trẻ như nó lớn dần theo thời gian,nó đã học cách tạo inh một vỏ bọc hoàn hảo và học cách che giấu đi cảm xúc và gượng cười trong lúc đau.

trời giờ đã nhuộm máu đỏ ,màu của máu thứ chất lỏng mà loài quỷ dữ ưa thích . quỷ dữ là loài mà mọi người nó luôn khinh tởm và ghê sợ thì nó lại đặc biệt thích loài ấy có lẽ vì nó giống với giống loài ấy nên luôn bị mọi người ghét bỏ .Mặt trời khuất dần sau hàng phong cũng là lúc nó rời mộ mẹ về . Lang thang trên đường dài nó chạy chậm thật chậm để ngắm hoàng hôn chiều .những chú chim bay gấp gáp về tổ của mình để sum họp còn nó quay về nhà để sum họp cùng ai ,một mình lặng lẽ cô đơn mệt mỏi có nhiều lúc nó lại muốn xuôi tất cả nhưng những lúc ấy giấc mơ kia lại ám ảnh lấy nó khiến nó không thể nào buồn lơ được hết mọi thứ .Giấc mơ như một phần cơ thể của nó lúc này vậy .Diễn ra chậm chạp nhưng lại dai dẳng bên cạnh .Mỗi giấc ngủ của nó cũng vì thế mà chập chờn nhấp nháy .tất cả như nỗi ám ảnh cứ vây chặt lấy nó .Miên mang trong dòng suy nghĩ nó không biết mình về nhà lúc nào nữa .thấy nó về vị quản gia hấp tấp chạy ra sau khi một cuộc điện thoại từ đâu đó ,gương mặt lo lắng hiện rõ trên từng cử chỉ .

_công chúa về rồi sao ,sao công chúa không mang theo điện thoại .

Lúc này đây nó mới nhớ ra rằng điện thoại mình không mang theo bên mình chỉ cảm nhận được là mình thiếu một thứ gì đó nhưng nghĩ hoài vẫn không ra

_Quên

_có chuyện rồi thưa công chúa -bà quản gia sau khi nghe câu giải thích của nó thì vào thẳng vấn đề

_chuyện gì ?-vấn bản thân trước sự lo lắng tột cùng của bà quản gia

_chuyện của nhị tiểu thư ,bệnh viện vừa gọi đến tình trạng của cô ấy hiện giờ không khả quan cho lắm ! họ gọi người giám hộ đến đó ngay ạ !

_chuẩn bị xe -câu nói của nó chẳng có gì tỏ vẻ là lo lắng gương mặt cũng chẳng hề biểu hiện cảm xúc

_vâng -bà quản gia chỉ biết làm theo mệnh lệnh mà thôi ,bà chăm sóc cô từ khi mới chào đời nhưng mà vậy bà vẫn không thể nào hiểu nổi tình cách quái dị ấy .Nếu như muốn cô làm một người ngoan hiền rất dễ .lạnh lùng sắc sảo hơn lại càng dễ hay làm một cô tiểu thư hư hỏng ăn chơi trác táng lại là một việc hết sức bình thường .

15 sau trước cổng bệnh viện của thành phố ,khoác lên mình một chiếc quần jeans dài bó sát ,áo lệch vai màu đen nổi bật là hình đầu lâu màu trắng .Nó bước vào bệnh viện ,mùi este.thuốc sát trùng sộc vào mũi khiến nó khó chịu ,17 năm qua chưa một lần nó đặt chân đến đây ,những lúc bị bệnh thì lại có bác sĩ tư đến khám bệnh cho nó .Cảm giác lạnh lẽo quanh hành lang trải dài đến các phòng bệnh tuy hiện giờ có rất nhiều người đi lại nhưng vẫn có cảm giác ớn lạnh cả sống lưng ,có thể là do nó không quen với những nơi như thế này.Đứng trước phòng chăm sóc đặc biệt nhìn vào .Bên trong là một thiếu nữ đang nằm thoi thóp với những ống dây chẳng chịt quanh người cô ,máy điện tim đang tí tí nhấp nháy như chỉ cần nhịp ấy đập lệch đi một nhịp thì sẽ là một đường thẳng dài .Đưa ánh mắt trầm buồn nó nhìn vào căn phòng ấy một lần nữa rồi bước đi đến phòng bác sĩ điều trị ,nó gõ cửa bước vào trong .trong căn phòng ấy có một vài người đang nói chuyện chẳng buồn quan tâm đến ,nó lại ghé sofa ngồi tự nhiên như nhà mình .Một lúc sau vị bác sĩ bước ra với một người đàn ông trung niên ,mặt một bộ vest đen rất sang trọng.Ông ta nhìn nó nó nhìn ông ta hai ánh mắt chạm nhau .Nhanh chóng thu ánh mắt ấy về nó lướt qua như người xa lạ chưa hề quen biết khiến ông ấy phải khựng lại vài giây rồi lên tiếng .

__anh có thể ra ngoài cho tôi nói chuyện với cô gái ấy không ?

Hiểu câu hỏi của vị chủ tịch này đây anh ta gật đầu rồi ra ngoài nhường lại không gian riêng cho hai người .Tên bác sĩ kia vừa đi ra là lúc anh lên tiếng nói với nó nhưng đám lại ông chỉ là sự im lặng thờ ơ của một đứa con mà ông luôn lạnh lùng

__con có khỏe không ?

__.....

__con sống có tốt không ?

__.....

__Con vẫn còn hận ta sao ?

__.....

__sao con không nói chuyện ,con ghét ta đến mức đó sao ?

__Nói gì khi tôi không thể nói ?-như một câu hỏi ngược lại cho người được hỏi .Nghe câu này tim ông như thắt lại ,chẳng lẽ ông đã sai khi đối xử như thế với đứa con gái của mình

__không thể nói sao ?- ông lặp lại câu nói của nó mà tim ông như thắt lại ,chẳng lẽ ông đã sai khi đối xử như thế với đứa con gái của mình sao

__.....

__chẳng lẽ bao năm qua con không nhận ra ta rất yêu thương con sao ?

__yêu thương của ông không dành cho tôi nên đừng bao giờ làm những điều vô ích nữa !-như câu khẳng định với lòng mình ,nó chẳng bao giờ tha thứ đâu ,yêu thương nó sao ,cho nó tất cả quyền lực rồi ném nó vào một ngôi biệt thự to đùng xung quanh chẳng có gì ngoài bốn bức tường cao.yêu thương mà bắt người nó quý nhất rời xa nó ? yêu thương mà tàn nhẫn với nó sao .trên đời này có rất nhiều cách để yêu thương nhưng đừng dùng cách biến yêu thương của mình thành thù hận của người khác .

nói rồi nó bước ra khỏi phòng quay về ,nó biết ông ta đến đây thì thế nào cũng làm mọi cách để cứu lấy đứa mà ông yêu thương nhất thôi .Có bao giờ ai đó niết rằng xung quanh bạn không chỉ cần có của cải mà con rất cần lấy tình yêu thương .Một khi thứ đó đã không còn thì dù bạn có dùng bao nhiêu tiền đi chăng nữa thì cũng chẳng có được thứ tình cảm đó đâu.

31. Chương 5

Chap 5 : giấc mơ của quá khứ

”Vấp ngã là để học cách đứng dậy

Đau là để học cách lớn lên đây em gái ngoan à ”

Nó trở về nhà sau khi rời khỏi bệnh viện ,vừa vào đến nhà đã nhìn thấy người chẳng hề muốn thấy ,bà ta ngồi vắt chân lên bàn như thể mình mới chủ của ngôi nhà .mọi người thấy nó về thì cuối đầu chào nó không nói gì chỉ gật đầu nhẹ rồi đi lên phòng nhưng đâu có dễ thế ,cây muốn lặng mà gió chẳng ngừng sẵn đang tâm trạng không vui thì đứng đây chơi với bà ta một chút cho vui chứ .Nó nhìn bà ta vẽ chẳng có gì là kinh trọng khiến cho bà ta tức vì sự vô lễ của nó bây giờ lại càng tức hơn trước ánh mắt khinh thường của nó ,buộc lòng bà ta phải lên tiếng

__mày nhìn ***** với thái độ như thế à .-bà ta vừa dứt lời thì cũng là lúc ngòi thuốc nổ bực tức trong người nó sẽ được trút lên người bà ta

__nhìn thì sao ?

_Đồ ***** mày ăn nói thế sao ,***** không dạy mày nên mày hư hỏng thế sao ,có một tí quyền mà định hống hách sao ?

_tôi ***** thì sao ích ra thì cũng không cần bà dạy đâu mẹ ghẻ à !-nó cố nhấn mạnh từ ghẻ để bà hiểu rằng bà ta trong ngôi nhà này chẳng là gì cả ngoại trừ cái danh phận là phu nhân của ngài Lâm Hàn Long thì chẳng có gì cả nên đừng bao giờ tỏ ra vô lễ với nó .

_ Mẹ ghẻ ,mày gọi tao bằng mẹ ghẻ à bộ mày muốn chết hả -bà không thể kìm nén cơn tức giận hơn được nữa giờ tay lên cao ...

_định đánh tôi sao bà không có tư cách đó đâu -nó nói rồi giờ tay tát bà ta một cái nhưng chưa tát được thì nó lại lãnh trọn một cái tát từ người đàn ông vừa bước vào nhà .

Mọi người trong nhà ai cũng nín thở chờ đợi xem trận chiến sẽ đi đâu khi đột ngột vị chủ tịch cao quý của họ bất ngờ xuất hiện và tát cho nó một cái sao bao năm cách ,chẳng hề hỏi thăm chỉ có đánh nhau và đánh nhau .Chẳng phải nó vừa gặp ông lúc chiều ở bệnh viện sao ,chẳng biết ai vừa nói muốn nó không hận mình muốn nó nói tiếng ba vậy mà giờ đây chỉ vì một người phụ nữ chẳng đáng mặt mẹ nó thế mà lại đánh nó sao .mười bảy năm ,mười bảy cái tát ,mỗi năm ông luôn tặng cho nó không có quà ,không có hạnh phúc không có những tiếng cổ vũ mỗi khi thành tích của nó vượt bậc mà chỉ là những cái tát ,những cái tát nói lên sự tàn nhẫn của cuộc sống .Mà từ khiêu môi nó rơi xuống nền gạch trắng lạnh toát kia .Lấy tay quẹt vệt màu đang chảy ánh mắt nó càng lạnh hơn ,lạnh hơn cả trước đây .Trái tim đóng băng bấy giờ lại phủ lên một lớp sương mù dày đặc hơn chẳng thể thấy được ánh sáng

_ 17 cái tát - nó nói rõ từng chữ một _ mình chứng cho 17 năm tôi không có người yêu thương ,trước đây là thế bây giờ là vậy -nói rồi nó bỏ lên tầng trên

_Đứng im đó xin lỗi mẹ mau -người được mọi người tôn sùng là bậc đế vương ,người được gọi là cha nó chỉ vì một người phụ nữ mà đã đánh 17 cái tát trong mười 17 năm qua

_mẹ sao ,bà ta không xứng !-nói rồi nó đi thẳng không hề quay đầu lại nhìn , để lại một người tức giận ,một người ,cười thỏa mãn nhưng vẫn cảm phần

Trời về đêm lạnh ,lạnh đến thấu xương .Căn phòng màu đen kia chưa một hề mở cửa ,cảnh vật vẫn xoay động vẫn di chuyển theo dự tuần hoàn của thời gian sự vận hành của trái đất .Nằm trên chiếc giường xám ,người nó toát đầy mồ hôi lạnh.cái lạnh mà mỗi đêm nó phải hứng lấy trong mỗi giấc mơ ,mỗi giấc mơ như một cỗ máy quay ngược dòng thời gian .Trong một căn nhà vừa má hồ ,một bóng người mặt đỏ trắng ,mái tóc dài ngang lưng được xoa dài ,bà ngồi bên mé hồ nở cười hiền nhìn cô bé vừa chập chững bước đi kia .Tiếng đàn violin vang vọng khắp nơi ,âm thanh da diết ,đau đớn đến náo lòng .Bên bờ pho một bé gái nhìn người phụ nữ ấy mỉm cười nhưng rồi thì tiếng cô bé khóc thét lên khi thấy mẹ mình nằm trên thức chất lỏng màu đỏ tươi đặt sánh , gương mặt bà đau khổ đến tột độ ,miệng vẫn luôn lắp bắp nói với đứa bé gái hãy trả thù .trước khi nhắm mắt bà còn bắt cô bé phải hứa hứa với bà một chuyện

”_sao này lớn lên con phải trả thù cho ta ,con hứa đi

_trả thù ẹ con hứa

_nhất định phải trả thù

_trả thù”

lời nói cuối cùng bà nói ra vẫn là hai từ trả thù rồi tắt lịm ,nụ cười trên môi vụt tắt ,bà đã được thiên sứ mang đi đến một nơi đầy ánh sáng mặt trời bỏ lại cô bé mồ côi rúm bèn cạnh thân xác người phụ nữ ấy

_hức - nó tỉnh giấc ,bất chợt một giọt nước mắt trào ra từ khóe mi tưởng chừng như đã cạn khô nước mắt , nỗi đau cứ âm ỉ xuất hiện ,đính vào nó như mỗi giấc mơ thế này cái cảm giác cô đơn khiến nó cảm thấy hoang mang nhưng biết làm gì hơn khi mình chỉ có một mình .Nhìn đồng hồ trên điện thoại ,giờ mới có 2h47 thôi nhưng nó không thể ngủ được .Ngồi lặng bên bậu cửa sổ không bật đèn nó để mặc cho bóng tối ôm trọn lấy bản thân như soa diu bớt đi phần nào nỗi đau trong tim ,gương mặt nó đã không xưng đỏ nữa bất chợt nó nhớ đến câu nói của anh hai” em hãy nhớ vấp ngã là để học cách đứng dậy ,đau là để học cách lớn lên đây em gái ngoan à ” ,chợt nó mỉm cười ,nụ cười buồn nhưng đẹp tuyệt ,nụ cười như soi sáng mọi vật trong đêm tối .

32. Chương 6

Chap 6: Đừng chạm vào nếu không các người sẽ....

Mặt trời đã lên đến đỉnh điểm của buổi sáng trời trong lành ,nó thay đồng phục xuống nhà .Hôm nay trong nhà bếp bỗng rộn ràng hẳn lên chắc là do ông ta ở lại tới hôm qua .Thấy nó đi xuống bà quản gia lật đật chạy ra , cúi đầu chào nó nói gì vào tai nó rồi đi vào trong bếp .Nó nghe xong khuôn mặt từ hồng chuyển sang mà trắng ,nhánh lấy cặp ra khỏi nhà nó không hề bước xuống khuôn bếp xinh xắn ,nhộn nhịp kia lấy một lần .Phóng như bay đến bệnh viện trên chiếc Audi màu trắng của mình nó chạy đến bệnh viện .Trước cổng bệnh viện có rất nhiều vệ sĩ đang đứng canh ,thấy nó họ liền cúi đầu chào ,đáp lại họ là cái vể lạnh lùng bất cần của nó.

Khu vực chăm sóc đặc biệt ,vừa vào đến nó đã nhìn thấy ông ta đang ngồi đó với vẻ mặt lo lắng ,buồn khổ .ông ta thương tiểu hạnh nhân như thế chẳng lẽ lại không đau khổ sao ,nếu như người nằm trên giường kia là nó thì liệu ông ta có như thế này không ,chắc là không rồi vì nó luôn là cái gai trong mắt của ông mà.Nó đứng dựa lưng vào thành tường đối diện nơi ông ngồi ,nó muốn nhìn ông thật lâu .Nó muốn nhìn rõ hơn người cha kia ,người mà 17 năm qua nó chưa hề ôm lấy ,nó cũng rất muốn biết cái cảm giác được ba ôm có ấm áp như những đứa trẻ khác từng được nó hỏi qua hay không .Đứng ngoài phòng chờ đợi nó lặng lẽ nhìn quanh mọi thứ ,hết nhìn căn phòng cấp cứu đang cháy đèn kia rồi lại nhìn sang người phụ nữ đang dựa đầu vào vai ba nó .

“Cạch ” cửa phòng cấp cứu bật mở ,nó lao đến ngay bên bác sĩ tay siết chặt thành nắm đấm , nó hỏi ông ta với vẻ lo lắng ,lần đầu tiên ông thấy nó như thế ,có lẽ nó đang dần thay đổi nhưng ông đã lầm .

_cô bé đó sao rồi ?- câu hỏi này đây có thể xem như là sự quan tâm không nó cũng không biết

_Xin lỗi chúng tôi đã cố gắng hết sức !- vị bác sĩ cuối gầm mặt xuống như chờ sự chỉ trích của nó vậy nhưng không không hề có lời ní nài nào cả tất cả im lặng như thời gian ngừng quay vậy

_bây giờ chúng tôi có thể vào thăm - ba nó lên tiếng phá tan không gian im lặng

_mọi người hãy vào thăm cô ấy lần cuối đi cô ấy đã tỉnh lại nhưng chỉ sống được khoảng vài giờ nữa thôi .

Tay nó nắm lại thành nắm đấm ,tưởng chừng như bật máu ,miệng nó không ngừng lẩm nhẩm thứ gì đó rồi quay lưng bước đi không hề bước vào phòng nó không biết đối diện với mọi thứ như thế nào ,nó không dám hay là nó sợ ,nó sợ khi nó đối diện với Hạnh nhân như thế nào ,nó sợ khi thấy gương mặt xinh xắn phún phính kia đang thở từng hơi thở gấp ,nó lại sợ mình sẽ khóc ,khóc thật nhiều ,nó sợ lớp băng dày dặt mà nó có tạo ra trong mấy năm qua phút chốc sẽ tan biến .

Nó lái chiếc xe về nhà rồi đi bộ đến trường ,nó muốn đi bộ để tận hưởng cái không khí trong lành của buổi sáng ,trời trong xanh nhưng trong lòng nó thì lớp sương mù lại dày đặc hơn .Nó lang thang không biết đến trường lúc nào . Bước vào trường thì nghe tiếng ai đó gọi í ới phía sau nó quay đầu lại

_Bell chờ tớ với -miu vừa chạy đến vừa thở gấp

_chuyện gì ?

_chờ tớ đi với .

Nó và miu bước đi được vài bước thì nghe có tiếng la hét ,tiếng gọi ý ới kêu tên một vài người nào đó của đám con gái ,miu tò mò nên kéo nó lại đứng xem ,trên chiếc xe thuộc loại đắt tiền có hai tên con trai là người hôm trước được nó tặng cho nguyện ly nước bước ra khỏi xe theo sau là tên lúc nào cũng thdo đuôi và thêm một cô gái nữa .nó thấy cô gái này rất quen hình như là đã gặp ở đâu rồi nhưng chẳng nhớ ra, miu thấy nó cứ nhìn chăm chăm vào cô gái kia thì huyết nhẹ vào tay nó nói nhỏ

_người đi kế hoàng tử là kẻ hầu cận nhưng lại rất đẹp trai không thừa kém gì thiếu gia ,tên là Lý Thiên Bảo

_người con gái -nó đột nhiên hỏi ,mắt vẫn dán chặt vào cô gái kia dò xét

_cô ta à , là quận chúa của học viện này đó tên là Ngọc gia Linh

_Ngọc Gia linh ,quận chúa sao cô ta không xứng với danh hiệu đó !

_vì gia đình cô ta giàu có lại rất có thế lực ,gương mặt đẹp nên mới được gọi là quận chúa

_Vậy sao -nó nói rồi bước đi để lại một cái nhếch môi tạo thành nụ cười bán nguyệt hiếm thấy

Cả hai bước về lớp trong trạng thái một người thì vui vẻ ,một người thì đau khổ ,trái tim như bị ai đó bóp nghẹn khi nhìn thấy niềm vui trên môi Hạnh nhân vụt tắt ,nó nhất định sẽ bắt cô ta trả giá trả giá gấp trăm lần .

Buổi học nhàm chán trôi qua chẳng mấy là tốt lành .Bụng nó bắt đầu cồn cào do lúc sáng không ăn sáng ,giờ ra chơi đến nó đi ra khỏi lớp xuống căn teen ,chọn x ỉnh một cái bàn trống ,một ly sữa là bữa sáng của nó .Đang nhìn cảnh vật xung quanh thì nghe tiếng bàn tán đánh nhau trên sân thượng ,vốn là người thờ ơ với mọi thứ nên nó không quan tâm nhưng lời bàn tán ngày càng nhiều ,rồi cũng đến tai nó ,cái tên Cao thanh trúc của miu lại vang lên khiến nó chột dạ ,rời khỏi căn teen ,nó bước thật nhanh lên sân thượng .

Trên sân thượng một cảnh tượng ghê rợn diễn ra ,mấy chục người vây đánh một người lại còn là một người không biết võ nữa chứ

_Dừng lại -âm thanh lạnh lùng trong trẻo thánh thót vang lên sau cánh cửa

_Mày là đứa nào ,ở đây không phải chỗ của mày biến mau ! -một con nhỏ nắm lấy tóc miu nói

_tụi bây không có tư cách biết tên tao ,mau thả cô bé kia ra - vẫn là nó nói nhưng âm lượng có phần sắc lạnh hơn khiến bọn kia khẽ rùng mình

_Tao không thả thì sao -con đứng đầu cả bọn kia nói

_chẳng sao cả -nói vừa dứt lời thì _“chát ” mày vừa chạm vào người của tao đấy !

_con này láu ,dám đánh cả tao ,tụi bây đâu nhanh đánh nó cho tao

Nó vẫn không hề đánh trả mà chỉ né đòn ,làm ra như kiểu mèo vọt chuột ,đến khi chơi đã rồi thì mới đánh .Chỉ trong vài phút bọn chúng đã nằm rạp dưới chân nó .Nó đi lại nắm lấy tóc con nhỏ vừa bị nó đánh lúc nãy giật mạnh mái tóc

_Ai sai mày đánh bạn tao ,nói !- câu nói bây giờ mới thể hiện rõ rệt sự nguy hiểm khiến cho con nhỏ đó lắp bắp

_Là ,,là quận chúa ,....

_Là Ngọc gia Linh ,nợ trước nợ sau sẽ trả cùng một lúc ,về nói với cô ta như thế - nó nói rồi dìu Miu đi không quên để lại một câu nói _ Đừng bao giờ chạm vào thứ của tôi nếu không sẽ trả giá đó ,một cái giá rất đắt .

Đứng phía sau bức tường có người đang nghe tất cả ,những gì cậu ta nghe được lại truyền đến một người có uy quyền hơn và nhận lại câu nói khiến cho người nghe tò mò

_Điều tra đi ,về cô gái đó !

33. Chương 7

Chap 7 : sự thật về

Nó sau khi dìu miu đi khỏi sân thượng thì bọn kia lập tức chạy xuống báo cho Ngọc gia linh biết ,nhỏ nghiêng rằng kèn kẹt,bậm môi lại tưởng chừng như bật cả máu .

Bên trong phòng y tế ,mùi cồn sọc vào mũi khiến nó khó chịu,nhưng vẫn đứng yên đó chờ cô giáo băng vết thương lại iu ,nó nhìn Miu về tội nghiệp ,vì nó mà nhỏ mới bị đánh nên ít ra cũng phải chịu trách nhiệm .Sau một hồi băng bó gì đó nó với miu về lớp là lúc chuông reo ra về .Gọi một chiếc taxi ,nó cùng miu về nhà .Ban đầu thì nhỏ một mực là bảo tự về được nhưng nó cương quyết không cho nên miu đành ngậm ngùi để cho nó đưa về .Chiếc taxi dừng trước một ngôi biệt thự to không thua kém gì biệt thự nhà nó .Từ trong nhà một vị quản gia già chạy ra mở cổng ,cúi chào miu và nó .

-Tiểu thư về rồi sao ,lão gia vừa về đây ạ ,còn đây là.. - vị quản gia kia nhìn nó hỏi

-đây là bạn cháu ,tại cháu bị thương nên bạn ấy đưa về giúp ạ ! -miu lễ phép nói

-vậy thì mời cô vào nhà mà tiểu thư bị thương ở đâu vậy ?

-chỉ trầy sơ thôi hà ,không sao đâu mà bác vào nhà đi bọn cháu ở ngoài này một lúc sẽ vào

- vâng vậy tiểu thư nhanh lên nhé !

-vâng

Khi vị quản gia kia đi khuất nó mới hỏi

- đây là nhà cậu ?

-ừm ! mình xin lỗi vì mình đã giấu cậu- giọng miu nhỏ dần rồi im lặng

- xin lỗi gì ,người xin lỗi là mình vì mình mà cậu thế này !

- không phải đâu? , tại vì tụi gia linh ghét mình từ lâu rồi mà không có cơ gì để đánh thôi nay lại dừng chuyện này nên bọn chúng mới thế ? -nmiu trả lời rồi nhìn thẳng vào mắt nó -cậu không thắc mắc tại sao tớ lại thi vào trường bằng học bổng sao ?

- ba cậu là thương gia . - nó lảng sang đề tài khác vì nó cũng đang dẫu miu nên nó không muốn trả lời vì nó sợ ,nó sợ Miu sẽ xa lánh nó khi biết nó là ai .

-ừ ,ba mình là Cao Tiến Đạt

- người nổi tiếng kinh doanh về đồ trang sức đứng thứ 7 trên thế giới .

-ừ ,mà cậu biết hay vậy ?

- mình chỉ-chưa kịp nói hết câu gì đó thì điện thoại nó reo lên ,là quản gia nhà nó .

Nhanh chóng bắt máy ,nó nghe xong thì vội vã tạm biệt Miu ra về .

Trong một ngôi biệt thự xa xỉ bậc nhất của thành phố ,vị thiếu gia đang nhàn nhã ngồi uống trà ,mắt vẫn dán vào tấm hình hiện trên màn hình laptop ,một cô gái với chiếc đầm trắng ,làn da trắng muốt như tuyết ,mái tóc dài thướt tha ,đôi mắt xám tro đẹp long lanh trong ánh nắng nhưng lại vô cảm ,gương mặt ấy chẳng hề xuất hiện nụ cười .Tấm ảnh là hình một bé gái 10 tuổi đang ngắm thứ gì đó ở phía xa .Phải tấm hình đó không ai khác chính là nó ,nó của 7 năm trước..... , hắn luôn rất tò mò tại sao hình trong tấm ảnh này và nó hiện tại lại khác xa nhau đến thế thì từ phía ngoài có tiếng gõ cửa

- thiếu gia !

-vào đi ,điều tra được gì chưa?-hắn ta không nhìn lên mà vẫn biết đó là ai

- rồi ,cô ta tên là Lâm Nguyệt Anh ,là công chúa của tập đoàn JK đang thu tóm toàn bộ thị trường đây ạ !

-JK chẳng phải chỉ có một cô công chúa nhưng đâu phải cô ta .

-cô ta đeo mặt nạ ,chẳng ai biết gương mặt thật ra sao cả nhưng nghe nói là một người rất xinh đẹp ,có đôi mắt xám tro và còn một điều đặc biệt nữa .

-còn gì nữa ?

- cô ta là người đứng đầu tập đoàn FJ thành lập cách đây 5 năm khi cô ta 12 tuổi hiện nay tập đoàn ấy rất phát triển ,với lại cô công chúa này mang trong mình dòng máu của dòng tộc Naury ,hiện là người nắm toàn

bộ quyền hành ,lại được bá tước người đứng đầu dòng tộc yêu thương .nên việc cô xuất hiện là một chuyện rất hiếm có nhưng lại xuất hiện ở trường thật khó hiểu ?

-Mức độ thông minh thì sao ?

- vẫn còn đi học .

- cứ tưởng thông minh lắm !

- không phải vậy ,cô ta đã học xong năm 14 tuổi rồi nhưng vẫn chưa đi thi đại học,

- điểm vào trường lần này thì sao ,vào bằng tiền hay là ...-hắn bỏ lửng câu nói

-vào bằng học bổng với sồ điểm tuyệt đối !

- vậy xem ra không phải là người ngu ngốc rồi !-vị thiếu gia tuy ngoài miệng thì mỉa mai nhưng trong lòng lại có nhiều cảm xúc dâng lên -còn gia đình cô ta thì sao ?

-Như đã nói cô ta không phải là con nhà nghèo mà là con nhà giàu ,rất giàu nhưng gia đình lại không hạnh phúc ,từ khi sinh ra đến khi vừa biết đi chập chững thì mẹ cô ta qua đời do một tai nạn nhưng lại là một vụ ám sát , ông Louis hay là ông Lâm Chính Minh từ đó cũng không hề quan tâm đến cô ta , cho đến nay vẫn vậy ,còn anh trai thì Louis bắt sang Anh không cho quay về cho đến khi nào cô ta chịu gọi ông ta một tiếng ba thì thôià năm mười tuổi cô ta chụp tấm ảnh ấy trước khi Louis đưa về một cô gái tự nhận là con mình ,ông ta hết mực yêu thương cô bé đó mặc kệ nó mới là con gái ruột của ông Nó lao về nhà với tốc độ nhanh chóng sau cuộc điện thoại vừa rồi .Trong nhà nó mọi người ai cũng trầm mặc sợ rằng khi nó về họ sẽ không toàn thây mất .Vừa suy nghĩ miên mang thì nó về tới ,bọn người làm khi thấy nó mặt ai nấy đều tái mét vì sợ sệt riêng chỉ có bà quản gia là điềm tĩnh tiếp chuyện với nó

-Có chuyện gì ?

-thưa công chúa thông tin về cô vừa bị hack mất rồi ?

-quan trọng không ?

-chỉ là hồ sơ lí lịch thôi ạ !

-điều tra đi .-nói rồi nó đi thẳng lên phòng để lại bọn người làm thì thở phào nhẹ cứ tưởng nó sẽ tổng họ ra khỏi nhà ,nhưng họ chưa vui được bao lâu thì tiếng nó lại vang lên - có tin gì từ bệnh viện không ?

Câu hỏi của nó khiến ọi người ai cũng ngây ra ,nó mà cũng biết quan tâm sao ,họ chưa bao giờ thấy cô ấy hỏi thăm ai cả ngay cả hạnh nhân vậy mà giờ đây lại hỏi ,có phải chẳng nó đã thay đổi hay là đau quá mà phải hỏi để xua đi cảm giác đau khổ .Họ vẫn còn đang trong chìm trong suy nghĩ của mình thì nó lại lên tiếng phá đi dòng suy nghĩ ấy

-Không có thì thôi !

- có ạ -lúc này bà quản gia mới sực tỉnh trả lời câu hỏi của nó

- nói đi

-nhị công chúa vẫn phải theo dõi vì lúc chiều tình trạng của cô ấy đột nhiên có tiến triển ,có thể kì tích đã xảy ra

Nó không nói gì nữa chỉ đi thẳng .Trong căn phòng màu đen tối tâm ấy ,nó không hề bật đèn nhưng lại sáng do phòng nó đặt ngay hướng mặt trời lặn nơi đứng từ ban công trước phòng nó có thể ngắm được mặt trời lặn ,có thể nhìn thấy phía xa kia từng đàn chim đang bay lữ lượt về tổ của mình .Ngoài đường dòng người vẫn tấp nập xe cộ ,đa phần là họ quay về nhà sau một ngày làm việc mệt mỏi ,được ăn cơm cùng gia đình ,chia sẻ những câu chuyện phàm còn nó thì chỉ một ,một mình trong căn biệt thự to lớn này với những vật vô tri vô giác trong căn phòng lạnh lẽo không có hình bóng ,hạnh phúc của một gia đình . Bước vào nhà tắm ngắm mình trong làn nước ấm thật lâu ,có lẽ nó đã thay đổi ,thay đổi khi biết thế nào là tình bạn ,một tình bạn đẹp.

34. Chương 8

chap 8 .1 : chuyển lớp và những rắc rối

Vẫn như thường lệ ,căn bản giờ người ta đang say giấc nồng thì nó lại thức giấc ,ngồi thu mình trong một góc ,nó nhận thấy có vật gì đó lấp lánh ở góc tường ,với tay chạm nhẹ vào nút công tắc cảm ứng trên nền nhà .Toàn bộ căn phòng bừng sáng đến lạ lùng ,những hình thù nhiều đồ vật lâu nay sống trong bóng tối đột nhiên được hưởng thụ thứ ánh sáng như ánh nắng của mặt trời ,Góc khuất trong cạnh bàn là nơi phát ra ánh sáng ,Một cây đàn violin hiện ra trước mặt nó ,cây đàn màu trắng ,nhưng lại bị trầy một vết xước nhỏ do va chạm nhưng vẫn làm cây đàn đẹp đến lạ lùng .Cầm cây đàn trên tay đặt lên vai ,nó nhẹ nhàng kéo một bản nhạc theo nhã hứng đang tuông trào .Bên ngoài ngôi biệt thự của nó ,một chiếc Lamborghini Aventador LP700-4 đang đậu ở đó không biết từ khi nào ,người ngồi trên xe mắt vẫn dán vào tầng cao nhất của ngôi biệt thự nơi có tiếng đàn violin phát ra ,thanh thoát mà nào nề , bản nhạc vang lên lúc trầm lúc bổng như đưa con người ta vào một thế giới khác, thế giới của những nỗi đau .Âm thanh vẫn vang lên đến gần sáng mới dừng lại ,chiếc xe ấy cũng đã rời khỏi đó ngay khi bản nhạc vừa dừng lại .

Nó rời khỏi phòng của mình xuống nhà ,một ngày mới của nó lại bắt đầu như thế ,vô vị là hai từ phát ra từ cửa miệng của nó dành cho cuộc đời này .Nó sống trong sự điều khiển của cuộc đời biết đâu hôm và mai sau cũng vậy ,mãi chỉ là con búp bê bị nhốt trong căn nhà bằng vàng ,chiếc chìa khoá để mở cánh cửa ấy đã mất đi thì rất khó để tìm lại .Mọi người thấy nó xuống thì cúi đầu chào

- Công chúa ngủ có ngon không ạ ?

Nó không nói gì chỉ nhìn tổng qua rồi đi ra vườn nơi mà nó thường hay ngồi ,nơi có những bông hoa đang hướng về phía đông để đón ánh sáng của buổi sớm tinh mơ .Ngồi một lúc thì quản gia đi ra theo sau bà là một tốp người tay bưng khay đồ ăn ,tay bưng thức uống ,một khay bưng sữa đặt lên bàn .Nó ra hiệu ọi người lui xuống chỉ còn bà quản gia đứng đó .

-Báo cáo đi -tuy miệng vẫn đang nhâm nhi ly sữa nóng kia nhưng tay vẫn làm việc thoăn thoắt trên màn hình máy tính

- vẫn đang điều tra - quản gia nói nhưng mắt lại nhìn vào gương mặt phẳng lặng như mặt hồ kia ,bà thật khăm phức nó ,mới mười mấy tuổi nhưng lại có được cái vẻ mặt bất cần ,lạnh lùng như tảng băng di động ,nhưng lại cảm thấy thương cho số phận ấy ,bà chăm sóc nó từ khi còn nhỏ nhưng lại không thể hiểu được tình cách ,ngoài cha của nó ,anh nó ra và bà thì không ai biết được gương mặt thật của nó ra sao ,đã mười mấy năm rồi từ khi nó biết nhận thức về cuộc sống ,về mức độ quan trọng mà nó phải gánh vác thì nó đã đeo gương mặt ấy cho đến bây giờ .

- IP thì sao ?

- Không thu được gì cả .

- Được rồi bà lui đi -nó vừa nói tay vừa nhấn nút enter kết thúc chương trình mà nó vừa làm việc , đột nhiên nó nhớ ra điều gì liền lên tiếng - ông ta vẫn ở trong bệnh viện

- Vâng

-tình cảm cha con sâu nặng thật

-Nhưng

-chuyện gì ?

- lúc sáng ông ấy về đây và bảo công chúa thức dậy thì hãy đến trường ngay .

-chết tiệt ! sao giờ mới nói .chuẩn bị xe cho tôi đi hôm nay không đi xe đạp .

-Vâng .

Trong phòng hiệu trưởng trường Vạn Thiên

- không biết ngài Louis đến đây có việc gì ?- ông thầy vừa nói tay vừa lau mồ hôi lạnh trên trán

- chỉ là có chút việc thôi .
- Không biết là việc gì vậy ?
- chuyển lớp cho con gái của tôi .
- con gái ngài ,cô ấy không có học ở đây .
- có đấy ,con gái của tôi ...-ông ta chưa kịp nói hết câu thì từ ngoài cửa có tiếng vọng vào
- tôi không phải là con ông nên đừng xưng hô thân mật thế thưa ngài Louis
- Nguyệt Anh con dám nói ..
- Chẳng có gì không dám cả ,nếu ngài rảnh rồi thì mau đến bệnh viện trong chùng con gái yêu quý của ngài đi .-nó vừa nói vừa ra hiệu cho thầy hiệu trưởng đi ra chur đây là nhà mình vậy
- nếu con không nghe lời ta thì ..
- thì sao .
- con tự biết chứ sao lại hỏi ta , xem ra con cũng có bạn rồi ấy chứ
- Ông dám làm gì họ tôi sẽ cho ông không còn đường mà quay về Anh quốc đấy ?
- con nghĩ ta không dám sao ?
- ông nên nhớ quyền lực của dòng tộc đang nằm trong tay tôi nên nếu ông không muốn mất tất cả thì
- con đừng bao giờ đem quyền lực ấy nói chuyện với ta dù sao ta cũng là cha của con.
- vậy thì ông cứ ở đó mà chuyển lớp đi tôi chẳng vào đâu ?
- con dám không nghe lời ta thì gia đình con bé ấy sẽ biến mất thật sự đấy ngay cả anh trai của con .
- ông muốn gì ?- trong lòng nó có chút dao động khi nhắc đến anh trai nó
- chỉ cần con vào cái lớp ta chọn trả thù cho em gái con là được ?
- ông nghĩ tôi sẽ làm điều đó sao ? em gái ư nghe mắc cười quá đấy .
- ta sẽ trả anh hai lại cho con .
- còn gì nữa ?
- Từ nay không đụng vào anh trai con nữa . - còn nữa ?
- con nghĩ ta sẽ chấp nhận điều tiếp theo sau .
- tôi chắc là ông sẽ phải làm thôi .- câu khẳng định đầy uy quyền ,từ một người bị đưa vào tình thế ép buộc nó lại lật ngược biến thua thành thắng trong nháy mắt thật quả là một con người có đầu óc của thiên tài

35. Chương 9

Chap 8.2

Ông ta ngẫm nghĩ hồi lâu cuối cùng cũng đưa ra sự lựa ,đúng như những gì nó nghĩ ông ta sẽ dễ dàng rơi vào bẫy do nó đặt sẵn từ trước ,nó vốn biết được toàn bộ kế hoạch của ông ta từ trước rồi .Lần này gác mọi công việc để bay về đây thì đâu có phải chỉ về để thăm con gái cưng của ông Hồi lâu im lặng ông lên tiếng

- ta chấp nhận điều kiện kế tiếp nhưng ...
- nhưng gì ?

- con sẽ vào lớp ta chọn .
- tất nhiên nếu ông chấp nhận điều kiện của tôi .
- được ,ta chấp nhận .
- rời khỏi đây và đưa luôn những người liên quan đến ông rời khỏi đây ,nếu không ...
- nếu không thì sao ?
- tôi không nghĩ là mình sẽ đối xử công bằng như lúc trước với họ đâu ,còn nữa nếu anh tôi không được trả lại sự tự do và ông cho dù ông là ba tôi hay ai đi còn đụng đến bạn của tôi thì chẳng nữa thì cũng sẹ chĩ có kết cục mà thôi.

Nó nói rồi rời khỏi phòng hiệu trưởng ,để lại cho ba nó đứng ngầy người một lúc rồi mỉm cười hài lòng .Nó đã thay đổi ,biết quan tâm và dành tình cảm cho người mà nó quý trọng rồi . Nhưng đối với ông thì bao nhiêu đó vẫn chưa thể chứng minh được điều gì cả ,nó vẫn là nó không hề thay đổi nhưng có lẽ thứ đang đập thình thịch bên ngực trái của nó thay đổi rồi .

Lang thang trên dãy hành lang dài của học viện ,nó đi và cứ đi nhưng chẳng biết là đi đâu , đi mãi đi mãi cho đến lúc dừng lại cũng chẳng biết là nó đang ở đâu.Chỉ nghe thấy tiếng chim hót ,tiếng là cây xào xạc , men theo con đường nhỏ kéo dài nó lại tiếp tục đi .Cuối cùng cũng dừng lại trước mặt nó là đây là một khung cảnh thật đẹp ,cỏ mọc xanh um ,tiếng chim hót líu lo vang vọng khắp một chốn bình yên . .Phía xa kia là một cánh đồng toàn là hoa hướng dương loài hoa vẫn luôn vươn mình về phía mặt trời chói chang kia ,đứng phía xa kia có một người con trai đẹp như thiên thần đang đứng nhìn nó ,một cái nhìn thật âu yếm như không muốn phá vỡ khung cảnh trước mặt nhưng người muốn mà trời không muốn thì cũng như không . Đột nhiên đâu đó một cành cây khô rơi xuống gây ra tiếng động ,nó quay lại đập vào mắt nó là một chàng trai đẹp như vị thần Apollo làn da cậu trắng như men sứ ,đôi môi đỏ như máu ,mi dài cong vút ,sống mũi dọc dừa cao vút phải nói rằng là tạo hoá đã tạo ra một con người đẹp thì cũng cướp đi của họ những thứ quý giá .

Thu ánh nhìn lại sau vài giây nhìn ngắms người con trai trước mặt ,nó quay lại nhìn cánh đồng hoa màu vàng kia .Hắn ta thấy vậy cũng đi đến đứng cạnh nó từ khi nào mà ngắms nhìn loài hoa ấy lâu lâu lại đưa ánh nhìn sang nó ,khiến nó khó chịu chau mày lên tiếng .

- đừng nhìn tôi như thế .
- cô không nhìn thì sao biết tôi nhìn cô .
- giác quan của tôi cho biết
- cô rảnh quá nhỉ giác quan nữa chứ , mà cô là ai mà đứng đây.
- tôi sao , Học viên của trường này ,mà không biết Dương Định Vỹ thiếu gia hỏi tôi để làm gì không ?
- cô điều tra về tôi sao Lâm nguyệt anh ?
- Anh điều tra thân thế của tôi thì tại sao tôi lại không điều tra về anh được - nó nói rồi bước đi ra khỏi cánh đồng hoa mặt trời để lại hấn ta đứng đó với nụ cười thú vị
- ” xem ra em rất thú vị đấy Nguyệt Anh à ”- hấn vừa nghĩ trong đầu vừa bước đi theo sau nó .

36. Chương 11

hạp 8.3

Nó rời khỏi cánh đồng hoa mặt trời lang thang về lớp .Giờ đã quá tiết học thứ tư của buổi sáng .lại sắp ra chơi nên nó đành đi về lớp , vừa vào lớp là lúc chuông reo ,nó chờ cho bà giáo đi ra thì bước vào .Miu thấy nó liền nở nụ cười hiền nhìn nó hỏi :

- sáng giờ bà đi đâu thế ?

Nó chẳng buồn mà đáp lời miu ,cầm tay nhỏ nó dắt đi mặc cho nhỏ cứ la oan oan cái miệng không thôi .Trước căn teen nó chọn một cái bàn trống rồi xuống theo sau là miu với khay đồ ăn .

- ăn đi ,tớ có chuyện muốn nói .- mắt nó nhìn vào khoảng không trước mặt ,nhưng tay thì vẫn cầm ly sữa nóng uống một hơi hết sạch

” cách”

có tiếng mở cửa nhà ăn ,tiếng hét ầm ĩ của đám con gái hám trai ,nó nhú mày khó chịu rồi lại nhìn miu ăn ,15 sau miu ăn xong ,miệng không ngừng nói ngon quá , ngon quá khiến nó bật cười ,nụ cười đẹp nhưng hiếm thấy trên khuôn mặt băng sấu ấy .

- cậu bảo có chuyện muốn nói mà ,nói đi chuyện gì thế nhìn nghe nghiêm trọng thế .

- cậu sẽ chuyển lớp lên 11 A học cùng tớ .

- sao chứ ,tớ và cậu được chuyển lớp sao ,làm sao cậu có thể ..

- cậu không cần biết đâu chỉ cần làm theo những gì tớ nói theo , nếu ăn xong rồi thì đi .

- đi đâu ?

- Nhận lớp .

-à - nhỏ à lên một tiếng như đã hiểu được vấn đề

Khoá học buổi chiều

Nó và miu cả hai sau khi nghỉ trưa ở căn teen thì cùng nhau vác cặp lên lớp 11 A ,một lớp học khác với những lớp học khác đầy đủ tiện nghi hơn lại được trang bị những thiết bị cao cấp tới tận ,hèn ông ba nó mới bắt nó vào lớp đây .Là lớp học hiện đại và giỏi nhất nên các kì kiểm tra trong lớp cũng diễn ra nhanh chóng và đề bài thì khó hơn gấp mấy lần so với lớp khác .Nếu như kì thi kiểm tra ,bị điểm dưới 100 thì nguy cơ bị chuyển lớp là rất cao .Đứng lay hoay chờ bà giáo xuống lớp nó cũng miu đứng ngắm cảnh ,ai đi ngang qua cũng nhìn nó như sinh vật lạ .

Một lúc sau cô giáo bước vào lớp theo sau là nó và miu ,bà cô giới thiệu này kia kia nọ thì cũng tới hồi kết thúc

- thôi cô không nói dài dòng nữa ,hai em tự giới thiệu về mình đi .

- Chào ,tớ là Cao Thanh Trúc ,học sinh chuyển từ lớp 11F lên có gì thì mọi người giúp đỡ nha

Miu vừa giới thiệu xong thì nhiều tiếng xì xầm lại vang lên ,

- chuyển từ lớp F lên sao ?

- sao lại vào được lớp mình ?

- lớp F thì sao lại học chung với lớp A được chứ ?

- BlaBla

Nhiều tiếng bàn tán xôn xao nổi lên khiến cho nó cảm thấy bức mình lại có một tên ôn thần cứ ngồi đó nhìn nó mãi ánh mắt chăm chăm khiến cho nó càng bức dọc hơn .

- không sắp chỗ sao ?- nó lên tiếng làm cả lớp phải dừng ngay mọi hành động lại mà nhìn người từ đó đến gì chưa hề lên tiếng.

- ơ ,hai em ngồi bàn cuối đi ?- bà cô vừa thức tỉnh sao cơn mơ khi cứ nghĩ thiếu gia đang nhìn mình

- một chỗ ? - vẫn là giọng nói ấy nhưng có phần lạnh hơn

- ngồi chỗ của tôi

Từ bàn cuối cùng vang lên một giọng nói lạnh không thua kém gì đó nhưng ánh mắt lại có vẻ ấm áp hơn .Nó chẳng nói gì chỉ cầm tay Miu dắt đi ,Khi đã an toạ trên ghế thì bây giờ nó mới để ý rằng có rất nhiều ánh mắt kẹo đồng được thân thương trao tặng cho nó .Bây giờ nó mới hiểu vì sao hần ta lại tốt đột ngột thế là vì muốn nó bị đám con gái chỉ biết xài toàn võ mềo cào đối với nó sao .Xem ra hần ta đã quá ngu ngốc khi dùng cách này rồi . Úp mặt xuống bàn ngủ nhưng tai nó vẫn hoạt động ,mọi âm thanh ,lời nói ,sự khinh thường ,mỉa mai nó đều biết tất chỉ là không nói ra thôi ,nó muốn xem thử coi bọn tiểu thư chỉ có cái đầu to mà không có óc thì làm được gì .Nhếch môi tạo thành nụ cười lạnh.Trong đầu đã vạch ra sẵn một kế hoạch vui chơi rồi đó .

Bên bàn của Miu thì lại ồn ào náo nhiệt hơn vì Miu gặp phải cái tên mà cô bảo rằng ghét nhất trên đời này chính là Lý Thiên Bảo .Cả hai ngồi cãi cọ um sùm lên khiến cho nó phải thức giấc và hần ta chau mày khó chịu thì cả hai mới im lặng :

- ai cho cô ngồi chỗ tôi chứ ,đồ chuột nhất .
 - gì chứ ,chuột nhất hả ,anh mới là chuột nhất đó
 - cô đó
 - Anh đó
 - cô
 - anh
 - hai người là chuột hết ?- lúc này cuộc mới dừng lại để xem ai là người phá đám thì cả hai suýt té ngựa ra phía sau mai là có bức tường chặn lại nếu không thì
 - hai người đồng thanh quá ha ?- Miu nói mặt hiện lên rõ hai chữ gian tà rành rành trước mặt luôn
 - Ừm - Thiên bảo nói theo thì liền bị miu phản bác - Ai cho anh nói theo thể chuột cống
 - gì chứ cô dám bảo tôi là chuột cống sao ,bộ cô muốn chết hả ?
 - ai nói thế tôi còn yêu đời lắm .- miu nói ,tay thì quơ lên quơ xuống diễn tả hành động như phồng mà ,chu mỏ trong thật đáng yêu khiến cho tên chuột kia bị lỗi mất một nhịp tim
 - không cãi với cô nữa chuột nhất .
 - anh Miu chưa kịp nói hết câu thì bị ai đó chặn mắt tính nói
 - im lặng .- không ai khác chính là tiếng của bà cô ,khiến cho cuộc chiến cuối cùng cũng phải tạm dừng ,mỗi người một suy nghĩ ,mỗi người một việc ,chẳng ai quan tâm với nhau .Lâu lâu lại có ánh mắt quan tâm nhìn nó ,lại có ánh mắt căm ghét nhìn nó ,miệng không ngừng bầm tức tối nhưng mắt vẫn dán chặt lấy vị hoàng tử đẹp như vị thần Apollo toả sáng kia .
- Tất cả diễn ra theo vòng tuần hoàn của thời gian ,trời bắt đầu về chiều là lúc nó đi về ,Lấy hết tất cả những thứ trong học bàn ra ,bên trong là một bức thư ,ngắn có dính chút ít mực đỏ như máu , đọc xong vài dòng ,nó mỉm cười thích thú rồi ra về ,trước khi đi còn không quên gởi lại câu nói nhờ gió mang đến cho chủ nhân của nó .
- ” Muốn đấu với tôi sao ,cô còn non tay lắm ,tôi sẽ cho cô mềm được mùi vị đắng cay chua xót ,đau khổ là thế nào ”

37. Chương 12

Chap 9 .1 : Nụ cười xuất hiện

Thời gian trôi qua nhanh hơn là nó nghĩ mới đó mà đã hơn hai tuần nó học trong học viện Vạn Thiên và mọi thứ vẫn vậy ,bọn công tử , tiểu thư nhà giàu luôn dành cho nó và miu những cái nhìn khinh thường ,xem bọn nó như là những thứ dơ bẩn lắm vậy nhưng như thế nó lại càng thích ,vì được yên tĩnh không ai quấy rầy hay làm phiền .Xem ra ngồi gần hắn ta nó cũng rất có lợi ấy nhỉ,được tời hoải mái vì không bị đám con gái quấy phá ,nếu như hắn thuộc tuýp người lạnh lùng nên đám con gái mới không bu lại ,nếu không thì

Nằm trên bàn ngủ một cách ngon lành nó chẳng quan tâm đến những thứ đang diễn ra xung quanh mình ,những ánh mắt ghen ghét dành cho nó hay cái nhìn muồn nóng cả người lên của tên ngồi kế bên được mọi người gọi là lạnh lùng đây.một tiết ,hai tiết học trôi qua trong nhàm chán ,, mọi người thì ngủ giống nó ,người thì chơi game ,hiếm lắm mới có ai chi9u chăm chú học . Ngay cả miu cũng lơ là luôn chuyện học mà ngồi tán dóc với lại tên chuột cống kia mất rồi .

Tối

Gió thổi nhẹ ngoài ban công ,vài nhánh cây thường xuân lắc lư theo nhịp điệu của gió ,là cây xào xạc ,đung đưa theo gió ,tạo nên một bản nhạc đêm thật êm đềm .Tiếng violin lại vang lên nhưng lần này không kéo dài như mấy lần trước ,âm thanh không còn đau buồn mà có chút gì đó vui vui . Bản nhạc lặng lẽ vang lên hoà cùng gió ,kết hợp với nhau rất ăn ý như cả hai cùng hoà quyện vào nhau vậy .Bên ngoài kia vẫn là chiếc xe ấy ,chiếc xe vào mỗi buổi tối hay đêm khuya đều đậu trước ngôi biệt thự này .Mượn gió đưa những tiếng nhạc êm đềm mà buồn đến nỗi nề đến bên chiếc xe ,âm thanh vang lên khiến cho người nghe như lạc vào thế giới khác vậy - thế giới của những thiên thần nhưng lại có đôi mắt âu sầu . Kết thúc bản nhạc là một điệp khúc ngân dài như đưa con người ta từ một thế giới khác trở về thực tại .

Đặt cây đàn lên bàn nó đi vào nhà tắm ,nơi ánh sáng vẫn còn thấp thỏm đâu đó hắt ra từ cửa phòng ,chút ánh sáng nhỏ nhoi ấy hắt ra như sáng bừng mọi vật và hơn hết là làm cho tấm lòng của người con trai mà hằng đêm vẫn ngồi trên xe hướng ánh mắt ám áp đến đó .

Khoác lên người bộ váy trắng nhưng không quá mỏng manh , ngồi trên bậc cửa sổ ,đưa ánh mắt nhìn ra ngoài phía xa kia ,nơi lúc nào cũng đầy những ánh đèn sáng trưng với nhiều màu sắc từ các nhà chọc trời nằm giữa trung tâm thành phố nhộn nhịp và đông đúc kia chiếu vào . Gió mỗi lúc một mạnh hơn ,tạt vào người nó là cảm giác lạnh lẽo nhưng chẳng ăn thua gì với một con người như ,được sinh ra trong tản băng ngàn năm vậy .Thời gian đã rèn luyện cho nó tính kiên trì ,cuộc sống đã mài dũa nó thành một con người lạnh lùng vô cảm .

Cầm chiếc điện thoại trên tay ,nó tìm trên danh bạ điện thoại ,dòng chữ mèo con to đùng hiện ra sao một loạt các tên khác .Nhấp vào mục soạn thảo văn bản.

” mai không đến lớp học một mình ”

vài giây sau lại một tin nhắn nữa nhưng không phải là của nó mà là của miu ,nhỏ vừa trả lời tin nhắn của cô

” tớ biết rồi ,mà cậu bệnh hả ”

” không có ,chỉ bận việc thôi ”

” ừm”

Sau khi thu dọn vài bộ quần áo cho vào túi xách ,nó gọi điện cho quản gia Kim chuẩn bị sẵn máy bay ,một chuyến đi dài của nó sẽ được xuất phát trong chốc lát thôi .

Anh Quốc

Máy bay vừa hạ cánh xe đã chờ sẵn từ khi nào ,bước từ trong ra ,không biết có bao nhiêu người phải ngoái đầu lại nhìn người con gái mặt váy trắng kia ,phải nói người con gái ấy thật đẹp .có đẹp theo một cách riêng mà không có ai có thể sánh bằng vẻ đẹp ấy ,vẻ đẹp lạnh lùng ,cao quý .Mỗi bước chân của cô bước đi đều toả ra khí chất cao quý ,trang nhã của tầng lớp quý tộc cao sang.

Xe dừng lại trước một ngôi biệt thự cao sang được xây dựng theo phong cách châu Âu, thuộc tầng lớp quý tộc ,bộc lộ phẩm của bậc đế vương .

Bước vào nhà thì tất cả người hầu đều cúi chào nó một cách cung kính . Trên ghế sofa đằng kia một người con trai đang ngồi đó ,ánh mắt xa xăm nhìn nó đầy yêu thương nhưng lại có chút gì đó bất lực thể hiện trong ánh mắt đó .

38. Chương 13

Chap 9.2

Hai người nhìn nhau không ai nói câu nào ,cả không gian như chìm vào tĩnh lặng .Một buổi sáng trôi qua như vậy thì thật nhàm chán .cuối cùng anh cũng chịu lên tiếng nhưng chỉ là tiếng ho nhẹ rồi mọi thứ cũng rơi vào trạng thái ban đầu . Mỗi người một suy nghĩ lâu lâu lại có tiếng cốc va vào mặt bàn tạo nên một âm thanh nghe chói tay .Và kết thúc màn chào hỏi kiểu im lặng này là một tiếng thở dài của nó khiến anh khó chịu lên tiếng .

- em về đây vì công việc ?- câu hỏi của anh như dò xét nó ,chẳng vội đáp lời anh ,nhấp một ngụm trà nó trả lời - không ?

- Vậy em về đây làm gì ,em có còn xem anh là- chẳng để anh nói hết câu nó đứng dậy lên tầng trên bỏ lại anh với cái đầu đang nghi ngút đầy khói đen .

Anh biết nó về đây để làm gì nhưng anh vẫn muốn hỏi ,vẫn muốn nghe tiếng của nó ,nhiều lần anh nhớ nó -đưa em gái độc nhất của mình đến phát điên lên được nhưng vì lời hứa với ông mà anh phải ngậm ngùi ở đây ,ở trong ngôi biệt thự không khác gì nhà tù cao tầng sang trọng . Lời hứa ấy duy chỉ có mình ông và anh biết không hề có người thứ hai .

Sáng

Những ánh nắng chói chang của buổi sáng rọi vào gương ,mặt xinh nhưng buồn kia ,nó biết anh đang nhìn nó ,nó biết anh muốn nó cười nhưng nụ cười vô tư mà nó muốn có được sao lại khó đến thế ,khó hơn cả việc lãnh đạo một công ty hay hành hạ người khác mà nó từng làm .Khi không vui thì vứt đồ lung tung rồi lại có người nhặt cho nó ,cứ thế tất cả trôi qua như vậy mà nó lớn lên không có tình yêu thương .Mà nếu có thì cũng chỉ là im lặng như cách anh nó làm thôi .Một năm ,hai năm chưa chắc gì đã được gặp anh thì lấy đâu ra tình cảm chứ. Mông lung trong mớ suy nghĩ như tơ vò nó không biết anh đã đứng đó từ khi nào ,có thể là rất lâu hoặc là mới vào .Anh khoác lên người một chiếc áo sơ mi dài tay được xắn lên rất gọn gàng cùng chiếc quần âu làm lộ ra đôi chân dài của mình. Trên tay anh là một hộp quà màu hồng với chiếc nơ to bằng buộc trên đầu . Đưa cho nó rồi anh đi ra không nói với nó lời nào ,chỉ thể hiện qua ánh mắt ,cái nhìn yêu thương mà thôi .

Mở hộp quà ra bên trong là một chiếc váy được thiết kế rất tinh tế với những chất liệu vải bình thường nhưng vẫn tôn lên vẻ đẹp quý phái của chiếc váy .Phần cổ và chân váy được viền ren mà hồng phấn ,màu của váy là màu trắng tinh khôi , giữa chiếc váy là một chiếc nơ hình cánh bướm được đính những hạt cườm lấp lánh ,nếu như nhìn kĩ thì những hạt cườm ấy kết lại thành một cái tên thì phải ..Bên trong hộp quà còn có một đôi giày bệt màu tím nhạt ,một cây cài tóc , và đặc biệt hơn là một lá thư ,lá thư được viết bằng cả tấm chân tình ,những lời mà anh muốn nói với cô và cả những câu dặn dò ,ngày tháng viết bức thư ấy nữa .Có lẽ anh nghĩ rằng nó sẽ không về nên anh đã viết thư ,đã chuẩn bị quà gửi cho nó từ rất lâu nhưng rồi lại không gửi ,có thể anh tin rằng nó sẽ về ,nó sẽ quay về để đưa anh đi ,để xóa bỏ lời hứa năm đó với anh .Anh cứ tưởng rằng nó không biết gì nhưng đêm đó cái đêm trời mưa tầm tã đó nó đã nghe ,chứng kiến một sự việc mà cứ tưởng sẽ chìm vào trong dĩ vãng rồi chứ .

Khoác lên người bộ áo anh đưa ,tháo lớp mặt nạ đã theo nó bao năm qua ,lần đầu tiên nó cho người khác nhìn thấy gương mặt thật của mình ngoại trừ anh hai ra thì không còn ai thấy được nữa ,má tóc dài màu tím nhạt đặc biệt luôn xoã dài nay lại được buộc cố định hồ hững bằng sợi dây ruy băng trắng càng làm cho nó vốn đã đẹp nay càng đẹp hơn . Bước xuống nhà cùng anh ,nếu không phải là anh em của nhau thì người ta nhìn vào có thể nói rằng nó và anh là một cặp ấy chứ .Anh mang vẻ đẹp của những vị thần cai quản thế

giới ,còn nó mang trên mình vẻ đẹp của bậc đế vương ,khí phách khác người ,vẻ mặt cao ngạo ,luôn thờ ơ với mọi thứ hôm nay lại được thay vào đó là một gương mặt xinh đẹp như nàng bạch tuyết thời hiện đại .

nó không biết anh đưa nó đi đâu chỉ biết rằng chiếc xe dừng trước một cánh đồng đầy hoa oải hương , loài hoa mang trên mình sắc tím dịu dàng thủy chung .Nở một nụ cười nhẹ nhìn anh , nó men theo lối đi ra giữa cánh đồng ,Buổi sáng tiết trời se lạnh nhưng điều đó lại làm cho nó cảm thấy vui hơn .Kéo tay anh chạy đi hết nơi này đến nơi khác ,nếu có ai nhìn vào thì họ chỉ nghĩ rằng đây là cô công chúa dễ thương ,một Lâm Nguyệt Anh hồn nhiên trắng đầy tình nghịch chứ không phải là mộtLam6 Nguyệt Anh sắc đá ,mơ mơ với vỏ bọc lạnh lùng .

39. Chương 14

chap 9 .3

Sau khi kéo anh chạy mệt rồi nó mới chịu đứng yên một chỗ cho anh nếu không chắc anh sẽ cho nó một trận ra trò quá đi .Nói thì nói thế thôi chứ anh sao nữa la cô em gái của mình ,anh thương nó còn không hết nữa chứ ở đó mà la .Nhớ ngày anh bị đưa sang Anh quốc , phải rời xa nó đến đây sinh sống .Lúc đầu anh nản nặt không chịu đi vì ngoài anh ra nó chẳng còn ai ,sống ở đó một mình nó có thể tự làm mọi thứ được không Anh đã từng suy nghĩ rất nhiều về điều đó nhưng rồi quyết định của anh vẫn là phải đi ,đi để cho nó có tình yêu thương nhưng hình như anh đã sai ,sai thật rồi .

Trời bắt đầu hửng nắng lên cao , những chú chim vẫn tung tăng hót ,nhảy múa theo nhịp của gió .Gió nhẹ nhàng đưa làn tóc của nó bay bay trong nắng sớm ,nằm bệt xuống mặt cỏ xanh um ,nó nhìn anh nhìn rất lâu mới lên tiếng

- Anh không thất mất sao ? - nó nhìn anh rồi lại nhìn lên bầu trời trong xanh không chút mây đen .
- có - anh trả lời tiêng một với nó khiến cho nó hơi chau mày lại rồi lại nhìn anh dò xét ,giọng nói có phần ảm áp hơn rất nhiều
- Vậy sao anh không hỏi ?
- tự em sẽ nói thôi .

phải nói là rất hiểu nó ,chuyện gì nó nói cũng phải có lí do cũng như lần này nó về Anh không chỉ có chuyện đem lại5 sự tự do cho anh mà nó còn muốn mở rộng một số ngành khác nữa .

- ừm - nó cũng trả lời anh theo kiểu như thế nhưng trong lời nói lại có chút gì đó trêu chọc - em về giải cứu anh đây !
- em bệnh hả ,anh có bị gì đâu mà giải cứu - anh nói rồi cốc lên trán nó một cái thật đau
- đau ,sao anh đánh em ,em về mét ông đánh đòn anh cho xem .- nó đứng dậy phúi phúi chiếc váy trắng bây giờ có chút do rồi đây . miệng không lẩm nhẩm gì đó rồi hét toán lên - Aaaaaaaaaaaaaa con rắn kia

Âm thanh trong trẻo của nó vừa tắt thì đã có người bật dậy khỏi chỗ mình đang yên vị mà la toán lên còn hơn lúc nó la nữa chứ ,anh vừa chạy vừa hét âm lên khiến cho nó không khỏi bật thành tiếng cười khanh khách ,ôm nguyên cái mặt đỏ lừ vì bị chơi một vỏ quá là quê ,anh đi đến chỗ nó chưa kịp nói gì hết thì ” Ầm ” “Àch ” ... vang lên khiến cho nó lại có một phen cười no bụng luôn , thật ra là lúc anh đang đi đến đã vô tình vướng phải sợi dây mà nó cài để mai phục anh nên những anh thanh chói tay ấy là anh gây ra chứ không khác .Một lúc sau khi đã định hướng được chuyện gì xảy ra là lúc anh và nó được một phen chạy ma ra tống khắp cả cánh đồng .Lúc đầu là anh dí nó sau đó là nó dí anh

Vui chơi thỏa thích là lúc phải trở về với nơi đó ,nơi không có tiếng cười ,chỉ có tiếng hơi thở xen lẫn vào từng tể bào ,chỉ có công việc ,những câu nói nịnh bợ

Nó cùng anh về nhà ,mệt mỏi cộng với thức khuya nhanh chóng lôi nó vào giấc ngủ ,một giấc ngủ dài không có tiếng khóc ,tiếng đàn thê lương vang lên ,tiếng nói than như ai oán ,tiếng nước chảy róc rách nghe đến rợn người mà giờ đây chỉ có tiếng nhạc nhẹ nhàng vang lên êm dịu và ngọt ngào .

Ở trường học

Trên nền trong xanh , chiếc trực thăng với hình con chim ưng bên phía cửa làm nổi bật lên toàn bộ chiếc trực thăng .Bên trên là một cô gái với mái tóc màu nâu,đôi mắt đen láy ,làn da trắng hồng như men sứ ,gương mặt cô thanh tú với những nét ngài sắc xảo được tạo hoá ban tặng .Cô không ai khác chính là Mai Nhã Anh người được mệnh danh là công chúa của học viện Vạn Thiên này đây ,người bao lâu nay không hề xuất hiện ở học viện do cô phải đi du học ở Pháp .Tuy đã một năm nhưng vị thế của cô trong lòng mọi người ở đây thì không hề suy giảm đi một tẹo nào , Nhưng với hần cô chẳng có chút gì trong tim lạnh băng ấy cả dù ở một vị trí nhỏ nhoi thôi .

Chiếc trực thăng đậu giữa sân trường ,cô bước xuống với muôn vàng tiếng .Nghe tiếng la hét khiến iu phải quay đầu lại nhìn . Bất ngờ ,Ngạc nhiên ,thăng thốt là những từ ngữ mà có thể nói ra để diễn tả được cảm xúc của miu ngay bây giờ .Lần đầu tiên nhỏ thấy một người đẹp như thế ,đẹp hơn cả nó nữa (tại chưa thấy mặt thật của nó nên mới so sánh như thế thôi nếu thấy thì không biết sau nữa).Làn da trắng như tuyết ,đôi môi đỏ căng mọng nhìn vào là muốn cắn một cái rồi ,đôi mắt hai mí màu đen láy như một cái giếng sâu không đáy khiến cho người ta phải nhìn mãi không theo ,mái tóc dài đen óng ả phai3 nói là một người rất đẹp .

Đang trong dòng suy nghĩ Miu bị ai đó va chạm vào khiến ất cân bằng mà ngã xuống đất ,nhắm mắt lại chờ đợi cái mông im ả của mình tiếp đất nhưng 1s ,2s .. trôi qua mà chẳng thấy đau đớn gì ,nhỏ mở mắt ra đập ngay vào mắt nhỏ là tên chuột cống đang bế mình ,ngượng ngùng ,đỏ mặt nhỏ quay phắt lại lườm tên đó một cái muốn chảy áo luôn rồi bỏ đi .

Trong lớp học ,nó hôm này không đến lớp làm Miu cảm thấy buồn dễ sợ luôn ,nhưng chưa kịp để nhỏ nghĩ hết thì từ ngoài cửa một thiên thần bước vào ,khiến cho ai cũng phải chú ý ,nhất là hần .Cô gái ấy từ từ lên tiếng ,giọng nói ấm áp trầm ấm vang lên như đưa con người ta vào một thế giới khác ,thế đầy nắng vàng .

- Chào ,mọi người một năm không gặp chắc mọi người vẫn khỏe chứ

- Khỏe - cả lớp cùng đồng thanh duy chỉ có Miu ,hần và tên kia là im lặng mà thôi .

- Mình có thể học chung mọi người được không ?- câu6 hỏi chỉ có lệ thôi chứ thật ra cô biết thế nào họ cũng đồng ý thôi

- Được

Lại một lần nữa tụi hần im lặng không đáp lời .Cô tiếng về chỗ hần đang ngồi ,giọng nhỏ nhẹ nhưng đầy vẻ cao ngạo

-Em ngồi đây nhé !

-Ở chỗ đó có người ...- chưa nói gì hết thì miu đã bị tên kia lôi xềnh xệch ra ngoài cửa mất tiêu .

- Sao em về đây - hần hỏi đủ để hai người nghe thấy

- Về để giữ anh đấy ,em nghe Gia Linh nói chỗ này có người mới ngồi nên em về xem ai mà dù sao cũng đã hết chương trình học ở đó rồi còn gì ?

- Vậy em cứ ở đây đi nha , hôm nay anh bận rồi .

Nói xong hần đứng dậy bước đi ,để lại cô tức tối trong lòng ,cô yêu anh bấy nhiêu thì anh lại lạnh lùng với cô bấy nhiêu ,chẳng lẽ vẻ đẹp của cô như thế này không thể làm anh siêu lòng hoặc nếu như anh có người khác thì sao mà nếu có chuyện này thì cô nhất định ,nhất định sẽ tìm ra người đó ,còn để làm gì thì hình như cô vẫn chưa nghĩ ra thì phải .Nhưng nếu có ngày đó thật thì cô sẽ giết chết kẻ đó thật sự đấy.

40. Chương 15

Chap 10

Buổi chiều trên khung cảnh đầy lãng mạn của London, một thành phố, một đất nước sầm uất với những trung tâm công nghiệp lớn mọc khắp nơi. Bầu trời lúc chiều là một màu máu. Nắng nhạt chiều rơi qua khung cửa sổ trên tầng thượng của ngôi biệt thự nằm phía Tây ngoại ô. Nơi có nắng công chúa đang say giấc nồng, một giấc ngủ dài hiếm hoi mà cô có được. Khẽ nhíu mày tránh ánh nắng gay gắt không muốn tắt của buổi chiều. Nó thức dậy đảo mắt quanh phòng là phòng của anh hai vậy anh đang ở đâu. Ngồi trên giường, gương mặt vẫn còn say ngủ lúc này càng làm cho nó đáng yêu hơn. Với tay lấy điện thoại nhìn lên màn hình. Đồng hồ đã điểm 5 giờ chiều, đứng dậy đi bước vào nhà tắm vệ sinh cá nhân. Tất cả trong căn phòng chẳng có gì thay đổi cả, mọi góc ngách vẫn thế chỉ có con người ta là thay đổi, thay đổi một cách chóng mặt. Từ ngoài có tiếng mở cửa nhẹ nhàng như sợ làm ai đó thức giấc. Anh đi vào trên tay là khay thức ăn cho nó. Miệng hỏi bằng giọng như sợ làm nó khó chịu vậy.

- em thức rồi à, ăn đi từ sáng đến giờ có ăn gì đâu? - anh nói tay cầm cái remote bật đại kênh gì đó trong lúc chờ đợi

- Anh không gọi em dậy. - từ trong nó bước ra, gương mặt còn dính lấy vài giọt nước, nó nhẹ nhàng ngồi xuống trước mặt anh nơi đặt khay thức ăn, thẳng tay lấy một mẩu bánh trên đĩa cho vào miệng rồi lại nhả mặt lên tiếng - không ngon.

- thay đổi rồi - anh trả lời nó rồi nhấn nút gọi cho người hầu đem loại bánh khác cho nó

- thay đổi gì? không hiểu - nó buồn một câu làm anh bật cười thành tiếng với nó

- Anh nói

Chưa để anh nói thì ngoài đã có tiếng gõ cửa “cốc ” “cốc ”

- vào đi. - Âm vọng lạnh lùng của anh vang lên khiến cho cô hầu gái không khỏi run cầm cập vì sợ

- Thưa đây là bánh thiếu gia dặn ạ! - cô hầu gái nói rồi lập tức xin lui xuống dưới nhà, cô sợ nếu đứng đây một giây nữa thôi chắc cô ta sẽ đông cứng thành nước đá mất.

- anh định nói gì à? - nó nói rồi đặt chiếc bánh đang ăn dở lên bàn, tay cầm ly sữa tu một hơi hết sạch, tiện thể lấy luôn chiếc áo khoác mặt vào. Tuy trời về chiều nhưng thời tiết ở đây rất thất thường lúc nóng lúc lạnh khi thì mưa âm âm khi thì nắng ấm nên đâu ai biết được cũng như tính cách tâm trạng con người vậy ai biết được nó thay đổi lúc nào.

- em không ăn nữa mà em định đâu vậy? - anh cũng đứng dậy đi theo nó ra khỏi phòng

- ra biển.

Nó cùng anh đi bộ ra bờ biển gần đó, nơi mà mỗi lần về đây nó đều dành thời gian để ngắm biển, ngắm những con sóng đang tung tăng trên mặt nước kia, nó không biết mặt nước kia có gì đẹp mà lại cuốn hút nó đến vậy. Chỉ biết rằng khi đứng trước biển nó như thành một con người khác, ở biển cho nó dự bình yên hay khi ở bên anh hai, ở biển cho nó tiếng cười, giọt nước mắt cũng như biển luôn thấu hiểu tất cả những gì nó làm những thứ nó phải trải qua. Biển luôn yên lặng chỉ riêng những con sóng vỗ vào bờ. Bàn chân trần của nó đi trên làn cát ướt, mặt cho sóng vỗ vào bờ, vỗ vào đôi bàn chân trắng, nước bắt tung lên đáng người mảnh khảnh ấy. Anh đi từ sau nó, anh muốn ngắm nhìn đứa em gái này, đứa em gái mà anh yêu thương. Đột nhiên nó quay lại nhìn anh

- Em sắp về rồi, anh có về cùng em không? - câu nói của nó nhẹ nhàng vang lên trong làn gió

- khi nào em đi.

- tối nay, anh có đi không?

- Không, anh cần phải ở lại.

- Nhưng ...

Nó định nói gì đó rồi lại thôi ,không gian chìm vào khoảng lặng trước mặt ,chỉ nghe thấy tiếng sóng ,tiếng của gió cùng biển hòa thành một bản nhạc ,bản nhạc buồn nhưng lại làm cho tâm trạng nó vui hơn .

Nhanh chóng lấy lại tâm trạng ,nó lên tiếng phá tan bầu không khí trước mặt

- về thôi

Anh không nói gì chỉ gật đầu nhẹ rồi đi cùng nó.Hai người đi thật chậm về nhà.một mang đôi dép lê ,một chân trần nhìn chẳng giống ai ,bình thường nhìn họ sang trọng bao nhiêu xinh đẹp bao nhiêu ,lạnh lùng bao nhiêu thì giờ đây họ lại giản dị bấy nhiêu ,ấm áp bấy nhiêu .Họ giống như những thiên sứ mang đôi cánh trắng của tạo hóa đặc biệt là nó .Một thiên thần với đôi cánh trắng muốt trong sáng và tinh khôi .

Một ngày mới lại bắt đầu ,máy bay của nó vừa đáp xuống cách đây hai mươi phút ,trên tay cầm chiếc điện thoại ,một vài hộp quà nhỏ mà nó nhờ bà quả gia mua giúp lúc ở Anh ,phía sau là một thanh niên cao ráo cầm túi xách cho cô cùng tập hồ sơ .Tay phải thì cầm chìa khóa xe .Tra chìa khóa vào ổ ,anh lên tiếng hỏi nó

- Thưa công chúa chúng ta về nhà chứ ạ .

-Không ! đến trường đi . - đưa ánh mắt nhìn ra ngoài đường ,gương mặt lộ rõ vẻ mệt mỏi của nó sau một chuyến bay dài .

Trước cổng trường bây giờ đã thưa bớt học sinh ,chiếc xe của nó chạy vào trong trường ,bước xuống xe nó đi lên lớp ra hiệu cho tên lúc nãy để xe lại ,nó không biết vì sao nhưng hình như linh cảm không lành .Bước chân nhanh trên nền gạch dẫn lối vào lớp học ,hiện giờ vẫn chưa vào tiết nên nó tự do đi vào . Ngồi xuống chỗ của mình nhanh chóng chộp mắt một tí nhưng tiếng ồn ào lại vang lên ,đám học sinh kéo nhau vào lớp ,hắn cũng vừa bước vào theo sau là một cô gái gương mặt baby không kém gì nó đang tiến về chỗ hắn .Nó vẫn ngồi đó gương mặt mệt mỏi nhìn người con gái đó.Trong phút chốc nó thoáng giật mình rồi quay ra nhìn MiU .Đưa cho nó một hộp quà nhỏ bên trên là một cái nơ màu cam màu nhỏ thích

- Tặng cậu .

Nó đưa hộp quà iu rồi lại nhìn cô gái trước mặt cô ta đứng đó ánh mắt nhìn nó như muốn nói chỗ của tôi ai cho cô ngồi .Nó chẳng thèm để ý lại úp mặt xuống bàn ngủ bù ột đêm không được ngủ .Đúng lúc cô giáo bước vào .Cô như tìm thấy vị cứu tinh của mình đưa ánh mắt cầu cứu nhìn bà cô .Bà bước xuống nhìn nó lên tiếng

- em kia ai cho ngủ trong giờ tôi -giọng bà ta không thể nhỏ hơn được nữa khiến nó vừa đi vào giấc ngủ thì phải thức giấc .Đối với nó giấc ngủ ngon rất hiếm hoi vì nó không bao giờ dám ngủ sâu .Nó sợ ngủ sâu lại phải mơ thấy giấc mơ mà mỗi đêm phải mơ thấy vậy mà ta chỉ vì một con nhỏ học trò đó mà phá giấc ngủ của nó .Hắn vẫn ngồi chăm chú nhìn từng cử chỉ của nó .

- Tôi Không điếc . - lời nói nhỏ nhẹ vang lên nhưng lại sắc lạnh vô cùng như khiến cho người nghe phải lạnh cả sống lưng

- em nói chuyện với giáo viên vậy hả? ra ngoài đứng cho tôi

- không cần đuổi .- một lần nữa tiếng nói nhẹ nhàng vang lên nhưng đủ để làm cho người nghe chết sững vì độ sắc nhọn của nó.

Nó vừa đi có một người cười chiến thắng ,một người thì tiếc nuối ,một người thì buồn.

41. Chương 16

Chap 11

Một ngày mới lại bắt đầu ,nó thức dậy từ rất sớm lái xe đi ra mộ mẹ .Hôm nay là chủ nhật nên nó không phải đến trường ,tranh thủ thời gian một lúc thăm mẹ rồi phải lên công ty ,nó sắp có trò hay dành cho công ty của nhà họ Ngọc rồi đây . Thoáng suy nghĩ mà nó không biết chiếc xe đã dừng trước mộ từ khi nào .Buổi sớm những ánh nắng vừa mới bắt đầu chui tọt ra hàng phong đỏ soi rọi lên mộ . Những chú chim gần đó thì cùng nhau hòa mình vào những khúc hát .Làn gió sớm thổi ngang qua làm bay vài sợi tóc màu tím tuyệt đẹp .Đôi mắt xám tro long lanh trong buổi sáng tinh mơ .Nó đi lang thang vào khu mộ nơi riêng biệt tách biệt nhiều khu khác nhau ,nổi bật nhất là ngôi mộ màu xanh da trời được thiết kế rất tỉ mỉ . Xung quanh là hàng phong đỏ nổi bật .Nó quỳ xuống trước mộ mẹ miệng lầm nhẩm gì đó như đủ để cho người nằm đây và nó nghe thấy .

.
.
.

Nó rời khỏi mộ mẹ về nhà ,vừa chạy xe vừa suy nghĩ vài chuyện thì đột nhiên phanh gấp lực phanh mạnh khiến trán nó đập vào vô lăng trúng phải mảnh vỡ thủy tinh , máu túa ra ngày một nhiều ,chàng trai lúc này đang nghe điện thoại bằng qua đường bị nó đâm trúng hiện giờ đang lò cò một chân đi lại xe nó . Hắn ta nhận ra người lái xe là nó nhưng vẫn trong trạng thái lơ đãng ,lo lắng trong lòng ngày càng nhiều ,cậu đập cửa ,gọi điện thoại làm đủ mọi cách nhưng chẳng ăn thua gì vì nó đã ngất đi trong trạng thái mất máu nhiều nếu không bằng bó nhanh thì có lẽ chìm vào hôn mê sâu mất thôi .Dùng một lực mạnh hắn ta đập vỡ cửa kính .Đưa tay mở chốt trong đưa nó ra ngoài ,nhìn gương mặt nó trắng bệch khiến lòng chột xót xa vô cùng ,tại hắn lơ mơ không nhìn đường mà băng qua nên nó mới thế này . Gọi xe đến đưa nó về nhà , vết thương trên trán tuy không sâu nhưng lại làm nó mất máu khá nhiều .Bé nó trên tay trong tình trạng cò một chân khiến cho ai trong nhà cũng phải ngạc nhiên .Họ lo lắng lính huỳnh chạy khắp căn nhà do đây là nhà riêng của hắn nên không có ba mẹ ,bé nó lên tầng , đặt nó xuống chiếc giường trải ra trắng .Nhìn nó với gương mặt trắng bệch khiến cho hắn càng giận mình hơn

- gọi bác sĩ nhanh lên .- tuy giận mình nhưng hắn vẫn không quên là tình trạng của nó đang nguy hiểm

.
..
.

Một lúc sau khi bác sĩ khám và băng bó cho nó xong thì đi ra ngoài , hắn đứng đó nhìn nó một lúc rồi đi ra ngoài .

- cô ấy sao rồi - hắn hỏi gương mặt lạnh lùng

- một lúc nữa cô ấy sẽ tỉnh lại thôi ,thiếu gia nhớ không cho cô ấy đi lại nhiều sẽ gây choáng vì mất máu nhiều nên cần phải nghỉ dưỡng thêm để có sức đấy ạ.

..
.
.
.

Tại nhà nó mọi người ai cũng lo lắng đứng ngồi không yên khi công chúa vẫn chưa về ,chẳng phải cô ấy nói là chiều nay sẽ đến công ty sao ,còn dặn quản gia phải gọi điện nhắc cô ấy khi cô ấy quên .Vậy mà không biết bà quản gia đã gọi bao nhiêu cuộc gọi bao nhiêu cái tin nhắn mà chỉ đáp hồi lại một câu là không lein6 lạc được .Điều người đến mộ của phu nhân thì chẳng thấy ai chỉ thấy vài nén nhang còn đốt dở .

.

.
. .
TRời vào trưa nắng gắt hơn lúc sáng nhưng trong ngôi biệt thự to đùng kia thì không khí lại lạnh đến gai người ,một tốp người làm thì tò mò không biết thiếu gia họ sao lại đi cà nhắt trên tay còn bế một cô gái lạ mặt nữa chứ ,không phải lúc sáng thiếu gia nói đi dạo rồi còn không cho ai theo .Một nhóm người thì lại lo lắng không biết thiếu gia họ có sao không

Nó mở mắt thức dậy trong trạng thái đầu đau âm ỉ do cú va chạm mạnh lúc sáng , trên trần1 tự nhiên bây giờ lại có một cái gạt thật to màu trắng nổi bật là màu nó thích yên vị từ khi nào .Nó vẫn còn đang trong mơ suy nghĩ hồ nghi về nơi nó đang nằm ,trong căn phòng không có gì đặc biệt cả chỉ có vài tấm ảnh ,một cái tủ một tivi lớn màn hình siêu phẳng ,một kệ sách to bằng cái nhà của một người dân cấp bốn nhưng lại được thu hẹp lại với diện tích nhỏ nơi có thể chứa rất nhiều sách , một cái bàn đặt laptop .. ,một nhà tắm ...và đặc biệt là cái tủ đựng những chú gấu bông đầy màu sắc rất đáng yêu .Lướt mắt qua căn phòng một chút rồi nó đứng dậy .Nhìn xung quanh một cửa lớn dẫn lối ra ngoài ban công ,Bước ra ngoài2 nhìn ,nó không khỏi ngạc nhiên vì nơi đây giống như một khu rừng được thu nhỏ với những loại cây hoa khác nhau .Để ý một lúc nó lại quay ra xem chiều cao từ nơi mình đang đứng cách mặt đất bao nhiêu mét . Chuẩn tư thế đáp đất ,nó đi bộ ra xe của mình ,bật điện thoại lên thì không biết là bao nhiêu cuộc gọi nhỡ của bà quản gia ,mấy chục cái tin nhắn chỉ có một dòng ” công chúa đang ở đâu vậy ” thế là hết .Nó chẳng buồn gọi điện về nhà ,chỉ chờ nào có người gọi thì mới bắt máy thôi .

Lái xe đến công ty với bộ dạng không mấy là tốt đẹp ,đầu thì băng trắng , chiếc váy màu đen thì nhăn nhoe khiến hco nó hơi nhăn mặt nhưng cũng bước (những câu tiếng anh sẽ để trong ngoặc đơn nha ,dịch ra tiếng việt ý tại bun không rành về tiếng anh lắm nha ,mong mọi người thông cảm .Với lại bun định nghĩ không viết truyện một thời gian .Vì truyện ế quá với lại bun sắp thi rồi nên không có nhiều thời gian .)

42. Chương 17

Chap 12

Hắn vừa về đến nhà đã lập tức chạy lên phòng mà không để ý rằng bác sĩ dặn là phải đi từ từ chậm chạp để cho cái chân của hắn đỡ đau vì hắn đang bị trật chân nên hành động có chút bất tiện .Cứ cà thọt thọt cái chân đi lên lầu .Nhẹ nhàng gõ cửa phòng nơi nó đang nằm nghỉ .Hắn cứ tưởng rằng nó vẫn chưa tỉnh dậy nên nhẹ nhàng mở bước vào .Đập vào mắt hắn hiện giờ không còn là nàng công chúa với chiếc đầm đen Lolita nữa mà là một căn phòng trống lờ trống lóc không có một bóng người .Cứ ngỡ là nó vừa tỉnh lại nên đi vệ sinh hay gì đó nên hắn gọi .

- Nguyệt Anh cô tỉnh rồi à .

-.....

- Nguyệt anh cô có nghe tôi nói không ?

-.....

- Nguyệt Anh cô có trong đó không ?- hắn vừa gọi vừa gõ cửa nhà vệ sinh

NHưng tất cả đáp lại hắn là sự im lặng ,im lặng đến gai người ,tưởng nó xảy ra chuyện gì nên hắn lập tức mở cửa nhà sinh đi vào nhưng bên trong cũng chẳng có ai chỉ có cánh cửa ngoài ban công mở toát ra mà thôi . Đi xuống với gương mặt đờ đờ sát khí hắn quát khiến ai cũng khiếp sợ

- Cô ấy trong phòng đâu ? - hắn cố gắng giữ chút bình tĩnh trước khi biến căn biệt thự này thành đồng phế liệu

- Dạ ,chẳng phải cô ấy ở trên phòng sao ạ - Mai __ cô quản gia trẻ nhất trong ngôi nhà lên tiếng phá tan đi không khí sọc mùi chết chóc lúc này

- Câu đó tôi các cô mới đúng ,chẳng phải tôi bảo các cô trong chùng cô ấy sao ?

- Thưa ,chúng tôi không - Mai chưa kịp nói hết câu thì hần lên tiếng cắt ngang câu cô định nói - Tập hợp người tìm cô ấy cho tôi nếu không tìm được thì đừng có quay về đây .

Câu nói như đinh đóng cột của hần khiến ọi người nghe mà sởn cả gai óc lên ,không tìm được thì đừng về ôi trời ạ ,trên thành phố rộng lớn này đây biết bao nhiêu người tên giống cô gái đó chứ ,rồi có khi lại thấy người giống người , hoặc khác hơn là cô ta đã đi đâu đó mà không ai biết thì làm sao mà tìm . Đúng là thiếu gia có tiền rồi muốn làm gì thì làm muốn sai bảo việc gì cũng được .Trong khi mọi người đang tất bật chạy xuôi chạy ngược tìm kiếm người tên Lâm Nguyệt Anh thì hiện giờ nó lại đang ngồi trong phòng máy lạnh mát rượi còn những người kia thì đội nắng chạy tìm người .Nó thì đang ngồi nhâm nhi tra nói chuyện với đối tác làm ăn thì ngoài kia họ phải uống nước lọc mà chạy,ăn còn không dám ăn uống còn không dám uống phải lo làm sao mà tìm được người con gái tên Nguyệt Anh theo yêu cầu của thiếu gia cao cao tại thượng kia .

Nó ngồi trong văn phòng cùng với một vài người Nhật ,họ vừa từ sân bay đến thẳng luôn đây để gặp mặt vị chủ tịch trẻ tuổi nhưng lại rất dè dặt trong việc làm ăn mua bán ,thương lượn .Mười hai tuổi có thể mở công ty riêng ,làm ăn rất phát triển luôn đứng trong top 5 doanh nghiệp phát triển nhất thế giới thì hần phải là một người rất tài giỏi . Nói chuyện một hồi cuối cùng thì cả hai cũng đặt bút kí hợp đồng với nhau . Hợp đồng lần này đem về cho công ty nó một số tiền không nhỏ chút nào có thể dưới một trăm tỉ ấy chứ ,vả lại hợp đồng lần này còn giúp nó thực hiện được kế hoạch trả thù một cách nhanh chóng .. Đang suy nghĩ miên mang thì ông giám đốc lên tiếng khiến nó thoát ra khỏi dòng suy nghĩ

- (Chúc mừng chuyện hợp tác của hai công ty)

- (Ồ ! ông không cần khách sáo quá đâu)

- (Hiếm khi mới nghe được chủ tịch Lâm nói chuyện thế này chứ)

- (Bình thường tôi đáng sợ lắm sao)

- (không phải thế đâu ,thôi chúc chuyện hợp tác của công ty thành công tốt đẹp nha)

- (Vâng , rất vui được hợp tác với công ty)

- (vâng ,cảm ơn à mà tới lúc chúng tôi phải về , xin phép)

- (vâng ,để tôi gọi người đưa mọi người ra)

.
. .
. .
. .

Ngồi trên ghế nó đưa mắt nhìn xung quanh ,mọi thứ vẫn thế ,vẫn luôn vận hành theo dòng thời gian ,nó không biết rồi mình có thể chống chọi được đến bao giờ đây .Đưa tay lên trán nơi miếng gạc được mái tóc nó che lại rất tỉ mỉ nhìn vào rất khó thấy nếu để ý kĩ . Từ ngoài tiếng gõ cửa vọng vào , kéo mái tóc xuống nó quay mặt ra rồi lên tiếng

- Vào đi .

- chủ tịch ,người còn gì cần dặn không ? - Minh __ cậu là thư kí kim luôn giám đốc điều hành công ty giúp nó làm việc trong mấy năm qua ,trước khi vào làm trong công ty cậu từng là một tên lang thang ngoài đường phố ,một lần anh đi làm công cho người ta về thì không may bị tai nạn . Chiếc đó vừa gây tai nạn xong thì bỏ chạy mất tiêu ,anh nằm đó với những hơi thở gấp gáp ,người dân đi qua ,đi lại nhưng không ai đưa anh đi bệnh viện cho đến khi xe nó chạy ngang qua .Vốn không tò mò chuyện người khác nên nó cho xechay luôn nhưng không hiểu sau chiếc xe chạy một lúc thì nó lại kêu quay lại . Lúc ấy nó chỉ mới 12 tuổi cái tuổi

đang ăn đang học thì nó lại vùi đầu vào sổ sách . Trên người nó lúc ấy cũng mặc một bộ lolita màu đen trắng rất đáng . Nó nhìn anh hồi lâu rồi bảo tài xế đưa anh về nhà .

Thời gian đầu cậu phải nằm trên giường không đi lại được ,mãi mấy tháng sau mới có thể đi lại bình thường ,rồi cậu giúp nó làm việc ,quản lí chuyện công ty trong bao năm qua ,thật sự cậu đã giúp nó rất nhiều .

- không ,à mà chuyện công ty nhà họ Ngọc sao rồi .

- chúng ta đã đưa ra quyết định là sẽ rút vốn khỏi công ty đó mà hình như nhà họ Mai có nhúng tay vào giúp đỡ công ty nhà họ NGọc thì phải .

- Tôi biết rồi ,con gì không ?

- không ,vậy thôi xin đi về phòng của mình còn một số vấn đề cần giải quyết .

Nó không nói gì chỉ đứng dậy đi về ,người nó hơi mệt nên cần phải nghỉ ngơi ,vài ngày tới chắc còn nhiều chuyện đau đầu đây nhưng bên cạnh những chuyện đau đầu ấy lại là một chuyện rất vui đối với nó nhưng với người khác thì chưa biết được đại loại như Ngọc Gia Linh thì sao ai biết trước được chuyện gì nên như thế người ta mới gọi nó là cuộc đời .

43. Chương 18

Chap 13

Tối

Trời bắt đầu những cơn mưa dài của tiết trời ,những giọt nước ngày càng nhiều , rơi xuống mái xuống nhà cao kêu lộp bộp ,rồi lại rơi xuống đất thấm vào lớp đất đầy phù sa kia .Mưa mỗi lúc một lớn dần hơn ,và ngày càng nặng hạt ,khoác lên người bộ pyjama màu xanh dương nó ngồi trên bậu cửa sổ đưa mắt nhìn ra ngoài . Nó chẳng bao giờ thích mưa nhiều cũng như nắng gắt ,nó chỉ thích những không khí âm u mà thôi . Bất giác đưa cánh tay ra ngoài hứng những giọt mưa rơi trên tay ,lạnh cái lạnh của đêm hoà cùng cái lạnh trong tâm hồn lẫn thể xác con người nó . Rồi khỏi bậu cửa sổ tiếng đến nơi đặt cây đàn .Cây đàn này là kỉ vật duy nhất mẹ để lại cho nó và anh ,nhưng hai thì không thích học đàn nên anh đem giao lại cho nó .Một bản nhạc lại vang lên ,trầm bổng ,có lúc lại vút cao như đưa con người ta vào nơi thanh nhã nhưng cũng có lúc lại đưa con người ta vào những thế giới riêng của tâm hồn ,tiếng nhạc có hồn và đầy tình cảm ,không hề cứng nhắc và thô kệch như những nghệ sĩ khác đàn . Tiếng đàn violin vẫn vang vọng trong đêm mưa nhạt nhoà nhưng gột rửa tâm can con người ta .

.

.

.

Trong phòng hắt mọi thứ đều vút lung tung ,giấy tờ nằm trên bàn ngay ngắn đều trở thành giấy vụn nằm dưới đất , tiếng âm thanh đập đồ ,tiếng “choang ” của cửa kính vỡ nát nhưng âm thanh ấy chỉ duy có mình hắt nghe mà thôi do phòng hắt được thiết kế cách âm đặc biệt .Tiếng gõ cửa khô khốc từ ngoài vang lên làm cho hắt dừng lại một chút thì quát lớn khi thấy người mở cửa bước vào :

- Nếu không tìm được thì các người chuẩn bị tinh thần đi .- lời nói lãnh khốc vang lên bao trùm lấy không gian âm đạm quanh phòng

- Thiếu gia ,cậu làm gì vậy ? - thiên bảo lên tiếng khi thấy giấy tờ vương vãi khắp sàn ,những chai rượu trên tủ đã bao cậu không tới nay vại vơi đi một ít ,nhặt giấy đặt lên bàn cậu hỏi - thiếu gia người sao vậy ,lại uống rượu nữa sao tôi nhớ cậu bỏ rồi mà ?

Không thèm đáp lời Thiên bảo ,hắt vẫn cầm chai rượu lên uống ,chân gác trên ghế sofa dài kia ,bây giờ Thiên bảo mới để ý là chân cậu bị thương ,lúc chiều do bận làm việc nên cậu không đến được với lại nghe

chuyện quần gia nói cậu bị thương ,bây giờ lại nổi khùng khi không tìm thấy cô gái nằm trên giường lúc cậu đưa cô ta về . Nhìn cậu hồi lâu Thiên bảo lên tiếng

- cậu ọi người tìm ai ,ai làm cho cậu như thế này ?

- Lâm Nguyệt Anh - ba từ xinh đẹp phát ra từ cửa miệng duy nhất của thiếu gia mà cậu tôn sùng lại nổi điên vì LÂM nguyệt anh mà khoan Lâm nguyệt Anh thì liên quan gì tới chuyện này , gương mặt cậu đánh lại như suy nghĩ nhiều việc lắm vậy ,hồi lâu cũng đoán ra

- Người đâm vào cậu là Lâm nguyệt anh ?

HẮN không nói gì chỉ gật đầu ,sau cái gật đầu của anh là một tràng cười dài của Thiên bảo vang lên ,có thể cho là cậu rất bất lịch sự nhưng chuyện này lại rất đáng buồn cười. NHìn mặt Thiên bảo cười ,anh như đã hiểu ra rằng cậu đã biết được chuyện gì rồi . Nhẹ giọng ra lệnh cho Thiên bảo nói chuyện khiến cậu đang cười phải dừng ngay nhưng trên mặt vẫn chưa hết nét buồn cười .

- Buồn cười lắm sao ,có chuyện gì nói mau đi .

- Thiếu gia ọi người tìm LÂM Nguyệt ANh suốt hôm nay cô ta lại ở công ty kí kết hợp đồng với giám đốc người Nhật BẢN - Thiên bảo nói chuyện rồi lấy lại ngay vẻ mặt nghiêm túc khi làm việc

- Trán cô ta có bị gì không ?

- Đâu có thấy gì đâu ,lúc chiều đi ngang qua tôi không thấy trán bị gì hết mà sao cậu hỏi vậy không lẽ cô ta bị thương à .

- Ừm - cậu ừ lên một tiếng rồi đi lại phía giường ,vậy là yên tâm rồi mà sao lại không băng gì chẳng phải lúc trưa hấn còn hôn trộm lên vết thương ấy nữa thì sao lại không được chứ .

-Nếu không còn gì thì tôi xin phép .- thiên bảo nói rồi đi ra ngoài bỏ lại hấn nằm trên giường với những suy nghĩ riêng biệt khác nhau đang quần lấy tâm trí hấn ,không hiểu sao khi nghĩ đến nó hấn lại thấy vui trong lòng ,nhanh chóng chìm vào giấc ngủ nhưng hình như là hấn đã quên mất việc thưởng thức một bản nhạc thì phải .

.
. .

44. Chương 19

Chap 14

Sáng.....

Những ánh nắng bắt đầu mò vào từ khung cửa sổ sau một trận mưa kéo dài từ đêm hôm qua đến gần sáng thì mới tạnh .Những giọt sương rơi trên tán lá cây cũng theo nắng mà rơi xuống .Nhẹ đặt đôi chân trần xuống giường nó vào vệ sinh cá nhân ,không mất nhiều thời gian nó đã thay xong đồng phục ,bây giờ mới nhìn kĩ đồng phục trường thì ra là một chiếc váy dài đến đầu gối ,phần đuôi được thiết kế tỉ mỉ với những sợi ren mỏng trong rất đáng yêu . Phần giữa chiếc váy được buộc lại rất tài hoa ,hai cánh tay áo dài có thể xắn lên hoặc tuột xuống ,hai màu đen trắng của chiếc váy càng làm cho bộ đồng phục đáng yêu hơn .Thiết kế theo kiểu cách là những bộ đồng phục lolita càng khiến cho nó thích hơn .Nhắc đến đồ Lolita thì nó có cả một bộ sưu tập từ váy ngủ ,đi chơi hay dạ hội đều toàn bộ là đồ Lolita ,và từ đâu nó có sở thích sưu tầm Lolita là nhờ vào ông anh hai yêu quý của nó đây .

Bước chân định rời khỏi phòng thì lại có tiếng điện thoại reo lên là của Miu gọi cho cô ,nguyên ngày hôm qua nó định gọi cho Miu nhưng rồi lại quên ,không biết từ khi nào cô đang trối đến thế .Chậm rãi nhấc điện

thoại alô thì đầu dây bên kia là một giọng nói ừ xừ vang lên như giấy gặp phải nước ,lại có tiếng ho ,tiếng khụt khịt từ chiếc mũi xinh xắn của Miu chắc là nhỏ bệnh rồi . Nhắc điện thoại trả lời

- Alô

- Bell hả tớ đây ,cậu giúp tớ xin nghỉ nhé ,hôm nay tớ không khoẻ nên không đến lớp được đừng buồn nhé .- Miu nói một tràn làm nó không kịp phản ứng chỉ ậm ừ một tiếng cho qua .

Đi xuống nhà ,nó không ăn sáng với thức ăn chỉ có sữa là bữa sáng duy nhất thôi ,trưa thì ăn tạm cái gì đó ở trường hay công ty ,tối thì có khi ăn khi không nên dần rồi cái dạ dày không thể chịu nổi nên đành lộng hành đòi đình rệ hoạt động mong cô chủ nhỏ sẽ quan tâm hơn nhưng lại bắt kuc75 đành đầu trang biểu tình ,và mỗi như thế cô lại cho vào trong một đóng thuốc giảm đau thế là xong ,công việc đình trệ đành phải thực hiện tiếp tục .

Lái chiếc audi trắng quen thuộc của mình đến trường .Chiếc xe dừng tại nhà xe nó bước xuống bao nhiêu ánh mắt ngạc nhiên nhìn nó làm nó cảm thấy khó chịu ,điều ngạc nhiên nhất là họ không chỉ nhìn nó mà còn nhìn lên chiếc ô tô màu trắng vừa lái ,theo phản xạ nó nhìn theo ánh mắt của mọi người ,thì ra là nó quên rằng mình đang là học viên nhận học bổng vào trường mà lại chiếc xe đắt đỏ đến thế không nhìn mới lạ .Chẳng lẽ bây giờ chạy lại đứng trước mặt mọi người nói rằng đây là xe tôi mượn vậy thì thôi cứ để họ muốn nghĩ gì thì nghĩ nó chẳng quan tâm nhiều , vốn dĩ con người nó là thế không quan tâm đến vấn đề xung quanh .Cảm giác thấy đầu nó hơi đau nên đi nhanh vào lớp ,Lớp bây giờ tuy vẫn chưa vào tiết nhưng đã rất đông học sinh . Ngồi chỗ của mình chưa kịp đặt đồ xuống thì ngoài cửa đã vang lên vài giọng nói không muốn nghe . Nhắm mắt ngủ suốt năm tiết trôi qua ,nhưng nó vẫn biết có những ánh mắt đang nhìn mình khinh bỉ . Chuông reo tất cả mọi người đổ xô ra khỏi lớp ,nó cũng vậy cũng hoà mình vào dòng người đông đúc trong những đám người chen lấn nhau mua đồ ăn ,thức uống cho bữa trưa . Nó cũng chọn inh một vài món ăn nhẹ ,và ly sữa .Đang ngồi thưởng thức miếng bánh cheesecake thì từ xa có tiếng của Nhã Anh và Gia Linh vang lên ,trong câu còn có chút mỉa mai

- Này Linh cậu không thấy ở đây có nhiều ruồi muỗi quá sao ?- câu nói vừa dứt thì một tràn cười nổi lên từ phía bọn công tử nhà giàu riêng nó vẫn bình thản ngồi ăn bánh uống sữa mà không để ý đến chuyện xung quanh nhất là người được gọi là công chúa của học viện này . Nó chẳng quan tâm vì quá hiểu con người này ,không chỉ cô ta mà Ngọc gia linh cũng không ngoại lệ ,bề ngoài là người thánh thiện nhưng bên trong lại đầy thủ đoạn . Ánh mắt của Nhã Anh không mấy thiện cảm nhìn nó ,nhỏ vừa nhớ lại chuyện quả gia Mai nói lúc tối ,vô tình nghe được thôi nhưng khi nghe nhắc đến cái tên nó là máu trong người cô lại bực phát lên đến tận não ,nổi tức tối khi bị hắt lạnh nhạt ,sự thờ ơ xem mình như không khí trong lớp của mấy ngày qua đều được cô đem ra mà trút giận .Sẵn trên tay đang cầm ly nước cam cô phan thẳng về phía nó ,không kịp né nên nó lãnh trọn nguyên cái ly lên trán ,nơi vết thương vừa lành lại nay lại rách toạc ra ,một dòng máu đỏ chảy xuống ,thấm ướt một chút của chiếc áo trắng . Lúc này nhìn sắc mặt của vị công chúa đang tái xanh vì sợ càng làm cho nó thích thú mặc dù người bị thương là mình . Lấy một ít khăn giấy chấm lên vết thương ngăn máu không chảy ra ,nó tiến về phía Nhã Anh miệng lên tiếng như đe dọa

- Cô ,phá bữa ăn của tôi thì cái giá phải trả chính là sự nghiệp mà gia đình cô đang có được đấy . - âm lượng nhẹ nhàng thanh thoát của nó vang lên như khiến ọi vật ngừng quay ,thời gian như dừng lại ngay thời điểm đó vậy .Mãi một lúc sau Nhã Anh mới thoát khỏi lời nói của nó mà cất tiếng

- Cô nghĩ tôi sợ cô sao ?- tuy ngoài miệng nói như thế nhưng trong cô lại dâng lên một nỗi lo lắng ,điều nó nói là gì đây thật khó hiểu nhưng không đề phòng thì không được .

- chuyện đó tôi đâu biết được .

Nói rồi nó rời căn teen lên phòng y tế trước hết là cầm máu cái đi rồi tính gì thì tính ,vừa đặt chân vào phòng y tế nó đã nghe thấy tiếng ồn ào ,muốn yên tĩnh thì phải chịu đựng cho bằng bó nhanh rồi còn tránh xa nơi đây mùi còn ,este đáng ghét này nên nữa định bước vào,nữa lại muốn đi ra . Do dự hồi lâu nói cũng bước vào . Vừa vào đến nó đã gặp hân ta đang nằm trên giường thì ra là hân nằm trên này hên gì lúc nó vào lớp không thấy hân cứ tưởng hân nghỉ học chứ , đôi mắt mệt mỏi khép hờ lại ,chân thì bằng một lớp băng khá dày khiến nó nhúu mày chăm chú nhìn ,đột nhiên hân lên tiếng khiến nó hơi lúng túng .

- Nhìn đủ chưa ?

- Ồ ,xin lỗi .- nói rồi nó vội đi đến nơi để hộp cứu thương ,nhìn quanh tìm thầy y tế nhưng chẳng thấy đâu thì tiếng hần lại vang lên

- Thầy đi ra ngoài rồi ,cô tìm thầy làm gì ?- miệng vẫn nói nhưng mắt không hề mở ra lấy một lần ,mà cần gì mở mắt hần cũng biết người trước mặt mình là nó rồi .

Không đáp lại lời hần nó chỉ im lặng ,dùng một ít gòn thấm tí oxi đặt lên vết thương nhằm sát trùng vết thương, mùi oxi già bay khắp nơi trong căn phòng khiến nó càng khó chịu hơn , vô tình làm rơi hộp thuốc xuống đất ,vội vàng cúi xuống nhặt ,một tay đặt trên vết thương ,một tay nhặt thuốc .Miệng không ngừng lẩm nhẩm gì đó khiến cho hần phải mở mắt nhìn nó mà lên tiếng với vẻ bức dọc

- cô làm cái quái gì thế ,im chút không được à . - tiếng hần quát lớn khiến nó có chút giật mình nhưng lại quay về với vẻ băng lãnh vốn có .

- xin lỗi !

45. Chương 20

Chap 15

Cả không gian bao trùm lấy mọi thứ ,chỉ có tiếng thở dài của hần ,hơi thở yếu dần của nó ,yếu dần như không còn chút sức lực ,nếu biết vào đây ngồi chờ đợi thế này thì nó đã về nhà cho bà quản gia gọi bác sĩ băng vết thương lại còn nhanh hơn là ngồi chờ đợi như thế này . Định đứng dậy thì từ cửa có tiếng của vài người bước vào .

- Thiếu gia thuốc đây ,xin lỗi vì tôi và Dương đi mua chút thuốc nên về - Bảo chưa nói hết câu thì thấy thuốc vươn khắp sàn cứ nghĩ là thiếu gia vút chữ thì cậu đã ngạc nhiên khi thấy nó ngồi gần giường hần với gương mặt nhợt nhạt thiếu sức sống ,hình như tay còn dính máu nữa . Riêng dương thì vẫn nhìn đông thuốc vừa mới xếp gọn lại do lúc sáng thiếu gia vút mà giờ lại như cũ . Thấy thằng bạn không phản ứng gì ,Bảo liền thực cùi chỏ vào bụng dương khiến cậu ngậm nguyền cục tức không biết trút vào đâu vì thiếu gia đang ở đây nên không được làm ồn ,nhưng miệng vẫn không ngừng mắng Bảo

- Thằng kia ,không biết đau à mà mày làm gì vậy .

Bảo không nói gì chỉ đưa tay chỉ về phía nó đang ngồi ,lúc này cậu mới để ý là có người lạ ,nhanh chóng lấy lại vẻ nghiêm chỉnh ,Dương đi đến chỗ nó nhẹ giọng hỏi

- sao thế ,bị thương ở đâu à . Nó Không nói gì chỉ ngược lên nhìn Dương ,gương mặt hồng hào nay lại trắng bệch đến tội , đôi mắt xám tro sâu như một cái giếng không đáy cứ thu hút ánh nhìn của người khác ,khiến cho người ta luôn chú tâm vào đôi mắt đó . Hồi lâu nó lên tiếng sao khi xem xét Dương

- ở đầu .- miệng vừa dứt lời thì tay nó vén tóc lên sau mái tóc ấy là một miếng gạc được dán rất tỉ mỉ ,màu trắng của gạc nay chuyển sang màu đỏ thẫm của máu .

Bắt tay vào công việc ,đưa mắt nhìn hần ta rồi lại tháo băng trên trán nó ra ,vết thương tuy không sâu nhưng lại rách miệng , máu đã không còn chảy nữa nhưng vẫn thấm ướt lớp gạc mà nó vừa đặt lên trán trong lúc chờ đợi . Dương nhìn vết thương nó rồi lên tiếng

- Em bị thương sao ,vết thương cũ chưa lành . Giờ thêm vết thương này nữa ,em vừa đi đánh lộn về à

Nghe đến đây đột nhiên hần mở mắt nhìn nó , máu tuy đã cầm nhưng vẫn chảy .Nó im lặng hồi lâu rồi lại lên tiếng

- Bị ăn ly vào đầu thôi .- vẫn thái độ bình thản đáp chuyện với thầy y tế ,nó đưa mắt nhìn ngoài cửa sổ ,nơi những ánh nắng vẫn tranh đua nhau rơi vào cửa sổ . Băng vết thương xong nó định đi nhưng hơi choáng nên đành ở lại .Mọi người đều đi ra ngoài hết chỉ còn nó và hần

- xin lỗi - tiếng nói nhẹ nhàng vang lên từ phía giường .

46. Chương 21

Chap 16

Không gian như lắng đọng chỉ có tiếng thở ,thời gian như ngừng trôi ,mọi hoạt động như dừng lại khi người đàn ông giương lên tiếng ,giọng nói trầm ấm vang lên khiến cho người ta mê mẩn ,thêm vẻ đẹp lạnh lùng lạnh tử cuốn hút càng khiến cho bao cô gái lao đầu vào dù họ biết rằng chẳng có kết cục gì cả . Nó hơi bất ngờ trước câu nói của hắn nhưng về ngạc nhiên ấy nhanh chóng biến mất mà thay vào đó là sự lãnh khốc ,lạnh lùng vốn có ,Nó cất tiếng ,giọng nói lạnh pha chút ấm áp vang lên làm cho không gian bị hắn làm dừng lại thì bắt đầu hoạt động ,thời gian trôi nhanh hơn mọi vật bắt đầu trở về trạng thái ban đầu

- Không biết Dương thiếu gia khách sáo từ khi nào vậy ?- câu nói lạnh hơn cả băng nhưng lại khiến cho hắn có cảm giác ấm áp vô cùng .

- Dương thiếu gia ,nghe sao mà xa cách quá vậy ,cứ gọi tôi là Định vỹ .

- Được thôi ,vậy Định vỹ thiếu gia có chuyện gì cần nói sao ?- ánh mắt nó nhìn thẳng vào hắn khiến cho hắn có đôi chút lúng túng

- Tôi không có chuyện gì nói với cô cả ,chỉ là .. mà vết thương ở trán cô ..cho tôi xin lỗi .- hắn nói giọng nhẹ nhàng như thôi mien con người ta nhưng với nó thì giọng nói ấy lại hoàn toàn miễn dịch

- Vỹ thiếu gia không cần phải khách sáo , chỉ là cậu giúp tôi một việc thì xem như không ai nợ ai . - câu nói của nó làm hắn hơi bất ngờ ,người lắm tiền nhiều của ,cầm quyền của một gia tộc lớn mà lại nhờ vả hắn sao thật buồn cười , hay đối nó hắn chỉ là con rối muốn cầm thì cầm muốn ném thì ném sao .Nếu như suy nghĩ của nó là thế thì hắn phải đồng ý trò vui này thôi . ,dù trong lòng hắn hình như đã có chỗ dành cho nó rồi nhưng đâu có nghĩa là hắn nhất thiết sẽ yêu thương nó như yêu cô bé của 5 năm về trước vậy .

- Được thôi ,nhưng tôi có điều kiện trong việc giúp cô .

- Tất nhiên ,tôi biết luật trên thương trường ,không ai cho không ai cái gì cả .

- Được , kế hoạch là gì ?

- Chỉ cần giúp tôi thực hiện một việc mà anh chưa bao giờ làm thôi với Mai Nhã Anh

- Chưa từng làm với Nhã Anh thì có rất nhiều đấy . – hắn nở nụ cười lạnh nhìn nó ,đối với nó hắn là kẻ phong lưu đến thế sao ,nói chuyện với hắn mà phải xưng hô thiếu gia thế sao ,chẳng phải cô cũng là công chúa của tập đoàn lớn sao . Sao lại có thể hạ mình như vậy

- Đừng nghĩ rằng tôi hạ mình nhờ cậu anh ,mà anh nên nhớ giữa chúng ta có điều kiện

Suy nghĩ vừa hiện ra trong đầu hắn thì lập tức bị nó phát giác thật ra nó là con người như thế nào không đơn giản chỉ là công chúa của một tập đoàn mà hình như nó còn có khả năng đặc biệt nhìn ,đọc suy nghĩ của người khác bằng ánh mắt thì phải . Lặng yên không thấy hắn lên tiếng nó cũng im lặng suy nghĩ kế hoạch của mình ,đầu óc thông minh với nhiều chất xám đang căng hết cỡ để phân tích một lượng dữ liệu mới mà nó vừa mới nhập vào . Hắn không nói không rằng chỉ đứng dậy tiến lại phía nó ,gương mặt hết sức gian tà miệt mài nhắm câu gì đó rồi lên tiếng .

- Chỉ cần cô đi đến một nơi với tôi tôi sẽ đồng ý hợp đồng này nhưng với một điều kiện .

- Điều kiện gì ?

- Đừng vội ,chỉ cần cô đi cùng tôi đến đó tôi sẽ nói cho cô nghe .

- Khi chân anh bị què ,đầu tôi bị thương .

Hắn như hiểu ra câu nói của nó vội lên tiếng chỉnh sửa rồi cốc nhẹ vào đầu nó làm nó hơi ngạc nhiên ,đến nỗi không kịp phản ứng gì .Trên đời này nó ghét ai cốc đầu mình nhưng cũng có vài trường hợp ngoại lệ là với anh và ông nó . Còn hắn giờ đây không chỉ ngang nhiên cốc đầu nó mà còn cầm tay nó đi trong tình trạng chân cà thọt ,miệng còn không ngừng chỉnh sửa những câu nói nó vừa nói ra

-Chân tôi bị trật chứ không bị què .

-Què hay trật điều như nhau . – nó không thèm nhìn hấn đang cầm tay mình mà đập một cái thật đau vào cái chân còn lại và mất thăng bằng thế là hấn té ,tay đang nắm tay nó nên ghì lại nó cùng té theo . Gương mặt nóng bừng lửa giận nó đứng phắt dậy ném cho hấn cái nhìn như ăn tươi nuốt sống khiến cho hấn chỉ biết cười trừ .

Từ đằng xa , Nhã Anh nhìn thấy gương mặt rạng rỡ của hấn ,vầng trán cao bị băng một lớp gạc to khiến nhỏ vui vẻ nhưng hình ảnh lúc này ,nụ cười lúc này của hấn dành cho nó khiến nhỏ tức điên lên được dù cho nhỏ có làm gì đi chăng nữa ,cố gắng làm mọi cách để cho hấn vui lấy lòng ba mẹ hấn thì hấn vẫn lạnh lùng với nhỏ ,vẫn đối xử với nhỏ như một đứa em gái mà thôi . Vậy mà giờ đây hấn lại cười tươi bên nó như thế thật khiến nhỏ không cam lòng nếu như thứ nhỏ không có thì đừng hòng người khác có được .

47. Chương 22

Chap 17

Nó và hấn đứng trước cánh đồng lần trước nhưng lần này không phải là cánh đồng hoa mà là một gốc cây cổ thụ to già , phía xa là một hàng phong đỏ trải dài với những hàng dây leo màu xanh ,hai màu xanh đỏ kết hợp với nhau thật đẹp ,thảm cỏ xanh ngắt trải dài cùng cây cổ thụ bao năm nay chỉ có một người đặt chân đến nơi này ngoài trừ hấn thì không ai khác , nằm trên thảm cỏ thả hồn mình bay theo gió ,nó khéo hờ dỗi mắt lại sau bao thời gian một mối .Gió nhẹ nhàng thổi qua làn tóc màu đen bồng bềnh của hấn ,vài sợi tóc của nó bay lất phất theo gió , Hấn nhìn gương mặt nó không chớp mắt ,bất giác nở nụ cười ,nụ cười đẹp nhưng hiếp hơi trên gương mặt nó ,cảm giác nơi này thật bình yên nhưng tiếc là hấn không nhìn thấy nụ cười ấy vì hấn bận đọc tin nhắn . Hấn vẫn đưa đôi mắt màu cafe đen đặc sánh nhìn nó ,có thể nó giờ đây trong tâm trí hấn là người đẹp nhất ,hàng mi cong dài ,đen và rậm sống mũi cao thẳng nhỏ nhắn , đôi môi đỏ như màu của máu ,làn da trắng ngần không chút vết tích của bụi trần ,nếu như nó đeo mặt nạ mà đẹp như thế thì liệu đằng sau lớp mặt ấy phải hấn là ngọc nữ với sắc đẹp nghiêng nước nghiêng thành .Đột nhiên hấn nghĩ đến điều kiện của nó và hấn đã đưa ra được quyết định về việc này .

Khẽ khàng lên tiếng hấn sợ nó vẫn còn thức nhưng hấn đã sai nó đã say giấc nồng vào lúc nào rồi mà giờ hấn lại sợ nó thức hay sao ,khẽ vỗ nhẹ đầu ,hấn chăm chú nhìn nó trong lúc ngủ ,quả thật là nó rất đẹp nhưng lại đẽ theo kiểu lạnh lùng ,chợt nghĩ về 5 năm trước hấn cũng từng đưa một cô gái ấy đến đây trước khi cô gái ấy sang Pháp . Cười khổ một mình hấn ôm nó vào lòng gương mặt trắng hồng ấy đôi chút lại mím môi ,lại giật mình nhưng rồi lại chìm vào giấc ngủ ,mỗi lúc có nhiều mồ hôi khiến hấn lo lắng mà thức nó dậy .Bị gọi bất ngờ khiến nó còn ngái ngủ nên giọng có chút đángêu khiến hấn bật cười

- chuyện gì vậy ?

- Cô nên dậy rồi đó ,giờ thì vào việc chinh đi

-Ừm tôi ngủ bao lâu rồi

-30' - hấn nói như có vẽ nuôi tiếc khi đánh thức nó dậy

- Anh chấp nhận yêu cầu đó chứ .

-Tất nhiên ,chỉ cần tôi thấy gương mặt thật của cô sao khi xong việc .

-KHông đòi hỏi tiền bạc ,địa vị hay danh vọng gì mà đòi xem mặt thật của tôi thì xem ra anh không tầm thường nhỉ

-Cô nghĩ rằng tôi thiếu tiền hay địa vị vớ vẩn gì đó sao nếu vậy thì cô làm rồi đó .

-Tất nhiên là anh không thiếu tiền nhưng có nhất thiết phải biết thật không ?

-Thật.

48. Chương 23

Chap 18 19

Trời vừa sáng đã xuất hiện những đám mây xám đen trên khoảng không .Ngồi lặng nhìn qua khung cửa sổ xe bus , mọi người vẫn luôn hấp tấp đi lại trên đường ,người thì sợ mưa ướt ,người thì sợ trễ giờ làm ,chỉ có nó vẫn thanh thản ngồi ngắm cảnh ngoài đường ,chẳng có gì ngoài những cửa hàng ,những ngôi nhà cao tầng . Ngoài trời những cơn gió mạnh bắt đầu nổi lên ,những tán cây ngoài kia bắt đầu lung lay .Chiếc xe bus dừng ở trạm kế tiếp ,nó cũng xuống khỏi xe ,hứng thứ đi dạo buổi sớm không biết xuất hiện trong nó từ khi nào .Đi chậm rãi trên đường mặc cho những cơn gió ngày một lớn hơn , mưa bắt đầu rơi những hạt nước li ti xuống nền đường nên thể mà người lại càng hối hả hơn ,chỉ riêng nó vẫn đi thật chậm không có vẻ gì là đi nhanh ,mưa bắt đầu nặng hạt hơn khiến tâm trạng nó cũng vì thế mà cũng buồn hơn dù đi hóng gió là thú vui nhưng bầu bạn đang đi mà gặp mưa thì có vui không ,tất nhiên là không rồi .Phía sau nó chiếc BMW đen bóng loáng chạy thật chậm nhưng không có gì hối hả giống với những người đi đường ,mà chiếc xe chạy thật chậm để ngắm cô gái đi phía trước .

Mưa lớn ,thấm vào lớp áo phía ngoài của nó nhưng chẳng ăn thua gì khi nó vẫn chậm rãi mà đi khiến cho người chạy phía sau phải bực mình cầm ô mà đi theo che . Hắn vừa đi vừa hắt giọng để cho nó để ý nhưng vô ích nó chẳng hề quay lại nhìn hắn .Bữa bội khi bị lờ ,vứt ô luôn xuống đất hắn bèn nó lên tay .KHông giãy giụa ,không kêu la nó mặt cho hắn bẻ mình đi lên xe .Đôi mắt nó mở màng nhìn qua lớp cửa kính ,mọi người đi trên đường thưa dần ,thưa dần rồi chẳng còn ai .chiếc xe vẫn chạy ,mọi người một tâm trạng ,hắn thì trầm mặc nhìn nó ,nó thì nhìn ngoài đường ,không gian im lặng đến đáng sợ khiến cho Bảo đang cầm tay lái phải lên tiếng .

- Thiếu gia chúng ta lên trường luôn chứ

- ừ

Cuộc đối thoại ngắn gọn rồi lại chìm vào im lặng , .Nó ngả đầu ra phía sau khép hờ đôi mắt lại , mặc cho những thứ xung quanh có xảy ra chuyện gì đi chăng nữa thì cũng không liên quan đến mình . Đôi mi dài và đen khê lung lay theo những trạng thái biểu hiện trên gương mặt trắng hồng không chút tì vết kia .

Chiếc xe đỗ trịch xuống cửa dãy nhà ăn ,hắn bước xuống xe ,đi nhanh qua cửa bên đây khê mở cửa và đánh thức . BƯỚC ra khỏi xe, đôi vai gầy khê rên lên vì gió lạnh lùa vào , đi cùng hắn vào trong như một con robot nó quên mất đi chuyện gì vừa diễn ra ,gõ nhẹ vào đầu nó đi hướng ngược lại nhưng cái nắm tay của hắn kéo nó lại .Ấn nó ngồi xuống bàn gần đó ,trong canteen giờ này chẳng có ai cả vì giờ này là giờ học mà .Nếu giờ không phải là giờ học thì chắc là nó đã bị bọn con gái lườm cho cháy áo mất rồi vì đi chung với hoàng tử của bọn đó mà . Hắn đi từ trong ra với khay đựng thức ăn và hai ly sữa nóng trên tay còn đang bốc khói nghi ngút . Đặt khay xuống bàn hắn lên tiếng nói với nó .

- Ăn đi ,tôi nghĩ chắc cô chưa ăn sáng .- giọng nói ấm áp pha lẫn chút gì đó xót xa trong hắn vang lên

Nó không ăn thức ăn mà cầm ly sữa nóng lên uống một cách rất tự nhiên như chẳng có ai vậy ,uống xong nó định đứng dậy bước đi thì hắn nắm tay nó ghì lại

- đi đâu đó ,tôi cần nói chuyện với cô mà .

Nó chẳng nói gì bình thản ngồi xuống cho72cho hắn ăn xong rồi mới lên tiếng . bàn tay với những ngón tay thon dài đưa lên mái tóc buồn xả tháo nhẹ nhàng tai phone ra . Lúc này hắn mới há hốc mồm nhìn nó thì ra là nó đeo tai phone từ sáng đến giờ hèn gì hắn nói mà nó cứ làm lơ .Dừng bữa ăn sáng lại ,hắn nhìn nó

- hợp đồng là gì ?

- không có hợp đồng . - nói rồi tay chỉnh lại cái áo phía khoác phía ngoài .

- vậy chuyện hôm qua thì sao .

- Đơn giản thôi anh chấp nhận làm giúp tôi thì tôi sẽ làm đúng như yêu cầu anh đưa ra

- chuyện gì ?

— Đưa Mai nhã anh lên đỉnh cao của chiến thắng rồi đập xuống nơi tận cùng của địa ngục ,cả NGọc gia linh cũng vậy . – giọng nói của nó đột nhiên trở nên lạnh lùng đến đáng sợ

- Tại sao họ đã bắt tội gì với cô

- Bắt tội với tôi sao ,họ không có lá gan đó đâu nhưng họ đã sai lầm khi dám đụng vào người của tôi ,những người mà tôi bảo vệ và đặc biệt là Ngọc Gia linh cô ta đã phạm phải điều đó

Không gian như chùng xuống ,khoảng im lặng đến rợn người .Có lẽ hắn đã sai lầm khi đồng ý việc này nhưng đã con trai thì nói lời phải giữ lời ,với lại lúc đầu hắn đâu nghĩ nó là người độc ác như thế này .

- Anh đang sợ tôi sao .

- không có

- Vậy anh chấp nhận rồi chứ

-Tất nhiên nhưng cô có thể không đụng đến Nhã anh không

- Được thôi ,mục đích tôi vào trường này đâu phải nhằm đến Mai Nhã anh của anh .- nó cố nhấn mạnh hai từ “ của anh “ với hắn .

- được ,vậy khi nào kế hoạch tiến hành

- Tùy anh ,muốn làm gì cứ việc ,chỉ cần Ngọc Gia linh cuối cùng ở trong tay tôi là được.

Thông dong đi về lớp ,bầu trời sau cơn mưa của buổi sớm cũng quay về với lớp màu xanh nước biển vốn có ,chim chóc hót líu lo khắp trên những tán cây dưới sân trường .Vài giọt nước mưa còn đọng lại trên vòm lá rơi lả chả xuống . Nhìn từng giọt nước rơi nó lại ước mình giống như cơn mưa đó . Mưa rơi xuống hết nước rồi lại thôi ,bầu trời lại hoang vắng như lúc đầu .

Cách

Tiếng mở cửa nhẹ nhàng vang lên .nó cúi đầu chào bà giáo cho đúng như lễ nghĩa mà một học sinh cần có mặc dù chẳng mấy tôn trọng bà giáo cho lắm . Đảo mắt xung quanh dãy bàn cuối nó cố tìm một người bạn mà vài ngày nay đã vắng bóng nhưng không có ai cả . Hắn ta ,Bảo và Miu đều không đến lớp . Cuối dãy nay lại đặt thêm một cái bàn mới vào khoảng trống . Nhã anh ngồi đó ,đưa ánh mắt rực lửa nhìn nó ,tại vì ai mà nhỏ bị hắn ta bắt phải ngồi riêng một mình chứ ,tại vì nó chứ vì ai mà bây giờ lại đưa ánh mắt như không biết chuyện gì nhìn nhỏ . Nó vốn không quan tâm lắm chuyện bọn người trong lớp nên vừa ngồi xuống chỗ là nó ngủ nga

Trong phòng được xây dựng tách riêng với các dãy phòng học ,hắn ngồi trên chiếc ghế dựa xoay hướng nhìn ra ngoài cửa sổ . Giọng điềm nhiên nói chuyện với Bảo như hai người bạn thân . Vốn dĩ từ trước đến giờ hắn luôn coi Bảo là bạn thân nhất đi đâu cũng có nhau ngoại trừ việc riêng mà thôi ,nhưng Bảo lại luôn cung kính trước cậu khiến cậu nhiều lần mắng Bảo te tua nhưng cậu lại nói ” Cung kính với thiếu gia là bổn phận của tôi mà ” thế là hắn hết đường nói được luôn . Giọng Bảo đứng phía sau hắn từ đó đến giờ khê lên tiếng

- thiếu gia cậu gọi tôi có việc gì à ?

- Có việc mới gọi cậu được à .

- Dạ không ý tôi không phải như vậy

- Vậy ý cậu là gì ?

- tôi ..

- Không đùa với cậu nữa tôi có việc cần nhờ cậu đây.

- chuyện gì thiếu gia cứ nói

- câu quen Ngọc Gia Linh đi
- Cái gì cậu đang đùa à .
- Nghiêm túc.
- tôi đâu có thích cô ta với lại tôi có người thích rồi
- vì công việc thôi xong thì cậu đã ,giải quyết nhanh gọn rồi giao cho Nguyệt Anh
- Nguyệt Anh xưng hô thân mật thế cậu không sợ Nhã Anh ghen sao , rủi cô ta trả thù thì sao ?
- Yên tâm ,cậu nghĩ Lâm Nguyệt Anh là ai mà để cho cô ta làm hại chứ
- ừ - Bảo ừ lên sao một hồi đã hiểu chuyện

Trước cửa lớp 11A hiện giờ rất đông học sinh đứng đó Kể xô đẩy người chen lấn mục đích chỉ có một là muốn xem màn tỏ tình của Bảo công tử nổi tiếng đẹp trai trong trường chỉ sau hắn làm cho bao cô gái phải ghen tị với người được tỏ tình . Đứng trước mặt Gia Linh cậu cầm trên tay bó hoa Hồng đỏ thắm như máu ,miệng nói ngọt như mật không thiếu sót một chữ như trong kế hoạch đã bàn với hắn ta tại phòng .

Nó ngồi phía dưới nhìn cặp đôi này mà khỏi buồn cười khi hắn và Bào lại nghĩ ra được cái chiêu này ,quen xong rồi bỏ đúng là bọn con trai ai cũng như nhau , chẳng trách nó chẳng bao giờ tin tưởng ai ngoại trừ vài người . Ngồi nghe cả đoạn tỏ tình của Bảo mà nó muốn nôn ra ngoài , da gà da vịt nổi lên khắp người ,

- Linh em đồng ý làm bạn gái anh nha .- Bảo nói rồi giơ bó hoa ra ,miệng nở nụ cười sát gái ,trong lòng thì cười thầm tự khâm phục chính mình

- em ...

Chưa kịp để Gia Linh nói hết thì cậu đã nhảy vào trong - Em không đồng ý sao em khiến anh thất vọng quá !

- Em đồng ý mà ,đồng ý ,anh đừng thất vọng mà . - Gia Linh nói rồi đưa đôi mắt sung sướng nhìn Bảo ,điều mà nhỏ ước bấy lâu nay đã thực hiện được rồi .

Riêng Bảo ,nó và Hắn thì nở nụ cười thích thú khi con mồi cắn câu .

49. Chương 24

Khoảng 15 phút sau, một đôi tình lữ xuất hiện và mọi người lại một phen đổ mồ hôi lạnh vì.....

- _Chào các bé con, như thế nào, buổi học thoải mái chứ- Ngọc cười như hoa
 - _Dạ, rất....rất thoải mái ạ- Lan lấp bắp nói, cô có cảm giác lạnh lạnh
 - _Vậy thì tốt, chúng ta học thôi- Ngọc vẫn duy trì nụ cười
 - _Chị....chị Ngọc...em....em có chuyện muốn....muốn nói- Mai nuốt nước bọt, khó khăn nói
 - _Có chuyện gì cứ nói, sao phải ấp úng- Ngọc nói, thái độ vô cùng hòa nhã
 - _Chuyện là....là...- Mai vẫn không dám nói ra khỏi miệng
 - _Là gì?- Ngọc khó hiểu, mấy nhóc này muốn nói gì đây
 - _Là chị đừng gọi tụi em là bé con nữa có được không- Huy hít một hơi thật sâu, cố nói ra hết một lần
- Chỉ thấy gương mặt tươi cười của Ngọc thoáng trầm xuống sau đó lại nhanh chóng khôi phục bình thường, cười nói

__Không được, chị không thích, có vấn đề gì sao?- tuy cười nhưng nụ cười của Ngọc không bình thường, cười đến nỗi đáng sợ cứ như là muốn giết người

__”Thật đáng sợ!”- đó là suy nghĩ chung của mọi người trừ Thiên Minh, vì cậu đã quá quen với nụ cười này

__Ha....ha.... không có gì, không có gì....học....chúng ta học thôi...haha- Lan cười gượng gạo cho quá

__Vậy còn được- Ngọc nói, lúc này không khí mới bình thường trở lại

Thiên Minh và Ngọc dạy sơ ọi người kiến thức cơ bản rồi kết thúc buổi học

Đến chiều, mọi người gặp Anh và tiếp tục buổi học về võ công và pháp thuật , nói là dạy võ công nhưng thật ra mọi người đã có võ nên Anh không dạy các bài võ mà chỉ là dạy ọi người cách giữ cân bằng, khinh công, cách di chuyển trên không và cách sử dụng vũ khí của mình sao cho hiệu quả nhất

__Em sẽ dạy ọi người pháp thuật trước, vì khi có pháp thuật mọi chuyện sẽ dễ dàng hơn- Anh từ từ nói

__Bây giờ em sẽ giúp mọi người nhận biết được sức mạnh thật sự của mình, mọi người từ từ nhắm mắt lại, tập trung tinh thần và hãy cảm nhận sức mạnh chuyển động quanh mình, nó sẽ che chở ọi người- Anh nói rồi từ từ nhắm mắt cùng với mọi người, sức mạnh đó- sức mạnh bao quanh cô, nó bao la, nó lung linh và rộng lớn, nó không thuộc bất kì sức mạnh nào, không phải đất, không phải nước, không phải lửa, không phải gió mà nó là một cái gì đó to lớn, nó bao quanh cả bốn nguyên tố đó và nó là vũ trụ.

Khi mọi người nhắm mắt lại tự nhiên có một sức mạnh bao bọc lấy họ. Lan cảm thấy cái gì đó mát mẻ, mềm mại và dịu dàng bao quanh cô nó luôn chuyển động như muốn hòa cô vào đó và cô biết nó là Nước. Mai cảm thấy nhẹ nhàng, cái gì đó kéo cô theo như muốn cùng cô bay lên và tất nhiên cô biết đó là gió. Kiên cảm nhận thấy sóng ngầm dữ dội quanh mình có lẽ sức mạnh của cậu là sự di chuyển của nước hay nói gọn là thủy lưu. Huy lại cảm thấy các mầm sống như sinh sôi nảy nở quanh cậu, cảm giác rất bình yên, cậu biết chỉ có một thứ có thể làm sự sống sinh sôi trong lòng nó- đó là đất. Quân lại thấy khác hẳn, cái gì thiêu đốt , bùng cháy, nóng rực như muốn đốt đi tất cả những gì mà nó đi qua có lẽ nó là lửa, nhưng cậu vẫn có cảm giác là lạ hình như rất khác- không phải lửa, vậy nó là gì chẳng? Nó nóng rực nhưng tụ lại rồi nổ tung, nổ tung rồi tiếp tục tụ lại, cứ luân phiên như vậy không ngừng, nó như muốn làm cậu nổ tung. Từng giọt mồ hôi không ngừng vã ra trên trán, cậu muốn mở mắt nhưng lại không mở được, sức mạnh đó, nó kiềm hãm cậu không để cậu thoát ra....

1 phút....2 phút.....3 phút.....rồi 10 phút.....

__Mở mắt ra và cho em biết sức mạnh của mọi người là gì?- Anh không lạnh không nóng nói

__Của mình là nước- Lan nói sau khi bình tĩnh

__Của mình là gió- Mai cười đến rạng rỡ

__Của anh là thủy lưu- Kiên cười cười

__Của anh là đất- Huy cười

Mọi người đợi một lúc lâu mà chẳng nghe Quân nói gì, quay sang thấy mắt Quân vẫn nhắm có lẽ lúc này mọi người quá vui mừng và mới mẻ trước sức mạnh mới mà không chú ý đến sự bất thường của Quân

__Quân....Quân....cậu sao vậy- Huy lay lay Quân nhưng cậu vẫn không mở mắt, mồ hôi trên trán ngày càng nhiều

__Quân, tỉnh lại. Quân.... Quân...- Kiên cũng lay Quân nhưng không có hiệu quả

__Mọi người tránh ra- Anh nói rồi bước tới, bàn tay cô để trên đỉnh đầu Quân, những ngón tay thon dài khẽ lên xuống rất nhẹ, một luồng sáng mờ mờ từ tay Anh truyền vào người Quân. Rồi cô di chuyển bàn tay, nhẹ nhàng áp bàn tay nhỏ nhắn của mình lên cái trán ướt mồ hôi của Quân. Sắc mặt Quân từ từ tốt trở lại, mồ hôi không còn vã ra nữa nhưng cậu vẫn không mở mắt được

__”Mát dịu quá! Cảm giác này quen thuộc quá!”- đó là những suy nghĩ trong tiềm thức của Quân

__Quân, anh không ngủ nên hãy mở mắt ra, tỉnh lại đi, từ từ, từ từ mở mắt ra- Anh nói rất chậm, giọng nói nhẹ nhàng lại du dương

—”Giọng nói này, quen quá!”- Quân nghĩ trong tiềm thức, rồi từ từ mở mắt. Thứ đầu tiên cậu nhìn thấy là gương mặt của người con gái cậu yêu, gương mặt không còn lạnh lùng nữa, tuy không biểu hiện gì trên gương mặt nhưng cậu nhìn ra được từ trong đáy mắt Anh có một tia lo lắng xoẹt qua rồi lại tĩnh lặng như trước, cô lo lắng cho cậu sao? Lòng thoáng cái nháy nhót lên

—Không sao rồi, anh chỉ không kiểm soát được linh lực của mình thôi-Anh thu tay về, nhìn vào lòng bàn tay, đáy mắt xoẹt qua một tia khó hiểu không ai thấy được

—Cảm ơn em- cảm giác mát lạnh trên trán bỗng biến mất, đôi tay nhónhắn rời đi làm cậu có cảm giác hụt hẫng, giọng nói có phần ảo não

—Không có gì- Anh nói rồi đi đến một cái bàn gần đó, chống tay trái lên bàn làm điểm tựa, cô nhìn lòng bàn tay phải của mình, lúc này khi cô chạm vào trán Quân cô cảm giác được sức mạnh của Quân rất khác, nó nằm ngoài tầm hiểu biết của cô. Tuy không làm cô bị thương nhưng có rất nóng bỏng như muốn thiêu cháy cả tay cô. Nhưng điều làm cô ngạc nhiên là sức mạnh đó lại rất hòa hợp với sức mạnh của cô và chỉ cô mới có cảm giác khi chạm vào Quân còn Huy và Kiên lại không. Rốt cuộc sức mạnh của Quân là gì, không lẽ chỉ vì linh lực suy yếu nên cô mới có cảm giác khi chạm vào Quân sao? Điều này sao có thể? Vậy chuyện này cuối cùng là sao? Cô không thể hiểu....

—Anh, Anh...- Lan gọi khi thấy Anh ngẩn người

—Anh...cậu làm sao vậy- Mai lay lay tay Anh

—Hả? À...không có gì- Anh khôi phục lại tinh thần nhanh chóng rồi lấy 6 ngôi sao giấy trên bàn đưa ỗi người một ngôi sao giấy và tiếp tục công việc của mình

—Mọi người đặt ngôi sao này vào lòng bàn tay, tập trung tinh thần và suy nghĩ vào nó, dồn linh lực vào nó, mọi người nghĩ muốn nó bay lên và hóa thành một con bướm. Mọi người nhìn em làm mẫu một lần sao đó mọi người sẽ tự luyện tập. Mọi người phải tin là mình có thể tạo ra phép màu- Anh tuy nói vậy nhưng cô rất tự tin rằng mọi người là được vì họ là bạn của cô, là hộ pháp của cô, cô phải có lòng tin vào họ, với lại họ có sự giúp sức của đá hộ pháp mọi chuyện sẽ rất dễ dàng nhưng cô không nói ra điều đó vì cô không muốn mọi người ỷ lại vào đá hộ pháp, đá hộ pháp chỉ hỗ trợ mọi người chứ không tạo ra sức mạnh và niềm tin cho họ, đá hộ pháp chỉ là tính vật kết nối giữ pháp sư và hộ pháp, tuy nó sẽ dung nạp vào cơ thể họ nhưng nó chỉ mãi mãi là tính vật, nó giúp pháp sư và hộ pháp nhận ra nhau

Anh nói rồi nhìn vào ngôi sao trên tay, ngôi sao trên tay bay lên, xung quanh nó lung linh ánh sáng màu tím, tuy ở ngoài nắng vẫn có thể nhìn thấy rõ ràng. Rồi từ từ nó biến đổi và hóa thành một con bướm màu tím, xung quanh nó bao phủ bởi một ánh sáng lung linh, nó đậu trên tay Anh rồi bay đi

—Mọi người thử đi- Anh nhẹ nói, gương mặt vẫn không biểu cảm nhưng đôi mắt tím có một tia chờ đợi và tin tưởng

Mọi người rất tập trung, không gian bỗng trở nên im ắng lạ thường, cả một cơn gió thoảng qua, một chiếc lá nhẹ rơi cũng có thể nghe thấy....

5 phút.....10 phút.....15 phút....rồi 30 phút, bỗng đôi mắt Anh hiện lên tia vui mừng, chỉ thấy cách Anh không xa năm con bướm, năm màu sắc lung linh tượng trưng cho năm sức mạnh vũ cánh bay lên. Màu đỏ lung linh cháy bỏng tượng trưng cho lửa, màu nâu lung linh âm áp tượng trưng cho đất, màu xanh sẫm lung linh mạnh mẽ tượng trưng cho thủy lưu, màu trắng nhiễm một chút xanh nhạt lung linh nhẹ nhàng tượng trưng cho gió, màu xanh nhạt lung linh mềm mại tượng trưng cho nước....

—A, mình làm được rồi- Lan reo lên, cái tính trẻ con vẫn không bỏ được, nhưng cũng phải thôi những điều này với mọi người là quá mới mẻ

—Mình cũng vậy nè- Mai cười tươi tắn

—Anh cũng làm tốt nè, em yêu có gì thưởng cho anh không, một cái hôn thơm thiết chẳng hạn?- Huy nhìn Mai triu mến, cái mặt hết sức đáng yêu như đứa trẻ đòi quà ai nhìn cũng cảm thấy thương xót nhưng có một người là ngoại lệ vì đã có kháng thể

—Anh yêu, em tặng anh cái này nhé- Mai cười đến gian xảo, gờ nắm đầm lên

__Thôi anh không cần đâu- Huy cười xòa

__Hừ, xem anh sau này còn dám đùa giỡn kiểu đó không- Mai hừ lạnh, người gì mà không chứng chạc gì hết, suốt ngày cứ long ba long bôngchăng ra làm sao

__Bây giờ em sẽ chỉ mọi người cách hội tụ sức mạnh. Trước tiên mọi người xòe tay ra, điều khiển linh lực của mình chuyển động trong cơ thể và cuối cùng là dồn hết vào lòng bàn tay- Anh nói rồi tự xòe tay ra, mọi người thấy vậy cũng làm theo, không lâu sau, lòng bàn tay mỗi người đã có một quả cầu nhỏ bằng quả cam. Không đợi mọi người phải hỏi, anh tiếp tục nói:

__Mọi người hãy dùng suy nghĩ của mình để điều khiển quả cầu theo ý mình, đó là sức mạnh của mọi người mọi người muốn làm thế nào cũng được, có thể cho nó xoay chuyển, cho nó bay lên, cho nó bắn vào một cái cây, cho nó hóa thành vũ khí, làm cho nó nổ tung hoặc thu nó về chẳng hạn. Mọi người nên nhớ sức mạnh là không cố định và không hạn định nó sẽ thay đổi chỉ cần ta có niềm tin và đủ ý chí ta sẽ làm được những điều thực sự phi thường- Anh không mẫn không nhạt nói, nhưng ánh mắt lại vọng về xa xăm cô nhớ những điều này là bà ngoại của cô đã dạy cho cô khi còn rất nhỏ nhưng giờ bà đã đi thật xa rồi, không biết ở một nơi nào đó bà có nhìn thấy cô không, có thấy cô đang dùng những điều bà dạy mà tận tình dạy lại cho bạn của cô không...

Mọi người chăm chú nghe và mỗi người một suy nghĩ điều khiển quả cầu của mình, Lan bắn nó vào một cành cây và lập tức cành cây đó gãy xuống trên cành cây vẫn còn vương một ít nước long lanh. Mai lại chọn bắn nó vào những bông hoa gần đó, những cánh hoa rời khỏi đài (đài hoa) và bay theo gió về nơi nào đó. Huy thì làm cho nó bay lên rồi nổ tung, nơi những mảnh vụn của quả cầu rơi xuống cây cối như xanh tốt hơn. Quân và Kiên lại chọn cách nhẹ nhàng hơn, lẳng lẽ thu quả cầu về và nhìn mọi người đùa nghịch với những quả cầu. Ánh mắt Quân lại không tự chủ được mà nhìn về một phía, nơi đó có một cô gái đang đứng, ánh mắt cô gái không nhìn cậu mà nhìn tụi bạn đang náo loạn, ánh mắt đó có nồng đậm ý cười, khóe miệng cô khẽ nhếch lên thành một đường cong hoàn hảo, dưới ánh nắng chiều cô như không còn lạnh lùng nữa. Trái tim Quân không tự chủ cảm thấy ấm áp, có một cảm giác khác lạ- cảm giác đó mang tên hạnh phúc ngọt ngào, nếu thời gian có thể ngừng lại thì hay quá, để cậu được ngắm Anh như thế cậu đã cảm thấy mãi nguyện rồi.

Cảm giác có ánh mắt nhìn mình, Anh quay lại thì ánh mắt dịu dàng kia lại nhanh chóng nhìn đi hướng khác, cô khẽ cười ánh mắt lóe qua tia vui vẻ và ấm áp, cười không biết vì khung cảnh vui vẻ hay vì một ai đó, ánh mắt ấm áp không biết vì ánh nắng chiều hay đơn giản vì một cái nhìn của ai kia. Quân nhìn đi hướng khác nên không thể nhìn thấy vẻ mặt của Anh, khi cậu quay lại thì Anh đã chuyển tầm mắt như cũ nhìn về phía mọi người và cậu cứ nhìn cô như thế, Anh cũng không quay lại một lần nào nữa, một chàng trai ánh mắt đầy yêu thương nhìn một cô gái có vẻ lạnh nhạt nhưng ánh mắt cũng chất chứa ý cười và một ngày cứ thế trôi qua dưới ánh nắng chiều, dưới hoàng hôn xinh đẹp và dưới sự ngọt ngào ẩn giấu đâu đó trong những con người ở nơi đây...

50. Chương 25

CẢNH BÁO: bạn nào định ăn hoặc uống thứ gì đó thì hãy ăn hoặc uống trước chứ đừng vừa đọc vừa ăn, vì sao hả ? Bạn đọc thì sẽ biết, nói trước mất vui, bạn nào có tò mò mà vừa đọc vừa ăn hoặc uống mà mất hứng thì Nhi không chịu trách nhiệm nha!

Một ngày nữa lại đến, trên bàn ăn có điều lạ là: Anh không có mặt

__Ể h, Anh đâu rồi, sao không xuống ăn sáng- Lan thắc mắc

__Có khi nào cô ấy còn ngủ không- Quân hoài nghi nói

__Đúng đó, chắc em ấy còn ngủ- Huy chen vào

__Không thể nào, Anh là người rất đúng giờ sẽ không bao giờ thức trễ- Mai lo lắng nói, cô và Lan làm bạn với Anh bao năm, cùng ở chung, ăn chung suốt mấy năm trời sao cô lại không hiểu Anh rất đúng giờ, Anh

mà trễ giờ chỉ có hai nguyên nhân, một là có chuyện đột xuất, hai là Anh xảy ra chuyện. Cô cảm thấy nguyên nhân thứ hai khả thi hơn vì nếu anh có việc đột xuất sẽ để lại lời nhắn cho cô và Lan để bọn cô không phải đợi, Anh chu đáo vậy đó, đã bao năm rồi. Trừ khi Anh xảy ra chuyện, suy nghĩ trong đầu làm cô đứng ngồi không yên vì lo lắng. (Tg: theo nguồn tin đáng tin cậy của em thì hiện giờ chị Anh đúng là đang ngủ trong phòng)

Mà đâu chỉ có cô, mọi người ai cũng lo lắng, Quân là người lo lắng nhất tuy không biểu hiện ra mặt nhưng ánh mắt đầy sự lo lắng, bàn tay nắm chặt đặt dưới bàn đã tố cáo tâm tư cậu, thử hỏi sao có thể không lo lắng, tuy thời gian sống chung không lâu nhưng cậu biết Anh là người nghiêm túc và nguyên tắc, cô sẽ không bao giờ làm mọi người lo lắng cho mình nhưng hôm nay,....

Không khí trên bàn ăn vẫn tiếp tục căng thẳng, không một ai động đũa cho đến khi Thiên Minh và Ngọc xuất hiện

_Các em đừng lo, Anh có việc đột xuất, không có chuyện gì đâu- Ngọc nhẹ nói, cô đã biết chuyện của Anh thông qua Thiên Minh và cô bắt buộc phải giữ bí mật, ôi ôm trong người bí mật mà không được bật mí thật chẳng dễ chịu chút nào, ai.....

Đợi một lúc khi mọi người đã bình tĩnh hơn Thiên Minh mới cất lời:

_Con bé Anh gửi lời xin lỗi tới các em về chuyện sáng hôm nay và vì bận công việc nên con bé nhờ anh nói lại với các em từ hôm nay con bé sẽ không có mặt buổi sáng để ăn cùng mọi người, các em cứ ăn sáng rồi đến lớp học, buổi chiều Anh sẽ vẫn dạy tụi em như bình thường- Thiên Minh nói từ từ, giọng cậu trầm ấm rất dễ nghe

_Con nhỏ này thật là, bạn bè mà còn lỗi với phải- Lan chu chu mỏ nói

_Anh nó bận việc gì mà phải đi từ sáng vậy anh Minh- Mai hỏi, cô thấy chuyện này có chỗ hơi bất thường nhưng cô không biết bất thường ở chỗ nào

_À, không có gì, con bé chỉ đi hái ít thảo dược gì đó thôi, loại thảo dược này chỉ nở lúc 6h nên Anh phải đi rất sớm, với lại khi hái về là phải chế biến ngay- Ngọc nói lý do mà cô, Thiên Minh và Anh đã bàn trước

_Vậy sao cô ấy không bảo tinh linh- Quân nắm ngay trọng điểm

_Không thể nhờ tinh linh vì loại thảo dược này chỉ pháp sư mới có thể hái- Ngọc tiếp tục nói, bây giờ cô mới hiểu cảm giác nói dối nó ra làm sao, ôi.... thật mệt, cũng may Anh đã dự đoán được mọi người sẽ hỏi như vậy nên đã chuẩn bị trước nếu không nhất định mấy nhóc này sẽ nhận rangay, người ta nói khi bạn nói dối một chuyện thì bạn phải dùng thật nhiều chuyện khác để bù vào quả là không sai, hazzzzzzzzzz

_Vậy loại thảo dược này dùng để làm gì? Sao Anh phải cất công đi hái nó- Kiên nói

_Loại thảo dược này dùng để trị thương và gia tăng thể lực, nó có màu đỏ như máu lại lấp lánh nên được gọi là Xích Hà- Thiên Minh nói, tuy chuyện này là bịa nhưng loại thảo dược mang tên Xích Hà này là có thật, công dụng và thời gian nó nở cũng là thật, trong một lần vô tình cậu đã đọc được trong sách cổ, nên mấy nhóc này tuyệt đối sẽ không phát hiện

_Thôi mấy đứa ăn đi, thức ăn nguội hết bây giờ- Ngọc kịp thời giải vây, nếu để đám nhóc thiên tài này hỏi một lúc nữa chắc sẽ lộ mất

_Ồ, dạ vâng- Mai và Lan dạ tiếng rồi mọi người cuối xuống ăn sáng, tuy trong lòng vẫn tràn đầy nỗi khó hiểu nhưng không ai nói đến vấn đề này nữa

_Tiểu Mai Mai chào buổi sáng- Bạch Diệp cười nói

_A chào anh- Mai hơi cúi người, cười cười

_Thấy chưa, thấy chưa, đã bảo mà, xem kìa ở đây một nhóm người mà chỉ chào có mỗi Mai thôi, Bạch Diệp anh có ý gì đây- Lan cười gian xảo

__Anh đâu có ý gì, mấy đứa chào buổi sáng- Bạch Diệp hướng mọi người cười (tg: chứ không phải ý đồ của anh là chọc tức anh Huy sao, anh thật gian xảo)

__”Hừ, chào buổi sáng cái gì chứ, nhìn cái mặt là thấy gian xảo rồi, nhất định là không có ý tốt, còn cười nữa chứ! Gừ”- người nào đó mặt mày xám xịt nghĩ (Tg: cái này gọi là: thương người thương cả đường đi, ghét người ghét cả tông ti họ hàng nè, người ta cười mà cũng có ý kiến)

__Thôi học nào mấy đứa- Bạch Diệp cười thân thiện

__”Thật đáng ghét, nhìn cái mặt là biết, lớn hơn người ta có bao nhiêu tuổi đâu mà một câu mấy đứa, hai câu mấy đứa thật chẳng ra làm sao”- người nào đó chán ghét nghĩ (Tg: anh ấy không có lớn hơn anh bao nhiêu tuổi đâu, lớn hơn anh cùng lắm vài trăm tuổi hà)

__Hôm nay chúng ta học cách phân biệt ma cà rồng và con người- Bạch Diệp nghiêm chỉnh nói

__Không phải ma cà rồng có vẻ ngoài khác máu và đáng sợ sao? Nếu vậy thì chúng rất khác con người sẽ rất dễ nhận ra mà, sao lại phải học cách phân biệt?- Kiên hỏi

__Không phải ma cà rồng nào cũng như thế, loài hút máu có 2 loại các em còn nhớ chứ?- Bạch Diệp nói

__Vâng, loại không có ý thức và loại có ý thức nhưng chọn con đường hút máu- Lan nói

__Đúng như vậy, loại không ý thức cũng như các em nói rất dễ nhận ra vì chúng có vẻ ngoài bất đồng với con người. Nhưng còn loại có ý thức thì sao? Chúng cũng giống như anh có vẻ ngoài giống hệt con người vì chúng biết cách giấu đi đôi cánh và răng nanh, biết vệ sinh cơ thể đến nhìn giống con người chỉ có một điều khác với anh là chúng hút máu- Bạch Diệp giải thích

__Loài có ý thức này cực kỳ nguy hiểm vì chúng vừa có sức mạnh lại vừa có trí tuệ nên sẽ rất khó khăn để tìm ra chúng. Khi đến gần loại không có ý thức các em sẽ ngửi thấy mùi hôi thối, cảm nhận được tử khí và nhìn thấy sự nhếch nhác trên người chúng nhưng loại có ý thức thì lại khác, chúng không có mùi hôi thối, không có vẻ ngoài nhếch nhác mà chỉ có tử khí khi đến gần mới cảm nhận được, chỉ ai là pháp sư mới cảm nhận được tử khí- Bạch Diệp lại nói

__Vậy loài uống máu cũng có tử khí- Quân nói

__Phải, để các em dễ nhận biết được chúng ta sẽ thử cảm nhận nó nhé- Bạch Diệp nói rồi đi đến gần mọi người, ngày một gần hơn....

__Em cảm nhận được rồi, một luồng khí rất âm lạnh nhưng luồng khí này hình như không rõ ràng lắm nó rất mỏng- Mai nói, điều cô nói cũng là suy nghĩ của mọi người lúc này

__Không phải nó mỏng mà là pháp lực của các em lúc này còn yếu nên không cảm nhận rõ ràng được- Bạch Diệp nghiêm túc nói

__Ồ, ra là vậy- mọi người gật gù trừ một người từ nãy tới giờ vẫn dùng ánh mắt chán ghét nhìn Bạch Diệp nhưng cũng chẳng dám làm gì quá phận vì sợ Mai giận, tuy vậy Huy vẫn lắng nghe hết những gì Bạch Diệp nói không để ý khinh thường

__Hôm nay đến đây thôi, anh ấy đưa nghỉ sớm, ngày mai anh sẽ dạy mấy đứa cách tiêu diệt ma cà rồng, tiểu Mai Mai anh đi đây- Bạch Diệp vẫn không quên chào Mai một cái để chọc tức Huy rồi nhẩy lên những cành cây đi mất

__Thấy chưa, em đã nói mà, anh ấy chỉ chào tạm biệt có mỗi Mai thôi, làm như tụi mình là không khí vậy đó- Lan phùng má

__Được rồi, anh biết, em bớt nói một chút, nhìn mặt cái thằng khỉ kia- Kiên kéo Lan lại gần thầm thì, rồi đưa mắt về chỗ Huy mặt mũi đang đen dần

__Hơ? gì ghê vậy, thôi em không nói nữa con trai ghen thiệt là đáng sợ- Lan rùng mình một cái

__Hửm?- Kiên nhướn mày

__Ha ha, em không có nói anh, em nói Huy đó ha ha- Lan cười gượng gạo (Tg: chị nói vậy chẳng khác nào nói anh Kiên ghen lên cũng đáng sợ(-_-”!))

__Em nói gì?- Kiên nhếch miệng, mặt kẻ ngày càng sát mặt Lan

__Ha ha đâu có gì ...đâu có gì đâu ha ha- Lan cười ha ha chuồng mắt

__Hôm nay, tôi sẽ dạy các em cách phân biệt linh hồn tốt và linh hồn xấu- Hắc Diệp lành lạnh nói

__Linh hồn xấu và linh hồn tốt trong khoảng 79 ngày đều giống nhau, chỉ có một điểm duy nhất khác nhau đó là ở sau cổ linh hồn xấu sẽ có một hình xăm đầu lâu màu đen rất nhỏ- Hắc Diệp

__Vậy sau 79 ngày thì sao?- Lan hỏi, câu hỏi của cô cũng là điều mọi người muốn hỏi

__Sau 79 ngày sẽ rất dễ nhận ra, linh hồn tốt ẩn đường màu trắng, linh hồn xấu ẩn đường màu đen. Đa số linh hồn tốt sau 79 ngày đều trở về địa ngục chỉ một số ít trốn khỏi tinh linh địa ngục mà ở lại. Nhưng có một điều tôi phải nhắc lại cho các em nhớ dù linh hồn tốt hay xấu thì sau 79 ngày mà vẫn còn ở lại dương thế thì các em phải tiêu diệt vì chúng đã bị biến thể, tha hóa, tốt hay xấu gì cũng vậy thôi- Hắc Diệp lạnh lùng nói

__Linh hồn tốt mà cũng bị tha hóa sao?- Mai tiếc rẻ nói

__Không tin? Được tôi sẽ cho các em thấy linh hồn khi bị tha hóa sẽ đáng sợ thế nào- Hắc Diệp nhếch khóe miệng

__Không cần đâu ạ, không phải bọn em không tin mà chỉ tiếc rẻ thôi- Lan giải thích

__Tiếc rẻ, có gì đáng tiếc rẻ? Chúng luyện tiệp thể giới này nơi mới ở lại thì có gì đáng tiếc thương cho chúng? Với lại tiếc cũng chẳng ích gì- Hắc Diệp cười trào phúng nhưng có lẽ cả y cũng không biết y tiếc núi những phút giây ở bên cạnh Sita

__Bọn em tiếc vì người tốt cũng có thể biến thành kẻ xấu, linh hồn tốt rồi cũng bị tha hóa, xấu xa đi- Mai nói

__Các em không cần tiếc vì đó là lẽ tự nhiên không ai có thể thay đổi được- Hắc Diệp nhàn nhạt nói, nhưng ánh mắt có vẻ đau thương, khi nhắc đến lẽ tự nhiên y lại nhớ đến chuyện của chủ nhân, quá trình tái sinh của chủ nhân đã gần được một nửa rồi và tất nhiên chủ nhân cũng ngày một yếu, hiện giờ chủ nhân của họ đã không thể dùng đôi cánh để bay ...

Ngừng một lúc Hắc Diệp lại nói:

__Các em đi theo tôi- nói rồi y đứng lên đi về phía tòa nhà, mọi người cũng đi theo

Hắc Diệp đưa mọi người đến một căn phòng, tối om rồi tự nhiên đèn bật sáng, ở giữa căn phòng có một bộ ghế dựa bằng tre rất mộc mạc. Đợi khít tất cả mọi người ngồi xuống ghế đèn trong phòng vụt tắt tạo nên một khung cảnh hơi quỷ dị. Bức tường đối diện mọi người sáng lên và những hình ảnh trên đó làm người ta phải thét lên vì kinh hãi nhưng mọi người cũng không phải là người bình thường nên đạt được một độ trầm ổn nhất định để không phải thét lên

__Đây là một số cảnh linh hồn bị tha hóa giết người- Hắc Diệp nhàn nhạt nói

Trên màn hình đang chiếu cảnh một cô gái đi thăm mộ và có một con quỷ đi theo cô về đến nhà. Cảnh này cũng giống phim ma mà mọi người thường xem nhưng có một điều khác biệt là con ma trong phim không có khung bốn như con ma trong cảnh này dù sao ma trong phim cũng không có thật chỉ do con người tưởng tượng ra còn con quỷ này có thật a. Bộ dáng con quỷ thì khỏi nói tới mức độ khủng bố đi, mặt mày nó đang thối rửa, từng lớp từng lớp thịt bị phân hủy và bong ra để lộ từng số thịt đỏ lù, hai con mắt lồi ra có một con mắt bị thủng vào trong như bị con gì ăn mất để lại một lỗ hút vào, máu từ đó chảy ra vào chảy xuống gần nửa gương mặt. Mặt mày, tay chân, toàn thân bị thối rửa từ từ tróc từng tất thịt, máu và nước vàng rịn ra nhơn nhớt, dính dính, bàn tay trái của nó là bộ xương còn dính máu đỏ lù, trên mu bàn tay còn dính lại một ít thịt bầy nhầy. Đến khi cô gái đó về nhà con quỷ vẫn đi theo, đến khi cô gái đó ngủ say con quỷ mới đưa bàn tay phải tạm coi là nguyên vẹn sờ lên mặt cô gái, rồi tay chân cô gái, theo từng động tác của con quỷ mà chất dịch đỏ đỏ, cam cam và cả một ít thứ gì đó nhớt nhớt, bầy nhầy như thịt của con quỷ dính trên mặt rồi tay chân cô gái đó. Tất nhiên là cô gái đó không biết gì, kể cả người ngoài khi xem đoạn phim này

cũng thấy nó chỉ là một đoạn phim bình thường chỉ có những người có linh lực hoặc thứ không phải người mới biết có cái gì ở bên trong. Con quỷ không sờ mó cô gái nữa mà nó đi xung quanh phòng cô, đi đến tủ đồ, rồi bàn trang điểm, kế đó là phòng vệ sinh, đi một vòng rồi con quỷ lại trở về bên giường của cô gái, theo từng cử động của con quỷ, từng miếng từng miếng thịt thối rữa rơi ra và dính trên sàn nhà, từng miếng kéo lê theo chân con quỷ đến tận giường. Rồi con quỷ đến gần mặt cô gái, há miệng hút cái gì đó chỉ thấy từ miệng cô gái bay ra một luồng khí màu xanh dương (cái này gọi là dương khí tức khí của người còn sống, dương khí của nam màu xanh lá, của nữ màu xanh dương) và bị con quỷ hút hết. Xoẹt một cái cảnh phim biến đổi thành ban ngày, cô gái đó vẫn ăn uống bình thường nhưng sắc mặt tái hơn, con quỷ vẫn kè kè đi theo cô và vào buổi tối nó vẫn thực hiện y như buổi tối trước. Ngày qua ngày sắc mặt cô gái ngày càng xanh xao, yếu ớt, hằng đêm dương khí truyền cho con quỷ ngày một ít đi nhưng con quỷ vẫn không bỏ cuộc, nó vẫn cố mà hút hết chút dương khí cuối cùng cho đến khi cô gái không thể gượng dậy được nữa, đó cũng là chuyện của 10 ngày sau, sang ngày thứ 12 thì cô gái rút hơi thở cuối cùng trên giường bệnh, con quỷ vẫn chưa rời đi, nó chờ đợi điều gì chẳng? Không đợi lâu, cô gái vừa chết khoảng mấy giây sau linh hồn cô bay ra khỏi cơ thể nhìn con quỷ hốt hoảng, định bỏ chạy nhưng cô đã chậm trễ, con quỷ tóm lấy linh hồn cô và ngấu nghiến cho đến mảnh cuối cùng mới hài lòng biến mất, thì ra linh hồn cô gái mới là mục đích cuối cùng của nó, chỉ tội cho người nhà cô gái không biết con mình chết vì lý do gì (vì lúc cô gái ngã bệnh đã đưa đi bệnh viện nhưng bác sĩ lại nói cô ta không có bệnh) và họ lại càng không biết con mình chết là do bị quỷ ám (Tg: viết đoạn này vừa buồn nôn lại vừa sợ sợ sao á)

Tuy nói là đủ trấn định để không thét lên nhưng mọi người cũng không phải sắt đá mà không biết sợ. Mai ôm chặt cánh tay Huy, còn Lan thì dẫn hai vào lòng Kiên và ôm chặt cậu, các chàng trai gan dạ hơn nhưng mặt vẫn có chút thất thần, cũng phải thôi vì lần đầu tiên họ xem một cảnh tượng khủng bố thế kia mà

—Sợ sao? Rồi cũng sẽ quen thôi. Hôm nay tới đây thôi, các em nghỉ đi- Hắc Diệp không mặn không nhạt nói rồi bước ra ngoài bỏ lại gương mặt ngẩn ra của mọi người

Chiều khi mọi người trở lại chỗ học đã thấy Anh đứng sẵn ở đó đợi, gần chỗ Anh đứng là những sợi dây thừng to bằng hai ngón tay được căng thẳng trên không, cách mặt đất khoảng 2m

—Đây là cái gì vậy Anh?- Lan chỉ vào sợi dây hỏi

—Lát nữa cậu sẽ biết- Anh hơi mỉm cười nhưng rồi nụ cười biến mất rất nhanh

—Vậy hôm nay chúng ta sẽ học gì?- Mai có vẻ thoải mái hơn lúc nãy, lúc xem xong đoạn phim cô vẫn rất căng thẳng

—Hôm nay sẽ học khinh công (cách bay) và cách di chuyển trên không. Khinh công rất dễ, chỉ cần điều khiển suy nghĩ trong đầu và sử dụng linh lực là xong, phần này mọi người cũng có thể tự luyện tập. Còn phần cách di chuyển trên không thì trước tiên mọi người phải học cách giữ thăng bằng- Anh nói

—Đừng nói với mình là tự mình phải đi trên sợi dây đó nha- Lan nuốt nước bọt

—Phải, trước tiên mọi người dang hai tay và giữ nguyên tư thế đó, rồi đi lên bục, bước từ từ một chân lên sợi dây sau khi giữ được cân bằng thì bước tiếp chân thứ hai. Sau đó từ từ bỏ hai tay xuống và nhẹ nhàng bước đi- Anh giảng giải

—Không được Anh ơi, mỗi lần mình nhìn xuống thì mình lại thấy sợ, mình không giữ cân bằng được- Lan vừa bước một chân lên sợi dây đã kêu oai oái

—Em còn cách nào khác không, cô ấy sợ như vậy không đi được đâu- Kiên thấy Lan kêu sợ, lo lắng chạy đến hỏi Anh biện pháp khác dễ dàng hơn

—Không còn cách nào khác, mọi người cũng thử đi, cố gắng lên, nếu vẫn không làm được thì nhắm mắt lại và hãy nghĩ thứ dưới chân mọi người là mặt đất bằng phẳng chứ không phải sợ dây. Chân mọi người từ từ bước trên mặt đất bằng phẳng đó, từng bước, từng bước một, một bước, hai bước, ba bước.....- Theo từng lời nói của Anh là từng bước chân của mọi người, mọi người cứ bước tới, bước tới, chẳng biết tiếng của Anh đã ngừng từ bao giờ và cũng chẳng biết mọi người bước ra khỏi sợi dây từ bao giờ, họ đang đứng trên không đứng vững vàng nhưng nhẹ nhàng như đi trên đất mềm và họ đã làm được

_Mở mắt ra đi, mọi người làm được rồi- Anh nhẹ giọng nói

Mọi người mở mắt ra và trước mắt họ là một không gian cao rộng không bị giới hạn bởi bất cứ cái gì. Ai nấy ngẩn ra không nói nên lời, phép thuật thật kì diệu

_Từ đây đến chiều mọi người tự luyện tập nhé, em có việc đi trước-Anh nói rồi nhẹ nhàng nhảy lên, điểm lên một cái lá cây xơ xác, úa vàng còn lại trên ngọn cây, biến mất mà cái lá vẫn không lay động

_Ế, con nhỏ này đi nhanh vậy, chưa kịp hỏi nó là có ăn chiều không nữa- Lan nhìn theo hướng Anh biến mất nói

_Mình thấy dạo này Anh sao sao á- Mai chen vào

_Đâu chỉ có em thấy, mọi người ai cũng nhận ra Anh khác lạ, hình như có cái gì đó giấu chúng ta- Kiên xâu xa nói

_Anh không nói thì biết sao bây giờ-Mai thở dài

_Chúng ta thử hỏi Anh xem sao?- Huy nói

_Không cần hỏi đâu, nếu cậu ấy muốn nói thì đã nói rồi, nếu cậu ấy mà không muốn nói dù có cạy miệng cũng không ra được một chữ nào đâu- Lancũng thở dài thường thượt. Kiên liền kéo cô vào lòng an ủi:

_Đừng buồn.....

_Đành chờ lúc cậu ấy muốn nói cho chúng ta biết vậy, chắc lâu à nha,còn hai người nữa ngọt ngào quá ha, thật làm người ta ganh tỵ đến phát giận- Mai cười nói, làm hai đương sự đỏ mặt buông nhau ra

_Em yêu, em đừng giận mau già đó, không đẹp nữa đâu- Huy kề mặt gần sát mặt Mai, chớp chớp mắt

_Anh nói ai già, ai không đẹp nữa, muốn chết hả- Mai giơ nắm đấm dọa Huy nhưng mặt cũng phơn phớt hồng

_A...đâu có ...em là đẹp nhất...đừng đánh anh- Huy nhanh chóng chuồng quămột bên, lúc nãy cậu nói lỡ lời, cậu như thế nào lại quên tuổi xuân và sắc đẹp là chỗ đau nhất của phụ nữ (Tg: mặc dù giờ chị Mai mới 17t) vậy mà lại ngu ngốc khơi mào, ai...

_Hừ- Mai hừ lạnh quay mặt đi

Duy chỉ có một người ở đây là từ nãy đến giờ luôn trầm lặng, không nói một câu nhưng những suy nghĩ làm lòng cậu gợn sóng

_” thật ra em có chuyện gì không thể nói ọi người biết, kể cả anh cũng không muốn nói sao? Cũng thật nực cười, mà có là gì của cô ấy đâu mà cô ấy phải nói với mày, tỉnh lại đi Quân ơi, mày phải mạnh lên thì mới đủ tư cách bước cùng cô ấy chứ không phải ở đây suy nghĩ vẩn vơ”-Quân nghĩ, ánh mắt thoáng buồn...

51. Chương 26

Ngày qua ngày, mọi chuyện vẫn như cũ chỉ có một số điều khác lạ làm mọi người mạnh hơn, kiến thức sâu rộng hơn, ngày một giỏi hơn và Anh ngày càng yếu hơn sắc mặt tẻ hơn, lại thường hay đến lớp trễ và rất hay ngủ gật trong giờ dạy

Ngày thứ 15.....

_Sao Anh chưa đến nữa, muộn 30 phút rồi- Mai nhìn đồng hồ đeo tay nói

_Không biết có chuyện gì không- Lan lo lắng

_Hay tui mình đi tìm em ấy đi, nếu lỡ em ấy....- Kiên chưa nói hết câu thì

_Xin lỗi, em đến trễ- tiếng Anh ở phía sau, nhìn sắc mặt cô nhợt nhạt, giọng nói lại dù đã rất kiềm chế nhưng vẫn lộ ra một ít mệt mỏi, mái tóc tím xòa tự nhiên chứ không bôi cao lên như mọi ngày, tuy vậy nhưng vẫn thập phần xinh đẹp

_Không sao- Huy nói

_Cậu không khỏe à, sắc mặt cậu tệ lắm, có cần nghỉ ngơi không- Mai nói

_Không, mình không sao, chúng ta học thôi- Anh lảng đi câu nói của Mai

Ngày thứ 23.....

_Hôm nay mọi người tự luyện tập nhé- Anh nói

_Được- mọi người đáp một tiếng rồi đi ra xa xa

Đến khi mọi người quay lại thì thấy Anh vẫn đứng đó, bất động, lại gần hơn mới thấy mắt Anh nhắm nghiền, thấy vậy Lan gọi

_Anh...Anh....cậu ngủ à, tỉnh lại đi, đi vào phòng mà ngủ

_Anh cậu làm sao vậy- Mai lay lay Anh, lúc này cô mới giật mình. Lúc trước cô chỉ ngủ có 5 phần nên dù một cử động rất nhỏ cô cũng phát hiện, vậy mà hôm nay mọi người gọi mãi cô mới tỉnh được đủ biết lượng linh lực cô mất không phải nhỏ

_Mình không sao, chỉ tại tối qua mình mất ngủ thôi- Anh mỉm cười trấn an

_Vậy cậu vào ngủ bù đi, tội mình tự luyện tập là được rồi- Lan nói

_Vậy mình đi trước- Anh nói rồi bước đi, cô không dám sử dụng khinh công vì cô biết linh lực của mình còn rất ít, cô phải đi ngủ để bù lại

Chờ đến khi Anh đi xa Mai mới nói:

_Mọi người có thấy Anh ngày càng suy yếu không

_Tất nhiên là thấy, anh còn cảm nhận được nữa đó- Huy nhanh miệng nói

_Không biết nguyên nhân là gì- Kiên nói

_Hình như cô ấy không muốn cho chúng ta biết- Quân nhíu mày, cậu cảm thấy hụt hẫng khi nói lên câu này nhưng nhiều hơn sự hụt hẫng đó là lo lắng

_Đúng vậy, cậu ấy luôn tìm cách trốn tránh hoặc lảng đi khi chúng ta hỏi đến- Lan nhăn nhó

_Không biết phải làm sao với cậu ấy nữa, cậu ấy rất cô chấp, nếu đã không muốn nói chúng ta có hỏi thế nào cũng vô dụng thôi- Mai thở dài

_Nhưng mình không muốn thấy cậu ấy như vậy, sắc mặt tái nhợt, môi không huyết sắc- Lan rưng rưng

_Đừng khóc, mọi chuyện rồi sẽ qua, đến một lúc nào đó Anh sẽ nói cho chúng ta nghe thôi mà- Kiên an ủi Lan

_Cũng đành vậy chứ biết sao giờ, hỏi anh Minh và chị Ngọc thì họ lại bảo là không biết rồi tìm cách lảng đi, hazzzz- Huy thở dài. Khuôn mặt lo lắng, căng thẳng hiện rõ trên gương mặt mỗi người

Ngày thứ 30.....

_Anh lại đến trễ nữa, hôm nay mình nhất định phải hỏi cho ra lẽ, cậu ấy là bạn của tội mình có gì thì cùng nhau giải quyết chứ giấu diếm nhau hoài sao được- Lan tức giận nói, nhìn Anh mỗi ngày một yếu đi cô thật sự không chịu nổi

_Một tuần nay rồi ngày nào cậu ấy cũng đến trễ, cả người thì tiều tụy, mệt mỏi, lại thường hay ngủ gật nữa, mình thật sự lo cho cậu ấy đó, mình sợ cậu ấy chịu không nổi đâu- Mai lo lắng nói, đôi mày liễu nhíu chặt

_Anh đến rồi kìa- Quân nói, giọng nói cũng lộ rõ sự lo lắng

_Xin lỗi mọi người, em lại đến trễ- Anh ừ ừ nói

_Hôm nay cậu nhất định phải nói ọi người biết là có chuyện gì, cậu có biết mọi người rất lo cho cậu không- Lan phát hỏa, mặt đỏ bừng, gương mặt tươi cười mọi ngày chẳng thấy đâu nữa. Tuy bình thường công người nhu thuận dịu dàng nhưng đó không có nghĩa cô là người không biết nổi giận huống chi bây giờ người bạn thân nhất của mình lại giấu diếm mình nhiều chuyện thử hỏi sao cô không nổi giận. Cô nổi giận cũng rất đáng sợ

_Không có chuyện gì đâu, dạo gần đây mình mất ngủ nên mới mệt mỏi vậy thôi- Anh cười nhẹ, cô không muốn nói ọi người biết, dù gì thì Ngọc Ánh Sáng cũng luyện xong rồi, nói ra cũng chỉ làm mọi người lo lắng

_Cậu còn muốn giấu đến bao giờ, mọi người đều nhận ra sự khác thường của cậu, cả anh Minh và chị Ngọc nữa- Mai thở phì phì nói, cô rất giận Anh, có chuyện gì thì nói ra có sao phải giấu mọi người chứ

_Thật sự mình.....- Anh cười nhưng nụ cười của cô chợt tắt, thân thể lảo đảo, cô cảm thấy đôi mắt mình tối dần và không còn nhìn thấy gì nữa, cô ngã xuống....

_Anh...Anh...cậu sao vậy, tỉnh lại đi, hu hu mọi người không trách cậu nữa, cậu tỉnh lại đi- Lan khóc nức lên

_Anh, tỉnh lại Anh ơi cậu đừng đùa mà, hu hu...- Mai cũng khóc theo

_Chết, Anh ngất rồi- Kiên hô một tiếng rồi chạy lại

_Tất cả tránh ra, Kiên và Huy đi gọi anh Minh với chị Ngọc nhanh lên, Mai và Lan theo tôi- Quân gầm nhẹ rồi bế bổng Anh lên hướng phòng cô đi tới

Nhẹ nhàng đặt Anh xuống giường Quân lấy chăn đắp lại cho cô thật gọn gàng. Lúc này Thiên Minh và Ngọc cũng tới nơi

_Con bé không sao đâu, nó chỉ bị suy yếu linh lực nặng dẫn đến ngất thôi, cứ để cho nó ngủ đi- Thiên Minh nói

_Suy yếu linh lực nặng?- Quân nhíu mày

_Mấy đứa ra đây- Thiên Minh bước ra ngoài để lại căn phòng với không gian yên tĩnh và một nàng công chúa lạnh lùng đang an lành ngủ

Hành lang trước phòng Anh.....

_Anh nói đi- Quân âm trầm nói, giọng nói cậu bình thường đã trầm hôm nay lại càng trầm hơn nghe rất có lực

_Chuyện là thế này, lúc trước Sita có nói với các em là các em phải lấy được gương Bồng tì- được mệnh danh là cái nôi của sự sống để kết thúc sinh mạng dài như vô hạn của chị ấy không. Gương Bồng tì được giấu ở đảo Thiên Đường do thần thánh tạo ra, đảo Thiên Đường không có trên bản đồ Thế Giới vì các vị thần đã phù phép nó nên không ai có thể tìm ra chỉ có người của dòng tộc ASAKI- dòng tộc được mệnh danh là hậu duệ cuối cùng của nữ hoa mới có thể tìm thấy (Theo truyền thuyết nữ hoa là người lấy đá vá trời, sau đó biến mất, bà có một cô con gái tên là Tiểu Tuyết mà Tiểu Tuyết lại là người sáng tạo ra dòng tộc ASAKI). Nói thật, gương Bồng tì cũng chẳng tốt lành gì, nó sẽ tinh khiết khi trong tay pháp sư, đen tối khi trong tay kẻ xấu, mà một khi gương bồng tì đen tối nó có thể hủy diệt cả thế giới này- Thiên Minh nói, ánh mắt nhìn xa xa

_Đảo thiên đường có bảy tầng, gương Bồng tì ở tầng thứ bảy, mỗi tầng ở gương bồng tì lại có một thử thách khác nhau, mà theo lời kể của một trưởng lão của dòng tộc đã lên đảo thiên đường thì tầng một là rừng cây bị biến dạng, trong rừng cây đó có những động vật không thể nhìn thấy vì chúng di chuyển quá nhanh,

chúng được mệnh danh là những “Người GácBóng”. Lần đi đó dòng tộc ASAKI đi 300 người nhưng trở về được chỉ có vị trưởng lão đó.- Ngọc tiếp lời

_Vậy còn tăng hai- Huy hỏi

_Không ai có thể đến được tăng hai- Thiên Minh nói

_Vậy thì liên quan gì đến chuyện của Anh- Mai hỏi, cô không quan tâmđến đảo Thiên Đường gì đó, cô chỉ quan tâm đến chuyện của Anh thôi

_Theo lời anh nói thì Anh đã làm gì đó để chúng em thuận lợi qua được tăng một?- Quân hí híp mắt

_Không hẳn là muốn các em qua được tăng một mà con bé táo bạo hơn nómuốn diệt trừ những ” Người Gác Bóng”. Từ lần đi đảo Thiên Đường đó, vịtrưởng lão phát hiện chúng (ý nói người gác bóng) rất sợ ánh sáng nênđã bàn bạc với trưởng tộc ASAKI tại vị lúc đó là sẽ tạo ra một thứ cóthể tự phát sáng, đó là đá mặt trời. Vài năm sau vị trưởng tộc bị bệnhnặng, lúc sắp qua đời ông đã dùng linh lực cả một đời tích lũy để tạo ra Ngọc Pha Lê.Nếu muốn luyện Ngọc Ánh Sáng phải dùng chính linh lực củamình thu ánh sáng mặt trăng rồi đưa vào viên Ngọc Pha Lê trong vòng 30đêm mới có thể luyện thành ngọc ánh sáng, Anh vừa luyện xong Ngọc ÁnhSáng vào đêm hôm trước và cũng vì luyện Ngọc Ánh Sáng mà linh lực củacon bé gần như cạn kiệt nên nó mới bị ngất- Thiên Minh thở dài, cũngkhông biết nói sao với đứa em này

Mọi người ngẩn ra như hiểu được cái gì đó, thì ra Anh mệt mỏi, tiềutuy, Anh hay đến trễ, hay ngủ gật là vì họ, anh muốn gì họ thuận lợi qua được tăng một đảo Thiên Đường, mắt Mai và Lan như mờ đi, có một giọt lệ trực trào, Anh lúc nào cũng vậy chỉ làm mà không nói, chỉ vì bạn bè màquên mình

_Vậy sao Anh không sử dụng đá mặt trời mà phải khổ sở luyện ngọc ánh sáng- Lan run run hỏi

_Vì đá mặt trời chỉ làm chúng tránh xa chứ không giết được chúng, mànhư anh Minh đã nói con bé muốn tiêu diệt chúng , vì chúng mà biết baongười của dòng tộc ASAKI phải bỏ mạng, nên không phải tất cả nguyên nhân con bé luyện ngọc ánh sáng là vì mấy đứa đâu, đừng tự trách mình- nhận ra sự tự trách trong mắt mọi người Ngọc an ỉ

_Mấy đứa cũng đừng lo, anh tin là những thử thách ở đảo thiên đường sẽ không đáng sợ nếu mấy đứa vững niềm tin, anh và Ngọc đã đến đó rồi,tuy tụi anh không vào đảo mà chỉ đi vòng quanh bờ biển cũng nhưng cũngnhờ vậy mà bọn anh có được thiên kiếm và địa kiếm – hai thanh kiếm có sức mạnh rất lớn- Thiên Minh nói, giọng nói pha chút vui vẻ làm khôngkhí cũng bớt nặng nề

_Thôi được rồi, nói đến đây thôi, chúng ta về phòng nghỉ ngơi cho Anh nó còn ngủ, đợi đến chiều tối, Mai và Lan nấu giúp chị một nồi cháo tủy nhè đợi khi Anh tỉnh thì cho con bé ăn, Anh nó rất thích cháo tủy. À, thêm một ly nước cam nhè. Còn chị sẽ lo cơm chiều, ăn cơm xongchúng ta phải đưa Anh đến hồ chữa trị ở phía bắc nữa- Ngọc nói

_Anh thích cháo tủy? sao tụi em không biết- Mai, Lan đồng thanh,mấy năm sống chung có bao giờ nghe Anh nói thích cháo tủy đâu

_Anh chỉ thích ăn cháo tủy khi bị bệnh thôi, lúc con bé ở chungvới các em có bao giờ bị bệnh đâu mà các em biết- Ngọc cười giải thích,cô là bạn từ thuở nhỏ của Anh mà thói quen này sao cô lại không biết,lại nói từ khi luyện võ Anh rất ít và hầu như là không có bệnh luôn cứnhư là bách độc bất xâm vậy, mà hình như cả cô và Thiên Minh cũng vậy,bây giờ nhắc lại làm cô nhớ đến lần cuối cùng Anh bệnh cũng là rất lâutrước kia rồi.....

Vài câu nói vu vơ như vậy nhưng lại khắc sâu vào đầu của một người....., sau vài giây ngẩn người Quân hỏi

_Lúc này chị nói phải đưa cô ấy đến hồ chữa trị là sao, sao không đi bây giờ mà phải là chiều?

_Đến hồ chữa trị để phục hồi linh lực nhanh hơn, phải đi buổi chiều là vì phải đợi Anh tỉnh thì mới có thể xuống hồ chữa trị, xuống hồ phảigiữ thần trí thanh tỉnh, không được ngủ- Thiên Minh cười cười, ánh mắt nhìn Quân lóe qua tia gì đó mà chỉ cậu và Ngọc hiểu, thẳng thót này có ý gì với em gái cậu đây

_Được rồi, giải tán nào mọi người- Ngọc nói rồi mỗi người tán đi, ai về phòng nấy

_Cháo nấu xong rồi, thơm quá, để mình đem lên cho Anh- Lan định bê khay lên thì

_Không cần cậu đâu, chúng ta có người mà- Mai lém lỉnh nói

_Gì? Làm gì có ai, chị Ngọc đang bận làm bữa chiều mà, còn mọi người đang nghỉ ngơi mà còn ai đâu- Lan ngậy thơ nói

“cốc” Mai cốc nhẹ đầu Lan

_Sao cậu cốc mình- Lan uất ức nói

_Cô ơi là cô, mọi bữa cậu nhanh trí lắm mà sao hôm nay ngơ ngẩn vậy, còn anh Quân làm chi, cậu bỏ anh ấy đi đâu- Mai chặc lưỡi

_Ý...mình quên, thôi đi- Lan cười gian cầm khay ra cửa, Mai cũng đi theo

“cốc...cốc...cốc”

_Chờ một chút- tiếng Quân trầm thấp vọng ra

“cạch”

_Chào anh- Mai, Lan cười toe toét

_Chào hai em, có chuyện gì sao?- Quân nhẹ hỏi

_Dạ, thật ra á..., em muốn nhờ anh đưa khay thức ăn này qua phòng Anh giúp tụi em, vì em và Mai còn phải giúp chị Ngọc chuẩn bị thức ăn chiều- Lan nói dối không chớp mắt

_Đúng vậy đó anh- Mai phụ họa

_Được rồi, nhưng các em có thể giúp anh gọi hai thằng kia dậy được không cũng chiều rồi- Quân biết Mai và Lan muốn tạo cơ hội ỉn, cậu rất cảm kích nên cậu cũng phải tạo cơ hội cho họ chứ

_Vâng, không thành vấn đề- Lan nhanh miệng đáp

_Vậy hai em đưa khay cho anh- Quân nói rồi cầm lấy khay Lan đưa cho, xoay người bước đi. Đợi đến khi Quân đi xa Mai mới la lối:

_Sao cậu đồng ý với anh ấy chi vậy, mình nói rồi mình không đi gọi cái tên đáng ghét đó đâu

_Vậy giờ sao mình lỡ hứa rồi đâu có thất hứa được, thôi cậu đi đi ha, đi mà, dù sao cũng đi gọi anh Huy thức dậy thôi mà có gì to tát đâu- Lan hối lỗi nhưng nhìn mặt chẳng có chút nào là hối hận mà chỉ thấy rất chi là gian

_Mình biết cậu cố ý, hừ cậu được lắm đi thì đi, ai sợ ai- Mai lườm Lan nhưng cái lườm chẳng có chút sát thương nào

Quân bê khay thức ăn đến phòng Anh, mở cửa thấy cô vẫn còn ngủ, cậu khẽ đặt cái khay xuống bàn và đến bên giường, lẳng lặng ngắm cô, chính lúc này cậu mới có cơ hội ngắm cô thật kĩ, gương mặt hồng nhuận giờ rất nhợt nhạt không một chút huyết sắc, mắt nhắm nghiền như rất lâu rồi không được ngủ, đôi môi đỏ mọng giờ trắng bệch, cậu thấy đau, đau lắm. Đến gần hơn nữa, khẽ đặt xuống trán cô một nụ hôn rồi nhanh chóng ngồi thẳng dậy, cậu cảm thấy vừa đau vừa tê dại. Đau vì Anh thật sự rất yếu như lúc trước cậu chỉ nhìn cô từ đằng sau thôi mà cô cũng phát hiện, chỉ đến gần cô một chút là cô biết ngay vậy mà hôm nay cậu hôn cô cũng không có phản ứng. Tê dại vì xúc cảm mịn màng, mềm mại truyền đến môi. (Tg: mà hành động của anh người ta gọi là hôn trộm á)

_”Sao phải khổ vậy chứ”- đưa tay sờ nhẹ gương mặt không huyết sắc của cô, cậu đau đớn, khó thở như có cái gì bóp nghẹt trái tim, da mặt cô rất mịn lại rất mềm nhưng cậu cảm nhận được cô gầy đi không ít, lúc này cậu rất muốn ôm cô vào lòng nhưng lí trí nhắc nhở là không được, bây giờ cô ấy chưa là gì của mày, đừng dọa cô ấy chạy mất (Tg: lí trí của anh đúng đó, anh mà làm vậy có khi chị ấy chạy mất thật á)

Mi mắt Anh khẽ động làm Quân giật mình thu tay về

_Em tỉnh rồi hả, đây để anh đỡ em ngồi dậy- Quân đỡ Anh dựa vào gối

_Cảm ơn- Anh nói rất nhỏ nhưng giọng nói không có một sự yếu đuối nào

_Em ăn cháo đi, để anh đi gọi Mai và Lan vào dìu em ra ngoài- Quân chu đáo nói

_Không cần đâu, em có thể tự đi được- Anh nhàn nhạt trả lời, múc mộtmuỗng cháo thơm phức cho vào miệng, nhẹ nuốt xuống, một muỗng rồi mộtmuỗng rất từ tốn

_Nhưng em còn yếu lắm- Quân lo lắng

_Em không yếu đuối vậy đâu- Anh khẽ cười, giọng đầy kiên quyết làm người ta không thể cãi lại

Khoảng 15 phút sao Anh ăn xong, vén chăn đứng dậy, đi từng bước rấtnhỏ ra ngoài tuy cô đi rất chậm nhưng lộ rõ vẻ cố chấp cùng kiên cường, Quân vẫn theo sau cô đề phòng trường hợp cô bị ngã thì còn đỡ kịp

Trở lại với Mai và Lan...

“Cốc...cốc...cốc...”

_Anh Kiên ơi, anh dậy chưa- Lan hỏi

_Chờ anh chút, anh ra ngay- Kiên nói vọng ra

“Cạch” cánh cửa mở ra, chỉ thấy mắt Lan mở to hết mức rồi la toán lên:

_AAAAAAAAAAAA.....TRIỆU HOÀNG KIÊN ...SAO ANH KHÔNG MẶC QUẦN ÁO HẢ?.....- Lan hét lên rồi chạy biến

Chuyện là lúc Lan gọi Kiên đang tắm sợ cô đợi nên vớ lấy khăn tắm che người rồi chạy mở cửa, nói chung chỉ che những chỗ cần che

_” Thật đáng yêu”- Kiên nhìn theo bóng Lan mỉm cười

“Cốc...cốc...cốc”

Im lặng...

_Nè, anh dậy chưa vậy, mau dậy đi trễ rồi- Mai nói vọng vào

Im lặng...

Thấy vậy Mai mở cửa phòng rồi lên vào như một tên trộm, đi đếngiường, xốc chăn lên...không có ai và bất chợt một vòng tay ôm cô từ phíasau làm cô giật nảy mình

_Em yêu, sao em lén lút vào phòng anh vậy, em có ý đồ gì với anh hả- Huy tráo trở nói (Tg: cái này gọi là nói trắng thành đen)

_A...anh buông ra coi, ai có ý đồ gì với anh- Mai dẫy dựa, la toán lên

_Vậy thôi anh có ý đồ với em cũng được, anh không buông hôn anh một cái đi rồi anh buông- Huy gian trá nói

Mai chính thức phát hỏa, vớ lấy cái gối xoay người lại:

_Hôn nè, hôn nè, hôn nè, ý đồ nè- mỗi một chữ Mai lại đánh vào mặtHuy một cái đến khi hả giận mới ngừng lại (Tg: cái miệng nó hại cáithân)

_Sao em nữ đánh anh, đánh hư khuôn mặt này rồi sau này chồng em không còn đẹp trai nữa chỉ có em chịu thiệt thôi- Huy ôm mặt uất ức, mắt long lanh rất đáng thương nhưng rất tiếc đối với người nào đó như gió thoảng qua tai

_Nói nhăn nói cuội , hừ- Mai hừ lạnh rồi bỏ ra ngoài, bỏ lại Huy lồm cồm bò dậy sửa sang trang phục rồi cũng nhanh chóng chạy theo

Sau khi ăn xong mọi người đưa Anh đi về phía bắc, nơi có hồ chữa trị....

52. Chương 27

Mọi người đưa Anh đến hồ chữa trị, hồ chữa trị nằm giữa một rừng cây đại thụ xanh mát, nước hồ trong vắt có thể nhìn thấy đáy hồ, một cơn gió nhẹ làm mặt hồ tĩnh lặng gợn sóng lăn tăn, vài chiếc lá vàng khẽ rơi

Đặt Anh xuống hồ, Thiên Minh mới lẩm bẩm đọc cái gì đó chỉ thấy toàn thân Anh cứng lại không nhúc nhích chỉ có đôi mắt chớp chớp, trông mắt khẽ đi chuyển cho thấy cô vẫn còn ý thức

_Anh làm gì cô ấy vậy, sao cô ấy không cử động- Quân lo lắng

_Anh Minh không hại con bé đâu, anh ấy niệm chú đóng băng cơ thể Anh lại thôi, trong suốt 3 ngày tiếp theo con bé không được cử động nếu không khí huyết công tâm, hậu quả khó lường- Ngọc giải thích

_Cái gì ? 3 ngày? Sao Anh chịu nổi chưa tính ban đêm nước rất lạnh nữa- Lan ngạc nhiên nói

_Không sao đâu, đã gọi là hồ chữa trị thì làm sao làm người ta tổn thương được, nước hồ này, ngày mát đêm ấm mấy đứa không cần lo- Ngọc giải thích

_Ồ, vậy không lẽ phải để Anh ở đây một mình sao?- Mai nhăn mi, không nỡ

_Đúng vậy, không thể làm ồn Anh, thần trí không thanh tỉnh cũng sẽ phản tác dụng, có mấy đứa bên cạnh chỉ làm nó phân tâm thôi. Cái gì cũng phải có cái giá của nó cái giá của chữa lành vết thương nhanh chóng là sự cô đơn tịch mịch trong một khoảng thời gian nhất định- Thiên Minh nói

_Với lại mấy đứa đừng lo, lúc con bé còn nhỏ khi luyện tập với Sita nó bị thương tới nỗi không có chỗ nào lành lặn hết trơn á, nó phải ngâm mình trong đây cả tuần, có lần phải cả tháng luôn á, giờ có ba ngày mà nhảm nhò gì- Ngọc nói

_Cái gì, cả tháng, sao chịu nổi trời- Lan trở mắt

_Chịu nổi chịu nổi hết trơn à, thậm chí con bé còn không than một tiếng nữa mà, mà phải công nhận lúc đó Sita huấn luyện con bé nghiêm khắc thật, ngày nào cũng đánh nhau đến mình đầy vết thương á, có ngày con bé không lết về phòng nổi luôn mà, cũng may chị ấy không huấn luyện chị với anh Minh nghiêm khắc vậy nhưng nói đi nói lại con bé cũng cực khổ quá trời, mấy đứa như vậy là sướng hơn Anh nhiều lắm đó- Ngọc thương tiếc nói, cô nhớ có lần cô và Thiên Minh phải đỡ Anh về phòng vì bị thương quá nặng

Một ánh mắt lạnh lẽo giết người bắn về phía Ngọc, không nói cô cũng biết ánh mắt đó là của ai

_Chị biết rồi, không cho nói nữa thì thôi, bọn chị về đây- Ngọc bĩu môi nói, kéo mọi người về để lại Anh một mình giữa cái hồ rộng lớn, có phần cô đơn. Anh khép hờ đôi mắt lại nhưng không ngủ.....

Lúc mọi người trở về cũng đã khuya, mọi người về phòng nhưng không ai ngủ, họ suy nghĩ về chuyện Ngọc và Thiên Minh nói hôm nay, mỗi người một suy nghĩ nhưng có một điểm chung là nó hướng về Anh

_” Không ngờ Anh phải khổ công luyện tập như vậy, mình được Anh dạy không có một chút cực khổ nào vậy mà cũng kêu ca mình làm cái này không được, cái kia không được, thật hổ thẹn với cậu ấy quá. Từ nay về sau mình phải nghiêm chỉnh hơn nữa mới được. Mình sẽ nấu thật nhiều món ăn Anh thích để bù lại cho cậu ấy”- Lan thần thờ nghĩ, cô nhớ Anh rất thích ăn mấy món ngọt nhưng rất ít khi Anh nhờ cô nấu cho nên dần dần cô cũng quên mất, nghĩ lại thấy cô quá vô tâm

_” Từ nay mình phải cố gắng hơn nữa, để Anh không phải lo lắng cho mình nữa, Anh từ đó giờ là vậy đó, nó có mệt nhọc ra sao, chịu khổ thế nào cũng không nói ra miệng, một mình ôm trong lòng không mệt

haysao?Anh lúc nào cũng nghĩ cho bạn bè trước, làm việc cũng vì mọi người nhưng không bao giờ nói ra để mọi người chia sẻ, cứ sợ mọi người lo lắng rồi một mình ôm việc vào người. Dần dần hình như mình và Lan cũng đã quen có cậu ấy bên cạnh rồi, không thể như vậy mãi được, mình phải cố gắng hơn chút để Anh chăm sóc hoài đâu có được”- Mai ngẩn người trước gương, cô nhớ từ khi chơi với Anh cô và Lan đều ỷ lại vào cậu ấy, sáng có cậu ấy gọi đi học, tối có cậu ấy nhắc nhở đi ngủ, giờ nhớ lại thấy cũng vui vui mà cũng thấy buồn buồn. Vui vì Anh luôn quan tâm bạn bè, buồn vì hình như cô quá vô tâm, cô và Lan chưa quan tâm tới Anh nhiều như cô tưởng

__” Không lẽ vì được huấn luyện nghiêm khắc nên yêu cầu của Anh đối với mọi thứ mới cao như vậy sao?”
- Kiên nghĩ

__” Không lẽ Anh lạnh lùng vậy là do được huấn luyện sao? Kể cũng tội”- Huy đơn giản nghĩ, tuy cậu thông minh nhưng chỉ về phương diện học tập, làm ăn thôi chứ còn việc đoán tâm lý thì dốt đặc

Trong phòng Quân, cửa sổ mở, ánh trăng hắt vào mờ mờ, cậu ngồi trên bậc cửa sổ, xoa nhẹ một gương mặt trong tấm ảnh được lồng ghép vào khung một cách thận trọng và kĩ lưỡng

__” Từ nhỏ em đã phải chịu khổ thế này sao? Anh thật sự rất đau lòng, anh càng biết thêm nhiều điều về em thì anh lại càng thấy em rất xa anh, xa đến nỗi...anh không thể với tới, anh không thể theo kịp em. Có lúc nào đó em mở lòng với anh không, anh rất muốn ở bên em, chăm sóc em, bảo vệ em nhưng bây giờ anh chẳng là gì cả. Có bao giờ trong lòng em anh chiếm một chỗ nào đó hay không, dù rất nhỏ, rất nhỏ thôi cũng được hay đối với em anh chỉ là một người bạn, một người anh không hơn không kém. Anh phải làm gì để trái tim băng giá của em tan chảy, để em gần anh hơn, để em chấp nhận anh là một phần của đời mình, để anh được bước cùng em trên một con đường hay đơn giản là có thể dõi theo bước em đi, anh biết ngày đó còn rất xa nhưng anh sẽ đợi”- Quân nhìn ảnh trăng sáng tỏ, cảm xúc ngổn ngang, lúc trước cậu cảm thấy cậu đã dần dần hiểu được Anh nhưng đến hôm nay có lẽ cậu đã lầm, cậu thực sự chưa hiểu nhiều về Anh như cậu tưởng, những điều cậu hiểu chỉ là một góc nhỏ của người con gái ấy. Có lúc cậu tự hỏi liệu tình cảm chân thành của mình có làm Anh yêu cậu, cũng có nhiều lúc cậu mệt mỏi gần như muốn bỏ cuộc nhưng rồi cậu nhìn thấy nét tươi cười thoáng qua trên gương mặt Anh và cả trong đôi mắt của cô, cậu lại như được tiếp thêm sức mạnh, cậu muốn Anh một lần nở nụ cười thật sự, dù nụ cười đó không dành cho cậu nhưng cậu vẫn muốn gìn giữ nụ cười đó. Có thể Anh không yêu cậu, có lẽ một ngày nào đó cô sẽ gặp được chính chân mệnh thiên tử của mình nhưng cho đến lúc đó cậu vẫn muốn bên Anh, vẫn muốn che chở cho cô dù có thể sau này người bên cạnh cô sẽ không phải là cậu nhưng vậy thì có sao, chỉ cần thấy Anh cười cậu đã thấy đủ. (Tg: trời ơi, cảm động quá, tình yêu nó kì diệu vậy sao? Nhi cũng muốn có người yêu)

Nhưng có lẽ cả Anh và Quân đều không biết có một sợi dây vô hình trói buộc trái tim, trói buộc cuộc đời họ lại với nhau cũng giống như câu hát ” Vô tình...ta gặp được nhau...giữa bao người. Vô tình...ta thuộc về nhau...bởi ông trời”. Có lẽ tất cả chỉ là vô tình, hai con người, hai định mệnh thuộc về nhau. Có thể họ chỉ đi lướt qua nhau trên con đường tấp nập, có thể họ là oan gia, có thể họ là thanh mai trúc mã, có thể họ giống nhau về tính cách, có thể họ yêu đối phương nhưng lại không nhận ra,...tất cả đều có thể chỉ vì câu nói:” trái tim nối kết trái tim, số phận này buộc chặt vào một số phận khác ” nên họ thuộc về nhau...

53. Chương 28

Sáng....mọi thứ thật bình yên, ánh nắng nhẹ nhàng xuyên qua khe lá không khí lạnh hơn và hình như ngoài kia tuyết đã nhẹ nhàng rơi, từng bông tuyết trắng xóa bay bay giữa cái không gian êm đềm mà tĩnh mịch....

__Tuyết rơi, giữa tháng mười một rồi, sao bây giờ tuyết mới rơi- Ma buồn bã nói, nghĩ đến chuyện của Anh là cô lại không vui (ở thế giới bất diệt mùa xuân kéo dài, mùa hạ và mùa thu ngắn, mùa đông đến muộn)

__Lạnh như vậy anh chịu nổi không? Nước hồ ban ngày mát, tuyết lại rơi thế này chắc Anh không chịu nổi, mình phải đến chỗ Anh- Lan đứng dậy định đi thì

_Đừng lo, không sao đâu, tuy tuyết rơi nhưng nước hồ vẫn sẽ giữ nhiệt độ cũ không lạnh thêm đâu- Ngọc bước vào, theo sau là Thiên Minh

_Nhưng...-Lan định nói gì đó nhưng rồi bị Ngọc cắt lời

_Chị đã nói không sao mà, mấy đứa học xong phần nghi thức của anh Minh với chị rồi phải không

_Vâng- Kiên đáp

_Vậy các phần khác thì sao?- Thiên Minh hỏi, dạo gần đây cậu cảm thấy có cái gì đó không đúng khi mọi chuyện quá bình yên

_Cũng xong hết rồi ạ- Huy nhanh miệng đáp

_Vậy thì tốt rồi- Ngọc thở phào, cô cũng thấy bất an giống Thiên Minh và có cái gì đó mơ hồ nhận ra hình như sắp có chuyện gì đó xảy ra

_Lúc này cậu nói bây giờ là tháng mười một phải không- Lan nhìn Mai hoảng hốt

_Ừ, chính xác là 15 tháng mười một á, có gì đặc biệt không- Mai không hiểu hỏi, có chuyện gì mà Lan lại hỏi vậy, thái độ là lạ nữa. Rồi nhớ ra cái gì đó, mặt cô cũng hoảng hốt theo Lan

_Chết, tội mình...tội mình...quên sinh nhật Anh mất rồi- Mai và Lan nhẩn mặt, cuống lên

_Cái gì?- Kiên và Huy khó hiểu, không lẽ sinh nhật qua rồi sao. Duy chỉ có Quân là im lặng không nói gì, cậu nhớ sinh nhật Anh, quà cũng chuẩn bị sẵn rồi nhưng cậu lại không dám tặng Anh, cậu không dám chắc sinh nhật Anh – ngày 15 tháng 10 là chỉ dương lịch hay âm lịch nên không dám tặng cho cô. Bây giờ nghe Mai và Lan hốt hoảng vậy không lẽ sinh nhật Anh là ngày dương lịch, nghĩ đến điều đó sắc mặt Quân ngày một tệ hơn, sự nóng giận tỏa ra xung quanh cùng hàn khí.

_Anh Quân, anh nhớ sinh nhật nó đúng không, sao không nhắc tội em- Lan luống cuống nói

_Tiêu rồi, có lỗi với Anh quá, đợi cậu ấy hỏi phục mình phải làm sinh nhật bù cho cậu ấy mới được- Lan đứng ngồi không yên, không lúc nào Anh quên sinh nhật họ vậy mà giờ họ lại quên sinh nhật Anh, cảm giác tội lỗi lan tràn khắp người

_Thì phải vậy chứ sao bây giờ, mong là Anh đừng giận tội mình- Mai phụng phịu

Trưa...không khí vẫn mát mẻ có chút se lạnh vì mùa đông. Phòng khách, mọi người đang ngồi nhàn chán, Quân thì không biết đi đâu từ này đến giờ chưa thấy về, cũng 2 giờ rồi.

_Mai à, cậu thấy anh Quân đâu không? Sẽ không phải anh ấy...- ” đi đến chỗ Anh chứ” Lan không nói hết câu nhưng Mai đã hiểu hết những gì cô muốn nói

_Chắc không phải đâu, mà nếu có phải thì mình nghĩ anh ấy không làm gì để tổn hại cậu ấy đâu, anh ấy có chừng mực mà- Mai nói, cô hiểu nếu Quân có đến chỗ Anh cũng sẽ chỉ đứng xa xa mà nhìn thôi, Quân sẽ không làm Anh phân tâm, có lẽ trong số họ, người yêu thương, che chở cho Anh nhất là Quân, tuy cậu không biểu hiện nhiều. Mà dù sao cũng đâu thể so sánh tình yêu nam nữ với tình bạn được, hai tình cảm đó hoàn toàn khác nhau mà

_Hai em nói gì vậy, sao tội anh không hiểu gì hết- Huy nhíu mày khó hiểu, con gái đúng là động vật khó hiểu (Tg: chị Mai mà biết anh so sánh chị ấy với động vật chắc anh khó sống)

_Không có gì đâu, chỉ một chút chuyện riêng của con gái, hai người biết làm gì- Mai lườm Huy, con trai gì mà nhiều chuyện quá trời (Tg:chị Mai nói câu này cũng hơi tội cho anh Huy, ai cũng có trí tò mò mà)

_Nhưng cái gì mà có liên quan đến Quân?- Kiên kéo Lan ngồi gần cậu, cúi người thì thầm bên tai Lan:

_Hai người có bí mật gì không muốn cho tội anh biết đây

_Ha ha đâu có gì, thỉnh thoảng cũng phải có một số chuyện trao đổi riêng với nhau chứ, con gái mà- cảm giác ngứa ngứa từ tai truyền đến làm mặt Lan đỏ như tôm luộc (Tg: các bạn thông cảm, dạo này cái tư duy so sánh của Nhi nó có vấn đề), không tự chủ tránh xa nhưng vô ích, cán tay mạnh mẽ vòng qua eo cô làm cô không thể nhúc nhích được

_Xem kìa, ngọt ngào quá ha- Mai cười khanh khách, đôi mắt lanh lợi đảo qua đảo lại người Kiên và Lan rồi dừng lại chỗ eo Lan, ý cười trong mắt càng đậm

Mai nhìn như vậy làm Lan đã ngượng lại còn ngượng hơn nữa, cô thật sự muốn tìm một cái lỗ rồi chui xuống cho xong, không lên nữa, thật ngượng chín cả mặt. Cũng may Anh không có ở đây, cô sợ nhất ánh mắt dò xét mang một chút ý cười và hàm ý của Anh á.

_Thôi hai cái bóng đèn này không làm phiền hai người nữa, chúc vui vẻ- Mai kéo Huy đi , quăng lại một ánh mắt mờ ám

_Nói cái gì vậy, con nhỏ này, Bạch Diệp hẹn cậu lát nữa gặp ở cái hồ ở phía đông đó nha- Lan nói với theo rồi quay sang Kiên trách móc:

_Cũng tại anh hết á, làm Mai với anh Huy hiểu lầm rồi kìa

_Hiểu lầm cái gì?- Kiên nhướn mi cười cười

_Còn cười nữa, thì hiểu lầm em với anh có chuyện gì đó mờ ám chứ sao- Lan phùng má nói, gương mặt hồng hồng rất đáng yêu, đôi môi đỏ căng mọng làm người nào đó nhìn không được cúi xuống

_Nè, anh định làm gì- Lan nhìn Kiên cảnh giác

_Làm chuyện mờ ám mà em nói đó- Kiên cười gian xảo người cúi thấp hơn (Tg: Rõ rồi, rõ rồi, thì ra anh Kiên mới là một con cáo chính hiệu, công nhận anh Kiên hay thật, giấu kĩ ghê, giờ lộ mặt ời!!!)

_Nè...nè...khoan...- Lan đỏ mặt vì hơi thở ấm nóng phả vào mặt ngày càng gần, muốn nói cái gì đó lại không nói được vì bị môi kiên nuốt trọn. Giờ cô mới biết thì ra Kiên còn gian xảo hơn cả cô, cô chỉ đáng xách dép cho cậu, nhưng biết sao giờ, cô lỡ yêu con cáo này mất rồi

Mai đi đến hồ ở phía đông nhưng cô không mấy dễ chịu vì có một cái đuôi theo sao mà cái đuôi đó không ai khác là Huy

_Này, anh đi theo làm gì- Mai hét nhỏ một tiếng

_Không làm gì cả- Huy nhìn hướng khác, không dám nhìn thẳng vào mắt Mai

_Đừng có đi theo tôi nữa, anh đi theo tôi làm gì- Mai phát hỏa, không hiểu sao đối với Huy là cô không thể kiềm chế mình

Không trả lời.....

_Được thôi, được thôi, không trả lời chứ gì, hừ nói cho anh biết anh mà còn đi theo tôi thì sao này đừng hòng tôi nói chuyện với anh- Mai phát hỏa

_Em...- Huy không nói được gì, cậu sợ Mai giận nhưng cậu cũng muốn nghe thử cái tên ách ghét đó (Bạch Diệp ý mà) nói cái gì với cô.

Khi Huy còn chìm trong suy nghĩ thì Mai đã xoay người rời đi, khi Huy hoàn hồn thì Mai cũng đi được một đoạn khá xa rồi, len lén đi theo không để Mai phát hiện, Mai mà phát hiện chắc không điểm xĩa cậu luôn

Khi Mai đến nơi thì Bạch Diệp đã ở ven hồ chờ sẵn

_Anh đến lâu chưa, xin lỗi em đến trễ- Mai cười thân thiện, cô xem Bạch Diệp cũng như bạn của cô vậy

_Không có gì, anh cũng mới đến thôi- Bạch Diệp mỉm cười, y đã cảm nhận thấy Huy, để xem tên nhóc này sẽ làm gì, nghĩ đến cậu lại muốn trêu đùa nó một chút

Mà hành động trong sáng của hai người rơi vào mắt ai đó đang núp ở một góc cây cách đó một khoảng thì hoàn toàn ngược lại

_”Cười nói với nhau vui vẻ thế kia à, đối với cậu lúc nào cũng gâygỗ, gắt gỏng đối với hần lại hòa nhã, dễ gần. Thích hần rồi chứ gì, bởi vậy nên lúc nào cậu làm gì cũng không thể bằng hần”- tuy nghĩ vậy nhưng cậu cảm thấy cái gì đó khó chịu, đau đốn lăm, đau đến nổi tay cậu phải nắm thật chặt để nén xuống

Lúc này Mai và Bạch Diệp ngồi xuống cạnh bờ hồ

__Có cái gì trên mặt em kia, để anh phải xuống giúp cho- Bạch Diệp nghiêng người phải phải cái gì đó trên mặt Mai mà nếu nhìn theo góc độ của Huy thì hai người đang ...hôn nhau....

__” Thì ra là vậy, thì ra người em yêu là hắn, tôi hiểu rồi”- Huy nhắm mắt, tay nắm chặt cổ găng hít một hơi thật sâu rồi xoay người rời đi mà không biết đoạn sau của cuộc đối thoại....

Huy trở lại ngôi nhà, cảm xúc ngổn ngang, đi đến chỗ Thiên Minh

__Anh Minh, ở đây có rượu không?

__Hả? À, có- Thiên Minh hết sức ngạc nhiên, thằng nhóc này hôm nay sao lạ vậy, không nói không cười, không gì cả chỉ có gương mặt đờ đẫn

__Anh dẫn em đến đó- Huy buồn bã nói, cậu muốn uống say để quên đi tất cả chuyện này, chỉ có rượu mới là liều thuốc hiệu quả nhất giúp cậu bớt đau

__À, được- Thiên Minh không hiểu chuyện gì nhưng cũng dẫn Huy xuống hầm cất rượu, ở đây có đủ các loại rượu ở đủ các năm, các thể kỉ vì tất cả chúng đều do Sita cất giữ mà

Vừa vào đến hầm cất rượu Huy đã vớ vài chai rồi tu ừng ực như nước lã không cần biết nó mạnh thế nào, uống xong còn cầm thêm vài chai nữa mang về phòng, trong đó có một chai được ủ từ thế kỉ XVII tới giờ, chỉ cần uống một ngụm là sẽ say không biết trời trăng gì, cũng may Huy chưa uống mà chỉ đem về phòng, nhưng Thiên Minh nghĩ tương lai không xa chairượu đó chắc sẽ hết sạch cho xem. Không biết xảy ra chuyện gì với thằng nhóc này nữa. Cậu đành gọi mọi người lại để giải quyết

__Anh nói cái gì?- phản ứng đầu tiên của mọi người là không thể tin, kể đến là chạy ừa vào phòng Huy, nhẹ mở cửa thì thứ đầu tiên xộc thẳng vào mũi họ là mùi rượu nồng nặc, Huy dựa người vào thành giường và tiếp tục tu ừng ực một chai khác, xung quanh có rất nhiều vỏ rượu vang, không biết Huy đã uống bao nhiêu rồi

Khép cửa lại, mọi người trở lại phòng khách

__Có chuyện gì vậy anh Minh, sao nó lại uống rượu như nước lã vậy, không muốn sống nữa chắc- Quân vừa về thì thấy mọi người tập hợp đông đủ, lúc vào nghe Thiên Minh nói chuyện Huy uống rượu không kiềm chế như vậy cậu quả thật không tin, Huy trước giờ luôn có chừng mực với rượu mà nhưng khi vào phòng Huy với mọi người thì cậu không tin không được

__Anh không biết, mấy đứa đừng hỏi anh, lúc này Huy hỏi anh ở đây có rượu không rồi bảo anh dẫn tới hầm rượu, sau đó thì mọi người biết rồi đó- Thiên Minh nhíu mày

__Bây giờ phải ngăn cậu ấy lại, chứ để cậu ấy uống như vậy không ổn đâu- Kiên lo lắng nói

__Cũng biết là không ổn nhưng liệu cậu ấy có nghe lời chúng ta mà ngừng lại không- Quân trầm giọng, tuy Huy hay đùa nhất trong số họ nhưng cũng là một đứa cô chấp, muốn làm gì thì không ai cản được

__Chị biết có người nói Huy sẽ nghe- Ngọc nghiêm túc nói

__Ý chị là Mai hả- Lan nói

__Chuyện gì liên quan đến mình vậy, ủa mọi người uống rượu sao, mà nồng nặc quá- Mai vừa vào ngồi xuống thì hàng loạt ánh mắt dồn vào cô

__Em nói sai gì sao?- Mai ngây thơ hỏi

__Cậu không có nói sai mà là cậu phải đi cứu người đó- Lan chen vào

__Cứu người, cứu ai?- mọi người nói gì cô chẳng hiểu gì hết

__Thì cứu Huy chứ ai, thằng khỉ đó không biết bị sốc cái gì mà từ nãy tới giờ cứ tu rượu như nước lã, không biết bao nhiêu chai bị nó cho vào bụng rồi- Kiên dậm chiêu

__Hả, để em vào xem- Mai nói, giọng nói tràn đầy sự lo lắng mà chắc cả cô cũng không biết. Không lẽ lúc này mình bảo anh ta về đi nên anh tabuồn rồi đi uống rượu, không thể nào!

Lúc Mai vào phòng Huy vẫn đang uống rượu, thấy có người lại gần mìnhHuy hé mắt rồi cười khở, lảm bảm vài tiếng nghe không rõ lắm

__Kể cả trong giấc mơ của tôi...hức....em cũng xuất hiện là sao...hức.....

__Nè, anh đừng uống nữa có nghe không- Mai hét lên, cô thấy rất giậnHuy, bản thân mình sao không biết chăm sóc còn muốn hủy hoại nó nữa,uống như vậy có nước về đoàn tụ ông bà sớm

__Là em thật sao Mai,hức...em đừng thích hấn có được không...hức....anh có gì không bằng hấn ...hức...em thích anh được không....hức....- bỗng nhiên Huybật dậy, ôm chặt Mai làm cô giật cả mình nhưng cũng không đẩy cậu ra

__Anh nói bậy bạ cái gì vậy, cái gì mà thích hấn, hấn là ai?- Mai khó hiểu

__Tôi không có nói bậy, rõ ràng ..rõ ràng cô thích hấn, cô ra ngoàicho tôi...cút ra ngoài cho tôi...CÚT....- Huy gầm lên, tâm trạng bỗng kíchđộng, xô Mai ra rồi loạng choạng bước ra cửa nhưng vừa đi được hai babước lại khụy xuống nhờ Mai đỡ kịp

__Anh cẩn thận, vào giường nghỉ đi

__Không cần...cô tránh ra, cô nói cô không thích hấn vậy mà hai ngườiôn nhau à, cô không thích hấn mà gặp hấn là cười tươi như hoa, khôngthích hấn ...có ma mới tin...hức...tôi trêu chọc cô muốn cô chú ý tới tôi, côcảm thấy phiền,tôi biết. Cô thấy hấn cái gì cũng hơn tôi, tôi biết. Côthích hấn , tôi biết. Nhưng mà...nhưng mà...tôi thật sự yêu cô, tôi đã cốgắng làm cô vui, cố gắng làm cô yêu tôi nhưng mà cô lúc nào cũng khôngthích những việc tôi làm, cô muốn tôi phải làm gì đây, nhìn người mìnhyêu thích kẻ khác à? Bây giờ cô biết hết rồi đó...cô đi được chưa...đi vềbên cạnh hấn đi....không cần ở đây thương hại tôi...hức...tôi không cần mấyngười thương hại.....-Huy say đến nỗi nói năng lộn xộn, nói xong thì“phịch” một tiếng ngã lăn ra đất, bất tỉnh nhân sự

__Anh tỉnh lại đi chứ- Mai lay lay Huy nhưng cậu không phản ứng còđành khó khăn diu thân thể nặng nề của cậu lên giường, định ra ngoài lấy nước lau người cho cậu nhưng vừa mở cửa thì thể này đây

__Á- Lan và Ngọc chúi đầu vào (Tg: vì quá tập trung nghe lén mà người dựa hấn vào cửa)

__Hai người?- Mai nhúu mày

__Không có gì ha ha.....mình đi đây- Lan nói rồi kéo Ngọc chạy mất. Maicũng không quan tâm lắm chuyện họ có nghe lén hay không, bây giờ Huyquan trọng hơn

Lúc sau, Mai trở vào với chiếc khăn nóng là một ly trà giải rượu, dứt Huy uống xong ly trà rồi nhẹ nhàng đặt cậu nằm xuống, để cái khăn lêntrán cậu sau đó dọn dẹp phòng Huy một chút. Don dẹp xong cô ngồi bêngiường, cô chợt nhớ đến những gì Huy nói, cô không ngờ những hành độngcủa mình lại làm Huy bị tổn thương đến vậy. Nhưng cô biết những lời nói khi người ta say là lời thật lòng nhất, lúc trước cô chưa biết được cảmgiác mình giành cho Huy là gì nhưng bây giờ cô đã biết, cảm giác của côđối với Huy gọi là yêu.,cô không hiểu Huy nói cô thích hấn , hấn là ai,không lẽ Bạch Diệp, không phải chứ. Mà nếu vậy Huy nói cô và Bạch Diệpôn nhau là sao, cô chẳng hiểu gì cả, bây giờ cô đã biết tình cảm củamình giành cho Huy cô phải đợi Huy tỉnh lại nói rõ ràng. Nhưng nghĩ đếrchuyện Huy bảo cô cút, cô lại rất khó chịu, vớ lấy cái gối cạnh Huy,tưởng tượng đó là cậu và đánh xuống không thương tiếc

__Huy đáng ghét, Huy ngốc, em ghét anh, dám bảo em cút nè, cút nè, cút nè....- mỗi từ ‘ cút nè’ lực lại mạnh thêm mấy phần (Tg: chị ơi,tội..tội.. cái gối)

54. Chương 29

Không khí bên ngoài lại khác.....

__Huy sao rồi, không uống nữa?- Lan và Ngọc vừa ngồi xuống ghé Kiên đã hỏi

_Ừ, đúng ời, không uống nữa- Ngọc nói, cái đầu hơi lắc lắc tỏ vẻ hết chỗ nói

_Vậy là yên tâm rồi- Quân trầm giọng

_Chị chưa nói hết, Huy không uống nữa mà ngất luôn rồi còn đâu- Ngọc nói thêm một câu

_Không biết có chuyện gì mà Huy uống dữ vậy , thằng nhóc này suốt ngày tươi cười vậy mà hôm nay uống tới không biết gì- Thiên Minh hơi nhíu mày, nhạt giọng nói, người không hiểu cậu sẽ cảm thấy giọng cậu không có một chút quan tâm nào nhưng mọi người đều biết Thiên Minh cũng rất lolắng cho Huy, bình thường Thiên Minh rất kiệm lời, hôm nay nói nhiều đó xem ra cũng là phá lệ rồi

_Không lẽ thất tình, nhìn cái mặt đờ đẫn của anh ấy rất giống thất tình á- Lan chen vào

_Thất tình? Làm sao có thể? Thất tình với ai? Mai à? Không thể nào- Ngọc nhăn nhó, tuy Mai có vẻ không thích Huy nhưng cũng đâu có thích ai thì lấy gì Huy thất tình

_Lúc nãy em nghe loáng thoáng cái gì mà ” cô thích hẳn” gì gì đó, cử cách âm quá tốt em nghe không rõ- Lan bắt đầu dĩ chống cằm

_Ở đây đoán mò cũng không phải là cách, chờ Huy tỉnh lại rồi nói sau-Quân trầm giọng, nhíu nhíu mày nhưng rất khẽ, gương mặt vẫn bảo trì thái độ lạnh lùng

2 ngày sau.....

Hồ chữa trị....Đôi mắt tím lạnh lùng dần mở ra, thân thể dần cử động và đứng lên....

Cùng lúc này...phòng Huy....

_Úm....- Huy dần mở mắt, cậu cảm thấy cổ họng khô rát , đầu cực kì đau nhức. Đưa tay xoa xoa đầu, hồi tưởng lại chuyện mấy ngày trước, từng dòng kí ức hiện về làm tim cậu như có cái gì đó cứ vào, đau đớn. Nặng nề nhắm mắt....

_Này, anh tỉnh rồi hả?- Mai gọi

_Sao em lại ở đây?- Huy giật mình bật dậy, cậu nhớ lúc say cậu mắng cô rất nặng lời, theo tính cách của cô nhất định là rất giận cậu, sao bây giờ cô có thể ở đây

_Sao lại không thể ở đây, cháo nè, anh ăn một chút đi- Mai đưa đến trước mặt Huy một tô cháo còn nghi ngút khói

_Cám ơn,em cứ để đó đi, anh chưa đói- Huy nhíu mày nghi hoặc, không phải cô thích Bạch Diệp sao? Sao lại ở đây chăm sóc cậu như vậy, không phải giờ này cô phải ở bên Bạch Diệp anh em em sao?. Giọng nói Huy đau đớn, nhưng có phần xa cách

_Anh sao vậy, ba ngày rồi anh có ăn gì đâu? Sao lại không đói? Ăn một chút thôi cũng được- Mai cảm thấy Huy là lạ, hình như cậu rất xa cách cô, cả trong giọng nói cũng không thân thiện như lúc trước

_Anh nói em cứ để đó, em ra ngoài đi, anh mệt rồi- Huy có hơi lớn tiếng

_Anh..anh lớn tiếng thế làm gì? Người ta chỉ muốn tốt cho anh thôi mà,không cần thì thôi- Mai tức giận hét, nước đã đảo quanh hốc mắt hồng hồng, cứ như là chỉ cần một cái chớp nhẹ mắt là nước mắt sẽ rơi xuống vậy, rồi bỏ ra ngoài

_Không phải anh không cần mà đó không phải là quan tâm, đó chỉ là thương hại. Anh không cần em thương hại anh- Huy cười khổ, tự lẩm bầm một mình rồi rũ mắt

Ra khỏi phòng Huy, Mai uất ức về thẳng phòng mình, trút giận vào cái gối

_Đáng ghét, thái độ vậy là sao, mấy ngày trước còn nói thích mình bây giờ lại xa cách vậy, đáng ghét, Hoàng Trí Huy em ghét anh.....

Anh vừa vào đến phòng khách thì đã thấy mọi người tập hợp lại chỉ là không thấy bóng dáng Mai và Huy, không khí có vẻ rất nặng nề

__Chào mọi người- Anh nhặt nhẹo gọi một tiếng

__Cuối cùng cậu cũng về rồi, sức khỏe đã tốt chưa- Lan thở phào một cái, nhẹ giọng hỏi

__Mình khỏe rồi, linh lực đã hồi phục năm phần. Chỉ cần vài ngày nữa là có thể hoàn toàn hồi phục- Anh trả lời câu hỏi của Lan cũng là nói chomọi người biết

__Vậy là tốt rồi- Ngọc cười tươi

Quân không nói gì, chỉ đơn giản là thoáng nhìn Anh, sắc mặt cô đã tốt lên một chút nhưng vẫn còn chút tái nhợt, dù vậy cậu cũng yên tâm ít nhiều vì Anh đã khá hơn ba ngày trước

__Có chuyện gì sao?- Anh nghi ngờ khi thấy thái độ mọi người không được tự nhiên

__Thì cũng là chuyện của Mai với Huy đó. Ba ngày trước không biết có chuyện gì mà Huy uống rượu quá trời rồi ngất luôn, hôm nay mới tỉnh lại không biết lại chuyện gì xảy ra mà Mai thì tức giận bỏ về phòng (Tg: và hành hạ cái gối) còn anh Huy thì nằm ì trong phòng từ nãy tới giờ- Lan nhăn mặt kể lại

__ Thôi em xin phép về phòng, em hơi mệt- Anh nhú mồm lạnh lùng nói, rồi đứng lên hướng phòng mình nhưng thật ra cô không về phòng mà đến phòng Mai

“Cốc...cốc...cốc...”

__Vào đi, cửa không khóa- Mai nói vọng ra, giọng nói vẫn còn vương một chút bực dọc

__Là mình- Anh vào phòng, nhàn nhạt nói

__A, cậu về rồi hả, xin lỗi không đến đón cậu được- Mai cười hối lỗi

Anh hơi mỉm cười đôi mắt tím hơi lóa một thứ ánh sáng kì lạ nhưng rất nhanh vụt tắt, cô thấy được trong ánh mắt của Mai có một loại tình cảm mới, nhưng cũng có một cái gì đó còn vướng mắc, không lẽ Huy và Mai có chuyện?

__Cậu và anh Huy có chuyện gì à?

__Làm gì có chuyện gì, mình thì có thể có chuyện gì với anh ta chứ, cái đồ đáng ghét- Mai phùng má, mặt hơi hồng hồng và mắt cô tránh ánh mắt dò xét của Anh, chỉ cần một ánh mắt Anh sẽ biết cô nghĩ gì mà Mai không biết rằng chính thái độ đó của mình đã làm Anh hiểu tất cả suy đoán của cô là sự thật

__Mình là người ngoài cuộc không thể xen vào chuyện của cậu và anh Huy nhưng mình khuyên cậu hãy suy nghĩ và hành động theo trái tim chứ đừng theo lí trí- trong mắt Anh ý cười rất đậm, cô nhớ lúc trước, lúc đó mẹ cô đã nói câu này nhưng đáng tiếc cô không thể hành động theo trái tim vì cô cho rằng trái tim cũng giống như một viên pha lê dễ vỡ, nó rất dễ tổn thương mà trái tim cô đã chịu rất nhiều tổn thương rồi cô không muốn nó bị tổn thương nữa, trái tim cô chỉ có chỗ cho tình bạn và tình thân, cô xây cho nó một bức tường bằng giá để không ai có thể chạm tới nó không ai có thể làm nó tổn thương nữa. Con người ta cần nhất là tình cảm, vinh hoa phú quý có gì chỉ là bèo bọt thoáng qua, nếu có một điều ước cô sẽ ước cô có một gia đình hoàn chỉnh để nhận được tình cảm yêu thương của cha và mẹ, tất cả những hư vinh hiện có cô tình nguyện không để trái tim cô có thể rộng mở, bình yên hơn với người khác nhưng mọi chuyện đã qua sao có thể quay lại, dù ẹ cô đã dùng tất cả tình yêu thương mà bà có cho anh em cô nhưng đâu đó trong tâm hồn cô vẫn thấy tiếc nuối tuổi thơ đã qua, vẫn thấy một khoảng trống vắng không thể lấp đầy. Cô khuyên Mai như vậy vì Mai khác cô và cô cũng tin có một tình cảm thật sự chân thành đang chờ Mai nếu bỏ qua Mai rất có thể sẽ hối hận. Cô không mong Mai hối hận, đau khổ vì đã vô tình bỏ qua cảm xúc của trái tim, bỏ qua tình cảm của chính mình. Lại nói nhìn Huy đau khổ vậy cô cũng không nỡ, thôi thì có chuyện gì cứ nói ra một lần cho thoáng đi mãi trong lòng cũng không tốt

Nhưng có lẽ cả chính Anh cũng không biết từ khi một người bước vào cuộc sống của cô, bức tường bằng giá đó đã dần tan chảy, dần sụp đổ. Trái tim sợ tổn thương cũng dần mở ra và dần chấp nhận người đó, chấp nhận phần tình cảm người đó dành cho cô

__Thôi mình về phòng đây- Mai chưa kịp ừ hử gì thì Anh đã đứng lên đi mất

__Hành động theo trái tim sao?- Mai đặt tay nơi ngực trái, cảm nhận được tiếng tim đập của mình, hình như cô nghe thấy trái tim mình đang mong chờ cái gì đó

Giờ đã là giữa trưa nhưng không khí vẫn mát mẻ và có phần hơi lạnh lẽo, mọi người ngồi giữa bàn ăn, không khí là lạ, không vui vẻ lắm

__Anh Kiên à, nhìn hai người đó chiến tranh lạnh kìa định biến bàn ăn thành bắc cực hay sao vậy?- Lan nhăn mi, nghiêng người thì thầm với Kiên

__Anh cũng không biết nữa, không biết hai người họ ai sẽ đầu hàng trước đây- Kiên cũng phối hợp nghiêng người

__Thôi nào mấy đứa, ăn đi, thức ăn chị và Lan nấu cực khổ lắm đó- Ngọc kéo dần không khí một chút nhưng không khí vẫn còn rất nặng nề. Bình thường Thiên Minh, Quân và Anh kiêu lời không thích nói chuyện thì cũng chẳng nói làm gì nhưng còn Mai và Huy lúc nào cũng cãi nhau chí chóe, đi đến đâu là nơi đó náo nhiệt hẳn lên vậy mà hôm nay không ai nói với nhau một câu nào

Không khí nặng nề vẫn tiếp tục cho đến khi Huy đứng lên

__Tôi no rồi- rồi rời khỏi bàn ăn

__Em cũng no rồi- Mai vội đứng lên, theo hướng Huy mới đi

__Làm ơn có ai nói cho tôi chuyện gì? Vậy là sao? Hai đứa nó giận nhau hay thức ăn tôi và Lan nấu không ngon mà không ai ăn hết vậy?- Ngọc bực dọc nói

__Không có chuyện gì đâu, mọi người ăn đi- Anh nhìn theo bóng Mai khẽ nhếch nhếch môi thành một đường cong hoàn hảo mà không biết nụ cười lúc vô tình đó của cô lại làm một người ngẩn ngơ, trái tim treo lơ lửng như thiếu niên mới lớn, mới biết yêu lần đầu.....

Huy đi thẳng về phòng cậu cảm giác thật khó chịu, cậu không thể hiểu mình nữa, lúc này cậu rất muốn nói chuyện với Mai nhưng lời nói vừa ra đến miệng thì lại như có cái gì đó chặn lại không thể nói được, cậu cảm thấy buồn và rất đau mỗi khi nhìn Mai những cố gắng của cậu từ trước đến giờ đều tan thành mây khói, Mai không yêu cậu, giờ cậu biết phải làm sao để đối diện với Mai một cách bình thường đây, có ai nói cho cậu bây giờ cậu phải làm sao đây a, hazz.....

__Hoàng Trí Huy anh nói rõ cho em thật ra là có chuyện gì? Thái độ anh vậy là sao, còn chuyện uống rượu mấy ngày trước nữa- Mai tức giận xông thẳng vào phòng Huy, rồi đóng cửa một cái “rầm” cứ như là có động đất

__Không sao cả- Huy ngược mặt lên nhìn Mai, đôi mắt tràn ngập buồn bã nhưng giọng nói lại lạnh băng. Ánh nắng nhạt nhòa ngày đông hắt vào phòng như tô thêm vẻ tiêu tàn, buồn bã và nhạt ưu thương

__Này, rốt cuộc là anh bị sao vậy hả, nói cho em biết đi- Mai bước tới gần Huy, giọng nói mềm hơn khi nhìn thấy gương mặt Huy, đó không phải là gương mặt hay chọc cô cười, hay gương mặt hay làm cô tức giận mà đó là gương mặt u buồn, tuyệt vọng và có một chút né tránh, gương mặt này của Huy cô chưa bao giờ thấy và không biết tại sao lòng cô lại có một cảm giác ê ẩm đau, như ai đó đánh vào tim, một loại cảm giác cô chưa từng có trước đây và cô cũng không thích nó một chút nào

__Anh đã nói là không sao, em ra ngoài đi, anh muốn một mình- Huy buồn bã nói, lúc này cậu không muốn gặp Mai, chỉ cần gặp Mai là tim cậu lại thấy đau, có lẽ tránh mặt cô một thời gian trái tim này của cậu sẽ yên bình trở lại và vết thương của nó cũng sẽ lành

__Em không ra ngoài, em có chuyện còn chưa nói với anh..... . Anh nghe chơ kìa đây.... Hoàng Trí Huy ...em thích anh- Mai vừa nói xong câu này mặt cô “bùng” một cái thiêu đốt. Nhưng rất nhiều năm về sau cô đã hối hận khi tỏ tình với Huy trước nhưng bất quá đó là chuyện của sau này

__Em nói cái gì? Em thích anh, có thật không? Không phải em thích Bạch Diệp sao?- Huy ngẩn ra, tim đập thình thịch như muốn vỡ tung ra.. Mai nói... Mai nói... Mai nói... cô thích cậu, cậu có nghe lắm không. Cảm giác vui sướng phút chốc dâng tràn trong trái tim mới vừa tổn thương, có lẽ tình cảm là một loại thuốc tốt nhất để

chữa trị những tổn thương. Bây giờ trong cậu chỉ còn cảm giác ngọt ngào, hạnh phúc, trái tim vẫn không tự chủ đập nhanh, nhưng đầu đó trong một góc tối cậu vẫn sợ đây chỉ là một giấc mơ để rồi khi tỉnh lại mọi thứ chưa từng xảy ra, cậu vẫn sợ Mai thích cậu không phải là sự thật (Tg: Lúc này còn đau khổ giờ lại vui mừng, yêu đương kiểu này chắc có ngày bệnh tim chết sớm!)

—Anh bị ngốc à, em nói thích Bạch Diệp bao giờ- Mai ngượng ngùng nói, mặt cúi ngày càng thấp

“Bùm” một cái toàn thân Huy cứng đờ, trí óc trống rỗng chỉ hành động theo những gì trái tim mách bảo

—Thật sao? Cảm ơn em...cảm ơn em vì đã thích anh.....anh rất yêu em...rất rất yêu em- Huy ôm chặt Mai, kích động đến nói năng lộn xộn nhưng vẫn nói ra hết những gì cần nói. Mai cũng phối hợp vòng tay ra phía sau ôm lấy cậu, Huy cúi đầu hôn lên đôi môi căng mọng nước của cô.....

Phản ứng đầu tiên của Mai là đờ ra chẳng biết làm gì, mắt mở thật to. Huy cảm nhận được sự ngỡ ngàng của cô thì khó hiểu “không phải cô và Bạch Diệp đã hôn qua rồi sao? Sao lại ngỡ ngàng thế này? Không lẽ đây là nụ hôn đầu của cô”. Suy nghĩ trong đầu làm Huy không tự chủ nhếch miệng cười đến chán ghét. Huy hôn Mai đến khi cô không thở được nữa mới buông cô ra, đặc chí cười cười làm Mai đỏ mặt không dám ngẩng đầu nhìn cậu một cái, mặt chôn luôn trong ngực Huy

Qua một lúc lâu sau Mai mới hỏi:

—Tại sao lúc này anh bảo là em thích Bạch Diệp- ánh mắt nhìn cậu chằm chằm cứ như cậu nói dối sẽ bị cô phát hiện ngay

—Thì ...thì....ba ngày trước, lúc em đi gặp Bạch Diệp, em bảo anh về nhưng thật ra anh không về mà anh đứng ở xa xa nhìn hai người nói chuyện, anh thấy hai người nói chuyện vui vẻ anh rất khó chịu, rồi còn thấy hai người hôn nhau nữa cho nên ...cho nên....- Huy ngượng ngùng lấp bắp

—Cho nên anh nghĩ em thích Bạch Diệp, cho nên anh uống rượu không cần biết sống chết, cho nên anh lờ em đi. Tại sao anh không hỏi rõ em rồi đau khổ một mình, uống rượu hành hạ bản thân chứ- Mai nói tiếp về mặt vô cùng tức giận

—Thật xin lỗi, anh...- Huy không biết phải nói gì, đối mặt với Mai đầu óc cậu hoàn toàn trống rỗng, không suy nghĩ được gì

—Anh không cần xin lỗi, anh không có lỗi. Ngày hôm đó em và Bạch Diệp đâu có chuyện gì xảy ra, chắc anh nhìn chệch hướng nên thấy em và anh ấy hôn nhau đó. Với lại cũng nhờ Bạch Diệp mà em mới biết được tình cảm mà em dành cho anh đó. Lúc đó Bạch Diệp đã nói với em một điều em không biết đó là em thích anh. Từ nay về sau có chuyện gì cũng thẳng thắn nói chuyện với nhau được chứ, em không muốn chúng ta có những hiểu lầm không đáng có- Mai nghiêm mặt nói

—Được, nhưng theo em nói vậy đây là nụ hôn đầu của em- Huy cười cười nhìn Mai làm cô đỏ mặt

—Thì...thì sao?- Mai ấp úng nói, sao cô có cảm giác mình mới bị mắc lừa vậy

—Không có sao, hèn chi lúc này em bờ ngỡ như vậy, để anh giúp em tập luyện cho thành thạo hơn- Huy cười gian xảo, mặt một lần nữa kề sát mặt Mai (Tg: một con thỏ đã rơi vào miệng sói xám, chắc...chắc...đáng thương)

—Anh..anh làm gì- Mai đỏ mặt lấp bắp

—Hôn em- Huy nói rồi cúi xuống không để cho Mai kịp nói thêm lời nào, một lúc lâu sau, cậu buông Mai ra, môi cô đã sưng đỏ

—Đồ đáng ghét...- Mai hét nhỏ một tiếng rồi chạy biến để lại một người cười như một tên điên, cười vì hạnh phúc....

55. Chương 30

Sáng hôm sau, mọi thứ vẫn bình yên nhưng ai biết trước sẽ có chuyện gì xảy ra khi mà sau cơn giông bão trời thường quang đãng, sấm chớp thường đến bất ngờ và liệu sức mạnh con người có đủ để chống chọi lại số

phận đã định trước.....

_Chào mọi người, ủa Anh đâu?- Lan vừa bước ra phòng khách đã hỏi

_Cậu ấy còn chưa ra, cậu xem cậu kia, yêu đời quá há lại có chuyện gì với anh Kiên đây- Mai cười cười

_Mình thì làm gì có chuyện gì, mà nói mới nhớ nha, mình phải hỏi cậu với anh Huy có chuyện gì mới phải á nha, hôm qua còn chiến tranh lạnh vậy mà hôm nay.....- Lan vừa nói vừa liếc mắt nhìn Mai rồi lại nhìn Huy cứ như là hai người có chuyện gì mờ ám vậy làm Mai ngượng đỏ cả mặt

_Cậu....cậu...mình thì có chuyện gì, cậu chỉ giỏi nói bậy thôi

_Ha....ha..ha....ngượng rồi kìa , ngượng rồi kìa, mặt đỏ ghê chưa- Lan cười không ngừng, lúc trước Mai hay trêu cô với Kiên bây giờ cô đã có cơ hội trả thù rồi, bởi vậy người ta nói không sai : “Quân tử trả thù mười năm chưa muộn”. Mặc dù cô thừa nhận cô không phải quân tử, nhưng dù sao trêu Mai cũng rất vui, hắc...hắc.....

_Đừng trêu cô ấy nữa, có gì vui đâu- Huy nói nhưng ánh mắt chứa ngập ý cười hạnh phúc

_Không cho động vào người yêu của anh thì thôi, bảo vệ nhau ghê chưa- Lan bĩu môi

_Em đừng trêu họ nữa, dù sao bây giờ cũng đỡ hơn lúc trước, có người thất tình uống rượu tới không biết gì rồi còn nhốt mình trong phòng nữa chứ- Kiên cười cười nhưng sao cái nụ cười này có mùi vị gian xảo

_Cái thằng này mày được lắm, ông đây sẽ tính sổ với mày sau- Huy lườm Kiên một cái rõ dài nhưng hình như không tác dụng mà bằng chứng là Kiên vẫn cười cười nhìn Huy

_Thôi được rồi đừng trêu chọc lẫn nhau nữa, chúng ta còn việc phải làm- Quân can

_Ấy, anh nhắc em mới nhớ, chúng ta còn phải bàn chuyện làm sinh nhật bù cho Anh nữa- Lan nói

_Mình nghĩ thế này, bây giờ Lan sẽ làm bánh vì Lan nấu ăn ngon, còn mình sẽ chuẩn bị vật dụng cần thiết, còn các anh chỉ cần chuẩn bị quà cho Anh là được rồi- Mai nói

_Mình và cậu cũng phải có quà cho Anh nữa chứ- Lan lém lỉnh

_Thì tất nhiên rồi- Mai cũng cười theo

_Như vậy cũng được nhưng bọn anh biết tặng gì cho Anh- Kiên nhăn mặt, bình thường Anh ít nói lại trầm mặc rất ít biểu lộ vẻ mặt thật rangỏi, có chăng chỉ là thoáng qua nên làm sao cậu biết được Anh thích gì

_Chuyện này các anh không cần phải bận tâm đâu, Anh không cần các anh tặng thứ gì đó đắt tiền hay bắt buộc phải là thứ cậu ấy thích mà cậu ấy chỉ nhận tấm lòng của các anh thôi, chỉ cần món quà các anh thật lòng chuẩn bị thì dù là gì cậu ấy cũng sẽ vui- Lan nói, nói đến đây làm cô nhớ lại ngày xưa, cái thuở...mà cô Anh và Mai vẫn còn du học ở Mỹ. Mùa đông năm đó đến sớm, tuyết lại rơi rất nhiều phủ kín cả đường đi, lúc sinh nhật Anh cô và Mai không đi mua quà được chỉ có thể tặng Anh những món quà đơn sơ tự làm. Nhưng khi Anh nhận quà cô đã thấy trong đôi mắt Anh – đôi mắt tĩnh lặng lại hiện lên sự vui mừng và cả niềm hạnh phúc và hình như là cả một nụ cười mỉm thoáng qua. Lúc đó Anh nói một câu mà chắc cả cuộc đời cô cũng chẳng thể quên: ” Mình thấy ấm áp vì các cậu đã tặng mình tất cả sự quan tâm và tấm lòng của các cậu. Có đôi khi thứ người ta cần lúc cô đơn không phải là tiền bạc hay vật chất vì những thứ đó quá lạnh, nó không thể sưởi ấm trái tim đang cô độc. Mà đơn giản người ta chỉ cần một tấm lòng biết quan tâm, biết sẽ chia để thấy họ không phải một mình, thế thôi”. Tự nhiên thấy nhớ ngày xưa quá nhưng đâu sao thời gian gian vẫn trôi và cuộc sống vẫn tiếp tục mà

_Tấm lòng? Cô ấy sẽ vui sao?- Quân lẩm bẩm một mình, khi nghe những câu nói của Lan cậu bỗng có cảm giác đau lòng cho Anh, người con gái đó hình như vô cùng cô đơn. Cậu lại thấy yêu Anh nhiều hơn, muốn bù đắp cho Anh nhiều hơn. Cô khác những người con gái cậu từng gặp, họ chỉ biết mưu cầu danh lợi, sự huy vinh không thật nhưng cô đơn giản, cô tĩnh lặng, cô phải chịu nhiều tổn thương khi mà cô vô tội, cô chỉ cần một cái gì đó dù là rất nhỏ...rất nhỏ. Nhưng cô càng như vậy cậu lại càng có cảm giác muốn che chở cho cô, gánh lấy hết tất cả những đau thương mà cô phải chịu, muốn cô có thể nở nụ cười tươi, muốn cô vui vẻ, muốn cô sống hạnh phúc hơn một chút. Cậu không biết lúc bé Anh đã phải trải qua những gì nhưng cậu mong Anh đừng giữ mãi trong lòng những đau thương trong quá khứ, đừng mãi sống trong tuổi thơ buồn bã

mà hãy mở rộng trái tim với Thế Giới này , đừng nhìn nó bằng một màu đen mà hãy nhìn nó bằng nhiều màu sắc khác, có lẽ như vậy sẽ giúp cô xóa dần những buồn tủi trong lòng đã hằn sâu theo năm tháng

_Quyết định như vậy đi, bây giờ bắt đầu chuẩn bị, tối nay mọi thứ phải xong- Mai nói

_OK, giãn tán nào mọi người- Lan cười cười đứng lên

Tối.....bầu trời mù mịt và có cái gì đó như là chuyện gì sắp xảy ra nhưng có lẽ những con người trong ngôi nhà không nhận thấy được điều đó

_Xong chưa, xong chưa...mình đi gọi Anh nha- Mai nói khi nhìn thấy cái bánh kem của Lan

_Ừ cậu đi gọi cậu ấy đi mình sẽ đi gọi mọi người- Lan nói rồi bê cái bánh to dùng ra phòng khách

Khi Anh ra đến phòng khách mọi người đã đầy đủ, nhưng điều khiến cô ngạc nhiên là

_Hôm nay là sinh nhật ai vậy, sinh nhật của các anh?- Anh hướng Quân, Huy và Kiên nói. Cô nhớ hôm nay không phải là sinh nhật của Mai hay Lan , vậy thì chắc chắn là sinh nhật của một trong ba chàng này

_Không phải như cậu nghĩ đâu Anh, tại mình làm sinh nhật bù cho cậu đó- Mai cúi đầu buồn bã

_Sinh nhật bù?- Anh khó hiểu, sinh nhật của cô qua rồi sao? Cô chẳng có tí ấn tượng nào

_Phải đó, thật xin lỗi vì đã quên sinh nhật cậu- Lan cũng buồn buồn

_Thôi nào, không sao, đến cả mình còn quên mất sinh nhật của mình thì sao mà các cậu nhớ được- Anh an ủi

_Anh....xin lỗi cậu.....- Mai chưa nói hết câu thì Anh đã ngắt lời:

_Không phải mừng sinh nhật của mình sao, sao lại xin lỗi, không định tặng quà ỉn à- Anh cười nhẹ làm mọi người đơ mắt mấy giây. Nụ cười của cô, nó rất đẹp nó buồn và hình như ẩn chứa cái gì đó cô đơn, nó làm người ta cảm thấy cái gì đó rất xa, rất mù mịt không thể nắm bắt, hình như nó còn chứa cả bóng tối nhưng nhìn vào đôi mắt cô người ta có cảm giác mình lạc vào ánh sáng và sự kiên quyết

_Đâu có, đây...tặng cậu- Mai và Lan tặng Anh một hộp giấy nhỏ màu hồng nhạt được gói rất cẩn thận

_Tặng em...- Kiên, Huy và Quân cũng lần lượt tặng quà cho Anh, gói quà của Kiên màu xanh nhạt, của Huy màu cam còn của Quân là một màu tím nhạt như màu mắt của Anh, gói quà của Quân to hơn hẳn làm mọi người tò mò không biết trong đó đựng gì

_Cắt bánh đi Anh – Lan giục

Anh vừa cầm dao định hạ xuống thì.....

Lúc này, tại lăng mộ của Ma Ảnh (bạn nào không nhớ cái tên này có thể xem lại chương 16 nha), những tiếng ” rầm rầm” do đá bị nứt không ngừng truyền đến, lăng mộ gần như nổ tung, tử khí cuồn cuộn xung quanh, lũ dơi không biết từ đâu tụ hội lại, bay phía trên ngôi mộ làm bóng tối phút chốc che lấp và gần như nuốt chửng cả lăng mộ. Phía dưới lăng mộ hình như có cái gì đó chuyển động rất khẽ báo hiệu ột sự hồi sinh đầy chết chóc

_Không xong.....không xong rồi....người mau đi báo cho Song Diệp đại nhân (chỉ Hắc Diệp và Bạch Diệp) rằng....rằng hắc đã tỉnh lại...hắc đã hồi sinh rồi...mau đi- một lính canh giữ lăng mộ run rẩy nói, y cũng là một ma cà rồng thì sao lại không hiểu rằng hắc – chúa tể của loài hút máu, kẻ thù truyền kiếp của loài uống máu sắp hồi sinh, hắc làm y cảm thấy ghê tởm và kinh sợ đến tận xương tủy

_Ta đi ngay, người cẩn thận- một lính canh khác gấp gấp nói rồi tung đôi cánh xám bay đi, y có thể cảm nhận được tử khí dày đặc của hắc, nó thật bức người, nó làm cho người ta vô cùng khó thở

Cái bóng của lính canh xa dần rồi biến mất thì bỗng trên bầu trời lữ dơi náo loạn chúng phát ra tiếng ” chít, chít” vô cùng gai tai, tiếng ”quácquác...” của lũ quạ trên những cái cây gần đó càng tạo cho bầu không khí trở nên quỷ dị và hình như nó còn báo hiệu cả một trận cuồng phong sẽ quét đi tất cả

_Xem ra hắc sắp tỉnh lại rồi, mong là Song Diệp đại nhân, Nữ Hoàng (chỉ Anh, trong loài uống máu, mà cà rồng thường gọi Anh là Nữ Hoàng vì cô có một khí chất làm người khác tự động khuất phục) và năm vị hộ pháp đến kịp, mong là chủ mẫu (chỉ Sita) sẽ không sao, hazzzzz- lính canh lúc này thở dài. Y và cả những người khác đã cảm nhận thấy sức mạnh kinh hồn của hắc nhưng thân là lính canh họ không thể rời khỏi vị trí, họ đã được huấn luyện một cách khắc nghiệt để có thể canh gác ở đây, dù họ có chết họ vẫn cảm thấy là chuyện rất bình thường vì thật ra trước giờ họ đâu sống như một con người, họ sống vì sinh mệnh kéo dài không chấm dứt và chính họ cũng đâu thể chấm dứt sinh mạng của mình

Khi tên lính canh được giao nhiệm vụ báo tin đến nơi chưa kịp nói gì thì:

_Hắc đã hồi sinh rồi có phải hay không, có phải hay không- Bạch Diệp kích động nói

_Dạ...dạ vâng- tên lính canh lắp bắp, y chưa bao giờ thấy Bạch đại nhân kích động như vậy nhưng cũng phải hắc đã hồi sinh rồi thử hỏi ai có thể bình tĩnh

_Hắc Diệp người đi nói với chủ nhân rồi đến lăng mộ hắc trước, ta đi gọi Thiên Minh và mọi người- Bạch Diệp nói rồi ” xoay” một tiếng tung cánh bay đi

Anh vừa cầm dao định hạ xuống thì.....

“Hự....” Anh buông dao xuống ôm ngực thở dốc, cô có cảm nhận chẳng lành, trái tim của cô nó đau nhói, cô cảm thấy vô cùng khó thở

_Anh...cậu sao vậy, vết thương chưa khỏi- Mai nói, mọi người nhìn Anh bằng ánh mắt lo lắng

_Không phải....mìnhmình không sao.....chỉ một lúc sẽ khỏi- Anh nói gắt quăng, cô có cảm giác như là hắc đã hồi sinh....chẳng lẽ....không, không thể nào ...cô đã lấy máu của mẹ tưới lên lăng mộ nhanh như vậy hắc sao có thể thoát ra, nhưng nếu hắc thoát ra được thì sức mạnh của hắc cũng không phải tầm thường như cô nghĩ, càng ngày cô càng cảm thấy bất an

_Như vậy sao được, anh đi tìm Thiên Minh- Quân nói, cậu rất đau lòng, sao cô cứ cật lực như vậy chứ, sức khỏe cô dù có tốt thế nào đi chăng nữa nhưng cứ ý lại thế này có một ngày cô cũng sẽ ngã quỵ. Cậu không muốn như vậy, cậu không muốn cô chịu bất cứ tổn thương nào dù là thể xác hay tâm hồn

_Không cần, em không sao rồi- Anh đứng lên cản Quân lại khi cô cảm thấy cơn đau dần lắng xuống và hết hắc. Nhưng cô bất an hơn khi cảm thấy một sức mạnh to lớn và đen tối bao trùm cả bầu trời. Cô chắc rằng mọi người cũng cảm nhận được nhưng mọi người lo lắng cho cô nên không muốn cảm giác đó

_Không được, sắc mặt của em thế này mà bảo không sao à, anh....- Quân chưa nói hết câu thì sự xuất hiện của Thiên Minh và Ngọc làm không khí một lần nữa rơi vào căng thẳng

_Mấy đứa ở đây thì tốt quá, Ma Ảnh đã hồi sinh rồi- Thiên Minh gấp gáp nói

_Vậy là suy đoán của em không sai, từ này đến giờ em đã có phản ứng- Anh lạnh lùng nói, khi nhắc đến hai chữ Ma Ảnh mắt cô như phủ thêm một tầng băng giá

_Vậy giờ chúng ta phải làm sao?- Kiên lo lắng hỏi, lúc trước nghe Anh kể rồi lại được biết thêm nhiều điều về Ma Ảnh từ Bạch Diệp cậu cảm thấy tên Ma Ảnh này vô cùng khó đối phó

_Thì đi đến lăng mộ của hắc để ngăn hắc hồi sinh chứ sao, mong là còn kịp mà lỡ như không kịp thì nhân lúc hắc còn yếu đánh hắc trọng thương, có lẽ một thời gian hắc sẽ không thể gây họa- Ngọc còn gấp hơn cả Thiên Minh

_Vậy đi thôi, mà khoan, Anh ở đây đi đừng đến đó, em đang bị thương- Thiên Minh cản Anh không cho cô đi, linh lực của Anh chỉ mới hồi phục năm sáu phần nếu để cô đi chẳng phải tạo điều kiện cho hắc đả thương Anh hay sao, cậu chỉ có mình cô là em gái, cậu không thể nhìn cô hết lần này đến lần khác bị thương, lần trước thì suy yếu linh lực nặng đến nỗi gất đi, còn lần này sẽ thế nào đây

__Không sao, em sợ mọi người sẽ không đấu lại hấn- Anh nói rồi bước đi nhưng không ngờ

__Em ngủ một lát đi, tha lỗi cho anh- Thiên Minh nói khê rồi đánh vào gáy Anh làm cô lịm đi. Thiên Minh đỡ anh xuống ghế rồi cùng mọi người rời đi nhanh chóng nhưng liệu một người có võ công và linh lực vô cùng cường đại như Anh sẽ ngất bao lâu, thời gian dài chăng? Điều đó là không thể! Cô sẽ sớm tỉnh lại thôi.....

Lăng mộ của Ma Ảnh những vết nứt ngày càng lớn.....gió mang theo khí của tử thần thổi ngày càng mạnh làm những cây cổ thụ tưởng chừng đứng vững lại ngã nghiêng và gần như bị đốn ngã, tuyết bay tán loạn như sắp có bão tuyết

__Sao rồi? Còn kịp để ngăn chặn hấn không?- Thiên Minh hỏi

__Không kịp nữa rồi, vết nứt đã quá lớn và hấn đã cử động- Hắc Điệp nói sắc mặt vô cùng khó coi

__Không ngăn được thì chỉ còn cách đối mặt thôi, chuẩn bị vũ khí nào mọi người- Quân nhếch mép cầm chặt trường kiếm trong tay, ngữ khí như hàn băng ngàn năm, cũng chỉ tại vì hấn mà Anh mới bán mạng để tìm cách tiêu diệt, cũng vì hấn mà nhiều người vô tội phải lao vào vòng xoay sinh tử trong đó có cả Anh

__Chúng ta lập quang minh trận (trận pháp chuyên đối phó với ma cà rồng, người lập trận linh lực càng mạnh thì khả năng giam giữ của trận càng lớn và sức sát thương gây ra càng nhiều) trước đi, dù không giết được hấn nhưng nếu hấn muốn thoát ra cũng phải cần không ít sức, chúng ta sẽ lợi dụng điểm này để đả thương hấn- Bạch Điệp nói, y đã bình tĩnh hơn lúc này và suy nghĩ thấu đáo hơn

__Được- mọi người nói rồi tập hợp xung quanh ngôi mộ của Ma Ảnh, tay phải để trước ngực, ngón trỏ và ngón giữa kẹp lại với nhau, ngón cái, ngón danh và ngón út nắm lại, tay trái đặt dưới tay phải. Miệng niệm cái gì đó, chỉ thấy một đạo ánh sáng màu vàng nhạt bao quanh mọi người và một tiếng ”Quang minh trận, thiết lập” đã bắn thứ ánh sáng đó vào trong ngôi mộ, phút chốc ngôi mộ sáng bừng lên giữa nền tuyết trắng, ánh sáng vàng đó lập tức tạo thành một bức màn hình cầu bao bọc lấy ngôi mộ, một con muỗi cũng không thể thoát ra

Vết nứt ngày một lớn hơn nữa và ”Bùm” một tiếng nổ khinh hồn, khói và tro bụi mù mịt trong không khí, lập tức mọi người cảm nhận được khí thế bức người, sự ghê tởm và nhớ nhốt lớn vồn dấy đặc xung quanh, nó còn hơn cả lúc họ mới đến đây, có lẽ nguyên nhân là vì hấn đã...hồi sinh hoàn toàn, dần dơi bay tán loạn, lũ quạ bay đầy trời. Nhưng quang minh trận vẫn trụ vững vì hơn ai hết mọi người biết đây một cơ hội tốt để đả thương hấn, hấn vẫn còn yếu nên việc này có thể sẽ dễ dàng hơn. Nếu bỏ qua cơ hội lần này có thể sẽ không còn cơ hội nào nữa vì khi sức mạnh của hấn hồi phục sẽ vô cùng khó đối phó, nhớ lại lịch sử, tuy trưởng tộc ASAKI lúc đó phong ấn được hấn nhưng cũng chết đi vì mất hết linh lực, với lại lần trước tập kích bất ngờ làm hấn không kịp chuẩn bị nhưng bây giờ hấn đã phòng bị hơn, đâu thể nào sử dụng phương thức cũ với hấn, lịch sử sẽ một lần nữa tái diễn sao? Sẽ dễ dàng phong ấn hấn sao khi sức mạnh của hấn hình như tăng lên gấp bội? Hấn sẽ dễ dàng một lần nữa mất lửa sao? Tất nhiên, câu trả lời là không thể.....

Khi tro bụi tan dần, một bóng hình nhếch nhác hiện ra, hay nói đúng hơn là một bộ xương khô hiện ra trước mắt mọi người. Cơ thể toàn da bọc xương, đôi mắt đỏ ngầu lồi ra thể hiện hấn đang khát máu, cái cổ không ngừng nuốt cái gì đó xuống cứ như hấn đang thềm thườn những dòng máu tươi ngon đang chảy trong huyết quản của con người, đáng người hấn cao nhưng phần thân lại lộ cả xương sườn như hấn là một cái xác khô, và một giọng cười ghê gợn mang theo nồng đậm thù hận phát ra

__Ha....ha....ha..... cuối cùng cũng đến ngày này.....cũng đến ngày này, ta đã chờ rất lâu rồi..... Phiêu Linh.....Phiêu Linh.....ta chờ nàng rất lâu rồi

Sắc mặt mọi người lúc này vô cùng khó coi hay nói đúng hơn là vô cùng tệ, sức mạnh của hấn đã vượt qua sức kiểm soát của họ

__Tất cả các lính canh mau đi khỏi đây- Hắc Điệp gầm lên

”Loạt xoạt” vài tiếng, các lính canh đã bay đi mất dạng, họ sao lại không biết chuyện gì đang xảy ra, một khi hấn thức tỉnh sau một thời gian dài sẽ vô cùng khát máu hấn sẽ hút máu của bọn họ để phục hồi sức mạnh cho dù bọn họ là ma cà rồng, dù bọn họ không phải con người, dù bọn họ với hấn có một nửa là đồng loại.

Bản chất của loài hút máu hèn kém như vậy đó, khi cơn khát đến chúng có thể không từ bất cứ một thủ đoạn nào kể cả giết chết đồng loại của mình. Nhưng một điều đáng hận hơn là những ma cà rồng chỉ có thể bị pháp sư hoặc ma cà rồng cấp cao hơn giết và vua ma cà rồng như hắn không dễ dàng chết đi mà chỉ khi chủ mẫu chết đi thì mới tiêu diệt được hắn. Lúc trước họ không dám rời khỏi vì chưa có lệnh, vì họ hiểu mỗi một vị trí đều có nghĩa vụ riêng nếu tự động rời khỏi vị trí của mình thì hậu quả không lường được

—Chết tiệt, các người chịu chết đi- Ma Ảnh gầm lên, bọn chúng rõ là biết hắn vô cùng khát máu nên mới cho bọn ma cà rồng kia rút lui, bọn chúng rõ là biết hắn không thể hút máu pháp sư nên mới đuổi bọn nhãi nhép kia đi. Bọn chúng sẽ phải nhận lấy cơn thịnh nộ của hắn

Ma Ảnh tung một chưởng đỏ rực như màu máu vào mọi người nhưng bị quang minh trận cản lại và vỡ tung

—Khá khen cho quang minh trận nhưng liệu nó có thể giữ ta bao lâu, ha.....ha....ha.....chỉ là một lũ nhóc miệng còn hôi sữa (Tg: Rõ vô duyên, các anh chị có còn uống sữa đâu mà hôi sữa)- Ma Ảnh cười, bàn tay giơ lên, những móng vuốt đen thui, sắc nhọn dài ra và bổ nhào vào bức màn của quang minh thuật. “Xèo...xèo”. vài tiếng mùi khét lẹt của thịt cháy hòa vào không khí, “rắc...rắc...” bức màn màu vàng kiên cố của quang minh thuật vỡ vụn thành từng mảnh nhỏ rồi tan biến trước mắt mọi người

—Các người tưởng với một quang minh trận nhỏ bé có thể làm ta bị thương nặng hay sao? Các người quá xem thường Ma Ảnh này rồi....ha.....ha.....ha.....- Ma Ảnh cười ghê rợn, quang minh trận chỉ có thể làm hắn bị thương nhẹ ở cánh tay

—Lên đi, đừng nói nhiều với hắn- Huy nói rồi mọi người lao vào, người trái, người phải, kẻ trên, kẻ dưới nhưng vẫn không tài nào đánh trúng hắn, những đòn tấn công của mọi người hắn dễ dàng tránh né và đánh trả. Khi Lan định dùng kiếm đâm vào tim hắn thì hắn đột nhiên nghiêng người và đánh một chưởng vào vai cô làm cô bay đi vài mét, Kiên bị phân tâm nên lãnh một cú đá vào bụng, lực đá không hề nhẹ. Mai thì đánh hụt bị hắn chưởng một chưởng vào lưng, Huy bị chưởng một cái vào ngực và không tránh kịp đòn tấn công của hắn, họ cảm thấy đau đớn đánh úp tới một cách bất ngờ, đau đến nỗi họ chỉ có thể há mồm thở dốc. Mọi người bị đánh đến nỗi không thể gượng dậy, phải nói lực của Ma Ảnh vô cùng lớn, gấp 10 lần thậm chí là 20 lần một lực sĩ thì là sao mọi người có thể trụ được lâu. Giờ phút này chỉ còn Quân, Thiên Minh, Ngọc, Bạch Diệp và Hắc Diệp miễn cưỡng giao đấu với hắn nhưng họ có thể trụ được bao lâu khi sức lực ngày càng cạn kiệt

Lúc này, tại ngôi nhà.....đôi mắt tím lạnh lòng mở ra, cả người tản mát một sức mạnh không ai có thể tưởng tượng nổi. Nhưng rồi nhanh chóng thu lại sức mạnh, Anh cười băng lãnh, nhón nhẹ người bay lên....vàđến lăng mộ...

Trận chiến không cân sức vẫn diễn ra cho đến khi...

“Hự ...” một tiếng năm người còn sót lại cũng trúng đòn và văng ra xa vài mét, họ nhìn Ma Ảnh bằng ánh mắt căm hận nhưng dù cố gắng thế nào cũng chẳng thể đứng lên, gương mặt bị xuất máu, cả người tím bầm, nhưng trong mắt mọi người không có vẻ gì là sợ sệt chỉ có kiên cường bất khuất cùng điềm tĩnh, Ma Ảnh đến ngày càng gần mọi người, giơ bàn tay sắc nhọn của mình lên, cười độc ác:

—Để ta kết liễu các người, mặc dù máu của các người không thể uống được làm ta vô cùng tiếc nhưng các người đừng lo ta sẽ không vội giết Bạch Diệp và Hắc Diệp ngay vì máu của chúng, ta có thể sử dụng được....ha.....ha.....ha..... – lũ dơi, bầy quạ cũng phối hợp kêu inh trời như muốn làm tăng thêm sự độc ác của hắn

Khi cánh tay hắn hạ xuống gần sát mọi người thì...

56. Chương 31

Khi cánh tay hấn hạ xuống gần sát mọi người thì.....

Một quả cầu màu tím bắn vào cánh tay hấn làm trệt hướng ma trảo, trong bóng tối một bóng dáng nhỏ nhắn dần hiện rõ, người xuất hiện làm mọi người sững người, không phải Anh ngắt rồi sao? Sao nhanh như vậy đấy nhỉ?

__Biết ngay là không làm cho nó ngắt lâu mà- Thiên Minh lắc đầu cười khỏ, cậu đã biết với sức mạnh của Anh, cô sẽ sớm tỉnh lại nhưng không ngờ lại nhanh như vậy

__Lại một đứa đến nạp mạng, hừ- Ma Ảnh hừ lạnh, hấn cảm nhận được con nhóc mới xuất hiện chỉ có tí sức mạnh, không bằng cả một hộ pháp. Nhưng có một điều hấn không biết, pháp sư có sức mạnh vô cùng cường đại sẽ biết cách thu hồi sức mạnh của mình

__Người nghĩ vậy sao? Ta thì lại nghĩ người sẽ không dễ dàng thoát khỏi đây đâu, Ma Ảnh- Anh khinh thường nhếch mép

__Ờ, đừng nói nhiều, lên đi sẽ biết- Ma Ảnh nói rồi vung ma trảo "Vù" như một cơn gió bay về phía Anh

Khi ma trảo sắp đến gần Anh nghiêng người tránh né và đánh một đòn về phía Ma Ảnh nhưng hấn đỡ được. Hai người người một chiêu ta một chiêu không phân thắng bại....

__Không ngờ người cũng có một chút bản lĩnh, nhưng người rất nhanh sẽ như chúng- Ma Ảnh vừa tránh một đòn của Anh vừa nói

__Cứ đợi thử xem- Anh lạnh lẽo cười

Thời gian chậm chậm trôi nhưng trận đấu ngày càng kịch liệt khi mà Anh có vẻ hơi đuối sức, bị Ma Ảnh bức lùi về sau liên tiếp ba bước, nhưng rồi Anh lấy lại tinh thần tung một quả cầu màu tím vào tim hấn, Ma Ảnh bị đánh bay ra một khoảng nhưng hình như đòn tấn công không hề gì với hấn, hấn nhanh chóng đứng lên và lao vào trận đấu.

__"Đánh như vậy không phải cách mình sắp hết sức rồi, nhưng hấn quá mạnh"- Anh nghĩ, trong lúc cô phân tâm chỉ khoảng một, hai giây Ma Ảnh nhân cơ hội lao tới. Đến khi Anh nhận ra thì ma trảo của Ma Ảnh đã đến gần sát người cô, cô biết dù lúc này có đỡ cũng không còn kịp nữa, nhưng đôi mắt tím duy chỉ có sự khinh thường cùng lạnh lẽo ngoài ra không có gì hết, cùng lắm thì cá chết lưới rách thôi nhưng hấn không có đủ bản lĩnh đó vì hấn chỉ mới hồi sinh mà cho dù có khôi phục lại hoàn toàn hấn cũng không dễ dàng đánh bại cô vậy đâu, cô hiểu rõ sức mạnh của mình và cả của Ma Ảnh. Khi ma trảo của Anh còn cách người Anh một khoảng và cô thấy khoảng cách của cô và Ma Ảnh đủ gần, cô cười lạnh lẽo

__Hỏa Phượng Hoàng, thiêu hấn- Anh nói vừa xong cũng là lúc ngực trái cô sáng trực lên, thiêu đốt, một con phượng hoàng tuyết bay ra, thân mình nó đang cháy rực ngọn lửa màu trắng, lửa đó người ta gọi là lửa của tuyết, con phượng hoàng vòng chặt lấy Ma Ảnh, thiêu đốt cơ thể và linh hồn hấn. Nhưng cũng cùng lúc này ma trảo của hấn "bịch" một cái vào ngực Anh. Cả hai đều bị thương, Ma Ảnh bị thương vì lửa của Hỏa phượng hoàng, Anh bị thương vì trúng ma trảo nhưng cô chắc rằng vết thương của Ma Ảnh không nhẹ, gần nhất phải 1 tháng mới có thể hồi phục

Con phượng hoàng đó chính là nguyên thần của Anh, phạm ai có phép thuật đều sẽ có nguyên thần, nếu linh lực quá yếu nguyên thần sẽ không hiện ra chỉ khi có linh lực ới có thể thấy được nguyên thần của mình một cách rõ ràng, trên ngực trái cô có một hình xăm phượng hoàng màu bạc nhưng bình thường nó sẽ ẩn đi đến khi cô cần sử dụng mới hiện ra. Bình thường pháp sư rất ít và hầu như không sử dụng nguyên thần vì sử dụng nó cần phải có một lượng sức mạnh nhất định để khống chế nó, nếu không đủ sức chẳng những không làm gì được kẻ địch mà còn làm chính mình bị thương

Ma Ảnh phá vòng vây của hỏa phượng hoàng, tung đôi cánh dơi bay vút lên trời, nếu không phải vì hấn mới hồi sinh sức mạnh không đủ thì làm sao nguyên thần của con nhóc đó lại đã thương hấn nặng như vậy nhưng nếu hỏa phượng hoàng của nó không có hỏa long thì chẳng là gì cả, chỉ khi hỏa phượng hoàng và hỏa long hợp lại với nhau thì sức công phá mới là lớn nhất. Nếu lần sau gặp lại hấn sẽ dễ dàng hạ gục bọn nhóc

này và nếu không phải cơn khát máu lại đến thì hẳn sau có thể bỏ chạy, bóng hắc khuất dần, mang theo cả giọng nói vút lên tận nền trời đen kịt:

_ Bao lâu rồi Phiêu Linh nhỉ.....100 năm...200 năm.....300 năm.....hay 1000 năm..... ta bị phong ấn bao lâu rồi? Dù có bao lâu thì nàng vẫn mãi mãi là của ta, nàng đừng mong có thể gặp lại hắn....ha.....ha.....ha.....

_ Wao ,Anh giỏi thiệt- Lan cảm thán nhưng chưa được bao lâu thì tình huống trước mắt làm mọi người phải thót tim

Khi Ma Ảnh bay đi, hỏa phượng hoàng trở về bay vòng quanh đỉnh đầu Anh vài vòng, kêu vài tiếng ” chi ...chi.....” yếu ớt rồi vỡ tung như sương khói chứng tỏ Anh bị thương không hề nhẹ nên nguyên thần cô không thể giữ được hình thể quá lâu

“Phụt” một tiếng, máu từ miệng Anh phun ra, đỏ tươi, lấm chấm trên nền tuyết trắng muốt như những đóa tường vi trong tuyết đang nở rộ. Thân thể Anh mềm đi. Lão đảo. Một lớp ánh sáng tím mỏng nhẹ bao lấy cơ thể cô, nó nâng lấy cô tránh cho cô không bị ngã

_ Đau thật.....- Anh yếu ớt nói, giọng nói cô rất nhỏ như muỗi kêu

_ ANH.....- Mọi người hét một tiếng rồi bỏ nhào đến chỗ Anh. Bây giờ họ mới hiểu thật ra Anh chỉ diễn cho Ma Ảnh xem, để hắn không gây hại cho mọi người mà quên đi linh lực của cô chỉ hồi phục một nửa

_ Anh....anh ơi, cậu đừng làm mình sợ- Lan rưng rưng

_ Tỉnh lại Anh ơi- Mai cũng rơm rớm nước mắt

_ Ngọc mau gọi ẹ anh đến đây ngay kéo không kịp, Kiên giúp anh điều một chiếc phi cơ chuyên dụng đón mẹ anh, chúng ta phải đưa Anh đến hồ chữa trị ngay- Thiên Minh gầm lên, chết tiệt sao mọi chuyện lại như thế này

_ Để tôi công cô ấy,mọi người đều đuối sức rồi- Quân nắm chặt tay, giọng nói vì xót xa mà có hơi run rẩy

_ Được, nhanh lên- Thiên Minh nói rồi mọi người đỡ Anh lên vai Quân lên đường đến hồ chữa trị

Khi mọi người đặt Anh xuống hồ chữa trị, thì gương mặt Anh làm hòng gần người còn Thiên Minh chỉ biết thở dài lo lắng. Gương mặt Anh vẫn như cũ, nhưng bây giờ giữa mi tâm lại hiện lên thêm một hoa anh đào màu tím nhạt lúc sáng lúc tối, lúc ẩn lúc hiện càng tạo thêm cho cô khí chất cao quý và một vẻ đẹp như thiên tiên

_ Không ngờ, thật không ngờ vết thương lần này nặng đến vậy, đến nỗi không giữ được dịch dung thuật- Thiên Minh ảo não, lần trước dù cho linh lực suy yếu đến cỡ nào Anh vẫn có thể duy trì dịch dung thuật, vậy mà....

_ Anh Minh, Anh...Anh như vậy.....- Lan không biết phải mở miệng như thế nào

_ Mấy đứa có chuyện gì cứ hỏi đi- Thiên Minh cúi đầu ngán ngẩm

_ Gương mặt Anh như vậy là sao?- Huy hỏi

_ Thật ra đây mới chính là dung mạo thật của một pháp sư, lúc trước Anh dùng dịch dung thuật nên mấy đứa mới không nhận ra. Anh làm vậy không hẳn muốn giấu diếm mấy đứa điều gì mà là tộc ASAKI có quy định, pháp sư trong tộc phải giữ được dịch dung thuật và không cho người ngoài biết được mặt thật của mình. Lại nói nếu ngày ngày các em đều phải đối mặt với một người mà không giống người các em sẽ thế nào, chưa nói đến nếu sử dụng gương mặt đó ra đường thì người ta sẽ cảm thấy Anh là người sao, chính vì vậy sẽ dẫn đến những rắc rối không cần thiết. Với lại không chỉ riêng Anh có dấu hiệu ở mi tâm mà anh và cả các em đều có-Thiên Minh giải thích, cậu không muốn Anh bị bạn bè mình hiểu lầm

Mọi người nghe Thiên Minh nói thì cũng thông cảm cho hoàn cảnh của Anh nhưng khi nghe đến câu cuối cùng mọi người đồng loạt trở mắt:

_ Anh nói cái gì?

__Anh nói thật, không tin mấy đứa chỉ cần nhìn vào mặt nước nói “dịchdung thuật, giải”__Thiên Minh đi qua đi lại chờ mẹ cậu đến, cậu gấp đếnphát sốt rồi

__Chuyện đó để sau đi, hiện giờ Anh sao rồi, cô ấy bị thương như vậygiúp cô ấy bằng cách nào để cô ấy mau hồi phục- Quân gấp gáp, cậu khôngmuốn thấy Anh bị thương, cậu cố gắng luyện tập để bảo vệ Anh, lúc cậunghĩ mình đã thực sự đủ tự tin cũng như dũng cảm để đối mặt với tình cảm của cậu và Anh, đủ sức mạnh để che chở, bảo vệ Anh thì chuyện này xảyđến làm cậu có cảm giác như mình rơi vào vực thẳm, đủ sức mạnh? Đủ tự tin, dũng cảm? đó chỉ là do cậu nghĩ thôi, sự thật không phải vậy, sựthật là cậu không đủ sức mạnh để bảo vệ Anh – người con gái cậu yêu màAnh vì bảo vệ cho cậu và mọi người nên mới bị thương nặng, bây giờ cậumới nhận ra những thứ trước nay cậu tưởng như ở trong tầm tay lại dễ dàng vụt mất, tất cả ...tất cả những thứ đó chỉ là do cậu tự huỷ hoạiminh, cậu thấy bất lực, từ trước tới giờ cậu chưa bao giờ có cảm giáckhó chịu thể này, cậu không thể làm gì để giúp Anh thử hỏi cậu phảilà sao bây giờ ngoài việc lo lắng cho Anh

__Bây giờ có thể tạm giữ được mạng nhưng nếu mẹ anh không đến kịp thìkhông biết chuyện tồi tệ nào sẽ đến- Thiên Minh run rẩy môi, cậu chỉ cómột mình Anh là em gái, nếu Anh xảy ra chuyện cậu phải làm sao chưa kểđến chuyện cha mẹ cậu phải làm sau chấp nhận sự thật này

Lúc bà Quỳnh đến nơi, nhìn thấy đứa con gái yêu quý đang suy liệt,mặt không huyết sắc, môi tái nhợt, đến dịch dung thuật cũng không giữđược thì chân bà như nhũn ra kém chút té xỉu, lòng bà đau như cắt, con gái bà, bà nâng trên tay, đến máng bà cũng không nở máng nó vậy mà bâygiờ nó.....nó.....

Sau phút giây yếu lòng bà Quỳnh định thần trở lại, bà là người kiêncường đã trải qua bao trái đắng của cuộc đời nếu bây giờ mà bà suy sụpthì Anh phải làm sao? Bà phải bình tĩnh để còn cứu con gái bé bỏng củabà (Tg: trong mắt cha mẹ con cái lúc nào cũng còn nhỏ bé! Cảm động!)

__Thiên Minh lại phụ mẹ, đóng băng con bé đi

__Vâng- Thiên Minh nói rồi gấp gút cầm cây sáo lên định thổi tuy mặtkhông biến sắc hay thay đổi bất cứ sắc thái biểu cảm nào thì lời nói của bà Quỳnh văng vẳng bên tai

__Không được hoảng, con muốn hại chết em gái con hay sao?- giọng nóicủa bà nghiêm nghị pha thêm một chút dạy dỗ, đứa con này của bà vẫn chưa trầm ổn như bà nghĩ.Tuy mặt nó không biểu hiện gì nhưng người làm mệnhư bà hiểu tâm nó đang hoảng sợ, sợ không kịp cứu em gái mình.Nhưng nếu người điều khiển sáo thổi sáo lúc tâm tình đang hoảng loạn thì quátrình đóng băng sẽ có sơ hở, điều đó chỉ có hại chứ không có lợi, người thổi sáo sẽ bị trọng thương còn người được đóng băng cũng bị thương nặng vì sức mạnh bên ngoài tràn vào không khống chế

__Con xin lỗi- sau khi được bà Quỳnh nhắc nhở Thiên Minh cũng dần bình tĩnh lại, sao cậu lại sơ xuất như vậy chứ

__Biết thì được rồi , làm đi- giọng bà Quỳnh kiên quyết, nghiêm nghịnhưng cũng pha chút bất ngờ, anh em nó lại giống hệt nhau, rất cứng đầunhưng Anh biết nói xin lỗi khi cảm thấy mình làm sai còn Thiên Minhtrước giờ nó chưa bao giờ mở miệng nói xin lỗi ai, làm sai thì chịuphạt, dạy dỗ cỡ nào cũng không hé răng nói một lời, vậy mà hôm nay nó mở miệng nói xin lỗi với bà

Mọi người khi nghe xong đoạn đối thoại ngắn của bà Quỳnh và ThiênMinh thì vô cùng kinh ngạc, Thiên Minh là người thế nào? Nếu ai hỏi câuđó thì câu trả lời nhất định là lạnh lùng, kiêu ngạo, từ trước đến giờchưa nghe anh ta nói một câu xin lỗi với bất cứ ai. Vậy mà hôm nay lại mở miệng nói xin lỗi, đúng thật là kì tích nhưng điều đó cũng chứng tỏThiên Minh rất thương yêu đứa em gái là Anh, có đôi khi tình yêu thươngkhông cần những lời nói hoa mỹ mà chỉ cần một hành động hay lời nói rấtnhỏ cũng bộc lộ tình yêu thương dành cho nhau một cách sâu sắc nhất.Nhưng chuyện này cũng không tồn tại trong đầu họ lâu, vì chuyện của Anh đã lấy đi của họ tất cả sự chú ý

Bên này, Thiên Minh đã hoàn thành xong việc đóng băng Anh, bà Quỳnhcầm một cây quạt tròn chỉ về phía cái cây cao nhất trong rừng, rồi lắmnhắm đọc cái gì đó, chỉ thấy từ cái cây cao đó và cả những cái cây xungquanh bay ra một luồng khí màu xanh , những cái cây héo dần rồi tàn lụinhư bị hút đi hết nhựa sống.

Mà quả thật đó chính là nhựa sống của cả khu rừng. Luồng khí màu xanh bay đến chỗ Anh, bao người cô lại thành một cái nhộng màu xanh biếc

_Tạm ổn, một lát nữa con bé sẽ tỉnh- bà Quỳnh mệt mỏi ngồi phịch xuống một cái ghế gần đó, có trời mới biết việc lấy đi mạch sống của khu rừng để cứu con gái bà phải mất bao nhiêu linh lực, bà kiệt sức rồi. Mọi người thở phào...

_Nhưng bác ơi, khu rừng này chết thật rồi ạ- Mai nói, vẻ vô cùng tiếc nui

Mọi người theo lời nói của Mai cũng nhìn về phía khu rừng, một mảng xác xơ, tàn lụi....Bà Quỳnh không nói gì, chỉ cười hiền hậu:

_Các con hãy nhìn phía xa xa kia, vẫn còn một cây con sống sót, chỉ còn một cây con cũng có thể tái tạo lại khu rừng, chỉ còn một hi vọng cũng đừng từ bỏ- tuy bà trả lời câu hỏi của Mai nhưng lại nhìn Quân ýt ýt, không hiểu sao bà rất có cảm tình với cậu nhóc này

Cảm nhận được ánh mắt của bà Quỳnh, Quân nhìn lại bà, trong đôi mắt thỏ phách tràn đầy kiên định. Cậu quyết định, dù thế nào đi nữa cậu cũng sẽ không từ bỏ Anh. Cuộc đời này ngắn ngủi lắm, liệu duyên sẽ đến mấy lần trong đời, có khi chỉ cần một lần bỏ qua là đánh mất mãi mãi, mãi mãi hối tiếc, mãi mãi bỏ lỡ. Cậu dám chắc đó cũng là điều bà Quỳnh muốn nhả nhủ với cậu qua ánh mắt

Lúc mọi người trò chuyện không để ý cái nhộng bao quanh Anh nhạt dần rồi biến mất, đôi mắt tím mở ra, vẫn lạnh lùng, tĩnh lặng nhưng có cái gì đó đan xen là áy náy

_Con tỉnh rồi à- bà Quỳnh xoay người nhìn Anh cười hiền

_Mẹ!- Anh gọi một tiếng rồi nhẹ đứng lên, cô cảm thấy cả người tràn đầy sức sống, lượng linh lực lúc trước mất đi giờ lại tràn đầy trong cơ thể cô

_Cậu không sao là tốt rồi, làm mình và mọi người lo quá- Lan thở phào

_Đã làm mọi người lo lắng, thực xin lỗi- Anh cười áy náy nhưng trong ánh mắt cô có một sự áy náy sâu hơn, đó không phải là sự áy náy vì làm mọi người lo lắng

_Lỗi phải gì, không sao là tốt rồi- Mai cười vui vẻ

_Đúng, đúng...không sao là tốt rồi- Huy phụ họa

_Sao lúc nào anh cũng thích nói theo em vậy- Mai lườm Huy, tuy đã làm một đôi nhưng không lúc nào họ yên ổn. Nhưng không vì vậy mà tình cảm của họ xảy ra vấn đề ngược lại nó còn sâu sắc hơn

_Hai người này lại tới nữa- Kiên bắt giắc lắc đầu

_Ngày nào cũng cãi nhau, không chán sao?- Lan cũng hết nói nổi cặp này

_Vậy cậu với anh Kiên ngày nào cũng anh em em, ngọt ngọt ngào ngào, tình tình cảm cảm, lãng lãng mạn mạn cậu có chán không- Mai gân cổ cãi lại

_Cậu....cậu....- Lan cứng miệng, ai bảo đang yên đang lành chọc vào Mai làm gì, gieo nhân nào gặt quả nấy mà, huhu

_Sao? Không nói được gì hả đúng quá mà- Mai trêu tức Lan

_Thì có sao, chúng tôi bồi dưỡng tình cảm đấy- Kiên cười gian xảo

_Không nói với hai người nữa, hai người bây giờ đang ở trong thế giới ngọt ngào của mình mà còn nhớ tới ai- Huy đáp lại Kiên, cậu tất nhiên phải về phe Mai rồi

Chờ mọi người yên ắng một chút, bà Quỳnh nhìn Anh, nhẹ nói:

_Tuy khu rừng này có thể tái tạo lại, tuy nó được tạo ra là để cứu người nhưng con nên nhớ cỏ cây cũng có sự sống, chúng đã hi sinh sự sống của mình để cứu con, con hãy quý trọng sinh mạng của mình. Khu rừng này có thể cứu con được bao nhiêu lần, 1 lần, 2 lần.....mẹ tin là con hiểu những gì mẹ nói. Con khỏi rồi mẹ cũng về đây, ba con đang sốt ruột chờ tin tức của con- nói rồi bà nhẹ quay người đi, bóng bà ngày một xa dần

Anh nhìn ra khu rừng xa xa, cảm giác áy náy càng sâu hơn, đôi mắt tím đượm buồn.....Một bàn tay ấm áp đặt lên vai cô, nó rất ấm làm cô cảm thấy thật bình yên, và làm cô an tĩnh trở lại

_Đừng buồn, sống chết có số, phú quý do trời. Em cũng đâu muốn vậy-Quân an ủi nói, cậu cảm thấy xót xa thay Anh, tất cả mọi chuyện không hoàn toàn là do cô, sao cô cứ phải tự trách. Nếu ngày hôm nay cô không ngăn cản Ma Ảnh thì liệu Thế Giới này có được bình yên, con người có được sống trong an nhàn, hạnh phúc hay không? Huống chi là cây cỏ

_Đi thôi, hãy để họ một mình- Mai nói rồi mọi người rút đi, bên hồ giờ đây chỉ còn lại hai bóng hình, nhìn có vẻ xa cách nhưng thật ra lại vô cùng hòa hợp

_Cảm ơn anh- Anh không nhìn Quân, vẻ mặt phức tạp, mi nhíu chặt. Sao cô lại cảm thấy vui và an ủi khi nghe những lời đó của Quân, và sao cô lại cảm thấy hình như nơi này- trái tim cô ngập tràn ấm áp

_Em hãy cười nhiều hơn, vì khi cười nhìn em bớt cô đơn- Quân nhìn bóng lưng Anh, chỉ đơn giản là khắc sâu hình ảnh đẹp này

_Có lẽ sẽ rất khó- Anh mơ hồ nói

Họ không nói gì nữa, chỉ là đứng nhìn về xa xa nhưng không khí xung quanh họ vô cùng ấm áp, hòa hợp

Ánh bình minh dần lênhai chiếc bóng dần xích lại gần nhau và gần như hợp thành một...

57. Chương 32

Hôm sau, không khí trong phòng khách vô cùng căng thẳng, mọi người đều nhăn nhó, ai cũng thương tích đầy mặt. Bạch Diệp và Hắc Diệp sắc mặt lại càng khó coi

_Tiểu thư Sakura, chủ nhân, chủ nhân lại yếu hơn nữa rồi. Hình như việc hấn tỉnh lại đã thúc đẩy quá trình tái sinh diễn ra nhanh hơn- Hắc Diệp lo lắng nói

Anh nhăn mày thật chặt, không nói gì

_Không phải Anh đã sử dụng máu của mẹ cậu ấy tưới lên lăng mộ của hấn rồi sao? Sao Hấn có thể dễ dàng tỉnh lại?- Lan nhíu mày

_Điều đó chỉ có thể nói lên hai nguyên nhân. Một là có người giúp hấn. Hai là sức mạnh của hấn đã tăng thêm sau một thời gian ngủ say mà phong ấn của vị trưởng tộc năm đó lại ngày càng yếu nên không thể giữ nổi hấn- Huy nói, bộ mặt hay cười nói chẳng ra sao mọi hôm đã biến mất mà thay vào đó là vẻ mặt vô cùng nghiêm túc cùng một trí suy luận tuyệt vời

Điều mà Huy nói cũng chính là điều mà mọi người nghĩ trong đầu. Họ suy đi nghĩ lại cũng chỉ có hai khả năng này

_Về chuyện có người giúp hấn tôi có thể bảo đảm là không có việc đó xảy ra. Đội lính canh luôn túc trực 24/24, không thể nào có chuyện đó được- Bạch Diệp nói

_Vậy chỉ còn nguyên do thứ hai- Kiên nói

Sau một lúc thảo luận mọi người đưa ra kết luận là hấn tự thoát ra, không có bất kì một sự trợ giúp nào. Nhưng sự thật có phải vậy không? Điều đó vẫn là một bí ẩn

_Ba ngày nữa chúng ta đi đảo Thiên Đường- Anh trầm giọng nói, ánh mắt vụt qua tia hàm ý khó đoán. Không ai biết trong đầu cô nghĩ gì

_Nhanh như vậy? Liệu có cần thiết không?- Huy hỏi. Mọi người ai cũng biết đi đảo thiên đường tuy muôn trùng nguy hiểm nhưng cũng không mất nhiều thời gian, cùng lắm là nửa tháng, mà ngày mặt trăng đỏ phải một tháng nữa mới đến, Anh đi như vậy có quá sớm không? Gương Băng Ti vô cùng khó giữ vì nó có cả chính khí và tà khí, nếu pháp sư giữ nó có một chút tà niệm hoặc một chút khát vọng về một thứ gì đó thì

tà khí đó sêngày càng lan rộng và có thể nuốt chửng tâm hồn, chi phối hành vi củangười giữ nó. Tuy ý chí của Anh vô cùng kiên định nhưng cô cũng là người sẽ không có lúc yếu lòng sao? Cô sẽ không có lúc mơ ước thứ gì đó xavời sao? Với lại tuổi thơ Anh trải qua những gì họ phần nào biết được ,liệu cô sẽ không bị gương Bồng Ti khổng chế sao? Đó là điều mọi người lo sợ khi Anh muốn đi đảo Thiên Đường trước dự tính. Họ đã bàn với nhauđến nửa tháng sau mới đi đảo Thiên Đường, nhưng bây giờ Anh nói vậy ,không lẽ sự hồi sinh của ma ảnh đã làm kế hoạch của Anh thay đổi?

_Cần, từ khi hấn tỉnh lại trước dự định em đã hiểu , một số việc trên đời này có lẽ không phải lúc nào cũng như ta suy tính, không phải lúc nào cũng nằm trong tay ta. Có lẽ những thử thách ở đảo thiên đường sẽ làm ta mất thời gian nhiều hơn ta dự định. Với lại em có tự tin sẽ giữ được gương Bồng Ti- Anh nhẹ nhàng nói, ánh mắt lóe lên tia kiên định

_Em quyết định là được rồi- Quân nói, ánh mắt cậu ngời sáng, đời nàycậu đã quyết định: chỉ cần nơi nào có cô , cậu cũng sẽ ở nơi đó để bảo vệ cô. Mọi người bất chợt cười cười, họ tin vào Anh . Anh có khả năng và đủ bản lĩnh để làm họ tin cô

_Cảm ơn mọi người đã tin tưởng em- Anh mỉm cười nhìn mọi người mộtlượt, ánh mắt nhìn Quân lâu hơn một chút, trong mắt cô có cái gì đó khó hiểu, cái gì đó ấm áp, cái gì đó ngọt ngào. Nhưng rồi chỉ lướt qua đôi mắt cô lại trở về vẻ tĩnh lặng, lãnh đạm như lúc bình thường, không aicó thể nhận ra trừ Quân, tuy cậu không nhìn thấy bất cứ gì kì lạ trong mắt Anh nhưng cậu có thể cảm nhận thấy cái gì đó trong đôi mắt tĩnh lặng của cô

_Có gì mà phải cảm ơn- Lan cười cười

_Hấn không thể phá rồi chúng ta được rồi, mình có cảm giác hấn bị thương rất nặng- Mai nói, mọi người đều hiểu “hấn” mà Mai nói là ai

_Với lại hấn không có ai giúp sức, chắc trong một thời gian ngắn không thể hại người- Kiên nói

_Không dễ dàng như vậy đâu, hấn sẽ tìm mọi cách để phá rồi, không cách này thì cách khác thôi- Thiên Minh im lặng này giờ cũng lên tiếng

_Với lại mọi việc đều có mặt trái của nó, các em có chắc rằng hấn không có thuộc hạ để giúp hấn- Ngọc nghiêm mặt nói

_Chuyện này.....- mọi người á khẩu, họ làm sao biết hấn có người giúp đỡ hay không

Anh không nói gì , ánh mắt thoáng chốc lóe lên tia phức tạp, im lặng suy nghĩ lại cô vẫn thấy sự việc này có điểm bất thường. Lúc cô trên đường đến lảng mộ hấn, cô có cảm giác hấn không phải một mình, khi cô đến nơi hấn đã thoát ra, người giúp hấn cũng đã đi khỏi nhưng trong không khí vẫn còn vương vấn đâu đó một mùi hương rất nhạt, và điều làm cô bất ngờ hơn nữa đó là người giúp hấn có lẽ không phải ác quỷ hay bất cứ thứ gì mà chính là một con người nhưng cô vẫn có cảm giác người đó không hoàn toàn là người mà hình như là nửa người nửa quỷ. Bây giờ mọi việc vẫn không chắc chắn nên cô không vội nói ọi người

Lúc này, ở một nơi tối tăm, âm khí dày đặc, giọng nói khàn đục củamột sinh vật vang lên như phá tan cái không khí quỷ dị này nhưng cũng như làm không khí quỷ dị hơn

_Mau.....ta cần thêm máu- giọng nói Ma Ảnh đầu gấp gáp, dù thế nào hấn vẫn thấy không bao giờ đủ, nếu không phải nguyên thần của con bé đóthieu đốt cơ thể hấn thì hấn làm sao cần nhiều máu như vậy để phục hồi.Mỗi lần hấn ngừng uống máu là cơ thể lại thiếu đốt, đôi mắt đỏ của hấnnhuộm thêm một phần hận ý. Con bé chết tiệt và cả bạn của mày, ta sẽ không để bọn mày chết một cách an ổn. Ma Ảnh nhắc thêm một cơ thể còndây dựa lên và ” phập” cắn lên cổ cơ thể đó, máu tươi lập tức trào raphun vào cả mặt hấn. Trong màn đêm không rõ cơ thể đó là gì, không rõ máu đó có màu gì cho đến khi Ma Ảnh bỏ cơ thể xụi lơ xuống khi nó đã không còn một giọt máu, hấn tức giận gầm lên:

_Đây là cái quái gì ? sao lại khó uống như vậy (Tg: Hết ham hồng uống máu mà làm như là uống cái gì vậy lại kêu là khó uống)

Một thân ảnh nhỏ nhắn tiến vào, vừa nhìn là đã biết là một cô gái.Trong bóng đêm, cô gái từ từ đi vào không có vẻ gì là sợ sệt mà hình như còn có một chút kính nể cùng yêu thương. Trong không gian u tối đó lọt qua một khe nhỏ, ánh trăng sợ sệt chiếu vào.Khi cô gái đi qua người tachỉ kịp thấy tai của cô gái dài và

hơi nhợt, điều đó chắc chắn cô không phải người bình thường. Nhưng nếu có ai nhìn thấy gương mặt của cô gái đó thì chắc phải ngỡ người rất lâu vì gương mặt đó đến tám phần là giống một người

—Chủ nhân, xin tha thứ, đó là máu của lũ thuộc hạ mà thần đã đưa về cho chủ nhân giải tỏa cơn khác- Hắc Dạ cúi người

—Vậy ngươi có hay không biết, chỉ khi ta uống máu người thì mới khôi phục được hình dáng?— Ma Ảnh vẻ mặt không tức giận, hần nhếch miệng cười, máu còn vương trên khóe miệng. Tuy hần chẳng làm gì nhưng lại làm cô gái tên Hắc Dạ sợ đến mức quỳ xuống

—Thần biết nhưng chủ nhân đang bị thương nếu chúng ta bắt người sẽ kinh động đến chúng, thần.....- Hắc Dạ sợ đến mức mặt trắng bệch. Bao năm sống bên hần, hần biết khi hần mỉm cười chính là khi hần tức giận

—Không cần nói, người của ta khi nào thì vô dụng như vậy, có vài người cũng không bắt được. Người biết tại sao ta đặt tên người là Hắc Dạ hay không?— hần vẫn bảo trì gương mặt cười

Không đợi Hắc Dạ trả lời, hần đã nói

—Hắc Dạ có nghĩa là đêm đen, trong bóng tối mọi việc đều có thể xảy ra, bóng tối nuốt chửng mọi vật vào cái miệng rộng lớn vô tận của nó và bóng tối có thể thao túng tất cả. Người hiểu chưa— hần cười nhưng gương mặt lại phủ thêm vài phần lạnh giá

—Thần đã hiểu, thần đi ngay— Hắc Dạ nói rồi xoay người biến mất để lại trong bóng tối một con ác quỷ

Hắc Dạ nhanh chóng nhảy qua những cành cây, trong bóng đêm bóng dáng nhỏ nhắn có một ít ưu thương. Kỉ ức 1500 năm trước lại trở về. Lúc đó, cô là một cô gái sắp chết, nhớ lúc đó mình mới 16 tuổi. Không biết vì sao khi sắp chết hần bỗng đến bên cô truyền cho cô sức mạnh mà cô chưa bao giờ biết tới, sức mạnh không hoàn toàn biến cô thành một con quỷ nhưng cũng là nửa người nửa quỷ. Hần nói muốn cô làm thuộc hạ cho hần, cô đồng ý. Vì ngay từ đầu khi nhìn thấy nam nhân đó cô đã trao trái tim mình cho hần. Bao năm trôi qua cô vì hần làm biết bao nhiêu việc xấu xa trời đất không vùng nhưng cô không bận tâm, chỉ cần nam nhân cô yêu có thể vui vẻ, muốn cô chết cô cũng cam lòng. Nhưng sự việc đâu chỉ như vậy, thời gian ở chung khiến cô ngày càng không khống chế được mình mà yêu hần sâu đậm. Cô không dám nói cho hần biết, cô chỉ cần ở bên hần như thế là đủ. Cho đến khi hần bị tộc trưởng tộc ASAKI phong ấn suốt 1000 năm, thời gian dài đằng đẵng, những thuộc hạ trung thành với hần đã bị lũ pháp sư tiêu diệt hết chỉ có nàng, sống chui sống nhủi mong một ngày có thể gặp lại hần, nhưng thời gian đó là bao lâu? Cô không thể chờ được, cô dùng mọi cách để cứu hần bất chấp cả nguy hiểm lên vào lăng mộ để rút lên đó máu tươi, để phong ấn suy yếu, để hần có thể mạnh hơn và trở về bên nàng thì có xá chi việc bắt về cho hần vài con người. Thời gian sống dài dai dẳng đã làm cô quên đi cô là một con người, linh hồn cô giờ chỉ còn lại sự hận tâm, tàn ác của loài quỷ, con quỷ trong cô đã gặm nhấm phần linh hồn và cả lòng trắc ẩn còn lại trong cô, giờ trong cô chỉ còn lại tình yêu dành cho hần, trăm năm, ngàn năm sau đi nữa cũng sẽ không thay đổi, cho dù hần luôn lạnh lùng với cô nhưng cô cảm nhận được trong đôi mắt khát máu của hần có một sự dịu dàng cũng đau xót khi nhìn cô vì thế cô cam nguyện chờ đợi hần, chờ đợi hần quay lại nhìn nàng (Tg: dẫn chứng cho một tình yêu mù quáng!)

Nhưng có lẽ một điều mà Hắc Dạ không thể nào ngờ tới, cô rất giống với một người và cũng chính vì lý do đó mà Ma Ảnh mới giữ nàng ở bên cạnh mình cho đến tận hôm nay

Đến khi Ma Ảnh gần như không thể chờ nổi nữa, sự kiên nhẫn trong hần gần như biến mất thì “bịch” một tiếng, bốn con người sợ hãi quỳ trước mặt hần, hần nhận ra trong đó còn có hai đứa trẻ chưa tròn năm tuổi

—Thật không ngờ, lâu như vậy ngươi vẫn còn nhớ món ta thích: máu trẻ con— hần lạnh lùng nói nhưng ánh mắt lại lộ ra một chút tán thưởng dành cho Hắc Dạ (Tg: cái tên này không những ác mà còn biến thái nữa!)

Hai đứa trẻ nghe vậy đại ra, rồi khóc toát lên khi hần di chuyển lại gần. Bọn nó thấy rõ ràng, trước mặt bọn nó là một con ma gây gở, hai mắt đỏ ngầu lồi ra, khóe miệng còn dính máu. Có phải con ma này sắp ăn thịt tụi nó hay không? Tụi nó không muốn đâu

—Xin tha cho con chúng tôi, chúng con nhỏ không hiểu chuyện....xin hãy tha cho chúng.....ông muốn chúng tôi làm gì cũng được....van xin ông— người đàn ông và người phụ nữ trung niên nghe vậy tuy không hiểu chuyện gì cũng liền quỳ xuống, không ngừng dập đầu đến chảy máu nhưng hần vẫn không mấy may lay động

Hắn lạnh lùng nhìn hai người đang dập đầu cầu xin hắn. Từ từ đi đến xách cổ hai người lên và cắn ngẫu nhiên vào cổ người đàn ông làm ông ta run rẩy phản kháng kịch liệt rồi dần lịm đi, cả người khô cạn máu chỉ còn đôi mắt trũng to, người phụ nữ thấy chồng mình như vậy, dẩy dựa rồi xui lơ mặc cho số phận, chỉ mong hắn có thể tha cho hai đứa con nhỏ của họ. Khi hắn hút máu của người đàn ông từng từng tắc da thịt khô cháy của hắn như được bơm hơi, chúng từ từ phình ra nhưng máu của một người làm sao đủ cho hắn.

Bỏ cái xác khô xuống hắn chuyển mục tiêu đến người phụ nữ, lần này nhanh hơn nhiều vì người phụ nữ không dẩy dựa, không phản kháng.....

Khi hắn hút khô máu của người phụ nữ cũng là lúc hình dạng của hắn khôi phục gần như hoàn toàn lộ ra một nam nhân tuấn mĩ cùng mịn hoặc vòng tròn, đôi mắt phượng tà mị kết hợp với gương mặt trắng như sứ không một vết, mũi cao, tóc đen nhánh, cơ thể rắn chắc cường tráng làm Hắc Dịch nhìn đến gần như một lúc mới định thần lại, gương mặt đó, ả đã nhưng không biết bao lâu, gương mặt đó luôn luôn ở trong giấc mơ của ả

__ Đến lượt hai người- hắn tiến lại gần hai đứa bé nhấc chúng lên và cúi xuống, từ từ cắn nuốt những giọt máu thanh ngọt, tinh khiết. Hắn rất thích máu trẻ con vì chúng không lẫn tạp chất.

Đau đớn làm hai đứa bé không ngừng dẩy dựa nhưng sức của chúng nào so kịp với vua ma cà rồng

Anh mơ màng nhìn thấy, mọi cảnh vật mờ ảo như có như không. Cô đang ở đâu? Đây là đâu?

Rồi cô lại mơ màng thấy xa xa, khung cảnh rất mờ như không thấy rõ. Một thân ảnh quen thuộc đứng trên một ngọn tháp, kế bên thân ảnh ấy lại là một thân ảnh khác đang nằm, vóc người cả hai đều nhỏ nhắn chứng tỏ là hai cô gái, bên cạnh hai cô gái là một thân ảnh cao lớn hơn, có lẽ đó là nam nhân. Phía trên là hai thân ảnh khác đang đánh nhau trên bầu trời lúc xa, lúc gần. Xa hơn một chút nữa là những thân ảnh đứng thành hình ngôi sao năm cánh đang đánh nhau với cái gì đó không ngừng trôi lên dưới đất, chúng như đánh mãi không chết. Rồi..... không gian bỗng chuyển thành một màu đỏ thẫm huyết vô cùng đáng sợ. Một luồng sáng màu vàng cam hình cầu quét qua tất cả những thứ không rõ lai lịch chui từ dưới đất lên biến mất và cũng không thấy trôi lên nữa. Một tiếng gầm lớn trong không gian..... hai thân ảnh đang đánh nhau trên bầu trời có một thân ảnh bị đánh bay, thân ảnh còn lại bay về phía cô gái đang đứng, bất ngờ đánh bay nam nhân ra một khoảng khá xa rồi xoay người nhanh chóng đâm cái gì đó về phía cô gái đang đứng và.....

__ Aaaaaaaaaaaaaa....không...- Anh bật dậy, bừng tỉnh khỏi giấc mơ, ánh mắt trũng lớn nhìn trần nhà gỗ, không biết từ khi nào, sau lưng mờ mờ lạnh lẽo ra như tắm

__ "Giấc mơ đó là sao? Nó nói lên cái gì? Những người trong đó là ai sao mình có cảm giác quen thuộc nhất là cô gái đó? Sao mình lại thấy bất an?"- Anh đặt tay nơi trái tim đang đập không bình ổn của mình

Quân không ngủ được định ra ngoài tản bộ, khi đi qua phòng Anh bỗng nghe tiếng thét nhỏ của cô:

__ "Cô ấy mơ thấy ác mộng sao? Mình lo quá không biết cô ấy có sao không?"- Quân định gõ cửa phòng Anh nhưng bàn tay giơ lên giữ không trung thì dừng lại

__ "Nhưng mình lấy tư cách gì để hỏi cô ấy có chuyện gì không? Mình đâu là gì của cô ấy mà chắc gì cô ấy cần mình"- Quân cười khổ, định bước đi thì tiếng nước chảy trong phòng lọt vào tai, nhúm mày kiểm

__ "Giờ này cô ấy còn tắm sao? Khuya lắm rồi, cô ấy sẽ bị cảm mất"- Quân lo lắng nghĩ, không tự chủ được đưa tay lên gõ cửa

"Cốc...cốc....cốc" ba tiếng gõ khô khốc vang lên

__ Ai đó- tiếng Anh vọng ra nhỏ nhẹ

__ Là anh- Quân lên tiếng

__ A, xin chờ một chút- Anh nói

10 phút sau.....

“Cạch” tiếng mở cửa vang lên. Thân ảnh Anh rơi vào mắt Quân, quần áo chỉnh tề nhưng mái tóc ướt sũng, có vài giọt nước nhiều xuống chứng tỏ cô mới vừa tắm ra. Hương hoa anh đào của sữa tắm hoà với một ít hương gỗ hương của dầu gội làm Quân có cảm giác thư thái khó tả nhưng cũng có cảm giác say, say vì hương hay say vì người?....

__Xin lỗi đã bắt anh chờ lâu, mời vào- Anh nói , gương mặt không biểu cảm nhưng đáy mắt xẹt qua tia ngạc nhiên.

__Không có gì- Quân nói rồi vào phòng, ngồi lên một cái ghế gỗ đặt phía trái phòng, gần cửa sổ, ánh trăng hắt vào làm không khí nhu hòa hơn

__Anh tìm em có chuyện gì không?- Anh để một cốc nước trước mặt Quân

__Cũng không có gì, lúc nãy đi qua nghe tiếng em hét nhỏ nên vào hỏi thử xem có chuyện gì không- Quân nói, mày hơi nhịu lại

__À không có gì- Anh lảng tránh, trả lời qua loa

__Vậy thôi anh về phòng đây, nhớ đừng tắm quá khuya- Quân dặn dò rồi đứng lên, xoay người rồi đi

__Cảm ơn- Anh nhẹ nói, bóng lưng Quân dừng lại một chút rồi bước tiếp , cũng không có quay đầu lại

Đợi đến khi thân ảnh Quân không còn nữa, Anh mới đóng cửa, trong tim lại có cảm giác ấm áp , ngọt ngào

__Mày lại sao nữa, sao ta lại có cảm giác này mỗi khi gặp anh ấy- Anh đặt tay nơi ngực trái , thì thào

Đêm nay lại có vài người không ngủ...

58. Chương 33

Khi Anh mở mắt một lần nữa thì trời đã dần ửng đỏ, cô đến bên cửa sổ lặng lẽ ngắm hoàng hôn và suy nghĩ về giấc mơ tối qua. Sao cô cứ cảm thấy giấc mơ đó vô cùng chân thật, phải chăng giấc mơ đó tiên tri cho những điều sắp tới mà cô phải đối mặt. Từ xưa đến nay số phận đã định pháp sư có khả năng tiên tri chỉ có 2 con đường, một là phong ấn khả năng đến cuối đời, hai là giống như cô, biết trước được mọi việc và phải một mình đối mặt với những cảm giác mà giấc mơ đem lại.

Cảm giác bất an lo sợ cứ như là sắp mất đi thứ gì đó quý giá làm tim cô bỗng chốc trống rỗng,..... Xa xa ngoài kia.....những tia nắng dần lên.....mọi thứ dường như hỗn loạn không theo bất cứ một quy luật nào cũng giống như lòng cô...nó đang rối bời.....

Nhắm mắt lại để cơ thể nhẹ nhàng hơn và tâm hồn bình lặng trở lại, Anh xoay người lại thì vô tình bắt gặp những gói quà của mọi người, những gói quà hôm đó cô chưa kịp mở....

Cô mở lần lượt những món quà....Của Lan là một sợi dây cột tóc màu hồng vô cùng xinh xắn. Mai là một đôi bông tai làm bằng ngọc bích hình hoa mai. Kiên cũng tặng một sợi dây cột tóc làm Anh phải nhẹ nhõm cười ” Không hổ là người yêu suy nghĩ giống nhau đến vậy”. Huy khoa trưởng hơn tặng cả một cây kẹp tóc hình nơ bướm bằng thạch anh trong suốt tỏa ánh sáng màu xanh nhạt. Đến hộp quà của Quân, điều làm Anh ngạc nhiên đó là trong hộp toàn socola và góc trái còn có một cái hộp nhỏ hơn, socola hình như là tự làm, do để ngoài không khí quá lâu nên đã bị chảy ra không ít. Đặt cái hộp xuống cầm lấy cái hộp nhỏ lên và mở ra....

Bên trong là một sợi dây chuyền bạc, sợi rất mảnh nhưng điều làm Anh nhịu mày nghi hoặc đó là mặt dây chuyền. Mặt được đính vô số hạt kim cương vô cùng nhỏ, chỉ chít kết chặt với nhau tạo thành một trái tim. Một phần nhỏ của trái tim không phải là kim cương mà là một viên ruby đỏ khá to, nó chiếu ánh sáng đỏ rực như lửa. Nhìn vào làm người ta liên tưởng đến trái tim này bị mất đi một chỗ rồi lại được một phần khác lấp đầy..... Rất lâu về sau cô mới biết được dụng ý của Quân khi làm sợi dây này....

Anh cầm lấy sợi dây đeo vào cổ mà cả cô cũng không biết tại sao cô làm vậy, sờ nhẹ mặt dây chuyền cô có cảm giác ấm áp lạ thường, miệng không biết từ khi nào nhếch lên thành một nụ cười thật sự, không phải cười lạnh, không phải cười mỉm mà đó là một nụ cười tươi tắn như bạch mai, lại thuần khiết như những giọt sương sớm. Có lẽ cả Anh cũng không biết cô đang cười. Bao lâu rồi Anh không cười như vậy? Cả cô cũng không còn nhớ rõ. Trừ mẹ, hai cô bạn thân và Ngọc ra thì người có thể làm cho Anh cười như vậy chỉ có Thiên Minh có lẽ cô cũng không ngờ rằng nụ cười thật sự của cô hôm nay lại dành ột người khác phái mà không phải Thiên Minh- anh trai cô mà chính là Quân. Và có lẽ chính cô cũng không ngờ trái tim dần có hình bóng một người

Tao nhả cầm lấy thanh socola đã chảy nhẹ nhàng đưa vào miệng nhắm nháp. Ngọt – đó là cảm giác đầu tiên của Anh. Quả thật rất ngọt, không những ngọt ở đầu lưỡi mà còn ngọt tận tâm hồn. Người Nhật cảm nhận mọi thứ bằng tâm hồn và cả Anh cũng vậy. Cô biết chắc rằng Quân đã tốn không ít công sức để là những thanh socola này vì khi một thứ gì đó được tạo ra bằng chính tấm lòng của người làm thì người nhận nó cũng sẽ cảm nhận được....lòng...có một dòng suối ấm áp chảy qua.....

Trên bàn ăn, mọi người tập hợp đông đủ, không khí cũng có phần thoải mái hơn hôm qua

_Nguyễn Ngọc Mai...cậu mau trả lại con tôm đó ình, con tôm đó anh Kiên bóc vỏ ình mà- Lan trừng mắt với Mai

_Cậu cũng thật ích kỉ nha, cho bạn bè một con tôm thì đã sao chứ, cậu kêu anh Kiên lột con khác à được rồi- Mai bực tức liếc Huy một cái, nhìn Lan bằng một bộ dáng không sợ chết, nói xong còn đưa con tôm lên miệng cắn một cái làm Lan tức xì khói

_Cậu.....cậu.....cậu muốn ăn sao không bảo anh Huy bóc à ăn chứ, con tôm của mình mà...-Lan ầm ục nói, đó là con tôm chính tay Kiên lột cho cô vì sợ tay cô bị bẩn mà, tình cảm như vậy lại bị Mai nói ăn liền ăn mất, thật là ức chế cô mà, hu hu. Không biết hai người kia lại giận nhau cái gì nữa

Thấy Lan như sắp khóc Kiên liền nhẹ giọng an ủi bảo bối của mình

_Đừng khóc, anh bóc con khác cho em, có được không? Em khóc anh sẽ đau lòng (Tg: bây giờ mới phát hiện Nhi viết ngày càng sến súa!)

_Để anh bóc cho em được không, bà xã- Huy đưa cái bộ mặt mà Mai coi là chán ghét đến trước mặt cô

_Ai là bà xã anh, tránh xa một chút- Mai ghét bỏ đẩy đẩy Huy ra nhưng hình như càng đẩy Huy lại càng sát lại gần hơn

_Thì em chứ ai, sớm muộn gì cũng gả cho anh, em ngại cái gì chứ- Huy cười gian xảo. Cậu không biết tại sao hôm qua khi cậu gọi Mai là bà xã thì cô đỏ mặt, giận dữ không cho cậu gọi. Cậu thấy có sao đâu nhưng không hiểu sao từ hôm qua tới giờ Mai luôn giận dữ cậu (Tg: chị ấy then đấy)

_Hai đứa này không biết bao giờ mới lớn, vậy lễ cưới của tụi nó bao giờ mới cử hành a, bao giờ mới có tiểu bảo bối để chị đây nựng a rồi bao giờ mới.....- Ngọc chưa nói hết thì đã bị Thiên Minh che miệng

“Quác....quác.....” một đàn quạ đen bay qua đầu mọi người. Quả nhiên tài năng bẩm sinh của Ngọc không bao giờ bị mai một. Thời gian qua quá căng thẳng nên làm cái miệng toàn thốt ra “lời vàng ý ngọc” của Ngọc tạm thời ngưng hoạt động nhưng thật không ngờ vừa mới mở miệng đã làm mọi người suýt ôm tim. Ngọc à, trí tưởng tượng của chị không phải là quá phong phú đó chứ....mới đây mà đã liên tưởng đến chuyện chồng con của Huy và Mai....

_ao...ông...o..em...ói(sao không cho em nói)- Ngọc lắc đầu kháng nghị

Thấy sắc mặt mọi người ngày càng đen Thiên Minh găm nhẹ:

_Em dám nói nữa anh liền hôn em tại đây

Im lặng.....

Quả nhiên có tác dụng, Ngọc không dấy dựa nữa. Cho dù Ngọc có tình quái cỡ nào cũng phải chừa lại chút sĩ diện ỉnh chớ, Thiên Minh nói được làm được, lỗ cậu hôn cô trước mặt mọi người thế này cô còn mặt mũi nào ra ngoài gặp người a....

__” Trên đời này chắc chỉ có anh Minh trị được chị Ngọc”- đó là suy nghĩ chung của những con người còn lại bao gồm người quá quen thuộc với Ngọc là Anh

__Ăn đi mọi người- Anh nhàn nhạt nói

__Nhìn sắc mặt cậu không tốt lắm , tối qua ngủ không ngon sao- Lan chu đáo phát hiện ra vẻ mặt Anh hơi tiêu tụy, hai mắt hơi thâm quầng một chút

__Ừ, mọi người ăn đi, rồi ra phòng khách em có chuyện muốn nói- Anh nói xong cũng cúi đầu xuống ăn nốt phần của mình

Chờ mọi người ngồi xuống, Anh chậm rãi nói:

__Con hai ngày nữa là đến ngày đi đảo Thiên Đường, mọi người nhớ chuẩn bị. Anh Thiên Minh và chị Ngọc phải ở lại để bảo vệ nơi này nên chỉ có 6 người chúng ta đi, Song Diệp sẽ hộ tống chúng ta đến đảo Thiên đường. Đây là trang phục của mọi người- nói rồi Anh lần lượt lấy một xấp vải cho từng người

Xấp vải mềm như tơ lụa, phát ra ánh sáng bảy màu lung linh. Chỉ cần chạm tay vào tấm vải nó sẽ tự động rũ xuống ôm sát cánh tay, ánh sáng long lanh càng thêm rực rỡ

__Đây là vải được dệt bằng tơ của.....- Lan nghi hoặc nhưng trong lòng đã có kết quả

__Tầm Băng Hỏa- Anh nói

Ai cũng biết Tầm Băng Hỏa là loại tầm sống ngàn năm trên đỉnh núi cao nhất ở Thế Giới Bất Diệt. Ban ngày nhiệt độ núi lạnh như băng tuyết, đêm xuống lại nóng như nham thạch đang sôi sục. Loại tầm này không những sống được ở nơi này mà còn sinh sôi nảy nở nên mới có tên là Tầm Băng Hỏa. Chỉ cần khoác áo được dệt bằng tơ của tầm băng hỏa lên người thì những tác động của tự nhiên cũng chẳng hề gì, đông ấm , hạ mát, thủy hỏa bất xâm, đao thương bình thường không thể cắt đứt. Với lại màu sắc của loại tơ này rất xinh đẹp- bảy sắc như cầu vồng nên lại càng quý hiếm

__Thật xinh đẹp- Mai buộc miệng khen, đầu gù thì cô cũng là con gái làm sao không yêu thích những thứ xinh đẹp?

__Nhưng làm sao cậu lại lấy được tơ của chúng để dệt vải vậy Anh, đỉnh núi đó là một dốc thẳng đứng mà- Lan nhíu mày, cô được biết đỉnh núi nơi tầm băng hỏa sinh sống là một dốc thẳng cứ như là một cây cột vậy, không thể nào sử dụng khinh công , đó là con chưa kể đến nguy hiểm trùng trùng khi vào hang tầm. Loại tầm này tuy xinh đẹp nhưng trong người ngoài tơ còn chứa Hàn Băng Liệt Hỏa độc, người bình thường trúng độc sẽ lập tức mất mạng do không thể chịu nổi cơ thể mình hết nóng như lửa rồi lại lạnh như băng, các giác quan sẽ dần tê liệt, thần kinh dần bị hủy hoại mà chết đi

__Rất đơn giản- Anh cười sâu xa

__Em dùng Tinh linh- Quân nhếch mép

__Đúng vậy- Anh mỉm cười, xem ra Quân rất hiểu ý cô

__Chúng có thể chịu nổi- Kiên nghi ngờ

__Tất nhiên có thể, sức chịu đựng dẻo dai..., thân hình nhỏ bé....., tầm băng hỏa sống rất lâu và không ngừng nhả tơ....- Anh nhắc nhở một số ý , cô tin mọi người có thể hiểu. Lúc mới đến đây cô cũng không tin là Tinh Linh có thể lấy được tơ của tầm băng hỏa nhưng Sita đã làm cho cô tin bằng cách sai chúng đem về vài sợi tơ của tầm băng hỏa

__Ồ- năm cái đầu gật gù, họ đã hiểu. Tinh linh có sức chịu đựng dẻo dai nên có thể dễ dàng lên đến đỉnh núi, thân hình nhỏ bé dễ dàng luồn lách qua chạm bẫy. Về ngoài thân thiết dễ thương làm bọn tầm không đề phòng. Tầm băng hỏa có sự đề phòng vô cùng mạnh mẽ , có lẽ vì thấy tinh linh không gây hại nên không

làm gì, chúng lại sống rất lâu và hầu như trong suốt cuộc đời công việc duy nhất và quan trọng nhất của chúng là nhả tơ, khi số lượng tơ quá nhiều sẽ làm chúng bị kẹt lại trong hang vì thế cho nên chúng cần một người để thu dọn bớt tơ và người chúng chọn là tinh linh

_Thôi mấy đứa cứ bàn bạc, chị và anh Minh đi trước- Ngọc và Thiên Minh đứng lên, xoay người rời đi, họ phải đi sắp xếp lại đội hình vì Bạch Điệp và Hắc Điệp phải hộ tống Anh đến đảo Thiên đường. Nếu đội hình phòng vệ không được sắp xếp lỗ như bị tấn công sẽ rất loạn

Đội bóng đôi tình lữ khuất dần Huy mới nói:

_Vậy chúng ta đến đảo Thiên Đường bằng cái gì?- do không biết được vị trí cụ thể của đảo Thiên đường nên cậu không biết họ sẽ đến đó bằng cách nào

_Chúng ta sẽ ngồi phi cơ đến bến cảng sau đó sẽ đi tàu, vì nếu sử dụng máy bay thì rất bất tiện vì đảo Thiên Đường không gần như ta tưởng và trên bầu trời chúng ta không phải là thứ duy nhất có thể bay- Anh lạnh nhạt nói, bọn hút máu cũng có thể bay, nếu ở trên không thì bọn chúng sẽ dễ dàng phục kích họ nhưng còn dưới nước thì lại khác....

Trừ Anh ra không ai biết đảo thiên đường ở đâu. Đảo Thiên đường là một hòn đảo nhỏ nằm cách Nhật Bản khoảng 3000 dặm đường biển, hòn đảo này quanh năm sương mù che phủ lại thêm bị phù phép nên đến nay vẫn chưa có người bình thường nào có thể đặt chân đến

_Chúng ta sẽ đi vào ban đêm đúng không?- Quân hỏi, cậu biết ma cà rồng chỉ có thể xuất hiện khi màn đêm buông xuống, mà trong chuyến đi lần này lại có Song Điệp nên chắc chắn phải khởi hành vào đêm

_Phải, mọi người chuẩn bị đi, đến 19 giờ hai ngày nữa chúng ta xuất phát

Vẫn trong không gian u ám đen tối, một con người hay nói đúng hơn là một con quỷ đang bắt chéo chân trên một bộ ghế da, trong màn đêm mọi thứ đều không thấy rõ, chỉ thấy lơ mơ người đàn ông đó đang cười, một nụ cười lạnh đến tận xương tủy

_Hắc Dạ, lần này ngươi phải diễn một vở kịch cho chúng xem rồi, vất vả cho ngươi

_Thưa chủ nhân, đó là trách nhiệm của thần, thần nhất định cướp được Gương Bểng Ti về cho người- Hắc Dạ cúi thấp đầu

_Vậy thì tốt, đi đi , đi chuẩn bị một vở kịch cho ta xem- Ma Ảnh vuốt ve gương mặt của ả dừng ở đôi mắt hạnh dài, cười lạnh làm tim ả thoáng chốc nhanh hơn mấy nhịp, dù đã quen với nụ cười của hắn nhưng vẫn k cảm lòng được mà si mê

_Vâng- Hắc Dạ nói rồi cúi người biến mất

Trong đêm tối giờ chỉ còn lại duy nhất một thân ảnh độc ác, vì vua của màn đêm, ông hoàng của bóng tối
Và trong cái không gian bức người , đen tối đó, tiếng cười vang vọng nơi nơi....

_Bọn pháp sư các ngươi đều là một bọn đạo đức giả, đều là một bọn dư thừa lòng thương người, để ta xem sau khi bị lừa các ngươi có còn giữ cái bộ mặt thanh cao , giả dối đó được nữa không.....haha.....ha.....Phiêu Linh ơi là Phiêu Linh.....nàng làm sao đủ bản lĩnh để đấu lại ta...ha...ha...ha.....

59. Chương 34

Thời gian trôi nhanh, thắm thoát đã qua 3 ngày, trời xúp tối, ánh trăng non sắp lên, khung cảnh xa mờ
Sáu ánh cầu vòng rực rỡ trong đêm, bên cạnh đó là hai cái bóng một trắng một đen

_Tiểu thư Sakura, chúng ta có thể lên đường- Bạch Điệp cung kính

_Ừ- Anh chỉ ừ một tiếng sau đó không nói nữa

Tám người đi đến cách cửa ngăn cách thế giới bất diệt và thực tại, mở cửa...đi qua....

Phong cảnh vẫn như ngày nào nhưng tiêu điều hơn , tinh khiết hơn vì màu tuyết trắng xóa bao trùm tất cả

Giữa sân biệt viện, tám người đàn ông trung niên đang quỳ gối trên nền tuyết lạnh lẽo, ai khuyên thế nào cũng không chịu đứng dậy

Khi nhóm người của Anh bước vào đến đầu há hốc miệng sững sờ. Vì sao? Vì tám vị đang quỳ đó là tám trưởng lão trong tộc ASAKI mà mọi người trong tộc rất mực tôn trọng, nhưng hôm nay sao họ lại quỳ ở đây

_Các vị trưởng lão sao lại ở đây- Lan nhin không được hỏi

_Bọn ta đến để xin trưởng tộc đi theo hộ tống người- một vị trưởng lão trả lời

_Có gì thì vào nhà rồi hãy nói, trời đông tuyết lạnh, các vị tuổi đã cao sao lại quỳ ở đây- Huy nói

_Trưởng tộc không đồng ý cho chúng tôi theo, chúng tôi nguyện quỳ ở đây để cầu xin trưởng tộc- một vị trưởng lão khác nói. Phải biết, nếu trưởng tộc xảy ra chuyện há chẳng phải tộc ASAKI như rấn mất đầu, lở như kinh định tấn công thì không phải sẽ rất loạn sao, họ cũng chỉ suy nghĩ cho tộc ASAKI thôi. Lại nói vị tộc trưởng này kế thừa chức tộc trưởng khi còn rất trẻ, mới 10 tuổi đã ngồi vào chức trưởng tộc, thân làm trưởng lão nói thật lúc đầu họ cũng có chút lo lắng nhưng sao khi nghe những sách lược và mưu trí của vị trưởng tộc này thì hoàn toàn tâm phục khẩu phục, cam nguyện đi theo hỗ trợ cho vị trưởng tộc này cả đời, nếu trưởng tộc có mệnh hệ gì, không những hại đến tộc ASAKI mà còn để lại tiếc nuối trong lòng họ, một thiên tài như vậy mất đi không phải rất tiếc hay sao?

_Bọn ta đi theo có thể giúp đỡ ngài tiêu diệt chướng ngại vật, lại có thể bảo vệ ngài, ngài hãy suy nghĩ kĩ- một trưởng lão khác nói

_Ta nói không được, các vị nghe không hiểu ý ta hay sao?- Anh lạnh lẽo nói, họ hành sự bên mình bấy lâu nay mà không hiểu ý mình thật kiến cô có chút thất vọng

_Bọn ta.....- mấy vị trưởng lão á khẩu, lắp bắp không nói được gì

_Nhưng mà ngài đi một mình nguy hiểm trùng trùng...chỉ sợ.....- một vị trưởng lão không dám nói hết câu vì ánh mắt lạnh nhạt của Anh quét tới

_Các người thật khiến ta thất vọng. Nguy hiểm trùng trùng? Nực cười? Đường đường là tộc trưởng một gia tộc lại chẳng thể tự bảo vệ mình, há chẳng làm trò cười cho thiên hạ, bản lĩnh của ta chẳng lẽ kém đến vậy? Lại nói, các người thân là trưởng lão lại không biết suy nghĩ cho thấu đáo. Tại sao ta bảo các người ở lại, vì có rất nhiều người cần các người giúp đỡ, bọn hút máu có thể làm hại người vô tội bất cứ lúc nào, tiêu diệt bọn hút máu , bảo vệ người vô tội là trách nhiệm cũng là nhiệm vụ của bọn người. Tộc Asaki sau khi ta đi cần người quản lí, các người đi theo ta rồi, một mình anh Minh có thể xoay sở kịp sao. Kinh địch trước mắt phải lo dốc sức chống lại vậy mà các người.....làm trưởng lão lâu như vậy, hành động này của các người thật khiến ta thất vọng- Anh thật sự tức giận, vẻ mặt chứng chặc không phù hợp với lứa tuổi, tính tình vốn lạnh bạc nay lại càng thêm băng giá, hàn khí bắn ra bốn phía là mọi người xung quanh lạnh run, các vị trưởng lão lại càng run rẩy dữ dội, không phải do tuyết lạnh mà là do lời nói của Anh. Cô nói đúng, là họ nhất thời hồ đồ , suy nghĩ không thấu đáo, chính họ cũng thấy hổ thẹn

_Bọn ta đã hiểu...xin trưởng tộc tha thứ- tám vị trưởng lão đồng loạt cúi đầu, gia pháp trong tộc Asaki rất nghiêm, chỉ cần có lỗi phải lập tức cúi đầu nhận sai không cần biết tuổi tác lớn bé thế nào vì đó là kỉ luật, kỉ luật đã được lập ra hàng ngàn năm trước của tộc Asaki

_Thôi...các người về đi, bọn ta cũng phải lên đường- Anh phất tay, vẻ mặt dần ra không còn mấy tức giận nhưng vẫn vương một chút thất vọng

Công chúa băng giá – chương 34

Mọi người ra cửa lên một chiếc xe san trọng rồi đến sân bay ở trung tâm Tokyo, vì cảng khá xa nên ngồi phi cơ sẽ ít tốn thời gian hơn. Chiếc phi cơ cất cánh bay lên bầu trời đêm tối mịch, thẳng tiến đến bến cảng lớn

nhất Nhật Bản- cảng Nagoya .Từ trên nhìn xuống phía dưới đã thấy một con tàu to lớn có tỉ trọng ít nhất cũng khoảng 225282 tấn, dài khoảng hơn ba trăm rưỡi mét, toàn bộ tàu đều được mạ một lớp bạc nguyên chất tỏa ánh kim màu trắng sáng trong màn đêm đen tối. Nhưng nếu người bình thường có đi qua cũng chỉ nhìn thấy một chiếc tàu khổng lồ bình thường vì Hắc Điệp đã dùng sẵn thuật che mắt, nếu để có người nhìn thấy sẽ gây phiền phức to

Con tàu được mạ bạc vì ma cà rồng hút máu rất sợ bạc còn loài uống máu thì không, chỉ cần bọn hút máu chạm vào thì da thịt sẽ bị đốt cháy rồi để lại một vết sẹo không bao giờ lành nên chúng rất sợ bạc vì đối với loài hút máu mà nói, vết sẹo là một sự sỉ nhục. Tàu còn có những khoang kín nhưng thoáng, ánh sáng mặt trời không thể chiếu qua để ma cà rồng có thể ở vào ban ngày. Ngoài ra , khi con tàu được làm bằng bạc thì sẽ tránh được nhiều sự tấn công của bọn hút máu

Phi cơ nhẹ đáp xuống, lần lượt từng người lên thuyền. Toàn bộ thủy thủ tàu đều là ma cà rồng, họ đều là tinh anh trong loại ma cà rồng uống máu, được huấn luyện cực kì nghiêm khắc để có thể bảo vệ cho Nữ Hoàng cùng năm vị hộ pháp an toàn đến đảo Thiên đường. Một khi nữ hoàng giúp Chủ mẫu Sita được giải thoát thì cũng đồng nghĩa với việc bọn hắc cũng được giải thoát, với lại sự kính trọng đối với vị nữ hoàng này làm họ càng cố gắng dốc sức

_Nữ Hoàng và các vị hộ pháp, song điệp đại nhân- hơn tám trăm thủy thủ cúi chào

_Ừ, ở đây ai là thuyền trưởng- Kiên cười nhả nhặn

_Là tôi ạ- một người đàn ông trung niên bước lên, ông có một vẻ đẹp mà bất kì ma cà rồng nào cũng có

Nhóm Anh gật đầu xem như chào....

_Ban ngày thì Nữ Hoàng và năm vị hộ pháp sẽ điều khiển tàu , đêm đến sẽ đến phiên chúng ta- Hắc Điệp lạnh lùng nói, gương mặt bốn mùa hầu như không có một biểu cảm nào

_Vâng- các vị thủy thủ đồng thanh đáp

Đêm đã quá nửa, ánh trăng lên cao tận đỉnh đầu....

Cảm giác khó chịu làm Quân khó mà chớp mắt được, chỉ cần nhắm mắt là cảm giác ấy lại lan tràn trong tâm trí, cảm giác như sắp mất đi cái gì đó, đau đớn làm cậu gần như nghẹt thở nhưng lại không biết cảm giác đó là gì

_”Chắc phải thức cả đêm rồi”- Quân lắc đầu cười khẽ

Cảm thấy ở trong phòng cũng chẳng thoải mái lắm, Quân dời bước khỏi phòng đến đầu tàu, cảm giác gió biển thổi man mát có lẽ sẽ khiến cậu dễ chịu hơn.

Vừa bước đến cách cửa đi lên đầu tàu cậu chợt ngừng ra một lúc, Anh đang đứng đó, im lặng nhưng ánh mắt nhìn xa xăm, ánh mắt của sự xa vời làm người ta không thể với tới cũng không thể nắm bắt những suy nghĩ trong đôi mắt ấy. Ánh sáng mặt trăng hắt lên người cô tạo một màn mỏng dịu dịu, kết hợp với ánh mắt tím buồn trông cô lúc này nhu hòa hơn nhiều, không còn vẻ lạnh lùng , xa cách , không còn hàn khí quanh người, nhìn cô lúc này nhỏ bé và cô đơn làm sao. Cậu bỗng muốn đến bên cô, vòng tay ôm cô vào lòng, thật chặt . Để cô biết trái tim cậu đập vì cô, cậu có thể vì cô làm mọi thứ. Nhưng ý nghĩ đó vừa lóe qua đã vụt tắt. Cậu biết mình là người kiêu ngạo, cậu sẽ không bày tỏ với cô khi cậu chưa đủ sức bảo vệ cô, cũng đồng nghĩa cậu muốn mình phải vượt qua cô.

Bước chân Quân dừng lại một chút rồi tiếp tục bước đến, đứng cạnh Anh:

_Em không ngủ được sao?

_Anh cũng vậy?- Anh nói nhưng vẫn không quay mặt nhìn Quân mà nhìn về mặt biển nhấp nhô, lấp lánh nhờ ánh sáng mặt trăng. Tuy đẹp nhưng lại mờ ảo, vô hình

_Ừ, lạnh không?- Quân vừa nói xong cũng là lúc chiếc áo choàng dài đến gối cậu khoác lên người Anh

_Không cần, em không sao?- Anh cảm thấy hương thơm nam tính của Quân phất chốc bao lấy cô, làm cho trái tim vốn bình lặng như hồ của cô nhảy lên vài cái...chệch nhịp....vội trả lại áo choàng cho Quân nhưng

_Khoác vào đi, gió đêm rất lạnh, dù em có linh lực hộ thân nhưng cũng phải biết lạnh mà- Quân dịu dàng nhìn Anh, ánh mắt ngập nhu tình cũng chiều chuộng, yêu thương

Mà ánh mắt của Quân làm Anh đỏ mặt lên nhưng không thể không né tránh, cô sợ một khi nhìn vào sẽ bị hãm sâu vào trong sự ôn nhu , dịu dàng đó rồi một ngày không thể tự rút ra, một ngày sẽ hối hận. Vì vậy cái áo choàng của người nào đó vẫn yên vị trên người Anh

Hai người đứng đó, lặng lẽ ngắm mặt biển nổi sóng lăn tăn, ánh trăng như bao lấy họ , ôm lấy họ, tạo cho họ một không gian riêng mà trong không gian đó chỉ có đôi phương, không biết từ lúc nào...trái tim họ.....kề sát cạnh nhau.....

Một đêm cứ như thế trôi qua thật bình yên nhưng ai biết được thứ gì chờ họ phía trước.....

60. Chương 35

Ánh đỏ rực lên phía cuối chân trời.....con tàu bạc khổng lồ nhẹ nhàng chạy trên mặt biển xanh thẳm.....bầu trời cũng một màu xanh hiền dịu....

Sáu con người ở trên boong tàu nói chuyện riu rít, xa một chút còn có kê thêm một cái bàn và sáu chiếc ghế

_Woa.....- Lan vươn rộng đôi vai nhỏ bé đón gió biển buổi sớm

_Đúng là thoải mái quá! – Mai cảm thán

_Bà xã.....em có muốn uống tí cà phê không, ông xã pha giúp em- Huy nói, giọng nói ngọt tới mức làm mấy nhân sự còn lại sồn hết cả da gà

_Anh tránh xa một chút , đừng có lại đây, thật là...nổi hết cả da gà- Mai đẩy đẩy Huy đang có ý định sấn tới

_Em đừng làm vậy ~.....anh đau lòng lắm- người nào đó da mặt dày hơn cả tường thành mè nheo

_Hai người có thật là đang yêu nhau không vậy, cứ cãi nhau suốt- Lan cười cười nhìn Huy và Mai, vẻ mặt làm bộ thật nghi ngờ

_Hai chúng tôi là vậy đó, ai như cậu chứ, suốt ngày ăn kẹo sữa, ngọt chết người ta rồi- Mai không chịu thua phản bác

_Rồi sao chứ...cậu suốt ngày cứ trêu người ta....- Lan đỏ mặt, hứ một tiếng

_Ai bảo cậu trêu mình trước làm chi, gieo nhân nào thì gặt quả ấy đấy, ha ha ha.....- Mai cười ngoặt ngoẹo

_Cậu....cậu....- Lan tức muốn chết, uất ức ngửa đầu hỏi trời: tại sao lúc nào đấu khẩu cô cũng thua Mai vậy? Thật không cam lòng nha.....ông trời nó xuống mà coi....

_Mặc kệ họ, nào uống một ngụm đi- Kiên không biết từ đâu chui ra, đưa đến trước mặt Lan một tách cà phê còn bốc khói nghi ngút, tỏa mùi hương dịu nhẹ

Lan đỏ mặt hớp một ngụm

_Cảm ơn anh- Lan cười tươi tắn

_Bé ngọc này, cảm ơn cái gì- Kiên yêu thương nhéo nhéo má Lan

_Đó, đó em thấy chưa, người ta ngọt ngào như vậy- Huy bắt mắt cộng thêm một chút uất ức nhìn về phía Mai, Mai lại vờ như không thấy gì làm mặt người nào đó đen đi một nửa

Lan đang thưởng thức tách cà phê ngon lành thì bị Mai phán một câu xanh rờn

__Mình nhớ tách cà phê đó anh Kiên đã uống rồi đấy, Lan à, có ngon.....không- Mai gian trá cười nhìn Lan, còn cố tình kéo dài cái chữ Ngon

__Cái...cái gì- mặt Lan phốc một cái đỏ tới tận mang tai, cứ lắp ba lắp bắp mãi

__Không sao, mình thấy anh ấy mới uống có một ngụm thôi, cậu yên tâm đi, mình thấy vẫn còn “ngon” lắm- Mai cười đến đáng ghét (tg: rồi...rồi, cái điệu cười này là bị lây anh Huy nè, chắc luôn)

__Vậy chúng ta cũng thử đi bà xã...- Huy cười cười

__Anh.....anh....thử cái gì chứ, cách xa em ra....- Mai luống cuống

__Bởi vậy người ta nói vỏ quýt dày có móng tay nhọn quả không sai, chỉ có Huy mới trị được Mai- Kiên cười cười

Bỏ qua khung cảnh náo nhiệt bên đó, khung cảnh bên này khá yên tĩnh. Quân và Anh ngồi nhâm nhi tách cà phê, không ai nói gì, rồi Quân lên tiếng phá tan không khí có vẻ thoải mái mà ngọt ngào này

__Tối qua em không ngủ bây giờ vẫn tốt chứ

__Không sao, còn anh?- Anh liếc mắt nhìn Quân một cái rồi lơ đãng chuyển dời. Hôm nay cô không vấn tóc mà để xõa tự nhiên, một mái tóc tím mượt mà cứ thế lay động theo mỗi chuyển động của Anh, cứ như một dòng suối biếc

__Anh không việc gì- Quân cười nhẹ

__Anh.....- Anh chưa nói thì bốn người bên kia đã chạy qua

__Anh ơi, tụi mình câu mực đi, cậu cho thuyền dừng một lúc được không- Mai nhìn Anh vẻ chờ mong

__Đi mà Anh, không phải cậu cũng thích mực nướng sao?- Lan mè nheo, đôi mắt còn phối hợp chớp chớp

__Trùng hợp vậy, Quân cũng thích mực nướng- Huy nhiều chuyện chen vào

__Ồ vậy sao, thật trùng hợp- Mai cười gian

__Chỉ lần này thôi- Anh nghiêm nghị nói, phải biết đảo thiên đường còn rất xa, giữa đường cũng không biết còn gặp phải trở ngại gì, nếu lỡ về không đúng hẹn thì mọi công sức đổ sông đổ biển, việc dừng lại câu mực tuy tốn không nhiều thời gian nhưng cũng không thể ngày nào cũng dừng lại

__Anh là tuyệt nhất- Lan vui đến nỗi nhảy cẫng lên, lâu rồi cô không đi câu mực bây giờ không biết có bị lục nghề không nữa

Anh mỉm cười nhìn Lan một cái, lòng lại nặng trĩu, cô có dự cảm không lành, càng đến gần đảo thiên đường cô lại càng cảm thấy bất an, giấc mơ kì lạ đó ngày càng rõ ràng nhưng cô vẫn chưa xác định được gì, cô có dự cảm mình sắp phải xa họ một thời gian rất dài hay thậm chí là mãi mãi nếu cô quyết định sai một chuyện gì đó, nhưng cho đến bây giờ cô cũng không biết chuyện đó là gì. Nhìn mọi người vui vẻ bên nhau như vậy cô không muốn làm họ lo lắng, nhìn họ vui vẻ như thế này cô đã cảm thấy mãn nguyện rồi, việc gì đến sẽ đến, chẳng đo quá làm gì. Từ nhỏ cô đã biết được mùi vị của sự cô đơn, nó không dễ chịu chút nào, cho dù có anh hai, có mẹ hết mực yêu thương nhưng cô luôn trống rỗng, cô thấy thiếu vắng. Nhưng rồi cô gặp Mai, gặp Lan, từ đó cô cũng cảm thấy ấm áp hơn. Rồi bọn cô gặp Quân, gặp Huy và Kiên, trở thành bạn tốt của nhau, cô cảm thấy như vậy là đã đủ tuy cô vẫn thấy mình thiếu cái gì đó nhưng cô chắc chắn đó không phải là tình bạn, cô không dám quá tham lam rồi một ngày mới chợt nhận ra mình không còn gì cả, đối với cô tình bạn như vậy là đã đủ rồi

Anh nhẹ lẩm bẩm, một lớp ánh sáng màu tím mỏng nhạt bao quanh cô và con tàu. Con tàu đang chạy từ từ chậm lại rồi dừng hẳn, do cô không biết cách điều khiển tàu nên cô chỉ có thể dùng phép thuật điều khiển cả con tàu đi theo hướng mà cô cảm thấy được đảo thiên đường

__Cậu có mệt không Anh, con tàu này to vậy- Lan lo lắng nói

__Hay cậu nói mình biết phương hướng, lát nữa mình điều khiển tàu giúp cậu- Mai cũng lo không kém

_Hay để anh...- ba chàng đồng loạt lên tiếng. Huy và Kiên tất nhiên là sợ Mai và Lan mệt mỏi rồi, còn Quân lại càng lo lắng cho Anh, mấy lần trước cô bị thương làm cậu rất sợ, sợ cô xảy ra chuyện, sợ cô gắng sức làm việc mà không lo cho bản thân

_Em không sao, mọi người không cần lo lắng đâu, điều khiển đồ vật là phép thuật cơ bản, không tốn nhiều linh lực, với lại phương hướng đến đảo thiên đường chỉ một mình em biết, nó rất phức tạp chỉ có thể biết được bằng cảm nhận của em dù có nói ọi người cũng chưa chắc đã đi đúng đường- Anh kiên nhẫn giải thích

_Vậy ban đêm?.....- Kiên hỏi cũng là câu hỏi mà mọi người thắc mắc, nếu ban đêm Anh ngủ thì làm sao đi đúng đường được, anh đâu thể nói phương hướng chính xác cho thuyền trưởng

_Em đã phù phép cho con tàu rồi, khi em ngủ nó sẽ dựa theo cảm giác của em mà đi đúng đường, mọi người đừng lo. Nhiệm vụ duy nhất của cả đoàn tàu là bảo vệ cho chúng ta và phòng chống kẻ địch, còn việc hướng đi họ không biết gì hết- Anh không biểu cảm nói

_Ồ, vậy mình đi câu mực đi Anh, lâu rồi cậu không câu mà- Lan cười đến sáng chói

_Ừm, được- Anh khẽ gật đầu

Thế là một góc con tàu khổng lồ sôi nổi hẳn lên

_Con mực của mình to chưa nè...- là tiếng của Lan

_Con của mình to hơn.....- tiếng Mai phản bác

_Không dám đâu....woa ...woa anh câu được con mực to quá, hi hi, to hơn con của anh Huy nhiều- Lan trẻ con thè lưỡi với Mai

_Mới không có đâu, con của anh Huy rõ ràng to hơn mà, Anh à, cậu xem,con của anh Huy to hơn đúng hông?- Mai đổi, kéo cả Anh vào

_Ừ- Anh phun ra mỗi một tiếng ừ

_Cậu thấy con của anh Kiên to hơn mà đúng không- Lan kéo tay Anh

_Ừ.....

_Có con rắn màu xanh trên chân cậu kia kìa- Mai

_Ừ....- người nào đó vẫn ừ

_Cậu rút cuộc có nghe mình nói không dạ- Lan giận dữ

_Vậy các cậu có ỉn yên ổn câu mực không?- ánh mắt lạnh lẽo của Anh quét tới là Mai và Lan câm nín

Qua một buổi sáng vất vả và ồn ào, sáu người cũng có được một bữa trưa thơm ngon với món mực nướng thơm lừng

Đến tối...giao ca điều khiển tàu xong, tụi Anh và tụi Quân ai về phòng nấy, một ngày làm việc mệt mỏi khiến họ rất nhanh đều chìm vào giấc ngủ

Khuya...không khí tĩnh lặng chỉ có tiếng gió biển vi vu, đoàn thủy thủ vẫn qua qua lại lại vị trí canh gác, không lơ là một phút nào

Rồi bỗng...thoang thoang trong gió biển có lẫn mùi vị lạ, tuy nhạt nhưng rất dễ nhận ra vì mùi này không phải bọn hút máu thì còn có thể là ai

Cả đoàn người đề cao cảnh giác không ngừng nhìn ngó bốn phía mặt biển vắng lặng. Rồi những tiếng ” Xoành xoạch” vang lên ngày một gần. Trong bóng tối, những cái bóng trên bầu trời làm người ta choáng ngợp, khoảng hơn 500 con ma hút máu đang vỗ cánh trên không, chúng bao quanh con thuyền thành nhiều lớp, rồi vụt một tiếng lao đến tấn công.

Thủy thủ đoàn rất dễ dàng đánh gục chúng, hết con này đến con khác, chúng cứ lao đến như kẻ vô hồn, không biết đau đớn hay sợ hãi, kiên đề, chỉ sợ chúng là loài ở loại thứ 2 của loài ma cà rồng, loại không ý thức, chúng đơn giản là bị điều khiển

Vì số lượng chúng không nhiều lại bị điều khiển nên rất nhanh thủy thủ đoàn đã hạ được hết tất cả mà không có thương vong hay tổn thất nào, họ cũng không dám kinh động nữ hoàng và các vị hộ pháp, hướng chỉ sát cánh bên họ còn có Song Diệp đại nhân mà họ ngưỡng mộ từ lâu

_Các người tiếp tục canh gác đi, ta đi báo cho tiểu thư Sakura- Bạch Diệp nói

_Nhưng có cần kinh động đến Nữ Hoàng và các vị hộ pháp không thưa Bạch đại nhân- thuyền trưởng thận trọng nói

_Kinh động cái gì, các người nghĩ nữ hoàng và các vị hộ pháp là ai. Chỉ sợ khi bọn chúng chưa đến gần tàu thì họ đã phát hiện rồi, bây giờ ta chỉ đi báo lại thôi, nếu không báo với nữ hoàng có lẽ chúng ta sẽ bị phạt thật đó- Bạch Diệp cười nhả nhặn (Tg: ai...cái nụ cười này của anh lúc trước làm anh Huy ghét cay ghét đắng nè)

_Nhưng tại sao chứ?- một thủy thủ trong đoàn còn khá trẻ bất mãn hỏi, không khen thưởng hộ thì thôi sao lại phạt chứ

_Hừ, hỏi một câu rõ ngốc. Dù mỗi một hành động nhỏ của địch cũng phải báo lại vì mỗi một hành động của chúng đều sẽ mang hàm ý, chỉ khi biết chính xác tình hình thì nữ hoàng mới có thể phán đoán bước tiếp theo của chúng, mới có thể đối phó chúng, các người hiểu chưa- Hắc Diệp lạnh lùng liếc mắt nhìn tất cả thủy thủ, bao năm đi theo Sita và Anh hần hiểu, trên chiến trường chỉ cần một suy đoán sai là có thể dẫn đến kết cục khác hướng chỉ lần này đối thủ lại là tên Ma Ảnh cáo già, xảo huyệt, chính vì thế mà Anh luôn luôn chú trọng đến thông tin xung quanh mặc dù nhìn cô lãnh đạm đôi khi còn bất cần nhưng thật ra cô có một óc phán đoán cực kì chính xác đó là lí do cô và anh trai có thể thừa kế sản nghiệp của gia tộc từ khi rất nhỏ và có đủ tự tin để đối đầu với Ma Ảnh- kẻ đã sống ngàn năm

_Vâng...- tất cả run bần bật đáp, Hắc Diệp rõ là có khí thế áp đảo người

Bạch Diệp thấy mọi chuyện đã xong thì lật đặt đến phòng Anh báo cáo

“Cốc.....Cốc.....” hai tiếng gõ cửa khô khốc vang lên

_Vào đi- giọng lạnh lùng của Anh truyền ra

_Tiểu thư Sakura, các vị hộ pháp- Bạch Diệp gật đầu chào hỏi

_Ừ, nói đi- Anh lạnh lùng nói, đôi con người tím lạnh hơn

_Bọn chúng đã tấn công, nhưng lần này không phá hoại chúng ta mà chỉ như trêu đùa, chúng có khoảng 500 tên nhưng toàn bộ đều là loại không ý thức, k có một tên nào có ý thức, chúng còn bị điều khiển- Bạch Diệp tường tận báo cáo lại

_Em nghĩ chúng không phải trêu đùa đâu, mà còn mục đích khác- Lan nói

_Đúng đó, hẳn không thể nào hi sinh 500 tên hút máu để làm một việc trêu đùa vô nghĩa- Mai nhăn mày

_Huống chi, nếu hẳn thật sự muốn phá hoại lịch trình của chúng ta sao lại phải điều khiển bọn chúng cho phí công- Huy cũng khó chịu nhíu mày

_Nếu thật sự muốn đấu với ta, thì trong đội hình của chúng phải có loại có ý thức để lãnh đạo, đằng này đánh dọc đánh ngang, e rằng chỉ để chào hỏi chúng ta mà thôi- Kiên phân tích

_Không hẳn là chào hỏi mà hành động này của chúng còn mang theo hàm ý ” cuộc chiến bây giờ mới chính thức bắt đầu”- Quân trầm thấp nói

_Đúng vậy, kể từ hôm nay, bảo mọi người phải cẩn mật đề phòng, canh giữ nghiêm ngặt cho ta- Anh nói, ánh mắt liếc qua Quân một chút, trong ánh mắt có sự tán thưởng, Quân đã nói ra hết những gì cô nghĩ hay nói đúng hơn có lẽ cô và Quân có chung một suy nghĩ

_Dạ- Bạch Diệp nói rồi ra khỏi phòng

_Thôi, các cậu về nghỉ đi, các anh nữa- Anh nói

Mọi người ậm ừ rồi cũng về phòng...

Còn lại một mình trong căn phòng, Anh âm lãnh cười

_” Ma Ảnh, trò chơi chỉ mới bắt đầu”

Lúc này, tại một nơi tối tăm, ẩm thấp, vẫn cái bóng anh tuấn ngồi bắt chéo chân lên ghế da, tà mị cười

_Như thế nào, hạ gục nhanh vậy à, quả không hổ danh là trưởng tộc tộc ASAKI- Ma Ảnh cười khi nghe tên thuộc hạ báo cáo

_Thưa chủ nhân, Hắc Dạ đã đi làm nhiệm vụ, vậy bước tiếp theo chúng ta..?- cái bóng đen của tên thuộc hạ ngập ngừng

_Đừng gấp...mọi chuyện rồi sẽ đâu vào đấy thôi.....ha.....ha.....ha.....-tiếng cười của Ma Ảnh vang vọng mọi ngõ ngách

_Nhưng thuộc hạ không hiểu, tại sao chúng ta phải tốn nhiều công sức như vậy- Cái bóng bạo gan hỏi

Gương mặt của Ma Ảnh rất nhanh biến sắc rồi lại được che giấu tất tốt

_Vì để làm sai lệch đi hướng phán đoán của chúng, để chúng đi sai đường, chúng ta sẽ có nhiều cơ hội đoạt Gương Băng Ti- Ma Ảnh cười đến mị hoặc chúng sinh rồi bỗng đứng lên, vụt một tiếng lao về phía cái bóng trong sự ngỡ ngàng của hắn

Ma Ảnh lao đến bóp lấy cổ của tên thuộc hạ, chỉ cần hắn dùng sức thì tên thuộc hạ sẽ đầu một nơi mà người một nẻo

_Tại ...tại sao?- tên thuộc hạ không nói được trọn câu

_Vì không ai dám hỏi ta câu trả lời, và không ai có thể nghe cậu trả lời từ miệng ta mà còn sống sót, trí tò mò của người đã giết chết người, lần sau có sống lại hãy nhớ hãy hỏi những gì nên hỏi- Ma Ảnh nói rồi ” Phập” cắn vào động mạch của tên thuộc hạ, chỉ trong 5 giây, tên thuộc hạ đã chỉ còn là một cái xác khô, bị hất quăng bịch một cái không biết bay đi nơi nào, chỉ thấy cái xác bị quăng vào một nơi đầy những con thây ma mà Ma Ảnh đã nuôi, không bao lâu, cái xác chỉ còn lại một bộ xương, một số con thây ma chỉ không buông tha còn cầm bộ xương hắn mà gặm cắn

Trong không gian lại một lần nữa vang lên tiếng cười

_Và còn vì một lí do đơn giản là: ta khát.... haha.....ha.....

Qua một lúc lâu lại thấy hắn ngồi an tĩnh trên ghế mà nhìn vào màn đêm tăm tối, tự lẩm bẫm một mình rồi cười sần sặc

_Phiêu Linh à....ta rất nhớ nàng...rất nhớ.....nhưng không lâu nữa hai ta sẽ gặp nhau.....ha.....ha.....ha.....

61. Chương 36

Sángánh nắng nhẹ nhàng mang theo khoan khoái từ mặt biển chiếu xuống....Nhưng trong ánh nắng có chút mệt mỏi, chút ẩm đậm cùng mờ mịt và có cái gì đó lo lắng mơ hồ cũng giống như tâm trạng của con người....

Lan đi đến phòng bếp lấy bữa sáng nhưng vừa đến bậc cửa, một cảm giác kì lạ bao lấy cô...có một mùi hương quanh quẩn mà cô....không biết đến. Đột nhiên trong lòng cô có một dự cảm bất an

__”Minh lại nghĩ lung tung cái gì rồi, ở đây nhiều người như vậy sẽ không có chuyện gì đâu”- Lan lắc đầu tự điều rồi nhanh nhẹn bước vào phòng bếp, bê ra một khay thức ăn thơm lừng

Bước chân cô vừa đến bậc cửa thì....trong góc khuất vang lên một tiếng

“Sột soạt...” rất khẽ cứ như là tiếng quần áo cọ sát vào nhau

__Ai?- Lan quát lên đầy phòng bị tuy tiếng vang đó rất nhỏ nhưng cô nghe rất rõ mà, nghiêng người đi đến thì lại không có gì, lòng có chút run lên. Đôi mày thanh tú nhú chặt...rõ ràng cô nghe rất rõ tiếng vang đó mà, cảm giác đó lại như vậy chân thật tại sao lại không có cái gì? Còn cả cái mùi hương kì lạ đó nữa, ở đây mùi đó nồng nặc hơn

Mang theo thật nhiều hoài nghi không được lí giải Lan trở lại buồng tàu, cô muốn hỏi Anh, vì cái gì lại như vậy, không lẽ cô lầm, Anh linh lực cao như vậy có lẽ sẽ nhận ra a....

__Anh à...cậu có cảm thấy cái gì đó ghê tởm lờn vờn trong không khí?- Lan đặt khay thức ăn xuống, khi nói đến vấn đề đó còn rùng mình một cái

__Không có, cậu cảm thấy gì sao?- ánh mắt tím lóa qua tia sáng rồi rất nhanh khôi phục về bình thường

__Mình cũng thấy vậy nhưng cậu nói không có thì chắc là không rồi- Mai suy tư một chút, có lẽ cảm giác ghê tởm đó là do bọn hút máu tối qua để lại

__Anh cũng cảm thấy- Kiên nói

__Anh cũng vậy- Huy nhú mày, tất cả mọi người đều cảm thấy điều đó thì tại sao Anh lại nói là không

__Chúng ta đều thấy vậy thì có lẽ không bình thường, chút nữa đi kiểm tra thử xem- Quân lạnh lùng nói, gương mặt không có lấy một biểu cảm, ánh mắt nhìn qua Anh một chút như để tìm kiếm một cái gì đó nhưng rồi thất vọng nhìn sang hướng khác

__Chúng ta đến khu vực bếp thử xem, lúc em đi ngang đó có cảm giác mãnh liệt nhất, hình như ở đó có người nhưng em không chắc- Lan nhăn mặt

__Lúc em đi qua, có cảm giác thật buồn nôn, một mùi hương rất lạ ...nhàn nhạt quanh quẩn nhưng tà khí rất dày đặc. Em cũng không chú ý lắm nhưng khi vừa đi khỏi em rõ ràng nghe thấy tiếng sột soạt rất khẽ, quay lại thì không thấy gì. Không lẽ em nghe lầm?- Lan nói tiếp

__Đi, chúng ta đi kiểm tra thử, anh chỉ sợ tối hôm trước có kẻ nhân lúc hỗn loạn trà trộn vào, mà mùi của bọn hút máu đã át đi mùi của hắn- Kiên chau mày nói, nếu không có gì thì tốt nhưng ngộ nhỡ có kẻ đột nhập vào cũng sẵn sàng ứng chiến

Khi mọi người đi đến gần bếp, một mùi hương nhạt nhẽo hòa lẫn với tà khí còn sót lại làm họ phải nhú mày

__Hình như không có gì ở đây, nhưng rõ ràng mùi hương ở đây vẫn còn chứng tỏ kẻ đó mới rời đi không lâu- Huy nói, không khí một lần nữa lâm vào căng thẳng

__Không có việc gì đâu, chúng ta đi thôi- Anh mở miệng, ánh mắt phủ thêm một tầng sương lạnh nhưng có lẽ không ai nhận ra

__Được- Quân cảm thấy có điều bất thường nhưng không nói gì, ánh mắt nhìn Anh một cái

Lan dẫn đầu mọi người đi ra, cuối cùng là Anh. Nhưng khi họ bước tới bật cửa, cách đó không xa...trong bóng tối...một cái bóng mờ nhạt xẹt bay ngang rồi không còn hành động gì nữa. Trong bóng tối nhập nhòa hình như cái bóng đó.... đang cười. Cười vì nó đánh lừa được họ, cười vì kế hoạch thuận lợi hay vì.....sự lơ đãng của họ ? . Mãi mê với sự chiến thắng của mình, cái bóng không nhận ra rằng phía trước nó, khoe miệng Anh cũng đang nhếch lên rất khẽ ” Mới đây mà đã không chờ được? Thật kém cỏi”, trong lòng Anh thâm cười nhạo.....

Đêm.....mặt trăng tuy sáng nhưng một lúc lại bị mây che khuất, một lúc mây lại tản ra....Phải chăng đêm nay sẽ có một sự việc làm họ phải bất ngờ

Sau khi thay phiên trực, Anh trở lại phòng, căn phòng có cái gì đó là lạ khác thường, khỏe miệng cô nâng lên một chút, nụ cười đầy quỷ dị.....

Anh lên giường ngủ và không lâu sau phát ra tiếng thở đều đều, có vẻ như một ngày làm việc mệt mỏi khiến cô ngủ rất say..

Trong góc khuất của căn phòng, một thân ảnh từ từ đi ra, ánh trăng hắt qua khung cửa sổ mờ mờ thứ ánh sáng tà mị. Nhờ ánh trăng ta mới thấy rõ được gương mặt cô ta, làn da trắng như tuyết thậm chí có phần xanh xao, đôi mắt sáng , mi cong dày quyến rũ, đôi tai dài ra , môi đỏ như máu và quả thật cô ta rất giống một người....Thanh chủ thủ trong tay cô ta lóe sáng- những tia sáng lạnh rợn người. Khi con dao “phập” một cái vào ngực Anh, máu tươi xối xả tuông ra, ngập cả một mảng áo và dính cả vào mặt ả, mắt Anh trừng thật lớn nhìn ả, cả người xụi lơ , vô lực, không còn tí sức phản kháng nào duy chỉ có đôi mắt vẫn trừng to. Như sợ việc không thành ả liên tiếp đâm thêm vài cái vào ngực Anh cho đến khi cô nhắm mắt, không còn bất cứ cử động gì

Sau khi thấy chính đã giết Anh ả mới thở phào nở nụ cười vì kế hoạch của ả đã đi đúng hướng. ả biết đó không phải là Anh mà chỉ là phép thuật tạo ra, nhưng ả có một dự định khác, ả muốn tương kế tựu kế ả không tin không lừa được họ

Sau lưng ả một thanh âm trong nhưng lạnh lùng, băng giá

_Người như thế nào lại hận ta như vậy, đâm một nhát còn chưa vừa ý? Ta với người có thù oán sao?- Anh đứng chắn ở cửa. Cùng lúc này “Anh” trên giường cũng hóa thành trăm ngàn cánh hoa đào bung ra rồi biến mất

Ả giả vờ giật mình, ánh mắt không hiểu . Nhanh chóng xoay người lại đối diện Anh, vẻ đẹp nghiêng thành của cô làm ả giật mình, khí chất vương giả trời sinh của cô làm ả thật sự bất ngờ và cũng có cái gì đó sờ sờ ...trực giác mách bảo ả phải đề phòng con người này....

Trong khi ả quan sát cô, cô cũng quan sát ả. Ngay khi ánh mắt cô dừng trên khuôn mặt ả, thân thể cô cứng lại một chút, tâm khê run lên, vì sao trên đời này lại có người giống nhau đến như vậy, người trước mắt này không giống chị ấy 9 phần thì cũng giống 7 phần nhưng cô có thể chắc chắn cô ta không phải chị ấy, không phải Sita. Sita của cô lúc nào cũng tản mát ra một loại cao quý mà thanh lịch , thoải mái còn cô ta mang lại một cảm giác nhếch nhác, nhơ nhuot, quỷ dị mà hạ tiện khó nói nên lời. Ánh mắt cô xoay chuyển một chút, chuẩn xác dừng trên đôi tai dài ra của ả, trong lòng cười lạnh “thì ra chỉ là một cái nửa người nửa quỷ. Ma Anh ơi Ma Anh người đừng nghĩ dùng người giống hệt chị ấy thì sẽ ngăn được ta, chị ấy là chị ấy, cô ta là cô ta, ta phân biệt rất rõ ràng” Nhanh chóng không phục tâm trạng đang dao động của mình để nghênh đón hành động tiếp theo của ả, cô muốn xem ả giở trò gì

Ả giật mình, tiếp tục cầm lấy chủ thủ mà lao về phía cô, mỗi một chiêu đều là đoạt mệnh nhưng cô lại dễ dàng tránh thoát làm ả sôi máu, lại càng hung hãn nhắm vào cô

_Đùa như thế đủ rồi, kết thúc thôi- Anh bỗng trầm giọng, nghiêng người bàn tay bất ngờ nắm lấy cổ ả, bây giờ chỉ cần cô dùng sức ả sẽ lập tức đi đời nhà ma. Nhưng để ý kĩ sẽ thấy bàn tay cô vẫn cách cổ của cô ta vài cm nhưng chỉ cần mỗi cái nhúc nhích ngón tay của cô sẽ tác động tới cổ ả, làm ả nghẹt thở đến gương mặt tái xanh rồi chuyển tím

Ả sửng sốt, rốt cuộc người này sức mạnh là như thế nào, đánh với ả từ này đến giờ chỉ là một trò đùa, ả thật không ngờ....

_Có.....có..... giỏi thì giết ta đi....., ta biết người..... sẽ.....sẽ không giết ta- ả cười điên dại, cười đến cuồng vọng, tuy gương mặt đã tím tái nói chuyện một cách khó khăn, đứt quãng nhưng nhìn ả lúc này chỉ mang lại cảm giác ghê tởm

_Phải , ta sẽ không giết người, người...chỉ làm bản tay của ta mà thôi- Anh hất tay một cái, thân ảnh ả liền bay đi.....

“Rầm” một tiếng va vào cửa phòng, một cái đụng chạm này làm cả người đau ê ẩm không còn chút sức lực phản kháng. Trong lòng ả xẹt qua một tia sợ hãi, rốt cuộc người đối diện có sức mạnh như thế nào mà có thể làm ả không còn sức lực khi chỉ mới ra chiều đầu tiên. Dù sao trong suốt quãng thời gian đi theo Ma Ảnh, ả tuy không phải là người giỏi nhất nhưng ít ra sức mạnh của ả không phải tầm thường vậy mà con người kia cứ xem sức mạnh của ả như bọt biển, quả thật làm ả có chút sợ lại có chút không chấp nhận được

Anh khinh bỉ đi đến cái bàn gần đó, cầm một miếng khăn giấy lau lau tay rồi chán ghét quẳng miếng khăn giấy vào sọt rác cứ như cô đã chạm phải thứ gì vô cùng kinh khủng và gớm ghiếc, mặc dù ả thấy rõ lúc cô ra tay, bàn tay cô còn chưa chạm vào người ả

Ả trừng mắt đầy tức giận nhìn hành động của cô nhưng cũng chẳng còn hơi sức nói cái gì

_Thật uống cho gương mặt này phải mang vào người người- Anh buông một câu làm ả khó hiểu. Có lẽ trong thâm tâm cô Sita quá mức vĩ đại quá mức to lớn cho nên ai giống chị cô đều cảm thấy đó chỉ là một bản sau không hoàn mỹ, cô nghĩ vậy có phải quá khinh người hay không? Anh đã trăm lần suy nghĩ vấn đề này nhưng mỗi lần câu trả lời của cô cũng chỉ có một. Sita của cô là duy nhất không ai có thể thay thế huống chi mỗi người có một tính cách khác nhau, mỗi người sẽ đem lại cảm giác khác nhau. Khuôn mặt giống hệt thì sao? Vẫn không thể thay thế được ...

Mà lúc này, tiếng “rầm” kia cũng đã làm kinh động tới mọi người còn lại, không suy nghĩ nhiều liền chạy đến phòng Anh

_Có chuyện gì mà ồn ào thế Anh- Mai vừa tới cửa đã hỏi mà không kịp nhìn thấy thân ảnh ả chật vật. Phía sau cô là Lan và nhóm Quân

_Tiểu thư sakura có chuyện gì sao- lúc này thân ảnh Bạch Diệp cũng gấp gáp tới nơi, phía sau là hai tên thuộc hạ. Khi ánh mắt y đảo thấp phòng và dừng lại trên khuôn mặt ả thì bỗng chốc cứng đờ nhưng định thần lại y biết là không phải, sống cạnh chủ nhân bao năm hần như thế nào lại không phân biệt được ai mới là chủ nhân

_Không sao, đừng lo- Anh nói để mọi người đừng lo lắng.

Tuy cô nói trống nhưng ở đây ai cũng biết , cô nói vậy để họ đừng lo, cô cũng quan tâm người khác nhưng không biết phải nói thế nào

_Người là ai? Thật cả gan ,lại dám đột vào tận đây, chẳng lẽ người không sợ chết- Hai tên thuộc hạ đi phía sau quát lên đầy tức giận. Cũng không thể trách họ, chủ mẫu là ai? Một người cao cao tại thượng như vậy dù là tinh anh nhất trong đội cũng chưa chắc nhìn thấy thì huống chi là hai kẻ bình thường như họ, mà dù sao đây cũng chẳng phải là chủ mẫu thật sự

Theo tiếng quát của họ , mọi người mới bắt đầu chú ý tới cái bóng nhỏ bé chật vật cạnh cánh cửa

_Chị.....- Lan bắt ngờ tròn tròn mắt

_Đừng ngạc nhiên, cô ta không phải- Kiên nói , cũng là khẳng định lại sự thật này

_Em biết, nhưng mà quả thật không ngờ lại giống nhau như vậy- Lan nhìn ả chăm chú

_Bây giờ nên làm gì với cô ta, nhìn gương mặt này giống như vậy quả thật có chút không xuống tay được- Huy nhíu mày, tuy tiếp xúc với Sita không nhiều nhưng cậu có thể cảm nhận Sita không phải người xấu, lại rất hiền lành rất giống một người chị, bây giờ nếu bắt cậu giết một người giống như chị mình cậu quả thật không làm được.

_Ừ, giống nhau ít nhất cũng bảy , tám phần- Mai nói, cô cũng có một chút không nỡ

Đang lúc này bỗng dưng Quân nhếch mép, lạnh lẽo nói:

_Cô ta không thể giết, cô ta còn giá trị- cậu tin chắc rằng từ ả sẽ biết được rất nhiều điều về hắn và cái kế hoạch của hắn. Đừng trách cậu vô sỉ lợi dụng cô ta, đối phó với người vô sỉ như Ma Ảnh thì phải dùng cách vô sỉ hơn cả hắn

Mọi người có thể hiểu được ý Quân, họ cũng tán thành ý kiến của Quân, họ chưa muốn và có lẽ cũng không thể xuống tay giết ả

Bạch Diệp đưa mắt nhìn Quân rồi nhìn Anh, có cái gì đó làm y cảm nhận được, sức mạnh của Quân một ngày nào đó sẽ hơn hẳn Anh. Tất cả họ đều là những con người tài giỏi nhưng còn quá lụy tình chỉ có Quân là quyết đoán, tàn nhẫn. Chẳng lẽ Quân không có tình cảm hay cậu cũng giống như trong truyền thuyết, một khi yêu cả ma vương cũng dẫu dằng. Từ Quân y thật sự cảm nhận được cậu rất giống Anh, có một sức mạnh to lớn chất chứa bên trong họ mà y không thể đoán ra, có lẽ ngày nào đó sức mạnh đó sẽ được giải phóng

—Mang cô ta giam lại đi, ngày mai ta sẽ thẩm vấn cô ta- Anh nhạt giọng, không có tí biểu tình gì

Ả bị giải đi nhưng gương mặt lại không lộ một chút gì là sợ hãi hay hối hận, chỉ thấy khóe miệng ả nhếch lên, rồi lại như tưởng nhớ đến một bóng hình nào đó, ả lại cười một cách si mê....

Nhìn bóng ả dần xa, khóe miệng Anh nhếch lên một cách lạnh lùng, cả người tản mát hàn khí làm Mai và Lan ở kế bên phải lạnh người. Quân lại đưa mắt nhìn Anh một lượt từ đầu đến chân một lần nữa xem cô có bị thương tích gì hay không rồi nhanh chóng thu về

Màn đêm lại khôi phục lại vẻ yên bình, tĩnh mịch vốn có.....

62. Chương 37

Sáng hôm, sau ả bị đưa đến một căn phòng tối, chỉ có vài tia sáng lọt chiếu qua một cách yếu ớt, đối diện ả là những gương mặt lạnh lùng xinh đẹp, duy chỉ có một người là nhìn ả đôi mắt mang tình cảm nồng đậm mà ả không hiểu, cứ như từ ả người đó nhìn thấy một bóng hình khác và hình như ánh mắt này ả đã nhìn thấy, nó rất quen.....nhưng ả lại chẳng biết mình đã nhìn thấy ở đâu.....

Ả bị đẩy quỳ xuống một cách nặng nề, giờ phút này ả thấy những con người trước mắt như ở tít trên cao, còn ả chỉ là một kẻ đáng nguyên rủa phải khuất phục. Đã có lúc thoáng qua, ả ganh tỵ với họ, vì cái gì..vì cái gì họ là người ả cũng là người sao số phận lại khác nhau nhiều quá.....

Từng dòng kí ức nhập nhòa trong quá khứ hằng trăm năm trước đã bị lớp bụi thời gian và sự độc ác của ả che mờ, đã bị sự ích kỉ và nhẫn tâm của ả làm biến mất nay lại trở về, từ từ như dòng chảy của con sông, từ từ khơi lại niềm đau khổ ẩn sâu của ả. ả sinh ra trong một gia đình có thể nói là bao người thời đó mơ ước, từ tiền tài đến địa vị không thiếu thứ gì. Người ta luôn mơ ước được như ả nhưng họ đâu nào biết trong cái vỏ bọc hoa lệ đó là sự thối nát đến cực kì. Phụ thân của ả tam thê tứ thiếp mà ả là con của một thiếp không được sủng ái, ả luôn bị huynh đệ tỷ muội khác ức hiếp nhưng mà điều đó vẫn chưa làm cho ả hận, điều ả hận nhất chính là phụ thân. Năm ả 16 tuổi ả đã tình cờ nghe được việc buôn bán trái phép của phụ thân, bị ông phát hiện, ả liền bị đuổi tận diệt tuyệt, lúc con dao đâm vào người ả cảm giác của ả chính là đau, đau đến tê dại, người đó- người sát hại ả không ai khác là phụ thân là cha của ả, thật đáng cười quá, cha giết con nhưng trong đôi mắt chỉ có tàn nhẫn, tuyệt tình, không một chút ray rứt hối hận. ả đã nhìn thấy hết trong cái đôi mắt lạnh lùng của phụ thân. Trong đêm mưa.....họ vức xác nằng vào rừng trúc....lúc đó nằng đã nghĩ chỉ cần nằng có thể sống nằng sẽ để họ ném trả tất cả đau khổ của cuộc đời này và chỉ cần ai có thể giúp ả sống, ả sẽ làm trâu làm ngựa để trả ơn. Nhưng thật không ngờ khi gặp được người đó ả chẳng những làm tất cả để trả ơn mà còn vì tình yêu. Phải, ả đã gặp Ma Ảnh, kẻ giết người tàn bạo, lạnh lùng nhưng cũng mị hoặc, yêu dị và ả đã yêu ngay cái nhìn đầu tiên. Hắn đã cho ả sức mạnh để được hồi sinh, và ả đã trở về, trở về trả thù tất cả họ, nhưng sao khi từng giọt máu của người thân chảy trong huyết quản, ả không thấy vui sướng mà chỉ thấy đắng ngắt, cái cảm giác đau lại một lần dày vò ả hay là ả đã làm sai? ả không biết nhưng có lẽ ả không hối hận, ít nhất không hối hận vì đã gặp hắn, từ đó về sau người thân duy nhất còn lại của ả cũng chỉ có hắn, ả theo hắn bao lâu thì cũng là bấy lâu ả yêu hắn nhưng ả thật sự không có gan nói cho hắn, ả sợ.....sợ nếu nói ra ngay cả ở bên hắn như bây giờ cũng không thể.....

Anh nhìn vẻ mặt biến hóa phức tạp của ả, có lúc đau khổ có lúc buồn bã lại có lúc cô đơn thì không biết tại sao trong cô len lỏi một sự đồng cảm có lẽ vì cô cũng từng trải qua nỗi cô đơn chẳng? Cô không chắc nhưng những gì cần làm cô vẫn phải làm, cô không thể để tình cảm cá nhân chi phối, cô không thể để ả đạt được kế hoạch đã đặt ra mà ả cho là hoàn hảo. Lạnh lùng nhếch lên khóe môi xinh đẹp:

_Người dám đột nhập vào đây chẳng lẽ không sợ chết?- Anh cười cười, nụ cười sao mà lạnh lẽo

_Hay là người chê mệnh quá dài, tại đây muốn kết thúc nó?- Quân lạnh lùng cười cười. Lúc bình thường Quân thường trầm lặng nhưng thật ra lúc đó không đáng sợ, lúc cậu cười cả người tản mát lạnh lẽo mới là đáng sợ nhất

_Ha ha ha....muốn giết cứ giết không cần nhiều lời vô ích, dù sao bị người giết và chết trong tay hắn cũng chẳng có gì khác nhau- ả cười nhưng ánh mắt lóe tia giảo hoạt

_Cô nói vậy là sao?- Kiên khó hiểu, cái gì mà chết trong tay Anh với chết trong tay hắn không có gì khác biệt, hắn mà cô ta nói là Ma Ảnh sao? Nhưng cô ta được cử đến giết Anh chắc không phải tầm thường có lẽ nào hắn lại dễ dàng giết chết

_Nụ cười ta sao phải nói cho người nghe- ả tỏ ra một chút khinh bỉ

_Vì người đang ở trong tay bọn ta, vì ở đây người vẫn còn cơ hội được sống, còn khi người về bên kẻ đứng sau người thì chưa chắc. Bao nhiêu đó đã đủ chưa- Quân lạnh lùng nói, khí thế này của cậu giống như là bức cung hơn

_Ta.....- ả có một chút do dự, muốn nói lại không

_Người mau nói đi, có lẽ người còn được một cơ hội để làm lại từ đầu- Huy khuyến khích

_Được, ta nói. Thật ra Ma Ảnh phái ta đến đây không phải để giết cô ta mà lợi dụng vụ này để lấy được lòng tin của các người để ta thuận lợi trà trộn vào đây, chờ cơ hội đoạt đi gương băng ti. Mới đầu ta sẽ giả vờ muốn giết người để các người chú ý ta, sau đó dùng khổ nhục kế để các người tin tưởng ta, và chờ khi các người lấy được gương băng ti thì đoạt đi- ả nói lại hết tất cả kế hoạch thật sự của mình, sợ dĩ ả nói vậy là để bọn chúng tin tưởng rằng ả đã hối cải mà không đề phòng rồi sau đó vẫn âm thầm thực hiện kế hoạch cũ để bọn chúng trở tay không kịp vì có nằm mơ chúng cũng không ngờ rằng ả sẽ thực hiện kế hoạch mà ả đã kết tường tận cho chúng

_Ta không tin người nói thật- Mai nói, ánh mắt nhìn Lan một tí, cô biết Lan cũng có ý nghĩ như mình. Cô sẽ không tin tưởng những người muốn hại Anh với lại linh cảm, giác quan thứ sáu của phái nữ cho cô biết chuyện này nhất định không bình thường

_Không tin cũng mặc các người, những gì cần nói ta đã nói hết, dù sao bây giờ nếu ta về cũng bị giết vì không hoàn thành nhiệm vụ lại còn làm lộ thông tin, mà ta ở đây cũng chẳng toàn mạng, hừ- ả hừ lạnh, không muốn tin cũng không sao, ả không ép

_Nếu muốn bọn ta tin cô phải chứng minh lời cô nói là thật- Lan hoài nghi nhìn ả

_Lời ta nói hoàn toàn là sự thật thì hà cớ gì ta phải chứng minh, tin hay không thì tùy bọn các người- ả ngênh mặt, phản ứng kịch liệt

_Hay lời cô nói không phải là sự thật nên không dám- Lan dùng chiêu khích tướng

_Người....hừ không cần nhiều lời, muốn chém muốn giết thì tùy- ả giận dữ nói

Anh im lặng từ lâu bỗng cất tiếng, thanh âm trong trẻo như tiếng chuông ngân lại mang theo lạnh lẽo của hơi gió bắc cực. Đi đến gần ả, dùng nội lực ở hai ngón tay nâng cằm ả lên:

_Người tốt nhất đừng gạt bọn ta- Anh nói nhưng ánh mắt dò xét nhìn ả thật lâu rồi mới buông ra, xoay người đi về phía ghế ngồi

_Ta gạt các người cũng chẳng được ích lợi gì- ả mạnh miệng nói nhưng thật ra trong lòng vẫn luôn run rẩy. Xem ra kế hoạch của ả chưa được thành công như ả nghĩ, mọi người vẫn nghi ngờ mục đích của ả. Nhất là Anh, có trời mới biết ánh mắt Anh đáng sợ tới mức nào, nó như xuyên thấu tâm hồn ả để xem hết các bí mật bên trong, từ giây phút Anh nhìn ả thì ả đã sợ bị Anh lật tẩy nhưng thật không ngờ lại không có gì xảy ra. Là do con bé đó quá yếu không thể cảm nhận được điều khác thường từ ả hay là do ả quá chủ quan trong khi cô ta còn một kế hoạch ẩn sau đôi mắt tím lạnh lùng kia

_Được, ta tin người, nhưng hãy nhớ đừng phạm sai lầm- Anh nói rồi nhẹ bước khỏi căn phòng âm u đó, nhẹ như một làn gió. Dù cô có lạnh lùng tàn nhẫn đến đâu thì hình như căn phòng đó vẫn không hợp với cô

__Vậy tên của cô?- Lan hoài nghi hỏi, dù nói thế nào cô vẫn không thể tin được con người trước mắt, cô ta đã từng muốn giết Anh, bạn thân nhất của cô

__Dạ Nhi...- ả đáp nhẹ

__Bạch Diệp, sắp xếp cho cô ta- Anh bước đi chỉ để lại một câu nói hờ hững

Nhìn bóng Anh xa dần trong lòng Dạ Nhi dâng lên một cỗ vui sướng, nếu lần này ả có thể thuận lợi lấy được gương Bồng Tì thì có thể hay không? Ma Ảnh sẽ quay lại nhìn ả lâu hơn một chút, có thể hay không yêu ả,.....tưởng tượng đến diễn cảnh đó ả lại cười si ngốc....

__Ngây ngốc cái gì đi thôi- Bạch Diệp cười, một nụ cười mê đảo chúng sinh, lóe sáng như ánh mặt trời làm người ta phải yêu thương nhưng tiếc ả bây giờ đang đắm chìm trong cái thế giới mơ mộng của mình thì làm sao thấy được nụ cười xinh đẹp đó

Bạch Diệp gọi làm ả giật mình, đứng lên đi theo phía sau. Giờ đây trong căn phòng chỉ còn lại một ánh mắt ưu thương nhìn theo cho đến khi bóng Dạ Nhi khuất hẳn

__"Thật là giống, nhưng cũng không giống, dù biết đó không phải là người kia, dù biết tình yêu đó không thể sao mình còn tưởng nhớ, nhưng thật sự mình không buông tay được"- Hắc Diệp lẳng lặng đứng, trước mắt hiện lên hình bóng của Sita nhưng rồi thật nhanh biến mất như một giấc mơ...

Đêm....vẫn yên bình, từng làn gió biển nhẹ nhàng thổi làm người ta lạnh lạnh nhưng cũng sản khoái, tỉnh táo không ít. Từ khi Dạ Nhi trở thành một phần trong đoàn người cũng không có gì đặc biệt xảy ra nhưng một số trường hợp vẫn không được bình thường, tỉ như Anh và mọi người đang nói chuyện, Dạ Nhi đi vào thì không tự chủ họ vẫn dừng lại, tỉ như mỗi lần Dạ Nhi phụ dọn thức ăn, ai cũng căng thẳng đề phòng. Dạ Nhi là nửa người nửa quỷ, có thể hoạt động vào ban ngày một cách bình thường, ả thường giúp mang cà phê hay một ít thức ăn vặt nhưng vẫn không ai đụng đến. Tuy nói là cho ả gia nhập nhưng cũng không có nghĩa là hoàn toàn tin tưởng ả. Lại tỉ như sự việc đêm nay

Dạ Nhi bê ra một ít nước sòng sánh đựng trong vỏ mấy chai rượu vang. Khứu giác linh mẫn của ma cà rồng làm thủy thủ đoàn chú ý, thứ mà ả cầm trên tay đích thực là máu. Nở một nụ cười thiện lương ả nhỏ nhẹ nói:

__Mọi người uống một ít đi

Nhưng không ai động đến, mặc dù có chút mệt, có chút muốn uống nhưng họ vẫn phải có lệnh của cấp trên. Thấy họ do dự Hắc Diệp nói:

__Cứ uống đi- giọng nói không mang tình cảm nhưng ánh mắt liếc Dạ Nhi một cái

__Nhưng cô ta đã từng là người của chúng ta có tin được không?- một người nghi ngờ hỏi

__Tôi thật sự đã sửa đổi, sẽ không làm gì tổn hại đến các người- Dạ Nhi vội giải thích

__Cũng chưa biết cái gì sẽ xảy ra, bảo chúng tôi làm sao tin cô- một người khác phản bác

__Đủ. Chẳng lẽ các người còn không tin cả Nữ Hoàng- Hắc Diệp không nhận được giải vây cho Dạ Nhi, dù y biết đó không phải là cô ấy, không phải là người y yêu nhưng làm thế nào y cũng không tìm được mà bảo vệ, y không tài nào nhìn thấy người có khuôn mặt giống hệt người đó chịu tổn thương

__Chúng tôi không có ý đó.....- Một người nói, họ thấy gần đây Hắc Diệp đại nhân rất là lạ nhưng cũng không biết y bị làm sao, chỉ thấy y thường thường ngăn người, rồi trầm tư. Họ cũng không biết chuyện gì xảy ra

__Vậy thì uống đi rồi đi làm việc, đừng nói nhiều- Hắc Diệp giọng nói cất hơi cao lên

__Cảm ơn anh- Dạ Nhi đối y cảm ơn nhưng trong lòng lại rối như tơ vò. Thái độ của tên này sao mà lạ vậy, sao lại giúp ả, lại tin ả? Chẳng lẽ ả biết điều gì nên muốn tương kế tựu kế đưa ả vào bẫy, ả phải làm sao, ả nhất định không bị mắc lừa ả.

Người ta suy nghĩ quá nhiều sẽ đâm ra loạn, quả không sai. Mà những ý nghĩ rối loạn của ả lúc này sẽ dẫn đến những sai lầm về sau của ả

Trái với hoàn cảnh rối loạn bên này tâm tư của Hắc Điệp lại cuộn cuộn sóng, ánh mắt nhìn hướng biển chỉ đáp lại ả một câu:

__Không có gì- rồi cũng không nói gì nữa, bóng đêm hòa với ánh trăng tạo nên ánh sáng lu mờ, hắt lên người y làm người ta thấy thật thương cảm

Dạ Nhi không nói gì, lặng lẽ xoay người vào trong, ả sợ nếu ả còn ở đây sẽ bị lộ. Lúc ả xoay người lại, thấy Anh đứng phía xa nhìn về phía họ, chắc có lẽ Anh không ngủ được, khẽ giật mình nhưng rất nhanh lấy lại sự tỉnh táo, ả gật đầu một cái xem như chào, rồi đi thẳng vào trong

Một mình Hắc Điệp cô đơn đứng đó, Anh phần nào cũng có thể hiểu. Tuy cô chưa từng yêu không hiểu được cảm giác yêu đơn phương thế nào nhưng ít ra cô có thể hiểu cảm giác cô đơn đó

Một bàn tay ấm áp đặt lên đôi vai rần rỏ của Hắc Điệp vỗ nhẹ, hành động đó không làm y giật mình vì y biết người đến là ai

__Nữ Hoàng, cô có thấy cô ta thật giống không?- một câu hỏi băng quơ

__Thật rất giống, nhưng người biết rõ ràng không phải chị ấy đúng không?- Anh nhẹ đáp, trong giọng nói có chút ý an ủi

__Phải nhưng dù sao vẫn không buông xuống được- Hắc Điệp trầm tư, tình cảm này của y không phải ngày một ngày hai, kêu y làm sao buông xuống

__Đã không bỏ được thôi thì cứ để tự nhiên- Anh an ủi

Mà một màn này trong mắt người nào đó lại vô cùng gay mắt. Tuy biết Anh và Hắc Điệp không phải là quan hệ đó nhưng khi thấy họ đứng chung một chỗ Quân vẫn thấy vô cùng không thoải mái. Do cậu không ngủ được nên đi ra hóng gió, không ngờ thấy được một màn này, tâm tư thật sự rất khó chịu.

Có lẽ cả Quân cũng không biết ý chiếm hữu của mình với Anh ngày càng lớn, nhưng thôi cứ để thời gian đẩy đưa tất cả....

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nang-cong-chua-bang-gia>